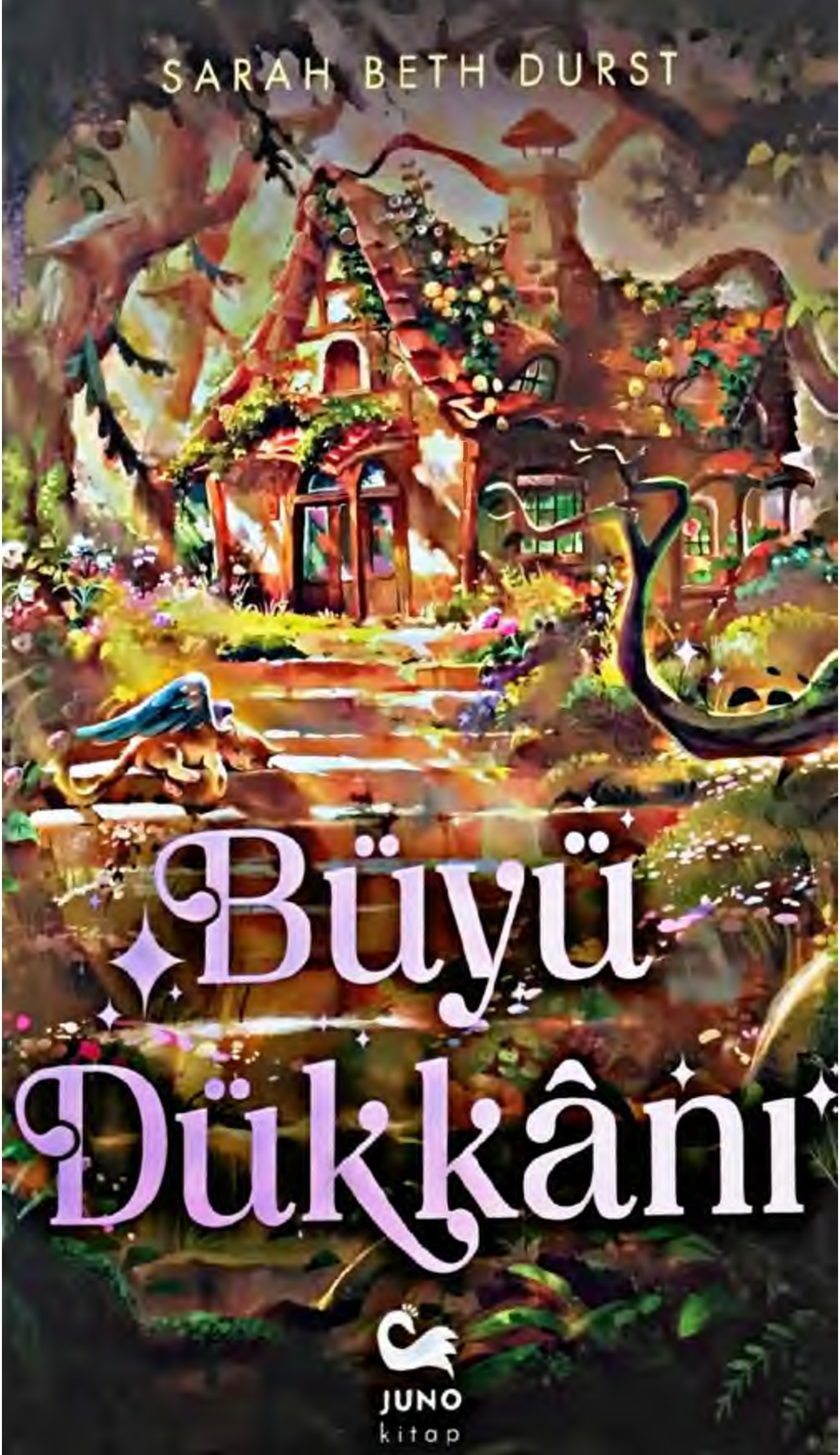

SARAH BETH DURST
Büyü
Dükkânı
JUNO
kitap

Ada halkının umudu, bir kavanoz reçelde saklı.

Yıllarca Büyük Alyssium Kütüphanesi'nde kütüphaneci olarak çalışan ve büyü kitaplarını koruyan Kiela ile yardımcısı konuşan bitki Caz'in sessiz hayatı bir devrimle altüst olur. Kütüphane alevler içinde kalınca, yanlarına birkaç kitap alıp Kiela'nın çocukluk adasına sığınırlar. Sarmaşıklarla kaplı bu eski kulübede sakin bir hayat yaşamayı umarlar.

Ama kader onların planlarını bozar. Kiela'nın karşısına fazlasıyla yakışıklı ve ısrarcı bir komşu çıkar: Larran. Her gün kapısını çalar; bazen yemek getirir, bazen evini onarmasına yardım eder.

Oysa bağımsızlığına düşkün Kiela kimseye borçlanmak istemez, özellikle de Larran'a. Böylece para kazanmanın bir yolunu ararken kasabanın en büyük eksiğini keşfeder: *reçel*. Ailesinden kalma eski bir yemek kitabı ile yasak büyünün de yardımıyla bahçesi kısa sürede olgun meyvelerle dolar. Fakat Kiela'nın büyüleri yalnızca hayatı tatlandırmakla kalmaz...

Yıllardır ihmal edilen ada halkı, sağlıklı mahsullere ve hayvanlarını koruyacak büyülere muhtaçtır. Bunları fark eden Kiela, kütüphanede çalışmanın kazandırdığı sorumluluk bilinciyle bu eksiklikleri de telafi etmeye karar verir ve adanın ilk büyü dükkânını açar.

Tarçınlı çörekler ve lezzetli reçellerle dolu
Büyü Dükkânı sıcacık hikâyesiyle ruhunuzu doyuracak.

Çevirmen: Özlem Özteme

JUNO kitap

ISBN 978-625-96376-2-4

9 786259 637624

@juno.kitap

KDV'den muaftır

Juno Kitap - 30

BÜYÜ DÜKKÂNI
Sarah Beth Durst

Orijinal Adı: **The Spellshop**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Özlem Öztemel
Redaksiyon: Eda Okuyucu
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-96376-2-4

Copyright © 2024 by Sarah Beth Durst
Cover illustrator © Lulu Chen

Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır ve tüm hakları Juno Kitap'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

Büyü Dükkânı

SARAH BETH DURST

Çeviren: Özlem Öztemel

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Adam için,
sevgi ve ahududu reçeliyle...

1. BÖLÜM

Kiela, alevlerin kütüphaneye kadar ulaşacağını düşünmemişti. Haftalar önce devrimciler sarayı ele geçirip imparatoru gösterişli bir şekilde tahttan indirdiklerinde kütüphanecilerin çoğunun kaçtığının da tam anlamıyla farkında değildi. Ama devrimcilerin kütüphaneye dokunacak hâlleri yoktu ya. Ne de olsa burada sadece *kitaplar* vardı. Kolayca yanabilecek, eşsiz kitaplar.

Labirenti andıran kitaplıkları, yüksek kuleleri ve vitray pencereleriyle Büyük Alyssium Kütüphanesi, Crescent Adaları İmparatorluğu'nun mücevheriydi. Bu kutsal kitap yığınlarının içinde asırlar öncesinden kalma anlaşmalar, kayıtlar, araştırmalar ve (Kiela'ya göre en önemlisi) büyü kitapları vardı. İmparatorluk kurallarına göre yalnızca seçkin bir grup büyü kullanabildiği için ancak kaymak tabakanın, yani en soylu âlimlerin büyü kitaplarına bakmasına izin veriliyordu.

Kiela doğu kanadındaki üçüncü katta bulunan büyü kitaplarından sorumluydu. Son on bir yıldır, Kiela raflar arasında çalışıyor, uyuyor, yemek yiyor ve hayatını sürdürüyordu; işte muhtemelen bu yüzden, duman kokusunu ilk kez duyduğunda tavada ekmek unuttuğunu sandı.

Her ihtimale karşı, Kiela'yla asistanı Caz bu haftanın başında Kiela'nın en sevdiği büyü kitaplarını sandıklara doldurdular ve sandıkları da kütüphanenin kayığına yüklediler. Gerçi Kiela tahliyenin gerekli olacağına inanmıyordu. Kitap yığınlarından kendine yaptığı yerde, herhangi bir siyasi olaydan veya şiddetten fersah fersah uzakta tatlı bir oyun oynuyordu: Issız bir adaya düşseydi, en çok hangi kitapların yanında olmasını isterdi? Kesinlikle 357 yılında Bilge Messembe ve Bilge Cannin'in derlediği *Bitkilerin İşleyişi Üzerine Kara Büyü Kitabı*'nı isterdi. Ayrıca *Hava Modellerinin Manipülasyonu, Doğu'daki Kutup Martılarının Üreme Alışkanlıklarına Dair Büyü Çalışmalarının Etkileri Üzerine Bir Araştırma*'yı da isterdi ki ikinci kitabın çok etkileyici ve çığır açan çalışmaları–

Caz, Kiela'nın bir dizi kitabın önünde bağdaş kurarak oturduğu yere yapraklarını sarkıttı. Neredeyse bir çiftlik köpeği kadar büyük olan Caz, aslında bir kurdele çiçeğiydi ve toprağı tutan düğüm şeklinde kökleri dışında tamamen yeşillikten oluşuyordu. Kiela'nm sahip olduğu en zeki asistandı ama aynı zamanda, belki de tesadüfi olmayan bir biçimde, kaygıya en yatkın olanıydı da. "Öleceğiz," diye bilgilendirdi Kiela'yı. Yaprakları öyle fena sallanıyordu ki kelimeleri telaffuz etmekte epey zorlanmıştı.

Kiela yıllar boyunca böyle kutsal bir yerde çalıştıktan sonra mükemmelleştirdiği o teskin edici ses tonuyla, "Savaş buraya gelmeyecek," dedi. "Beşinci sandığa koy" ibareli yığına bir kitap daha ekledi, sonra tekrar düşündü ve kitabı "eğer yer kalırsa koy" ibareli yığına kaydırdı.

Caz, yapraklarını ona doğru salladı. "Savaş *çoktan* geldi bile. Ön kapıyı yerle bir ettiler, Kinney Salonu'nu yağmalıyorlar şu an."

"Tanrım!"

Kinney Salonu'nun kapısı tamamen pirinçten yapılma devasa bir yapıydı ve gemi gövdelerinin iskeletlerinde kullanılan sağlam keresteden yapılmış sürgülerle de güçlendirilmişti. Neredeyse on metrelik kapıyı yerle bir etmek için gereken gücü hesaplamaya çalıştı, sonra gözlerini kırptı. "Yağmalıyorlar mı dedin?"

Devrimcilerin asıl kütüphaneyi ve içindeki değerleri korumasını beklerdi, mantıklı olan buydu. Ama *yağmalamak?* Bu insanlar özgürlük için savaşıyorlardı, vahşi hayvanlar değillerdi ki. Kiela zaten amaçlarına karşı bile değildi. Caz'in önerisi üzerine, devrimin ilk günlerinde dağıttıkları broşürlerden birkaçını okumuştu, seçim çağrılarını ve bilgi paylaşımlarını Kiela epey cazip bulmuştu...

"Kuzey Okuma Odası alevler içinde," dedi Caz. "Önce duvar halılarını yaktılar, oradan parşömenlere sıçradı."

Kiela kendini çok kötü hissediyordu. Ah o eski elyazmaları!

Caz bir yaprağıyla Kiela'nın kolunu çekiştirdi. "Hadi Kiela, gitmemiz lazım."

Gitmek mi? Şimdi mi? Ama o daha işini bitirmemiş–

"Yapraklarımla ilgili bir şaka yaparsan*," diye uyardı Caz, "seni bırakıp giderim bak."

Kiela ayağa kalktı. Beşinci sandık ancak yarısına kadar dolmuştu. İsimlerine bile bakmadan kucak dolusu kitabı sandığın içine koydu, başka kitaplar almak için döndüğünde Caz, "*Yeter, Kiela!*" dedi. Sonra da sandığı asansöre doğru itti. Tekerlekler üzerinde ilerleyen sandık kitaplıkların arasından kayarak gitti. Rafları dolduran o güzelim kitapların arasından geçerken Kiela karnında bir kasılma hissetti. Hızlıca ilerlerken en sevdiği kitaplardan birkaçını kaptı.

* Yazar burada "gitmek" anlamındaki *leave* ve "yaprak" anlamındaki *leaf* sözcüklerinin benzer telaffuzları üzerinden bir kelime oyunu yapmış. -*e.n.*

Asansöre ulaştıklarında tekerlekli sandığı içeri tıktı ve asansörün kapısını aşağı çekip kapattı. Caz bir yaprağıyla düğmeye bastı ve asansörün kolunu çevirdi. Asansör gıcırdayarak aşağıya inmeye başladı.

Katlar arasında ilerlerken, metalin metale çarpma sesini duyunca Kiela'nın yüreği ağzına geldi. Savaş seslerinin nasıl olduğunu bilmiyordu, hiç şahit olmamıştı ama bir kütüphanenin sesinin nasıl olması gerektiğini *biliyordu* ve tüm bunlar korkunç bir biçimde yanlıştı. Caz ona yanaştı ve Kiela da asansörün daha hızlı gitmesini diledi.

Ya kavganın olduğu katlardan birinde asansör durursa?

Ya tamamen bozulursa?

Sanki bu asansörün daha hızlı gitmesini sağlayacakmış gibi aşağı butonuna tekrar tekrar bastı. Asansör tangır tungur seslerle milim milim aşağıya inmeye devam etti. Duman kokusu arttı. Demir parmaklıklı asansör kapısından dışarı bakınca Kiela sisin kitap raflarını örttüğünü gördü.

"Merdivenlerden inmeliydik," dedi Caz.

"Onca kitabı taşıyamazdık," dedi Kiela.

"Ölürsek hiçbir kitabı kurtaramayız zaten." Caz öyle kuvvetle titredi ki birkaç yaprağı vücudundan ayrılıp süzülerek yere düştü. "Of, yapraklarımı döküyorum!"

"Başka bir şey düşünmen lazım," dedi Kiela. "Meşe ağaçlarına diğer ağaçlardan daha çok yıldırım düşer. Elmalar suda batmazlar çünkü yüzde yirmi beşleri havadan oluşur. Dışarıdaki sıcaklığı hesaplamak için cırcırböceklerinin saniye başına ötüşlerini sayabilirsin."

"Tabii dışarısı alevler içinde değilse," dedi Caz. "Her yer yangın yeriyken ne kadar hızlı ötebilirler ki?"

Asansör en aşağı kata geldiğinde yalpaladı. Kiela asansörün kapısını açarken Caz sandığa filizleriyle yön veriyordu. Sandığı dışarı itip asansörden çıktılar.

Bu kadar aşağıda, su seviyesindeyken Kiela artık metal çınlamalarını duymuyor ya da dumanın kötü kokusunu almıyordu. Kütüphanenin altında akan kanaldan sızan olgunlaşmış balık kokusu bastırıyordu bunu. Alyssium şehrinin tamamı kanallarla kaplıydı. Bu şehri dünyanın en güzel şehirlerinden biri, imparatorluğun mücevheri yapan etmenlerden biri de buydu. Kiela buraya henüz çok gençken ve daha ailesi ölmeden önce ilk kez geldiği zamanı hatırlıyordu; parıl parıl parlayan kanallardan, dantele benzeyen beyaz köprülerden, kulelerden, her balkonda açan, her pencereden sarkan ve her kapıyı süsleyen çiçeklerden ne kadar da etkilenmişti. Hatırladığı o şehirden geriye ne kaldığını merak etti.

Dar taş geçitten tekerlekli sandıkla hızla ilerlerken Kiela herhangi bir hareket olup olmadığını duymak için kulak kesildi. Ama tek duyduğu taşa çarpan suyun ve yakınlarda bir yerdeki bir sızıntıdan damlayan suyun şıp şıp sesiydi. İleride tekneler vardı.

Kütüphanenin altındaki iskelenin çevresindeki yerlerine demir atmış tekneler, yakın adalarda yaşayan seçkin müşterilere kitap getirip götürmek için kullanılırdı. Her teknenin gümüş renkli yelkeni, direğine sıkı sıkıya sarılmış hâlde duruyordu ve vişne rengi gövdeleri, birden çok kitap sandığı taşıyacak kadar geniş olmasına rağmen tek bir kütüphaneci tarafından idare edilmeye elverişliydi. Daha kendisi geçen kış, Âlim Cypavia'nın *Kurgu ve Doğada Orman Ruhlarının İşlevi Üzerine Araştırma* serisini artık yatalak olan emekli bir büyücüye götürmek için kullanmıştı. Büyücü de minnetini göstermek için hizmetçisinden Kiela'ya çay ikram etmesini rica etmişti ama Kiela, kitap yığınlarının konforuna hızlıca geri dönmek için bu teklifi reddetmişti. *Neyse ki o kitaplar güvende.* Ama yukarıda tehlikede olan bilgi hazinesine kıyasla bu yalnızca ufak bir rahatlama sağlıyordu.

Kiela tekneyi çoktan ilk dört kitap sandığıyla doldurmuş, muşambanın altına yerleştirmişti. Yarısı dolmuş beşinci sandığı da tekneye yükleyip bağladı. En az üç sandıklık daha yer vardı ama onları gidip almak için vakit yoktu. Keşke kitapları daha hızlı ayırabilseydi. Ya da daha az seçici olsaydı. Daha fazla erzak stoku yapmış olmayı da diledi. Teknede birkaç şişe su, kayısı konserveleri, bir paket kurutulmuş fasulye ve bir torba pikan cevizi vardı. Caz için de bir paket taze toprak almıştı yanına, böylece kendi toprağını yenileyebilecekti; bir de kendisi için boş not defterleriyle birkaç kıyafet de almıştı. Ama kütüphanedeki küçük odasından tüm kişisel eşyalarını yanma almamıştı. Özlemle geride bıraktıklarını düşündü: eski günlüklerini, en iyi tüy kalem setini, annesiyle babasının Kiela küçükken ona aldıkları denizkızı şeklindeki ahşap oymayı. Ama Caz haklıydı, kendilerini kurtarmaları gerekiyordu. Ve kitapları.

Güvenli olunca geri döneceğiz zaten, diye düşündü. *Bu geçici bir süre için.*

Tekneye tırmandıktan sonra halatı çözüp tekneyi kıyıdan uzaklaştırdı. Su dolu tünellerden geçebilmek için küreği çıkarttı. Yelkenler hâlâ bumbaya sıkı sıkı bağlıydı ve açık sulara ulaşana kadar da öyle kalacaktı.

Teknik olarak Kiela'nın tekneyi almaması gerekiyordu. Veya kitapları. Veya Caz'ı. Ama izin alacağı kimse kalmamıştı ve geri döndüğünde ona teşekkür edeceklerini düşünerek içini rahatlatıyordu. Bu hırsızlık değildi. İşini yapıyordu, yani koleksiyonu koruyordu. *Sadece koruma kelimesinin biraz... anlamını genişlettim.*

Kiela, şehrin açık kanallarına varana kadar tüneller boyunca kürek çekti.

"Eh, gerçekten çok korkunç," dedi Caz.

Kiela bu yoruma hak vermek zorundaydı.

Köprülerle kulelerden yükselen duman yüzünden yıldızlar gökyüzünden silinmişti. Alevler her yeri uğursuz bir ışıkla aydınlatıyordu, Kiela'nın boğazına dumanın kekremsi tadı dolmuştu. Her nefes alışında ciğerlerine sızdığını hissedebiliyordu. Alevlerden yansıyan tuhaf ışığın altında gök mavisi teni hastalıklı görünüyordu ve koyu mavi saçları duman kokusunu çekmişti. Kiela'yla Caz kanallarda, en kötüsünden uzaklaşmayı başarmış ama ölümün görüntüsü ile kokusundan kurtulamamışlardı.

Daha sonra bu korkunç gecenin çoğunu unutacaktı: çığlıkları, kanallardaki cesetleri, onu dumandan daha beter bir biçimde boğan korkuyu. Kanallar boyunca yolculukları bitmeyecekmiş gibi hissediyordu; açık denize ulaştıklarında bile su, sesleri onlara taşıyordu.

Su kürek için çok derinleşince Kiela, Caz'ın yardımıyla gümüş renkli yelkenleri açtı. Küçük bir çocukken denize açılmayı öğrenmiş ve yıllar boyunca dağıttığı sayısız kitapla pratiğini kaybetmemişti, bu yüzden bir sonraki adımı uygularken düşünmesine gerek yoktu. Elleri ne yapacağını, rüzgârı yelken bezinde nasıl yakalayacağını ve uzaklara, daha da uzaklara nasıl hızla yol alacağını hatırlıyordu.

Arkalarında o koca şehir, içinde (hem iyi hem kötü) insanlarla, (hem iyi hem kötü) tarihiyle, kitaplarıyla ve çiçekleriyle yanıyordu. Kiela buraya geri dönmeyeceğini biliyordu.

Güneş, pembe, sarı ve umutlu bir tonda denizin üzerinde yükselirken Kiela geriye değil, kesinkes ileri bakmaya karar vermişti. Alyssium'da onu özleyecek kimse yoktu, ki bu

düşüncenin kendisi bile yeterince üzücüydü. Gerçekten kimse yok muydu?

Kütüphanede işine gömülmüş ve ara sıra yaptığı kitap teslimleri haricinde kütüphaneden ayrılmamıştı, gerçekten yıllar mı olmuştu? Evet, yıllar olmuştu. Okulu bitirdikten sonra, doğruca rafların arasına sıkışmış ve küçük bir odaya yerleşmişti. Böylesi daha kolay olmuştu. İşe gidip gelmekle hiç vakit kaybetmemişti.

Şehirde ailesinden kimse yoktu ve sınıf arkadaşlarıyla da yıllardır haberleşmemişti, onlar kendi hayatlarına kapılmışlar ve Kiela da kendi rutinine gömülmüştü. İstediği her saatte taze taze hazırlanan yemekler kapısına geliyordu. Âlimler genelde garip saatlerde çalışırdı, bu yüzden kütüphaneciler de böyle çalışırdı. Yalnızca oluktan bir istek göndermesi gerekiyordu ve her şey, asansör aracılığıyla tam zamanında ulaşıyordu. Kimseyle etkileşime girmesine gerek olmuyordu. Ona göre bu mükemmel bir sistemdi.

Diğer kütüphaneciler ise... onların başka katlarda, başka kanatlarda kendi işleri vardı. Kiela kimseyi rahatsız etmekten hoşlanmazdı ve nazik bir biçimde diğer insanları da kendisini rahatsız etmekten caydırmıştı, bunu o kadar nazik bir biçimde yapmıştı ki kendisi bile fark etmemişti. Tekne dalgaların üzerinde sallanırken Caz dışında üç haftadır kimseyle konuşmadığını fark etti. Konuştuğu son insan, özellikle hassas bazı elyazmalarının etrafında toz kaldırdığı için oradan uzaklaştırdığı temizlik görevlisiydi.

İnsanlardan hoşlanmıyor değildi. Sadece kitaplardan daha fazla hoşlanıyordu. Kitaplar gürültü patırtı koparmıyor, yargılamıyor, alay etmiyor veya herhangi bir şeyi geri çevirmiyorlardı. Aksine sizi kanepedeki yastıkları kabartıp içlerinde kaybolmaya davet ediyor, çay ve kızarmış ekmek ikram edip

sunabildiklerini almanızdan başka herhangi bir beklentileri olmadan yüreklerini sizinle paylaşıyorlardı.

Bunların hepsi çok tatlıydı ama artık eski hayatı kelimenin tam anlamıyla yanıp kül olduğu için onu nereye gideceğine dair de bir ikilemde bırakmıştı. "Caz..." diye söze başladı.

"Hımm," diye karşılık verdi Caz bir mırıltıyla.

Tekneye bir göz atınca Caz'ın kendisini iki sandığın arasında sıkıştırdığını ve yapraklarını da kök yumağının çevresine sıkı sıkı sardığını gördü. "Caz, ne yapıyorsun?"

"Balıklar yaprak yer," dedi.

"Bazı balıklar yer, evet." Kiela, balıkların besin tercihlerine pek aşina değildi. Bazı balıkların yosun sevdiğini biliyordu. Demek ki plankton da yiyorlardı, peki ya böcek yerler miydi? "Bazı balıklar diğer balıkları yer."

"O balıklar da yaprak yer."

"Sanırım öyle."

"Her şey yaprak yer," dedi Caz. "Ama kitap yiyen neredeyse hiçbir canlı yok. Bu yüzden ben de kendimi sandıkların arasına sıkıştırıyorum. Kimse bu kadar ölü kitabın yanında taze, lezzetli yapraklar aramayacaktır. Yani gideceğimiz yere gidene kadar ben burada kitaplarla birlikte duracağım; ki umarım orada da balık, koyun, inek ya da keçi yoktur." Caz "keçi" kelimesini söylerken ürperince, Kiela onun bir keçiyle kötü bir anısının mı olduğunu veya bir kitapta onlarla ilgili bir şey mi okuduğunu merak etti. *Muhtemelen ikincisi.* Bariz sebeplerden dolayı canlı hayvanların Büyük Kütüphane'ye girişi yasaktı.

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum," dedi Kiela. "Gidecek bir yer bulmalıyız."

"Nereye gideceğimizi.... planlamadın mı?"

"Gerçekten gitmemiz gerekeceğini düşünmemiştim," diye itiraf etti Kiela. "Veya gerçekten gerekirse birkaç saatliğine

veya birkaç günlüğüne olacağını düşünmüştüm. En fazla bir hafta." Yakın adalardan birinde, belki Varsun veya Iva'da, rıhtımda tekneyle kalacak bir alan kiralayabileceklerini ve asilzadelerin konaklamaktan pek hoşlanmadığı gösterişsiz bir handa birkaç gün kalabilecekleri düşünmüştü.

Caz yere doğru sarkıyordu, yaprakları sanki suyun tadını hiç bilmiyormuş gibi boyunlarını bükmüştü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sessiz bir biçimde denizde ilerliyorlardı. Denize açılmak için harika bir gündü. Hafif bir meltem. Suyun üzerinde neşeli, limon rengi parıltılar. Birbirlerine gaklayarak tepelerinde süzülen martılar. Ve eğer başkentin üzerinde havada asılı kalan dumanın olduğu noktaya bakmazsanız Crescent Adaları İmparatorluğu'nun birçok adası uzaktan huzur dolu gözüküyordu. Tabii devrimciler sağ olsun, geriye bir imparatorluk kaldıysa. Adaların gri, beyaz ve siyah uçurumları görkemliydi; canlı renklerle boyanmış evleri, neşeli bahçeleri ve arnavutkaldırımı sokaklarıyla küçük, tatlı balıkçı kasabaları da çok hoş görüküyordu. Caz'la birlikte bu limanlardan birine gidebilirdi ama sonra ne yapacaktı? Birkaç günden daha fazla handa kalmaya yetecek paraları yoktu. Kiela'nın yanındaki para buna yetmezdi. Liman parasını ödese bile her gün teknede yaşama fikri hoşuna gitmiyordu.

Panik yapmamaya kararlıydı. Denizde ilerlerken düşünecek ve aklına bir çözüm gelecekti.

Suyun ilerisinde atbalıkları* sürüsünün dalgalarla birlikte yükselip indiğini görünce soluğu kesildi. Yarı at yarı balık olan bu yaratıklar muazzam bir manzara oluşturuyordu. Kiela büyülenmiş gibi onların suyun üzerindeki hareketlerini izledi. Nalları dalgaları döverken güçlü balık kuyrukları da

* Orijinal metinde "Merhorse" olarak geçmektedir. Seahorse (Denizatı) ile karışmaması adına bu şekilde uyarlanmıştır. *-y.h.*

ilerlemelerini sağlıyordu. Mücevheri andıran pullarla kaplı derileri ve sağlam kaslarıyla hem güzelliğin hem de gücün vücut bulmuş hâli gibiydiler. *Tıpkı denizin kendisi gibi,* diye düşündü Kiela. İçlerinden biri yelesini savurdu, yelesinden su damlacıkları havaya saçılıp ışığı yakaladı; anlık bir gökkuşağı oluştu.

"Caltrey," dedi Kiela.

"Efendim?"

"Bir ada."

"Hiç duymadım."

"Duysan şaşırırdım," dedi Kiela. "Çok küçük ve uzakta. Kuzeye doğru. Nakliye rotasının üstünde değil. Yerliler balık tutmalarına yardımcı olmaları için atbalıklarından yararlanıyor."

Meraklanan Caz oturduğu yerden kalkıp okyanusa bakmak için sandıklardan birinin üstüne tünedi. "Bunları nereden biliyorsun? Ah, dur, söyleme. Bir kitapta okudun."

"Aslında, hayır. Orada doğdum." Sesinin titrediğini fark edince kuvvetlice yutkundu. Caltrey'yi yıllardır düşünmemişti ve şimdi oraya dönmeyi düşünmenin onu neden allak bullak ettiğini anlamıyordu.

Annesiyle babası başkentte daha iyi bir hayat sürmek için yeterince para biriktirince Caltrey'den ayrılmışlardı, hem Alyssium'daki hayatı deneyimlemek hem de uzak bir adada büyürken sahip olamadıkları tüm imkânlara Kiela'nın sahip olmasını istemişlerdi. Kiela o zamanlar anca dokuz yaşındaydı ama adayı, falezlerini, tarlalarını ve bahçelerini hatırlıyordu. Adadaki tek kasabanın ismi de Caltrey'ydi; şelale kıyısında bir değirmeni ve eski bir ahırdan dönüştürülme okuluyla üç arnavutkaldırımı sokak genişliğindeydi. Adanın günbatımında nasıl gözüktüğünü hatırlıyordu Kiela; çatılara tünemiş kanatlı kedileri ve sabahlarıysa tüm adayı saran taze

pişirilmiş ekmek kokusunu. Bahar zamanı çatılarda, falezlerde, tarlalarda kır çiçekleri açardı. Kışınsa kar her şeyi beyaz ve kalın, yumuşacık bir örtüyle örterdi. Sıcak sütle karıştırılmış çikolata içerken denize düşen karı seyrederdi...

Caz, "Kiela?" diyerek onu dürttü.

"Sanırım... orada bir evim var." Annesiyle babasının oradaki evlerini satmadığını biliyordu. İmparatorluğun kalbinden çok uzaktaki bu yerde evin çok yüksek bir maddi değeri yoktu ama Kiela'nm babası, şehir hayatına doyduktan sonra emekli olup belki buraya taşınırlar diye evi satmak istememişti; gerçi Kiela'nın annesi hiçbir zaman geri dönmek istemeyecek kadar seviyordu şehri. *Bu demek oluyor ki miras bana kaldı.* Başka kalabileceği birisi de yoktu zaten. Kiela'nın başka ailesi yoktu. "Kimse taşınmadıysa ve yıkılmadıysa tabii. Küçücük bir yer ama..." Ama çok güzeldi. En azından Kiela'nın anılarında öyleydi, zihninde bir sabun köpüğü gibi kırılgan ve tatlıydı. Ama şimdi muhtemelen içi yarasalar, fareler ve ayılarla dolmuştu, çatısı da büyük ihtimalle çökmüştü. "Oraya döneceğimi hiç düşünmemiştim." *En azından onlar olmadan.*

"Güzel bir yer mi?"

"Çok. Sanırım. Değişmiş de olabilir." *Ben de değiştim.* Mora çalan kırmızı çilleri ve mavi örgüleri yıllar önce kaybolmuştu, kütüphane çalışmaları alanında ileri derece eğitim almış ve antisosyal yatkınlıklar geliştirmişti.

"Tamam o zaman," dedi Caz. "Hadi adana gidelim."

Kiela rüzgârı yakalayıp tekneyi kuzeye doğru döndürdü.

"Emin olmak için soruyorum, adada keçiler yok değil mi?"

"Caltrey'de bitki yiyen hayvan olmadığına eminim," dedi Kiela hızı artırarak. Tekne dalgaların üzerinde sallanıyordu.

"Harika! Yoksa ben kendimi daha iyi hissedeyim diye mi böyle diyorsun?"

"Evet," dedi Kiela.

Caz söylenerek kendini tekrar büyü kitaplarıyla dolu sandıkların arasına sıkıştırırken tekne kuzeye doğru, gelecekleri-ne ve Kiela'nın geçmişine doğru ilerliyordu.

2. BÖLÜM

Güneş ufuk çizgisini turuncuya boyarken Kiela, Caltrey Adası'nın küçük bir koyuna doğru yelken açtı. Koy, kasabanın bir mil güneyindeydi ve limanı da kayalarla ağaçların oluşturduğu bir örtünün arkasına saklanmış vaziyetteydi. Kiela, tekneyi kayaların arasına yönlendirdi.

"Çarpacaksın," diye bir gözlemde bulundu Caz.

"Çarpmayacağım," dedi Kiela. "Yanaşacağım."

Önceleri, koyun içinde ailesinin evine ait olan tahtadan bir iskele vardı. İskelenin ucuna çöküp suyun içinde dans eden balıkları izlediğini hatırlıyordu Kiela. Su alçaldığında kayaların üzerinde hızla hareket eden yengeçleri görebilirdi ve su yükseldiğinde ise yavru atbalıkları iskelenin direklerinin etrafında yüzerdi, sonra da ebeveynleri tarafından denize çağırılırlardı, ki yerel halk bu manzaraya şahit olmanın iyi şans getireceğini söylerdi. Tabii ki iskelenin hâlâ yerli yerinde olduğundan emin değildi ama demir atıp kıyıya yürüyebileceklerini düşünmüştü. Ya da teknenin gövdesini kayalara çarpıp çizdirmeme koşuluyla tekneyi kıyıya çekebilirdi.

Bir eli dümende, tekneyi kayaların etrafından dolandırıp koyun içine soktu. Caz, etrafı daha iyi görebilmek için

filizlerini kullanarak teknenin direğine tırmanmıştı. Gökyüzündeki ışık az olduğundan koyun içi gölgelerle kaplıydı. Su neredeyse siyahtı ve kayalık falezlerin önündeki ağaçlar, koya daha da fazla gölge düşürüyordu. Kayalık kıyıya çarpan dalgaların sesi ve gözden uzak bir kuşun çam ağaçların birinden gelen çağrısı dışında etraf sessizdi. Ama gölgelere rağmen tehditkâr bir havası yoktu. Koyun iyice içine doğru ilerlerken gölgeler sanki onları soğuk bir akşamda kalın battaniyelerin sardığı gibi sarıyordu.

Kiela eski iskeleyi gördü, tam olarak olması gerektiği yerdeydi. Hatırladığından daha yıkık dökük duruyordu gerçi. Suntalarının üçte biri kayıptı, birkaç dişi olmayan yaşlı bir adamın gülümseyişi gibiydi. Neyse ki direkler sağlam duruyordu ama yosunla kaplanmıştı.

Küreği kullanarak tekneyi iskeleye yaklaştırdı ve bir direğin etrafına ip attı. İpi çekerek tekneyi iskeleye yanaştırdı ve ipe izbarço* bağı attı. Annesinin ona bu bağı tam da bu iskele üzerinde öğretişini anımsıyordu. Hem daha dün gibi hem de yıllar önceymiş gibi geliyordu. Anıyı uzaklaştırmak için başını salladı. Kiela sandıkların üzerine çıkıp yelkeni indirdi ve bumbaya sıkıca bağladı.

Caz, kitap sandıklarından birinin üstüne tünemişti. "Ben *o şeyin* üstünde yürümem."

"Yüzmeyi mi tercih edersin?"

"Teknede kalmayı tercih ederim," dedi.

Kiela iç çekip gözlerini ovuşturdu. Daha önce kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti, sanki yorgunluk kemiklerine işlemişti. Kitap okuyarak sabahlara kadar ayakta kaldığı zamanlarda bile böyle olmamıştı. Kaçışlarının stresi ve sabaha kadar denizde yol kat etmek için harcadığı gayret yüzünden

* Yelkencilikte yaygın bir biçimde kullanılan bu bağ, ip ucunda sabit ve güvenilir bir halka oluşturan bir düğüm çeşididir. *-ç.n.*

kendini çok iyi okunmuş ve sayfaları kıvrılıp sırtı kırılmış bir kitap gibi hissediyordu. "Ben seni taşırım."

Caz bir saniyeliğine sessiz kalıp sonra, "Bu utanç verici olur," dedi.

"Seninle kim dalga geçecek, çalılıklar mı?"

Caz'in gözleri olsaydı Kiela şu an onları devireceğine emindi.

"Tamam, iyi. Taşı beni. Ama kimseye söylemeyeceksin."

"Kime söyleyeceğim ki? Burada kimseyi tanımıyorum, tanımak da istemiyorum doğrusu." Kiela, Caz'i kucaklayıp yerden kaldırdı, açıkta duran köklerine sarılı tüm toprağı da onunla birlikte aldığından emin oldu. Kilolu ve çok yapraklı bir çocuğu taşımak gibiydi. Caz'in filizleri Kiela'nın omzundan sarkıyordu, Kiela tutuşunu ayarlarken homurdandı. "Göze batmayacağız, dikkat çekmeyeceğiz ve beladan kaçınacağız," dedi. "Şansımız yaver giderse hiçbir adalı burada olduğumuzu bile bilmeyecek."

Kiela en yakındaki suntaya ayağıyla hafifçe vurdu. Yeterince sağlam duruyordu. Dikkatli bir biçimde ağırlığını suntaya verdi ve iskele dayanınca rahatladı. Caz'in yaprakları boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kiela onu suntadan suntaya adım adım giderken dikkatle taşıdı, ağırlığını vermeden önce hepsini tek tek deniyordu. Sonunda kıyıya ulaştı.

Caz kollarından aşağı indi. Yapraklarını salladı ve filizlerinden biriyle kendine çekidüzen verdi. Bu hâli tüylerini yalayan bir kediyi andırıyordu biraz. "Bundan bir daha bahsetmeyeceğiz."

"Tabii ki," diye onayladı Kiela.

Önlerinde uzanan yeşilliklerden oluşan koca yığına baktı. Eskiden burada kayalara oyulmuş merdivenleri olan bir patika vardı ama şu an tek görebildiği, tepeden aşağı akan sarmaşıklardan oluşan bir yumaktı. Bulabilirse taştan merdivenler

burada bir yerde olmalıydı... Aın, işte buradaydı!

Birkaç sarmaşığı iterek ilk basamağı ortaya çıkardı. "Buldum."

"Neyi buldun?" diye sordu Caz.

"Eve giden yolu." *Ev* kelimesinin içinden akıp geçtiğini hissetti.

Arkasında Caz'le adım adım tırmandı, bu sırada basamakları elinden geldiğince temizliyordu. Bazılarını yalnızca birkaç santim temizleyebilmişti ama yeterliydi. Kiela tepeye ulaştığında güneş tamamen batmıştı.

Alacakaranlığın gümüşi gri tonlarıyla boyanmış kulübe onları bekliyordu. Sonunda başarmışlar gibi hissetmek istiyordu; ne de olsa evindeydi, artık güvendelerdi ve bundan sonra her şey kolay olacaktı. Ama kulübe de neredeyse merdivenler kadar sarmaşıkla kaplanmıştı. Duvarların nerede bittiğini ve yeşilliğin nerede başladığını ayırt edemiyordu. Bir zamanlar yuvası olan bu kulübenin sanki tamamen yutulmasına ramak kalmıştı.

"Güzelmiş," dedi Caz.

"Şimdi kim yalan söylüyor acaba?" dedi Kiela.

"Çatısı ve duvarları var."

Haklıydı. Daha kötü olabilirdi.

Bir baykuş çok yakından ötünce Kiela yerinde zıpladı. Caz de arkasında sıçradı. Kiela kendini nefes almaya ve sakinleşmeye zorladı. Evde kimse yaşıyormuş gibi durmuyordu ki bu iyiydi. Başka birileri burayı işgal etmiş de olabilirdi. Ya da kasaba halkı bu arazide hak iddia edecek yaşayan kimsenin kalmadığına karar verseydi, yeni ev sahipleri de şu an burada yaşıyor olabilirdi. Ama kaç farenin, kuşun veya diğer hayvanın içeride yaşadığını da kestiremiyordu.

Daha erken varmış olsalar içerisi bu kadar karanlık olmazdı diye düşündü.

"İçeri girsek mi?" diye sordu Caz.

Evet. Belki. Hayır. Tekneye geri dönüp Alyssium'a yelken açmak ve her gün, her gece neyin ne zaman olacağını bildiği, kitap yığınları arasında herkesten uzak, sıcak ve güvenli o tek göz odasına çekilmek istiyordu. Ama şimdi bu eve girerse içeride ne bulacaktı? Girmezse ne olacaktı? Hangi kararın doğru olduğunu bilmemekten nefret ediyordu.

Buraya gelerek korkunç bir hata mı yaptım?

Baykuş yeniden öttü.

"İçeri giriyoruz," dedi Kiela.

Ön kapıya doğru ilerlediler. Uyuklayan bir canavarın ağzına yaklaşmak gibiydi. Kapı hafifçe açıktı, girişi ölü yapraklar kapatıyordu. Kiela ayağıyla yaprakları yolundan çekti ve daha fazla açmak için kapıya yaslandı. Kapı yıllardır yerinden oynamamışçasına –ki bu oldukça mümkündü– gürültülü bir biçimde gıcırdadı.

Kiela içeri girince gözlerinin etrafa alışmasını bekledi. Günün son ışık kırıntıları, sarmaşıklarla örtülmemiş birkaç pencereden içeriye grimsi bir ışık yayıyordu. Şekilleri çıkarmak için yeterliydi: sandalyeler olduğunu düşündüğü birkaç şekil ve bir masa. Gölgeleri hatıralarıyla eşleştirince etrafın, sanki parça parça hatırlanan eski bir masal gibi tanıdık gelmesine şaşırdı. Odun sobası... ah, evet, *işte orada,* sırtından yükselen bacasıyla yere çömelmiş devasa bir yaratık gibi duruyordu. Ön köşede eskiden bir çekyat dururdu, Kiela orada uyurdu; annesiyle babasının yatak odası ise arka taraftaydı. Solunda, masanın ötesinde arka bahçeye bakan bir pencereyle lavabonun durduğu yer mutfak olmalıydı. Ama karanlıkta bunu göremiyordu ve gölgelerin kapladığı hatıra parçalarıyla dolu gerçeküstü bir rüyadaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Caz'in ev hakkında ne düşündüğünü merak etti. "Eğer istemezsen, geceyi teknede

geçirip sabah gündüz gözüyle keşfedebiliriz burayı," diye teklifte bulundu Kiela.

"Teknede mi uyuyalım?" Caz'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Altımızda balıklarla mı?"

"Gerçekten balıklarla bir derdin varmış," dedi. "Bilmiyordum."

"İnsanın kulağına bazı şeyler geliyor," dedi Caz esrarengiz bir ifadeyle.

"Gerçekten mi? Gerçekten kulağına mı geliyor?" Kiela odanın içinde hareket etti, ayaklarının altında yapraklar eziliyordu, tam da hatırladığı yerde çekyatı buldu. Gerçi hatırladığından daha küçük duruyordu ve tabii daha tozluydu. Üstündeki yorganı kaldırıp sallayınca havaya yapraklar, çalı çırpı ve toz uçuştu. Kiela öksürdü.

Yorganı bir yığın hâlinde kenara koyup ellerini döşeğin üzerinde gezdirdi. Neyse ki döşek parçalanmamıştı. Ağırlığını taşıyacağını düşündü, ayrıca yorganın altı diğer yerlere göre o kadar da tozlu değildi. Gerçi tüm gece ve tüm gün denizde olduktan sonra Kiela da özellikle temiz sayılmazdı.

Caz memnun bir hâlde, "Yerde bir delik buldum. Bu geceliğine buraya kök salabilirim," dedi.

Burada uyuyabilir miydi? Kaçışlarından ve uzun süre teknede vakit geçirdikten sonra her yerde uyuyabilirdi. *Gece beni fareler, rakunlar veya herhangi bir şey öldürürse en azından biraz dinlenmiş olurum.* Temkinli hareketlerle küçük çekyata uzandı. Yatak biraz gıcırdadı ama çökmedi. Yorgan işlenmiş pamuğun kadifemsi yumuşaklığındaydı ve içine gömüldükçe çekyat onu sarıyordu. Biraz toz ve birazcık da gül kokuyordu. Kiela ensesinin ve omuzlarının gevşediğini hissetti.

Dışarıda baykuş yumuşak yumuşak ötüyordu.

Şafak sarmaşık kaplı kulübeden içeri hafif hafif sızarken Kiela gözlerini açtı. Ve kapının önünde elinde tırpanla bir adamın dikildiğini görünce çığlığı bastı. Hızla doğrulmak istedi ama küçük çekyat bu hızlı hareketi taşıyamadı. Çekyat devrildi ve Kiela da yere düştü.

Adam öne doğru atıldı.

Kiela tekrar çığlık attı.

Adam geri çekildi. Tırpanını duvara yasladı. Ellerini yukarı kaldırarak avuç içlerini gösterdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim." Derin, sakinleştirici bir sesi vardı. Kiela daha önce onu hiç görmemişti, buraya yıllardır gelmediği düşünülürse pek de şaşırılacak bir durum değildi. Aslında adama tam olarak yakışıklı denilemezdi ama bir katil gibi de gözükmüyordu. Gerçi katillerin nasıl göründüğünü de bilmiyordu. Adam uzun boyluydu, tabii bu katil olup olmadığına dair bir gösterge değildi. Kapı girişinden eğilerek geçmiş olmalıydı. Kütüphaneye gelen ortalama bir insandan daha güçlü duruyordu. Kollarına bakılırsa Kiela'nın kitap dolu sandıklarından birini tek eliyle kaldırabilirdi. Veya serçeparmağıyla Kiela'nın boğazını parçalayabilecek gibi. Bu düşüncelerin hiçbiri onu rahatlatmıyordu.

Ayağa kalkıp hızla kulübenin içine göz attı. Kurdele çiçeğini hiçbir yerde göremeyince midesinden yükselen paniği hissetti. "Caz? Caz, iyi misin? Seni incitti mi?"

Elleri hâlâ havada duran adam aynı yumuşak, derin ses tonuyla, "Ben kimseyi incitmedim. Kimseyi de görmedim. İçeri girdiğimde burada yalnızca sen vardın," dedi.

Adamın, uyuduğu yere gelip onu ölümüne korkutmak dışında herhangi tehditkâr bir hamlesi olmasa da Kiela'nın kalbi göğsünde akıl almaz bir hızla çarpıyordu. Burada olması, ayrıca iri yarı ve bir erkek olması yeterince korkutucuydu zaten. *Ve Caz'ı göremiyorum.* "Niye buradasın?" diye sordu titrek bir sesle konuşmamaya çalışarak. Ama başaramadı. "Kimsin? Ne istiyorsun?"

Adam kibarca, "Ben de sana aynı soruları soracaktım aslında. Bu ev yıllardır bomboş ama sonuçta birinin evi burası."

"Benim evim," dedi Kiela. "Benim. Benimdi. Şu anda da öyle."

"Aa," dedi adam.

Bir açıklama yapmasını bekliyordu.

"Benim adım Kiela Orobidan. Annemle babam burada yaşıyordu, onlardan önce de annemin annesiyle babası. Burada doğdum. Ben sekiz yaşındayken taşındık. Dokuz. Ama bu kulübeyi hiç satmadılar. Benim evim."

"Aa."

Bundan başka bir şey demeyecek miydi?

Göz ucuyla bir hareket kıpırtısı gördü ve çatı kirişine baktı. Caz oradaydı, örümcek ağlarının sarmaladığı bir kirişe dolamıştı kendini. Ona filizlerinden biriyle el sallayınca Kiela rahat bir nefes aldı. *İyi. Sadece saklanıyor.* Keşke o da aynısını yapabilseydi. "Sen de?"

"Larran Maver. Kasabaya yakın bir yerde, falezlerden birinin eteğinde yaşıyorum. Koydaki tekneyi görünce kimin eski Orobidan kulübesini kullandığına bakmaya geldim. Burada birbirimize göz kulak olmayı severiz."

Uzak adalılar birbirlerine sahip çıkar Çocukken bu cümleyi yüzlerce kez duymuştu. Şehirden ve daha büyük adalardan bu kadar uzak yaşayınca kimsenin çok fazla bir seçeneği yoktu tabii ama aynı zamanda bu gurur duyulacak bir özellikti de.

Kiela bunun, adamın neden burada olduğuna dair mantıklı bir açıklama olduğunu düşündü. Kiela'nın tozlu, eski bir çekyatta uyuyor olduğunu bilemezdi sonuçta. Ama adamın tüm kapıyı bedeniyle dolduruşundan ve çıkışı kapatmasından hoşlanmamıştı. "Yani meraklısın."

Gülümsedi, bu hareket onu normal bir insandan inanılmaz derecede yakışıklı birine dönüştürdü. Sanki fırtınalı bir denizin üzerindeki bulutların arasından parlayan bir güneş gibiydi. Kiela da istemeden gülümseyişine karşılık verdiğini fark etti. Ne yaptığını anlayınca hemen kaşlarını çattı. "Tabii," dedi Larran, "böyle de denilebilir. Biz komşuluk diyoruz ama 'meraklı' da bir o kadar doğru."

Hâlâ katil olabilir, diye hatırlattı kendine Kiela. Tehlikeli adamların yakışıklı olamayacağını bildiren bir yasa yoktu. Ama öte yandan, Kiela çığlık attığından beri yaklaşmaya çalışmamıştı. Hatta şimdi düşününce, adamın da en az kendisi kadar korkmuş gözüktüğünü fark ediyordu.

Kiela o an saçlarının başının bir yanında keçe gibi gözüktüğünün ve ağzının içinde fıstık tadı olduğunun farkına vardı. Komşularıyla böyle tanışacağını düşünmemişti. Aslında onlarla hiç tanışmamayı umuyordu. Kimsenin dikkatini üstüne çekmeseydi durum onun için daha kolay olacaktı. Daha az değişken, daha az sorun demekti. Adamın gitmesini diledi.

"Caltrey'ye neden geri döndün?" diye sordu Larran.

Kiela bir sürü cevap düşündü ama en basit ve son yaşanan travmatik olayları en az hatırlatacak cevapta karar kıldı. "Şehirden sıkıldım."

"Aa."

Mucizevi bir şekilde hem makul hem de yeterli olan bir cevap bulmayı başarmıştı.

"Yerleşmende..." Sanki Kiela'nın sayısız şeyde –ki kaba bir tahminle her şeyde– yardıma ihtiyacını kategorize etmeye

çalışıyormuş gibi kulübenin çevresinde göz gezdirdi, "yardım ister misin?"

Kesinlikle istemezdi. Ondan istediği son şey kalıp yardım etmesiydi. Caltrey'ye gelmekteki asıl amacı, kimsenin onu tanımadığı ve onun kimseyi tanımadığı bir yerde saklanmaktı; böylece o, Caz ve kitaplar güvende olacaktı. "Sağ ol ama biz, yani *ben* hallederim."

Larran sanki ona inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ama ne karşı çıktı ne de ikna etmeye çalıştı. Bundan memnun olmuştu Kiela. "Peki, eğer fikrini değiştirirsen ormanın ötesinde, kıyının kenarındayım." Kuzeybatıya doğru elini salladı. "Suyun kenarında atbalığı çiftliği olan sarı ev. Ne zaman istersen gelebilirsin."

Kiela'nın buna hiç niyeti yoktu ama yine de teşekkür etti. Yeni komşularına kaba davranmamak en iyisiydi. Özellikle daha hızlı gitmesini sağlayacaksa.

Larran tırpanını da alıp gitti, o uzaklaşırken Kiela pencereyi kaplamış sarmaşığın içindeki bir boşluktan onun gidişini izledi. Birkaç dakika sonra yeşillik Larran'ı tamamen yuttu.

Düzenleme
Ny.ozlem

3. BÖLÜM

Caz çatı kirişlerinden aşağı indi. Kiela onu kucakladı, Caz de buna izin verdi. Kiela'nın sırtını filizlerinden biriyle pışpışladı. Kalp atışları yeterince sakinleştiğinde Kiela, Caz'i yere bıraktı.

"Özür dilerim," dedi Kiela.

"Sorun değil. Ben de o kadar irkildim ki toprağımın yarısı döküldü."

Kiela onu inceledi, hep olduğu gibi yapraklı duruyordu. "İyi misin?"

"İyiyim. Daha fazla toprak bulabilirim. Buradaki toprakta bir sürü mineral var. Alyssium'daki topraktan çok daha zengin. Bir şeyler yemelisin. Bir de banyo yap."

"Lafı yedim."

"Ne yapayım, kokusunu alıyorum."

"Senin burnun bile yok." *Ya da kulakların. Gözlerin. Ağzın.* Tüm doğa kurallarına meydan okuyan köpek boyutlarında saksısız bir bitkiydi sonuçta. Onu yaratan büyüyü incelemeyi çok isterdi Kiela. Büyüleyici bir biçimde karmaşık olmalıydı. Kiela'nın tek bildiği, tek bir kurdele çiçeği tohumu olarak hayat bulduğuydu. Başka hangi

bileşenlerin olduğunu bilmiyordu, çok kişisel bir soru gibi gelmişti Kiela'ya.

"Peki şimdi kim kırıcı oluyor?" dedi Caz.

"Özür dilerim." Fark ettirmemeye çalışarak koltukaltlarını kokladı. Deniz ve ter kokuyordu. Yeni bir tişört giyse iyi olurdu. Yanına birkaç parça kıyafetten daha fazlasını almalıydı.

"En azından arkadaş canlısı duruyor," dedi Caz. "Tabii bizi uykumuzda öldürmek için geri dönmezse."

Kiela kapıya tekrar göz attı. "Bunu planladığını sanmıyorum." *Umarım planlamıyordur.* İlk korkudan sonra Larran onu ürkütmemek için epey özen göstermişti. Büyük ihtimalle tehlikeli biri değildi de sadece meraklıydı, burnunu başka insanların işine sokmayı seviyordu. *Uzun ve benden on kat daha güçlü olması onun suçu değil.* Karanlıkta davetsiz bir biçimde dururken nasıl gözüktüğüne dair muhtemelen bir fikri yoktu. Kiela'nın üstüne gelmeye çalışmamıştı.

"Büyük bir bıçağı vardı."

Evet, çok büyüktü. Korkutucuydu. Şehirdeki insanlar bu tarz aletler taşımazdı, en azından genelde taşımazlardı. Dürüst olması gerekirse, yıllardır kanallarda veya sokaklarda pek vakit geçirmediği için insanların artık yanlarında neler taşıdığını bilmiyordu. Belki de tırpan taşımak modaydı. Kim bilebilirdi ki? Ama muhtemelen Larran tırpanı belli bir amaç için taşıyordu. Kulübeye çıkan yolları yıllar önce orman kaplamıştı. Tırpanı olmadan eve ulaşması kolay olmazdı. "Fazla büyümüş çalı çırpıyı kesmek için kullanmıştır," dedi Kiela.

Caz titredi. "Evet, ben de bundan korkuyorum."

"Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem," dedi Kiela cesurca.

"Bunu söylemen çok tatlı ama ne yapacaksın? Çığlık mı atacaksın? Kitap mı fırlatacaksın?"

Haklıydı, gerçi Kiela bir kitabı asla fırlatmazdı. Şansları varsa Larran tekrar gelmezdi ve bir problem olmazdı. Cevap vermek yerine kulübenin içine göz gezdirdi. Gün ışığında bakınca kulübenin ne kadar... *bakımsız* olduğunu görebiliyordu; bu düşünebildiği en nazik sıfattı. Harap. Metruk. Karman çorman. İhmal edilmiş.

Sevilmemiş.

Kimsenin aklına bile gelmemiş.

Yıllar boyu bir başına bırakılmış.

Yapayalnız.

Tıpkı benim gibi.

Kulübede keşfe çıkan Caz'i görünce kendi kendine yalnız olmadığını hatırlattı. Bir başına bırakılmış da değildi, en azından kasten değildi. Ailesi hayallerinin peşinden gitmek ve Kiela'ya da aynı fırsatı sunmak için başkente taşınmıştı. Amaçları Kiela'yı terk etmek değildi, kimsenin tahmin edemeyeceği veya önleyemeyeceği bir hastalıktan hayatlarını kaybetmişlerdi. Bundan sonra da Kiela kendisini kütüphanedeki işine vermeyi seçmişti. Sonrasında kendini bilinç kazanmış bir kurdele çiçeği dışında kimsesi olmadan bulması... sadece zaman içinde olmuştu.

Kulübeye sızmış toz, kir, yaprak ve örümcek ağları gibi, zaman içinde. Evet, Kiela bu kulübeye çok benziyordu. Bu metaforun ne kadar yerinde olduğunu görebiliyordu.

"Temizlenebilir," dedi Kiela. "Bir yuvaya benzetebiliriz burayı."

Kiela işe büyü kitaplarını saklayacak güvenli bir yer bularak başlayacaktı. Belki de ebeveynlerinin odasına saklardı. Şimdilik kitaplar sandıklarda durabilirdi ama rafları kurmadan önce odanın cereyan ve su sızıntılarına karşı dayanıklı olduğundan emin olmalıydı. Ayrıca kitapların meraklı gözlerden de uzakta olması gerekiyordu. Kitapları keşfetmenin

kimseye yararı dokunmazdı. Ya kitapları ondan almaya çalışırlarsa? Ya imparatorun gazabından korkup onları yok etmeye çalışırlarsa? Daha da kötüsü, ya *korkmazlar* ve kitapları kullanmaya çalışırlarsa? Kitaplarının büyük bir sorumluluk olduğunun farkındaydı. Çoğunun kopyası bile yoktu, yerine konulamaz ve paha biçilemez derece kıymetliydiler, hepsi de orijinal eserlerdi, yani kopyalama sürecinde oluşan hatalardan birini bile bulamazdınız. Tanık olduğu yıkım düşünülünce, Crescent Adaları İmparatorluğu'nun son hazinesi Kiela'da olabilirdi. Her şeyden önce kitapların korunması gerekiyordu.

Ne de olsa önemli olanı önceliklendirmesi lazımdı.

Ayrıca Kiela'nın bu kitapları bir nevi çaldığını kimse fark etmese çok iyi olurdu.

Kiela sandıkları yüklenip taş merdivenleri çıkmaya çalışırken arkadaş canlısı ve kaslı komşusunu kışkışladığı için pişmandı. Bir sürü kitap taşıyabilirdi, gerçi muhtemelen neden bu kadar çok kitabı olduğunu, bunları nereden aldığını ve ona ait olup olmadığını sorardı. İşi tek başına yapması en iyisiydi.

Tekneden biraz fazla ip çıkarıp sandıkların etrafına doladı. Tekerlekler mucizevi bir şekilde ayakta duran iskelede yardımcı oldu ama taş merdivenlere geldiğinde... Biraz düşündükten sonra bir çözüm buldu. *İyi* bir çözüm değildi ama işe yarardı.

Annesiyle babasının odasının zaten menteşelerinden çıkmak üzere olan kapısı bir rampa işlevi görürdü.

Kapıyı getirip aşağıdaki basamakların üzerine yerleştirdikten sonra planını uygulamaya koydu. Tüm gücüyle iterek ilk sandığı rampa-kapıdan itti, sandık tehlikeli bir biçimde

basamaklarda durdu, kapıyı bir öndeki basamakları örtmesi için aceleyle hareket ettirdi ve kulübenin önündeki düz zemine ulaşana kadar aynı işlemi tekrarladı. Bir sonraki sandık için de aynı şeyi yaptı. Tüm sandıkları böyle taşıdıktan sonra üstü başı terden sırılsıklam olmuştu ve tüm kasları ağrıyordu. Beli, baldırları çığlık atıyor gibiydi ve başı zonkluyordu. Kütüphanedeki asansörü çok özlemişti.

Aslında yaptığı işi düşününce sandıkları açıp kitapları balya balya merdivenlerden taşımak çok daha kolay olurdu. Çok fazla git gel yapması gerekirdi ama kapıyı kullanmamış olurdu. Ayrıca sırtını, baldırlarını ve başını da. Tabii bu iş tamamlana ve yanında getirdiği erzakla malzemeleri sırtlanıp kulübeye götürene kadar aklına bu fikir gelmemişti.

Kiela sendeleyerek içeri girince Caz'in de epey meşgul olduğunu gördü. Filizlerini kullanarak uzanabildiği her yeri süpürmüştü. Tüm o çalı çırpı, yaprak ve kırıntılar bir köşeye itilmişti, kirişlerdeki bütün örümcek ağları temizlenmişti ve toz da... çoğu Caz'in üstündeydi.

"Şimdi ikimizin de banyoya ihtiyacı var," dedi Kiela.

Yapraklarını eğdi Caz.

"Ama emeğine değmiş kesinlikle," diye de çabucak ekledi Kiela. Öndeki oda tamamen temiz değildi ama çok büyük bir gelişme vardı. Zemindeki ahşabın dokusunu ve sandalyelerin rengini seçebiliyordu artık; ikisi de koyu kahverengiydi.

Sandalye arkalarına meşe palamuduyla çiçekler işlenmişti, dokuma koltuklar yıpranmış ama hâlâ tek parçaydı. Tozlu şilteden, yapraklardan ve dallardan arınmış kanepe, devasa bir farenin yatağı yerine sonunda birinin uzanıp yatabileceği bir yere benziyordu. "Olağanüstü bir iş çıkarmışsın."

Caz'in yaprakları tekrar canlandı.

Kiela mutfak tezgâhına gitti. Tezgâhta bir kuyudan su çeken bir pompa olmalıydı. Teorik olarak hâlâ çalışıyor olması

lazımdı. Eğer çalışmıyorsa, ormanın içinde, kasabanın yakınındaki şelaleye dökülen bir nehir olduğunu hatırlıyordu Kiela. Teknede suyu boşaltmak için kullanılan bir kova vardı. İhtiyacı olursa onu da kullanabilirdi. Gerçi banyo yapmak veya susuzluktan ölmemek için her seferinde bir kova suyu tüm o yol boyunca taşıma fikri onu pek cezbetmiyordu. Musluğun üzerindeki pencereden dışarı bakarken ormanı görmeye çalıştı ama pencere de sarmaşıklarla örtülmüştü. Tek görebildiği parça parça gün ışığıyla bölünen yeşilliklerdi.

"Bizim için çalışacak mısın?" diye sordu pompaya. Dökme demirden yapılmıştı ve bakır lavaboya doğru eğiliyordu. Musluğun yanındaki raftan eski bir mutfak havlusu sarkıyordu ve tezgâh birkaç kavanozla sürahi dışında boştu. Annesinin o sürahiye taze çiçekler koyduğunu hatırladı Kiela.

"Cansız bir eşyayla mı konuşuyorsun? Epey garip," dedi Caz arkasından.

"Dedi konuşan bitki."

"Lafı yedim."

Kiela kendini hazırlayarak kolu kaldırıp indirdi. Su gelmedi. Ne damla ne sızıntı ne de bir işe yaradığına dair herhangi bir belirti. Yeniden kaldırıp indirdi. Sonra yeniden.

Sonunda uzaktan gelen şırıltıyı duydu.

Kiela daha hızlı pompalayınca pompa gıcırdadı. Beş kere daha pompaladıktan sonra kahverengimsi bir su musluktan fışkırdı ve lavaboya akmaya başladı. Kiela şaşkınlıkla geriye sıçradı.

"İşte bu," dedi Caz pompaya, "başarabilirsin!"

Kiela tekrar pompaladı. Kısa bir süre sonra, soğuk ve temiz su akıyordu. Kiela ellerini birleştirip avucunda biriken suyu içti. Alyssium'da tattığı herhangi bir sudan daha tatlı ve daha tazeydi.

Annesinin eski kurulama bezlerinden birini buldu, üzerinden tozu silkeledi ve sonra onunla kendisini olabildiğince temizledi. Soğuk su tenine değince titredi ama dişlerini sıkıp tüm terini ve kirini temizledi. İşi bittiğinde bezin yarısı siyahtı, bunun yanan şehrin isi olduğunu fark etti.

Bir anlığına bakakaldı.

Bu âna kadar kendine bunu gerçekten düşünme izni vermemişti: kayıplara karışan kütüphanesi, evi, hayatı. Yitip giden tüm o evler ve hayatlar. Ve kitaplar... Alyssium'daki insanları kitaplardan daha çok önemsemesi gerektiğini biliyordu ama büyü kitapları ailesi, kütüphane evi ve işi de hayatı olmuştu.

Gözleri yanıyordu, boğazı tıkanmıştı.

Ama başını salladı. Üzülmek için zamanı yoktu. Ya da yas tutmak için. Ne yapacağını, nasıl yaşayacaklarını düşünmek zorundaydı. Bu yeri ihtiyaç duydukları kadar saklanabilecekleri bir yer hâline getirmeli ve kurtardıkları değerli bilgileri nerede saklayabileceğini çözmeliydi. Ama kütüphane olmadan, kütüphanenin rafları, düzeni ve huzuru olmadan, tarihî, kültürel ve siyasi önemi olmadan... Ne anlamı vardı? Bütün bunlar yitip gittiğine göre o artık kimdi? Nasıl bir geleceği vardı?

Caz tezgâha zıpladı. "Daha fazla su, lütfen."

Kiela, Caz'in üzerine su pompaladı ve başka bir bez kullanarak yapraklarından tek tek kiri, pisliği ve isi temizlemesine yardım etti. Lavabonun içinden çıktığında Caz'in toprağı doygun görünüyordu. Tezgâhın üzerine kirli su damlatıyor, o su da ahşap zemine sızıyordu.

"İlk olarak ne yapıyoruz?" diye sordu Caz. Sonra, "İyi misin?" dedi.

Kiela başını sallayarak onayladı, konuşamayacak durumdaydı, sonra başını salladı. "Kütüphane..."

Caz bir yaprağını Kiela'nın elinin üzerine koydu. "Biliyorum."

"Uğruna çalıştığımız her şey. İnandığımız, önemsediğimiz her şey."

"İyi olacağız. Her şeyi yoluna koyacağız. Kiela, şu an kendini kaybedemezsin. Sen benim sahip olduğum tek şeysin."

Kiela derin bir nefes alıp kendisini sakinleştirdi. Sadece birbirlerine sahiptiler ve Larran'ın dediği gibi, bu yüzden birbirlerini kollamaları gerekiyordu.

Ama nereden başlayacaklardı?

"Burayı bir yuva hâline getirmemiz lazım," dedi Kiela.

Kitap sandıklarını arkadaki yatak odasına sürükledikten sonra Kiela evi inceledi. İlk adım ellerinde ne olduğunu görmekti. Bir sonraki adım da neye ihtiyaçları olduğunu çözmekti.

"Her şeyi çıkar," dedi Caz'e. "Envanter yapacağız."

Kütüphaneye ne zaman yeni bir kitap veya metin bağışı gelse her seferinde bunu yaparlardı. İlk önce ellerinde olanı ayıklarlardı. Hepsini yere serer, ellerinde ne olduğuna bakarlardı. Liste yaptıktan sonra uygun olan şekilde ilerlerlerdi.

Böylece Kiela'yla Caz işe koyuldu. Birlikte evin her yerini aradılar; çekmecedeki, dolaptaki, elbise dolabındaki her şeyi alıp büyük odanın ortasına taşıdılar.

Kiela kalan eşyaların miktarına şaşırmıştı. Annesiyle babası bir yığın eski kıyafet bırakmıştı. Ada elbiselerinden birini seçen Kiela, elbiseyi salladı. Toz havayı doldurdu. Elbisenin gök mavisi, safir rengi ve deniz mavisinden oluşan etek kısmı, gümüş rengi bir iple dikilmiş, kenarına gümüş bir kurdele kondurulmuştu; korsesi de yumuşak, beyaz bir kumaştandı.

Şehir tarzına uygun değildi ama bahçede piknik veya deniz kenarında yürüyüş için mükemmel bir elbiseydi. Annesinin eski kıyafetlerini ufak tefek tamiratlardan sonra giyebilirdi ve babasının kıyafetlerini de... Ne için kullanacağından emin değildi ama iyi ki Kiela'ya kalmışlardı. Kullanacak bir yer bulurdu illaki. Hiçbir yer bulamazsa kumaşı kesip temizleme bezi olarak kullanırdı. Veya yorgan dikmeyi öğrenebilirdi? Bir dolapta güvelerin yediği bir battaniye vardı, kanepenin ve ebeveyn yatağının üzerinde de eski örtüler vardı. Her örtünün farklı bir deseni vardı; bir tanesi günbatımının renklerinden oluşuyordu ve ışık demeti gibi şeritler hâlinde dikilmişti, bir diğeri yaprak biçiminde kesilmiş ve soyut çiçekler gibi dikilmiş parçalarıyla bir bahar bahçesinin kahverengi ve soluk yeşiline boyanmıştı. *Arkamızda ne güzel şeyler bırakmışız.* Hiçbir fikri yoktu. Denediğini hatırlamasına rağmen toplanmaya yardımcı olamayacak kadar küçüktü. Kucak dolusu kıyafeti mutfağa taşıdı ve kıyafetleri suda bekletmek için lavaboya bıraktı. Kıyafetlerin kuruması için teknedeki fazladan halatı kullanmayı planlıyordu. *Kıyafetler temizlendikten sonra daha da güzel olacaklar.*

Mutfak dolabındaysa neredeyse bir hazine vardı: birkaç tabak, kâse ve bardaklar. Her kâse çilek ve ahududu resimleriyle süslenmişti, tabaklara da domatesle kuşkonmaz figürleri çizilmişti. Çay fincanlarında zarif çiçek figürleri vardı. Bir çekmecede geyik boynuzdan oyulmuş sapı olan iyi bir bıçak buldu. Bir diğerinde, biraz yamulmuş ama yine de kullanılabilir durumdaki bir tencerenin yanı sıra bir kızartma tavasıyla bir çaydanlık buldu. Bir sandıkta hafif sararmış ama işe yarar kâğıtlar vardı; normalde bir kütüphanecinin işine yarardı ama şu anda pek hayati değildi. Asıl ilgi çekici olan kapının arkasındaki kovaydı. Bir dolapta da mucizevi bir biçimde bir süpürgeyle kürek, bir de bahçe seti (çapa, mala, makas ve

üzerinde sadece birkaç delik bulunan deri bahçe eldivenleri) buldu. Bir zamanlar meyve, sebze ve otları saklamak için kullanılan artık boş konserve kavanozlarıyla şişelerin durduğu bir kiler de vardı. Ailesi şehirde bahçecilik veya konserve yapacaklarını düşünmemişti, o yüzden tüm alet edevatı geride bırakmışlardı. Kiela, önceden bahçeleri olan avluyu henüz keşfe çıkmamıştı bile, oradaki çimenler o kadar uzamıştı ki çitleri sarmaşıklar sarmıştı. Ama belki temizlemeyi başarabilirdi, birkaç sebze dikerdi ve bu metruk yerde yenilebilecek herhangi bir şeyin yetişip yetişmediğine bakardı.

Kiela bir umut kırıntısı hissetti.

Burası güzel bir yerdi.

Tekrardan tastamam bir eve dönüştürülebilirdi.

Biz de bir bütün olabiliriz.

Kiela battaniye ve kıyafetleri elinden geldiğince çitiledi ve bir ağaçla evin köşesinin arasına ip gerdi, evin köşesindeki eski bitki sepeti kancası çamaşır ipini sabitlemek için çok işine yaradı. Islak kıyafetleri ipin üzerine astı ve kıyafetlerin şimdiden daha iyi göründüğünü görünce memnun oldu. Yıkanınca mavi ve yeşil renkler parlamıştı. Sonrasında kanepeden getirdiği örtüyü bir kova suyun içine soktu ve orada bıraktı.

Caz'la birlikte mutfağı temizlediler. Dolaplardaki neredeyse taşlaşmış fare pisliklerini süpürdüler; tabakları, bardakları ve mutfak eşyalarını yıkadılar ve bakır küvet parlayana, duvarlar yeniden neşeli bir beyaza bürünene kadar tuvaleti temizlediler. Öndeki bitki yatağında lavanta dalları buldu Kiela, saplarını bir kurdeleyle sardı ve onları lavabonun üzerine astı. Kanepe örtüsü temizlendiğinde, bir kucak dolusu rengi solmuş ama kullanılabilir havluyu yıkadı.

Gün ortasında mola verdiler, Kiela kütüphaneden yanına aldığı şeftali ve pikan cevizinden yedi, neyse ki tekneye bunları saklayacak kadar akıllıydı ama keşke daha fazlasını

almış olsaydı. Bu sırada Caz, döşeme tahtalarının altındaki toprağı ortaya çıkaracak kadar kırılmış güneşli bir noktaya kök salmıştı. Kiela yemeyi bitirdiğinde şeftali kavanozunun ağzını kapattı ve tekrar dolaba koydu. Daha sonra kendine araştırmalarının sonuç vermediği tek şey hakkında düşünme izni verdi: yiyecek.

Şehirden getirdiği yiyecek sınırlı bir miktardaydı, uzatabilse birkaç güne yeterdi en fazla. Yakın zamanda daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Daha önce hiç açlık ihtimali hakkında endişelenmesine gerek olmamıştı. Tüm yemekleri kütüphanenin mutfağı hazırlar, borular aracılığıyla iletirlerdi ama Kiela şu an sahip olduklarının *sahip olduğu her şey* olduğunu yavaş yavaş fark ediyordu.

Bu... rahatsız edici bir histi. Kendisini bir kütüphane merdiveninin en üst basamağında güvenlik halatı çözülmüş hâlde duruyormuş gibi hissediyordu.

Evet, bahçeyi tekrar eski hâline getirebilirdi ama zaman alırdı. Tabii bir de tohum lazım olacaktı. Ayrıca bahçecilik üzerine bir iki ipucu da iyi olurdu. Daha önce hiçbir şey ekmemişti. Aynısı okyanus için de geçerliydi. Koyda balıklarla yengeçler olduğunu biliyordu ama nasıl tutacağını bilmiyordu. Yengeç tutmaya ne deniyordu ki? Nasıl yapılacağını bırakın, ne denildiğini bile bilmiyordu. Yabani kirazları bulduğu her yerde toplayabilirdi, yemiş ve mantarı da ama hangisinin yemeye uygun olduğunu nasıl bilecekti? Eğer kendisini kazara zehirlerse...

O zaman ilaca ihtiyacı olacaktı. Kendine zarar verirse. Hastalanırsa.

Temizlenmek için sabuna, dişlerinin sağlıklı kalması için de diş macununa ihtiyacı vardı.

Ama hepsinden önce yemeğe ihtiyacı vardı. Meyve, sebze, ekmek, süt, peynir, et. *Kendi kendimize yetecek duruma*

gelene kadar beni götürecek kadar, diye düşündü. Bahçeye nasıl bakacağını, nasıl balık tutacağını öğrendiğinde ve hijyen malzemeleriyle ilaca da erişim sağladığında dışarıdan bir şey almasına gerek kalmazdı. Başının içindeki küçük bir ses bu kadar kolay olmayacağını fısıldadı ama Kiela kararlı bir biçimde bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. *Şimdilik idare etmem gerek.*

Kasabaya bir ziyaret.

Gerekli olan malzemeleri satın almak için madeni parasını kullanacaktı, daha sonra burada köşelerine çekilip kimseyi rahatsız etmeyeceklerdi ve kimsenin de onları rahatsız etmek için bir sebebi olmayacaktı.

Ellerinde olana ve olmayana bakınca, Kiela bunun dışında bir çözüm düşünemiyordu. Getirdiği ve bulduklarıyla burada bir hayat kurmayı düşünmek aptalca olurdu. Ayrıca kimselere görünmeden burada yaşama fantezisi de komşusu onu uyurken gördüğünde paramparça olmuştu zaten.

Bunu inkâr etmenin faydası yoktu.

İnsanlarla konuşması gerekecekti.

4. BÖLÜM

Kiela kasabaya gidişini günbatımına kadar erteledi, tabii o zaman da herhangi bir yere gitmek için saat çok geç olmuştu ve bütün gün yaptıkları işlerden dolayı yorgunluktan tükenmişti. Yarım kavanoz şeftaliyle birkaç avuç pikan cevizi yedikten sonra kanepeye yığıldı ve kütüphanede uyuduğundan çok daha deliksiz bir uykuya daldı. Dışarıda öten baykuşun sesini bile duymadı.

Gün doğarken, yanağında bir gıdıklanma hissiyle uyandı.

"Çığlık atma sakın," dedi Caz kulağına, "ama o geldi."

Gözleri bir anda açıldı ve vücudundan bir ürperti geçti. Üstüne bir battaniye daha almalıydı. Kütüphanenin her zamanki sıcaklığına pek fazla alışmıştı. Öyle ki Caltrey'de yazları bile sabahları havanın serin olduğunu unutmuştu. "Ne?"

"Kim?" diye düzeltti Caz onu. "O işte."

O... yani komşularını mı kastediyordu? Larran mıydı? Niye geri gelmişti ki? Çığlığının, bir anda çıkagelen ziyaretçilerden hoşlanmadığına dair bir işaret olduğunu düşünmüştü, özellikle de uyurken. Onları yalnız bırakamıyor muydu?

Kanepede doğrulup pencereden dışarı göz attı. Pencerenin her yeri hâlâ kir kaplıydı. *Bunu temizlememiz gerekecek,*

diye düşündü, gerçi yiyecek gibi daha başka öncelikleri vardı. Midesi bu düşünceye katılırcasına guruldadı. Penceredeki kir şeritlerinin arasından uzun boylu ve iri yapılı komşularının, kendisiyle tırpanının açtığı bir patikadan yürüyerek gittiğini gördü. Sanki gelmiş, henüz uyanmadıklarını görünce geri dönmüştü.

"En azından bu sefer içeri girmemiş," dedi. Niye gelmişti? Kendisi kendi evinde kalsa, Kiela da burada kalsa olmaz mıydı? Bir çit mi koymalıydı ya da "Uzak Durun, Geçiş Yok" yazılı bir tabela mı assaydı? Adam gözden kaybolana kadar bekledi, sonra yattığı yerden kalkıp kapıya gitti.

Neredeyse tamamı parçalanmış kapının önündeki ilk basamakta, bir sepetin içinde bir dolu tarçınlı çörek, üç tane tavuk yumurtası ve bir parça peynir vardı. "Tamam, bu çok hoş," dedi.

Sınır nedir bilmeyen tatlı, arkadaş canlısı bir komşusu vardı. Ne güzeldi işte.

Sepeti aldı ve hızlıca eve girdi, arkasından kapıyı kapattı. Yeni temizlenmiş bir sandalyenin üzerine oturup çöreklerden birini ısırdı. Şekerli tat ağzında dağılınca inlemeye benzer bir ses çıkardı. Gözlerini kapatıp her lokmanın tadını çıkara çıkara yedi. Hafif, yumuşak, tatlı ve mükemmeldi. Larran mı yapmıştı bunu? Nasıl? Kiela, gittikçe uzayan sahip olmadığı önemli yetenekler listesine "yemek yapmayı" da ekledi.

Peynir parçasını da sabırsızlıkla aldı ve ısırdı. Odunsu, keskin tadı ağzını doldurdu ve ağzına daha fazla peynir tıkınca oturduğu yerde biraz sallandı. Şehirdeki peynir çoğu zaman yumuşak ve tatsızdı, genellikle ekmeğe sürülmesi veya eritilmesi amacıyla üretilirdi, ana yemeğin yanma aperatif olarak kullanılırdı ama bu peynir... Bu peynirin tadına varılması gerekiyordu.

Dilimin yarısını yedikten sonra Kiela sepetin içinde bir not gördü:

Eve hoş geldin, yazıyordu.

Midesinin kasıldığını hissetti.

Ev.

Ev burası mıydı?

Kiela notu yerine koydu, kelimelere bakakalmıştı. Bu üç kelimelik basit notun ona hissettirdiği her duyguyu isimlendiremiyordu. Umut mu? Korku mu? Hüzün mü? *En azından artık aç değilim.*

Yumurtaları ne yapacağını düşündü. Odun sobasında ateş yakmayı başarabilirse yumurtaları pişirebilirdi, böylece midesine biraz protein girerdi. Protein almış bir şekilde kasabayla yüzleşmek daha kolay olurdu.

Ateş yakmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Devrimciler hiç zorluk çekmemişti.

Kütüphanedeki duman kokusu hatırında, sobanın önüne çöktü ve hiçbir şey yapmadan çok uzun bir dakika boyunca oturdu. Daha sonra kendine geldi ve şöminenin yanındaki küçük kancadan ateş başlatmaya yarayan küçük bir silindir aldı.

"Hımm, ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Caz.

"Teorik olarak."

"Pek içime sinmedi."

Kiela'nın da pek içine sinmiyordu. "Sen yakmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Herhangi bir şey pişirmek için ateşe ihtiyacı olacaktı ve eninde sonunda evi ısıtmaları gerekecekti. Bu kadar kuzeyde kışlar oldukça soğuk geçerdi. Karın ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordu ama aynı zamanda soğuğun nasıl boğazından sızdığını ve parmak uçlarını hissizleştirdiğini de hatırlıyordu. Bir keresinde soğuk yüzünden neredeyse bir ayak parmağını

kaybediyordu. Kütüphanenin içinde rahatça geçirdiği dönemde Kiela bu anıyı uzun zamandır düşünmemişti ama babasının ayak parmaklarını sıcak tutmak için nasıl üflediğini ve onu birkaç kazakla sardığını hatırlıyordu. Annesi dışarıda uzun süre kaldığı için onu azarlamıştı ve sonra tekrar dışarıda oynayabilecek kadar iyileştiğine karar verene kadar okuması için ona bir kitap vermişti. Daha önce soğuk ısırığı geçiren ayak parmakları tekrar soğuk ısırığına yatkın olur, demişlerdi. Dikkatli olması gerekiyordu.

Anıyı zihninden uzaklaştırdı. Kışa daha çok vardı ama yine de... Bu kolayca ustalaşacağını düşündüğü bir yetenekti. İçeride zaten odun ve çıra olarak kullanılabilecek bol miktarda kuru yaprak vardı. Bunlar bacadan içeri girmiş olmalılardı.

"Geride dur," diye uyardı Kiela ve Caz odanın uzak ucuna çekildi.

Kiela ateşi başlatmaya yarayan küçük silindiri çaktı. Neyse ki ilk deneyişinde bir kıvılcım çıktı.

Kolaymış, diye düşündü. *Bunu yapabilirim.*

Çırayı yaktı, sonra da sobanın kapağını kapattı. Geriye bir adım atarak ateşin içeride yayılmasını ve çatırdamasını tatmin olmuş bir biçimde dinledi. Ocağın üzerine avucunu tuttu. Henüz sıcak değildi ama kısa bir zaman sonra ısınacaktı.

Burnunu kırıştıran Kiela, yanan tozun kokusunu göz ardı etmeye çalıştı. Ateşi yakmadan önce sobanın içini temizlemesi gerektiğini fark etmişti. İçinde hâlihazırda odunlar varken... Neyse, zaten yanıp giderlerdi. Sadece beklemesi gerekiyordu.

Dün buldukları tavayı tekrar bulmak için dolapların yanma gitti. Tavayı ocağın üzerine yerleştirdi, ısınması için orada bıraktı. Beklerken yüzünü yıkamak için su pompaladı ve şehirden getirdiği bir avuç kıyafetin içinden seçtikleriyle giyindi. Bej rengi tunik benzeri bir kıyafetti, pantolon kısmı

yumuşaktı ve kütüphanede dolaşmak için mükemmeldi. Kendisini şöyle bir süzünce bunun kasabaya uygun olup olmadığından emin olamadı. Veya çekici gözüktüğüne. Gerçi kimi etkilemeye çalışıyordu ki? Kesinlikle komşusunu değildi. Onu tekrar görmeyi ummuyordu. Tarçınlı çörekleri çok lezzetli olsa bile.

"Kiela?" dedi Caz.

"Hımm?"

"Duman çıkıyor."

"Toz o, yanıp gidecek," dedi Kiela. Ama odaya ince bir duman dolmaya başlamıştı bile. Giderek de yoğunlaşıyordu. Duman ocaktan tütüyordu. Duman dolu bir nefes alan Kiela öksürdü; o anda kanala geri dönmüştü, arkasında kütüphane alev alev yanıyor ve sudaki cesetler...

Hatırayı aklından uzaklaştırıp lavaboya koştu. Bir kavanoza su pompaladı.

Caz hızla evin ön kapısına gitti ve filizleriyle kapıyı açtı. Duman dışarı süzüldü ama Kiela düşünebildiği tek şey şuydu: *Kitapları kurtaralım! Kitapları kurtarmak zorundayım!*

Sobanın önünde diz çöktü, tam kapağını açmak için uzanacaktı ki sıcaklık avucuna çarpınca elini kapağın kolundan biraz uzaklaştırdı. Deli gibi etrafı ararken bir mutfak havlusu buldu ve kapağı açmak için kullandı.

Duman yüzünü sardı, o da öksürerek geriye düştü. Öne doğru eğilmeye zorladı kendini ve suyu ateşe döktü. Ama ateş cızırdadı ve daha fazla duman çıkmaya başladı.

Kiela daha fazla su için mutfağa koştu.

Kavanozlarca su.

Sonunda bütün közler söndü.

Kiela sendeleyerek evden çıktı. Elleri dizlerinde, temiz havaya almaya çalışıyordu. Aklında şehirde duyduğu çığlıklar yankılanıyor, kitapların çığlık attığını hayal ediyordu. *Bunlar*

geçmişte kaldı, dedi kendi kendine. *Şu an yaşanmıyor. İyisin. Bitti.*

Bitmiş miydi? Ya da ne zaman duman solusa böyle mi hissedecekti?

Yanında Caz öyle kuvvetli sallanıyordu ki yaprakları hışırdıyordu. "O koku... Ben-ben..."

Kiela elini onun filizlerinden birinin üstüne koydu, Caz da bir yaprağını Kiela'nın bileğine sardı. Kiela'nın ciğerleri temiz havayla tamamen dolana kadar uzun bir dakika boyunca birbirlerine bu şekilde tutundular.

"Bunun bir daha olmasına izin veremeyiz," dedi Caz kararlı bir biçimde.

Kiela onun sobadan mı yoksa şehirden mi bahsettiğini anlayamadı. "Kapılarla pencereleri açık bırakırsak duman uçup gider."

"Bundan sonra soğuk yemekler mi tercih etsen?" diye öneride bulundu.

"Bahçeyle nasıl uğraşılacağını, balık tutmayı, avlanmayı veya herhangi birini öğrenene kadar soğuk sıcak fark etmez, nasıl bir yiyecek istersem kasabaya gideceğim." Duman dolu bir ev, kendi kendine yetme çabalarında başka bir şeyi daha mahvetmeden önce gitmesi gerektiğini gösteriyordu zaten.

Caz yapraklarını kabarttı. "Beni burada mı bırakacaksın?"

"Benimle gelmek istediğini düşünmemiştim. Gelmek ister misin?" Tabii ki tek başına gitmek istemiyordu ama Caz'in de gelmesi akıllıca mıydı? Kasabalıların nasıl olduğunu, özellikle de konuşan bir kurdele çiçeğine nasıl tepki vereceklerini bilemiyordu. Caz olağandışının kelime anlamıydı. Sorumsuz bir kütüphanecinin hâlihazırda kullanmaya izni olmadığı yarım bir büyüyle yaptığı bir deneyin sonucuydu. Kütüphaneci yakalanıp cezalandırılmış, Kiela'ya göre epey ağır bir ceza almıştı. İmparator onun bir emsal olmasını istediği için bü-

yücülerinden birinden kütüphaneciyi oduna dönüştürmesini istemişti. Kütüphanenin meşhur Kuzey Okuma Odası'nda diğer heykellerin arasında sergileniyordu. Ondan sonra, bir başına kütüphanede dolanan Caz, Kiela'yı bulmuştu.

Hâlâ neden Caz'in kendisini seçtiğini bilmiyordu ama o gün Caz artık Kiela'nın yeni asistanı olduğunu duyurmuş, kitapların yakınında ballı atıştırmalıklar yemeden duramayan o pasaklı çocuğun yerini almıştı. Hikâyeleri oradan sonra başlamıştı.

"Kasabada keçi var mı?" diye sordu.

"Bilmem."

"Tavşan peki?" Titredi. "Başka otçul hayvanlar?"

"Muhtemelen..."

"O zaman bir fikrim var. Beni burada bıraksan nasıl olur?"

Kiela gülümsedi. "Güzel fikir." Gülümsemesi soldu. "Dikkatli ol, Caz."

"Çabuk dön," dedi o da.

Kiela'nın tüm amacı buydu.

Kiela bulduğu (biraz yıpranmış ama meşe palamudu şeklinde hoş bir düğmesi olan) bir çantayı da yanına alarak yeni komşusu Larran'ın çalı çırpıyı yararak açtığı patikadan yürüyordu. Muhteşem bir gündü: ağaçların arasından görünen gökyüzü, birbirlerine şakıyan kuşlar, denizden tuzlu havanın ferah kokusunu ona getiren bir esinti. Kütüphanenin duvarları arasında, yaz melteminin güzelliğini unutmuştu. Meltemin yanaklarını okşayışına ve toprağın, ağaçların, denizin ağzını, burnunu, boğazını dolduran kokusuna bayılıyordu. Yolun çeyreğini yürüdükten sonra bunun harika bir fikir olduğuna,

her şeyin yolunda gideceğine ve endişelenmemesi gerektiğine kendisini ikna etmişti.

Ama sonra ormanın içindeki patika bitince yolun sonu bir faleze çıktı ve bütün endişeleri birer birer, aşağıda kayalara vuran dalgalar gibi tüm gücüyle yeniden belirdi.

Okyanusun enginliği önüne serilmişti; geniş, mavi, güzel ve göz korkutucuydu. Kasaba falezin eteklerindeydi. Tablo gibi güzelliğinin göz korkutucu kısmı buradan geliyordu. Kasabanın yakınında bir şelale akıyor ve değirmenin su çarkı, şelalenin akışının gücüyle dönüyordu. Dökülen su, gün ışığını yakalayarak bir elmas gibi parlıyordu. Altı yaşında olduğu zamanı hatırladı; bu falezin tepesindeydi, babası da yanındaydı. Onun elini tutmuştu ve rüzgâr darbeleriyle yıpranmış merdivenden inmesine yardımcı olmuştu.

Ah evet, burada bir yerlerde bir merdiven olmalıydı. Şimdi hatırlıyordu. Biraz aradıktan sonra yabangüllerinin arkasında buldu merdivenleri ve ayrıca kayalık sahilde, merdivenlerin dibinin ötesinde Larran'ın evi olduğunu tahmin ettiği bir ev de gördü. Ona haksızlık edip etmediğini düşündü. Kiela'nın kendi alanını korumaktan hoşlanması onun suçu değildi ki. Şimdi onu hoş bir biçimde karşıladığına göre belki ona biraz alan tanırdı.

Beyaz yelkenli bir tekne sahilden uzaklaşıyordu, Kiela pruvada dikilen bir adamın siluetini gördü. Larran mıydı? Büyük ihtimalle. Çevresindeki suyun içinde atbalıkları vardı. Adam bir çeşit sinyal gibi elini havaya kaldırdıkça atbalıkları da dalgalara atlıyordu.

Atbalıkları sürü hâlinde, daha derin sulara doğru dört nala koşuyordu.

Kiela gözlerini güneşten koruyarak atbalıklarının teknelerindeki kasabalı balıkçılara doğru yüzmesini izledi. Balıkçılar, atbalıklarını denizden Kiela'ya ulaşan neşeli nidalarla

karşıladı. Annesiyle babası bu hayatı ne kendileri ne de Kiela için istemişti ama güllerin süslediği bu falezde durup ışıl ışıl parlayan okyanusu izlerken, Kiela burada yaşamanın nasıl bir kötü tarafı olduğunu merak ediyordu.

Cesaretini toplayıp tahta merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu. Rüzgâr, mavi saçlarını önce yüzüne vuruyor, sonra havaya kaldırıyordu ama saçlarını kulağının arkasına sokuşturmak ya da kütüphanede yaptığı gibi örmek için ellerini korkuluktan kaldırmaya cesaret edemiyordu. Saçlarının özgür ve bağımsız bir biçimde savrulmasına izin verdi.

Yarı yolda, rüzgâr saçlarını çekiştirirken sayfaları yere saçılmış bir kitap gibi gevşediğini hissetti. Korkulukları bıraksa bir kuş gibi havaya süzülecekti sanki. *Çok saçma bir şey yapmış olursun,* dedi sertçe kendi kendine.

Falezin kıvrımını alan merdivenler bükülüp kıvrıldı ama ayağının altındaki hiçbir basamak kırılmadı; aşağı ulaştığında, kalbi artık o kadar da kuvvetli çarpmıyordu ve aldığı nefesler normale dönmüştü. Yukarı baktığında, paniklemeden veya uçacağına dair saçma sapan fikirler edinmeden tekrar nasıl merdivenleri çıkacağını düşündü. Sonra kütüphanede gözünü bile kırpmadan tırmandığı kitaplık merdivenlerini ve derme çatma dönen basamakları hatırlattı kendine. *Ama rafların arasında rüzgâr esmiyordu,* diye düşündü.

Uçuşan saçlarını düzeltmeye çalıştı ama saçları kabarık, mavi bir hale gibi görünüyordu. Lambaların aydınlattığı kütüphanenin içinde saçları genelde gece mavisinin ağırbaşlı bir tonundaydı ama buradaki güneş ışığının altında asi bir safir rengindeydi.

Saçlarını düzeltmekten vazgeçerek kasabaya doğru yürüdü. Hatıralarının üstüne şimdi gördüğü gerçeği eklemek, ona tuhaf hissettiriyordu. Bazı açılardan kasabada pek fazla değişiklik olmamıştı: Değirmen, okul ve arnavutkaldırımı döşeli

yürüme yolunun kenarındaki renkli evler hâlâ yerli yerindeydi. Ama hatırındakiler bulanıkken, gözlerinin önünde duran gerçeklerin detayları çok netti.

Parlak renkli boya duvarlardan dökülüyordu ve çatılara birden çok yama yapıldığı açıktı. Evlerin birçoğunun pencereleri tahtalarla kapatılmıştı, fırtınanın verdiği hasarın henüz onarılmadığma dair de açık kanıtlar vardı: çökmüş verandalar, bozulmuş arnavutkaldırımları ve yoldan kaldırılması gereken kırık ağaç parçaları. Sadece kapılarda ve pencerelerdeki kalın fırtına panjurları yeni gibiydi ama onların da çoğunluğu boyasız ve kaba duruyordu. Kiela kaşlarını çattı. Caltrey'yi her zaman zengin ama ufak bir kasaba olarak hayal etmişti. Ancak her yerde kasabanın zor zamanlar geçirdiğine dair işaretler vardı. Sokakta oyun oynayan çocuklar çok zayıf duruyordu. Kiela'nın yanından çıplak ayakla koşarak geçerken kıyafetleri bayrak gibi dalgalanıyor ve ellerindeki sopayla kaldırım taşlarının üzerindeki bir çemberi yuvarlıyorlardı.

Yukarı bakan Kiela, çatılarda güneşlenen kanatlı kedileri gördü ama onlar da daha zayıf ve yabani görünüyorlardı. Tüylerini yalayan bir kedi ona baktı. Yeşil ve sarı tüyleri hırpalanmış duruyordu, sanki bir fırtınadan zar zor kurtulmuş gibiydi. Belki de gerçekten böyle olmuştu. Ama neden? Bu kedileri tüyleri ışıl ışıl ve tombul hatırlıyordu.

Evinin ön basamağında oturan yaşlı bir adam Kiela sokaktan geçerken onu izledi. Kiela gülümsemeye çalıştı ama öyle karman çorman hissediyordu ki yüzünün nasıl göründüğünden emin değildi. Suratını ekşitmediğini umuyordu.

Yaşlı adam ne arkadaş canlısı ne de düşmanca tınlayan bir biçimde homurdandı.

Kiela manava giden yolu hatırlıyordu; iki sokak ileride, daha sonra şu an kurumuş olan çeşmeden sağa. Çeşmenin ortasında duran denizkızı heykelini ne kadar sevdiğini hatırladı.

Küçük bir çocukken o gülümseyen denizkızının onu kasabanın kalbine davet ettiğini hissederdi. Şimdiyse kollarından biri kırılmıştı ve sanki limana yeni gelenleri kucaklar gibi değil de hüzünlü bir ifadeyle bakıyordu.

Kiela çeşmeye dalıp gitmişken bir arp sesi duydu. Bir yerde birisi, önceden bu çeşmeden akan suyun berraklığında farklı notalar çalıyordu.

Arpın sesini takip ederek kurumuş çeşmeyi geçti, köşede manav dükkânını görmeyi bekliyordu ama solgun marulları ve fazla tuzlu mercimek ekmekleriyle hatırladığı dükkânın yerinde Kiela bir fırın buldu. Daha doğrusu, fırının kokusunu aldı.

Olması gerekenin biçimsiz bir gölgesi gibi gözüken kasabanın geri kalanının aksine bu fırın görkemli duruyordu. Taze ekmeğin, balın, tarçının kokusu fırının açık camından ve kapısından dışarı süzülüyordu ve kasaba halkının...

Hepsi buradaydı.

Ya da en azından denizde işi olmayan, tarlaları veya bahçeleriyle uğraşmayan herkes buradaydı. Epeydir emekli olan, yaşlı yüzlerinde rüzgârın, güneşin ve zamanın izi olan yaşça büyük kasaba halkı olsa gerekti. Dürüst olması gerekirse, insan sayısı bir düzineden daha azdı ama *sanki* herkes buradaydı. Görmek istediği insanların sayısının altı katıydı.

Daha sonra gelebilirim aslında...

Hayır. Geldin zaten. İhtiyacın olanı al, sonra gidersin.

Kiela derin bir nefes alıp fırına yaklaştı. Kaldırımda, açık kapıyla bir tezgâhı olan geniş bir pencerenin önünde birbirleriyle eşleşmeyen sandalyelerle masalar duruyordu. Yarık gibi derin kırışıklıkları ve siyah-beyaz kırçıllı saçları olan bir kadının dizlerinin üzerinde bir diz arpı vardı. Beşinci katta çalışan kütüphanecilerinden biri gibi, kadının iki çift kolu vardı. Rafları dizmek için epey kullanışlı ve görünen o ki çapraz

telli arp çalmak için de aynı derece de kullanışlıydı. Aynı anda iki çift tel çalarak hem melodi hem harmoni yaratıyordu, Kiela'nın hayal meyal hatırladığı eski bir denizci şarkısını çalıyordu. Melodi, denizcinin denize aşkını haykırırken harmoninin dökülen notaları da sahile vuran dalgalardı.

İnsan başlı bir at olan yaşlıca bir kadın onun yanında duruyordu, at kalçasıyla geniş bir oturağa oturmuştu. Geniş, kırmızı bir elbise giymiş, buna uyumlu kırmızı vizör bir şapka takmıştı. Elbisesinin deliklerinden görüldüğü üzere, at bedeninden insan gövdesine kusursuz bir geçiş vardı, siyah atkuyruğu aynı koyuluktaki teniyle uyumluydu. İnsan başında, omurgasından aşağı dikey bir şerit hâlinde daralan siyah saçları vardı, tıpkı bir atın yelesi gibi. Şekilsiz bir kupadan çay içiyor, yudumlamadan önce çayını üflüyordu. Kiela'yı gördüğünde elindeki kupayı indirip ona açıkça dik dik baktı. Arkadaşını dürtünce arkadaşı da arp çalmayı bırakıp Kiela'ya bakmaya başladı.

Kiela da onlara dik dik baktı.

Daha önce hiç çok kollu bir arp müzisyeni görmemişti ama insan başlı at kadın tanıdık geliyordu. Fakat Kiela onu nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Caltrey'ye dair tüm anıları annesiyle babasına dairdi. *Kasabadan başka insanlar tanıyor olmalıyım gerçi, belki de tanıdıklarımdan biridir.*

Çoğunlukla emekli olmuş balıkçı ve çiftçilerden oluşan birkaç kadın ve erkek masalarda oturmuş, kahvaltılarını edip havadan, çaydan, komşularından ve denizden konuşuyorlardı. Yerde yaşlı, kel, derisi gümüş pullarla kaplı bir adam oturuyor, saçından minicik keçi boynuzları çıkmış bir çocukla siyah ve beyaz taşlarla bir oyun oynuyordu.

Kiela fırına yaklaştığında hepsi durup ona baktı. Arpın melodisi olmayınca çıkan en yüksek ses kargaların gaklaması, limandaki çanlı şamandıraların çınlaması ve ona dik dik

bakmaya devam eden yabancıların fısıltılarıydı.

Bu korkunç bir fikirdi. Başka bir zaman gelmeliydi. Veya hiç gelmemeliydi. Ya da manavı bulmaya çalışmalıydı. Manavı işleten adamla kadına ne olduğunu merak etti. Yanlış hatırlamıyorsa, tanıştığı en kibar insanlar değillerdi ama temel malzemeleri satıyorlardı. Dükkânlarını başka bir yere mi taşımışlardı? *Onlara bakınmalıyım.* Ama muazzam koku onu olduğu yerde durdurmuştu. Tıpkı Larran'ın ona bıraktığı lezzetli tarçınlı çörekler gibi kokuyordu.

"Ben... şey... biraz erzak alacaktım?" Kiela'nın sesi çok titrek ve yüksek çıkmıştı, cümlesinin sonu sanki izin istiyor gibi tınlamıştı.

Bir kadın telaşla fırından çıktı. Belinde bir önlük vardı, yanağına da un bulaşmıştı. Yerde oynayan çocuk gibi vücudu yumuşak, açık kahverengi tüylerle kaplıydı ve saçından zarif boynuzlar çıkıyordu ama onunkiler keçiden ziyade geyik boynuzlarını andırıyordu. Fırıncı diğer müşterilere bir havlu salladı. "Hey, dik dik bakmasanıza! Kızı huzursuz ettiniz. Kaçmak üzere olduğunu görmüyor musunuz? Terbiyenizi takının. Yeni bir müşteri görmediniz mi hiç?"

"Hayır," dedi keçi boynuzlu çocuk, belki kadının oğlu veya yeğeniydi ya da bir akrabalıkları yoktu.

Fırıncı Kiela'ya kocaman gülümsedi. "Caltrey'ye ve adadaki en iyi–"

"Ve tek," diye araya girdi arp müzisyeni. Arpını tek elle dizinin üstünde dengede tutarken diğer üç elinden biriyle de çay bardağını kaldırdı, insan başlı at kadın da kupasını arp müzisyeninin çay bardağıyla tokuşturdu. Yüzlerce şakası olan iki eski arkadaş gibi şakalaşıyorlardı.

Fırıncı ikisini de görmezden geldi. "–fırına hoş geldin!" Sonra kollarını genişçe açıp, "Ben fırının sahibiyim, ismim Bryn ve ilk tarçınlı çöreğin müessesemizin ikramı," dedi.

"Kahvaltıda bir tane yemiştim," dedi Kiela. "Hayatımda yediğim en lezzetli şeydi."

Bryn sırıttı. "Ay, seni şimdiden sevdim. Şekeri ve tarçını seven herkes otomatik olarak tanımak istediğim insanlar listesine girer."

İnsan başlı at kadın çayı fincanıyla işaret edip bağırdı: "Ah, ben bu kızı tanıyorum!"

Çok kollu arkadaşı, "Herkesi tanıdığını sanıyorsun sen," dedi.

"Tepedeki evde yaşayan küçük kız, hani hep kitap okurdu. Binna Orobidan'ın kızı!" Onu tanıdığı için sanki bir ödül kazanmış gibi sevinçle bağırdı. Kiela'ya, "Tıpkı annene benziyorsun," dedi.

Kiela annesinin ismini duyunca kalakaldı. Bunu beklemesi gerektiğini biliyordu, Caltrey'de onu hatırlayan insanlar elbette olacaktı, ayrıca Kiela aynı gök mavisi teni ve safir mavisi saçlarıyla annesine benzediğini biliyordu. Göz şekilleri de aynıydı. Burnunu babasından almıştı ya da insanlar öyle olduğunu söylüyordu. Ama yine de sanki kalbinde bir şimşek çakmıştı. "Annemi tanıyor muydunuz?"

"Binna'yla o hayalperest kocası kasabayı bırakıp güneye, şehre gittiler." Bunun koca bir aptallık olduğunu söylemek ister gibi elini salladı. "Ne oldu onlara? Onlar da geldiler mi?"

"Hayır, gelmediler," dedi Kiela. "Vefat ettiler."

"Ah, ne yazık. Başın sağ olsun."

Adalılarından biri, "Sen niye geri döndün?" diye sordu. İnsan başlı at kadının aksine sesi dost canlısı değildi ve Kiela'ya öyle ters ters bakıyordu ki gözleri kırışıklıklarının arasında kaybolmuştu.

Kiela derin bir nefes alıp Larran'da işe yarayan o cümleyi söyledi. "Şehirden sıkıldım."

Kalabalıktan birkaç kişi, özellikle de insan başlı at kadın başını sallayarak onayladı.

Ama yerde oyun oynayan yaşlı adam homurdandı. "Bizim şehirlilere ihtiyacımız yok. Şuraya yazıyorum, bu kız bize sorun getirecek."

Dört kollu kadın elindeki peçeteyle adamın başına vurdu. "Off."

"Eadie'yi duymadın mı? Şehirli değil o."

İnsan başlı at kadın Eadie yüksek sesle, "O Binna'mn kızı. Bir baksanıza ona," dedi.

Herkes yeniden Kiela'ya döndü; Kiela cesaretinin her zerresini bir noktada sabit durmaya harcıyordu, yoksa dönüp merdivenlere koşmaya ve hem tanıdık olan hem de hiç öyle olmayan yeşillikle örtülmüş kulübesine kaçmaya hazırdı. Kendi kendine kulübesinin şu an duman altı olduğunu hatırlatması gerekti çünkü kendini doyurmak için yaktığı bir ateşi kontrol etmekten bile acizdi. "Ben birkaç malzeme alıp sonra yoluma gideceğim."

"Yoluna mı? Burada kalmıyor musun?" diye sordu Bryn. Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Ama şimdi geldin, benim balıklı böreklerimden de tatmadın henüz. Kendi tarifim. Sırrı soğanı karamelize etmek ve sarımsağı sakınmamak."

Kiela'nın demek istediği şey bu değildi. "Yoluma gideceğim" derken bu dik dik bakan, fazla ilgili gözlerden saklanacağı kulübesine dönmeyi kastetmişti. "Evde kalıyorum. Ailemin evinde. Burada, kasabanın içinde, bu noktada kalmayacağım demek istedim."

"*Gerçekten de* eve dönmüşsün," dedi Eadie kendini beğenmiş bir edayla. "Herkes eninde sonunda döner."

"Annesiyle babası dönmedi," dedi aksi adam, arp müzisyeninden bir fiske daha yedi. Ama birkaç kişi aksi adamın lafına baş salladı, sanki Caltrey'yi terk eden herkesin kaderi bu olmalıymış gibi. Kiela annesiyle babasını ve onların

kararlarını savunma dürtüsü hissediyordu. Onlar daha iyi bir yaşam istemişti yalnızca. Bunun neresi yanlıştı?

Bryn öne çıktı ve elleriyle sanki önündeki tavukları kışkışlar gibi yaptı. "Yeter, susun artık. Onu korkutup kaçıracaksınız." Arkadaş canlısı fırıncı Kiela'nın yanına gelip kolunu onun koluna geçirdi, ki bu da Kiela'nın daha çok kaçmak istemesine sebep oldu. "Gel benimle, neye ihtiyacın varsa halledelim."

Onu içeri yönlendirdi ve üstüne un bulaşmış bir tabureyi göstererek kendisini rahat hissetmesi konusunda ısrar etti. Kiela tabureye tuhaf bir biçimde oturdu ve kasabaya gelmek dışında başka bir seçeneğinin olmasını diledi. Bryn üstünde çörekler, börekler, ekmekler olan tezgâhın arkasında koşuştururken Kiela açık kapıdan dışarı göz attı ve müşterilerin onun hakkında dedikodu yapıp yapmadıklarını merak etti. *Muhtemelen yapıyorlar.* Arp müziği yeniden başlamıştı ama mırıldanan sesleri de duyabiliyordu.

"Bir zararları yok aslında," dedi Bryn. "Onlara hiç aldırma."

Nasıl aldırmayacaktı ki? Ama Kiela, "Sorun yok," dedi.

"Alınmak istersen haklısın tabii. Caltreyliler biraz fazla olabiliyor: meraklı, ısrarcı, dik kafalı. Kendi adıma da konuşuyorum. Şimdi söyle bakalım, neye ihtiyacın var?

Her şeye, demek istedi Kiela.

Kütüphanesine ihtiyacı vardı. Ölümlerinin üzerinden yıllar geçmiş olsa da ailesine ihtiyacı vardı. Tekrar güvende hissetmeye, tekrar bir amacı olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. İhtiyaç duyulmaya ve istenmeye ihtiyacı vardı.

Ama bunlar yerine ağzından şu çıktı: "Yiyecek. Tohum. Bir de varsa tavuk belki?"

5. BÖLÜM

Bryn bir tarçınlı çöreğin üzerine krema döküp Kiela'ya uzattı.

"Bunun parasını ödeyemem–"

"Hoş geldin hediyesi," dedi Bryn. Kiela, Larran'ın bıraktığı ve içinde aynı çöreklerin olduğu sabahki sepeti düşündü, onun notunda da aynı kelimeler vardı. Eğer tarçınlı çörekler Caltrey'de geleneksel bir karşılama hediyesiyse, Kiela bu geleneği çok sevmişti. "Veya yeni bir başlangıç için iyi şanslar hediyesi olarak da düşünebilirsin."

Yeni bir başlangıç. Tarçınlı çörekten aldığı ısırık ağzının içinde bir macuna dönüşmüştü sanki, Kiela zar zor yutkundu. *Olan bu mu?* Bir an başı dönüyormuş gibi hissetti ve hâlihazırda oturduğu için sevindi. Eski hayatını seviyordu ve onu ardında bırakmayı hiç planlamamıştı. *Nasıl tekrar baştan başlayacağım?*

Fırıncı kendi taburesine oturmadan önce tüy kaplı yanağından biraz un sildi. "Özel değilse, neden yaşadığın yerden ayrılıp böyle bir değişiklik yaptığını sorabilir miyim? Hem de Alyssium'dan ta buralara kadar gelmişsin. Dedikleri kadar büyük ve gösterişli bir yer mi? Ben hiç gitmedim. Aslında güney adalarında doğdum, bir aile mevzusu kötü

sonuçlanınca evden ayrılıp doğruca Caltrey'ye geldim ve bir daha da hiç arkama bakmadım." O kadar hızlı konuşuyordu ki sanki bir derenin kayaların üzerinden hızlıca akışı gibi kelimeleri birbirine giriyordu; konuşmayı bitirdiğinde beklentiyle, hatta sabırsızlıkla Kiela'nın cevap vermesini bekledi.

Hiç kimsenin ilgi odağı olmak istemeyen Kiela sandalyesinde kımıldandı. Bryn'in sorusu *özeldi* ve ne cevap vereceğine dair bir fikri yoktu. Devrim haberlerinin bu kadar kuzeye ulaştığını sanmıyordu, yani her şeyi onlara açıklaması gerekecekti. Bunun da nasıl ilerleyeceğini biliyordu: Kaçışına dair bir sürü soru soracaklardı ama olanlar tekrardan yaşamak istediği bir deneyim değildi. Hikâyeyi zar zor anlatabilirdi ve anlatırsa kütüphaneci olduğu açığa çıkacaktı. Ya kitapları aldığını anlarlarsa? Kitapları almaya izni olmadığını tahmin ederlerse? Kitapları çaldığını düşünürlerse? Ya imparatorluk müfettişilerine danışırlarsa? Müfettişler aklına gelince Kiela ürperdiğini hissetti. Büyünün yanlış kullanımına dair bir şüphe olduğunda, suçluları cezalandırmak için neredeyse sınırsız otoriteye sahip imparatorluk müfettişleri çağrılırdı. Ya Kiela'yı tutuklar ve kitaplara el koyarlarsa? Daha kötüsü, ya kitapları yok ederlerse? Büyü kitaplarını yasadışı şekilde bulundurmak çok ciddi sonuçları olan bir suçtu. Eğer tutuklanırsa Caz'e ne olurdu?

Bryn sesinde sempatiyle, "Aşk yüzünden mi?" diye sordu.

"Hayır!" Kiela soruya çok hararetli bir biçimde yanıt verdiğini fark etti ve yüzünün kızardığını hissetti. "Yani kimse yüzünden değil. Kimseyle ilgili değil. Sadece... gitme zamanı gelmişti."

Bryn sağduyulu bir biçimde başını salladı. "Belli ki kendinden bahsetmeyi pek sevmiyorsun, anlıyorum. Ben de başka soru sormayacağım."

Kiela'nın omuzları biraz da olsa rahatladı. "Teşekkür ederim."

"Diğer insanlar hakkında konuşmayı sever misin?" diye sordu Bryn. "Herkes hakkında neredeyse her şeyi biliyorum. Senin hayatına burnumu sokmaya çalıştığım için özür mahiyetinde hepsinin sırlarını anlatabilirim."

Kiela kendisine rağmen güldü. "Hayır, teşekkür ederim. Bilmesem daha iyi."

"Tamam o zaman. Ben sana neyin iyi geleceğini biliyorum sanırım."

Hiç sanmıyorum.

"Şöyle lezzetli bir hamur işi."

Evet, belki de... Midesi guruldayınca Kiela'nın yanakları kızardı. Tarçınlı çöreğin kalanını silip süpürdü.

Bryn tezgâhın arkasında koşturuyordu. "Yeniden başlamak zordur. Enerjiye ihtiyacın var. Protein. Tuz. Besin değeri yüksek yağ." Kendi kendine mırıldanarak başka bir hamur işi çıkardı, bir tabağa koyup üzerine biraz deniz tuzu serpti.

Bryn çalışırken Kiela fırındaki ürünlerin çeşidinin şehirdeki fırınlarla karşılaştırdığında çok farklı olduğunu fark etti. Burası Alyssium olsaydı, ürünlerin yarısı reçel ve şekere bulanmış meyvelerle pişirildi: vişneli tartlar, ahududulu rulolar, elmalı turtalar. Ama Bryn'in fırınında bunların hiçbirisi yoktu. Bol bol şeker, tarçın ve Kiela'ya artık ne hazırlıyorsa o vardı ama herhangi bir meyvenin rengi yoktu. Sebebini merak etti. Reçel, Kiela'nın gittiği her fırının ayrılmaz bir parçasıydı.

Kiela'nın yanına hazırladığı hamur işini getiren Bryn, "Benim kendi tarifim. Hadi dene bakalım, müesseseden," dedi.

"Bana bu şekilde bedava yiyecek vermeye devam edersen işletmen ayakta kalamaz."

"Reddedersen bozulurum ama." Durakladı. "Yani tabii yemek istemiyorsan başka; deniz mahsullerine alerjin varsa veya daha fazla yemek yemek istemiyorsan kesinlikle seni–"

Kiela hamur işini ısırdı ve dilinde patlayan tuza, sinüslerini dolduran sarımsak tadına şaşırdı. Muhteşem tatlılıkta bir... "Ne bu?" diye sordu çiğnerken.

"Bu Caltrey'de daha önce bol bol bulunan bir tür balıktan yapılma. Gümüş balığı. Bir süredir bu tadı öne çıkarmaya çalışıyorum. Beğendin mi?"

Kiela daha önce gümüş balığı denemişti ama *böylesini* hiç denememişti. Balığın kendisi hamurdaki tereyağının içinde erimişti ve Kiela bir lokma ısırdığında... sanki denizin o ışıl ışıl canlılığını içine çekiyormuş gibi hissetti. "İnanılmaz."

Bryn mütevazı bir biçimde omzunu sallayıp, "Malzemeler ve tarif olunca herkes yapabilir," dedi.

"Ama yapmayı sen tercih ettin." Kiela bir ısırık daha aldı, ilk ısırığı kadar iyiydi.

"Beğenmene çok sevindim," dedi Bryn. "Buraya o kadar nadiren yeni birileri gelir ki birini korkutmadan yeni bir arkadaş edinmeyi unutmuşum. Caltrey'deki herkesi yıllardır tanıyorum. Haklarında her şeyi biliyorum, inan bana *her şeyi*: Kim horlar, kim ağzı açık yemek yer, kimin ayakları kokar... Ben sadece güzel bir hamur işinin sosyal hayatta kırılmış potları telafi edebileceğine inanıyorum."

Yeni bir arkadaş. Kiela için bu kelimele sürpriz olmuştu, neredeyse hamur işini yere düşürüyordu ki bu çok trajik olurdu. *Ben arkadaş aramıyorum ki. Caz var. Kitaplarım var.*

İçinden küçük bir ses hainçe, *ama ben arkadaş isterim,* diye fısıldadı.

Kiela, "Ben Caltrey hakkında bir şey öğrenmek istiyorum," derken buldu kendini. "Burada ne değişti? Buranın böyle olduğunu hatırlamıyordum, yani..." Kırıcı olmayan bir kelime arıyordu.

"Çaresiz mi?" diye öneride bulundu Bryn.

Kiela'nın seçeceği kelime bu değildi ama yine de iş görürdü. Başını sallayarak onayladı.

Bryn bir iç çekti. "Başkentteki politika."

Kiela başının hafifçe karıncalandığını hissetti. "Nasıl yani?"

"Eskiden imparator, dış adalarla ilgilenmeleri için büyücüleri düzenli olarak gönderirdi ve onlar da başkentte havayı altüst eden saçmalıkları dengelemek için büyüler yaparlardı. Ama sonra gelmeyi bıraktılar. Balıklar ve atbalıkları azalmaya başladı; yerel sürümüzün azalmasının da balıkçılığa kötü etkileri oldu. Tüm hava düzenimiz şehirdeki büyü saçmalıkları yüzünden değişti; bunu düzeltecek bir büyücü olmadan, tarlalarımız eskisi gibi ürün vermiyor." Bryn nefes nefese konuşmasına bir dakikalığına ara vererek fırın ürünleriyle dolu raflara doğru başını salladı ve Kiela sadece reçelin eksik olduğunu değil, rafların da yarı yarıya dolu olduğunu ilk kez fark etti. Normalde diğer yarısının çoktan satıldığını düşünürdü ama belki de öyle değildi. "Açlıktan ölüyor değiliz ama insanlar güneydeki büyücülerin halkla tekrar ilgilenmeyeceğinden endişeleniyor..."

Kiela'nın bu konuya dair kulağına bir şeyler çalınmıştı ama kütüphaneyle ilgili bir şey olmadığı için pek de dikkatini çekmemişti. Zaman içinde imparator diğer adalardan büyücülerini çekmiş, uzak çiftlikler ve kasabalar üzerindeki gezilerini iptal etmişti. *Büyü kaybı*, demişti. Bununla ilgili çeşitli tartışmalar yaşanmıştı, Kiela bir kısmının içeriğini devrimcilerin hazırladığı broşürden okumuştu. İmparatorluk büyüyü istifliyordu ve ekonomileri belli büyülerin yenilenmesine ve güvenilir hava düzenine bağlı olan dış taraftaki adalar da bunun sonuçlarına katlanıyordu. Ama Kiela bunun günlük yaşamda pratik olarak ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti.

Elit kesim saraylarını inşa edip lüks hayatlarına gereken teminatı sağlamak için büyüyü kullanırken sıradan insanlar

sıkıntı çekiyordu. Bu, devrimin temel savının özüydü. "Dünya ve kaynakları herkesindir," diyorlardı; buna Büyük Kütüphane'de kilit altında tutulan her şey de dahildi. Tüm o bilgi, yaşamları daha iyi hâle getirme gücü raflarda saklanıyordu. Sadece zenginlerin kullanımına ayrılmıştı, oysa herkese ait olmalıydı. *İşte bu yüzden kütüphaneye zarar vereceklerine hiç inanmadım ve niye zarar verdiklerini hâlâ anlamıyorum.* Kitapların gücün kendisi olduğunu devrimciler de biliyordu.

Bryn, o gücün incecik bir diliminin şu an falezin ötesindeki yıkık dökük bir kulübedeki sandıklarda olduğunu bilseydi acaba ne derdi?

Kiela imparatorun da ne söyleyeceğini merak etti.

Ya da son olaylardan önce ne demiş olabileceğini.

İsyanın ilk günlerinde karşılaştığı bir adam geldi aklına, daha doğrusu bir çocuktu çünkü on yedi yaşından büyük olamazdı. Çocuk Büyük Kütüphane'nin ilk katındaki büyü kitaplarından bir tanesini almaya çalışmıştı. Duruşmasında, kitabı doğudaki adalardaki susuzluğu gidermek için kullanmak istediğini söylemişti. Ceza olarak vücudu daha fazlasını kaldırmayana, sancılarla kıvrılana kadar su içmesi emredilmişti. Kiela çocuğun hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Ama bir sonraki hafta devrimcilerin hazırladığı broşürlerde onun yüzünün yer aldığını biliyordu.

"Bu yüzden bazı kasabalılar seni gördüğüne pek memnun olmadı," dedi Bryn. "İmparatorun yeni politikaları için şehirlileri suçluyor hepsi ama merak etme, gözlerini açıp senin de tıpkı onlar gibi buralı olduğunu ve büyüyü onlardan saklayan Büyük Kötü Şehirli olmadığını anlayınca sana ısınacaklar."

Bu isim... Kiela'nm iş tanımına huzursuz edecek derecede yakındı. Kitaplara erişime karar verenin kütüphaneci olmadığını söyleyerek bu cümleye karşı çıkmak istiyordu ama başını sallayıp kadını onaylamak daha kolaydı.

Bryn o geniş gülümsemesiyle, "Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Kiela tepeye çıkan merdivenleri bir çuval malzemeyle tırmanıyordu; çuvalın içinde bir somun ekmek, bir paket şeker, bir kavanoz bal, birkaç sabun ve birkaç paket tohum vardı. Ayrıca kolunun altında da bir tavuk vardı. Tavuğu almak istememişti aslında ama yeni komşusu Larran'ın getirdiği yumurtaları düşünürken düzenli bir yumurta kaynağına sahip olmanın ne kadar hoş bir şey olduğu cümlesi ağzından kaçıverince Bryn tavuğu vermekte ısrar etmişti.

Kiela fırıncıyı düşününce gülümsedi. Kadın yabana atılmaması gereken biriydi. Kiela köyün bir muhtarı olup olmadığını bilmiyordu ama varsa bile Bryn'in gölgesinde kaldığı kesindi. Ya da en azından, onun kelime seli karşısında ezildiği. Bryn öyle tatlı dille ikna etmişti ki herkesi, Kiela'nın ihtiyaç duyduğunu düşündüğü her şeyi temin etmişlerdi: un, şeker, tuz, tereyağı, yakında kuracağı bahçe için çeşit çeşit tohum, ayrıca sabun ve mumlar. Bir de Bryn'in yaptığı bir somun ekmek. Kiela, Caltrey'ye getirdiği madeni paraların büyük bir çoğunluğunu kullanmıştı ama Bryn'in de ona fiyatlarda pazarlık için yardım ettiği düşünülürse genel olarak her şey epey uyguna gelmişti. Tavuk bile.

Kiela merdivenleri çıkarken kolunun altındaki tavuk debeleniyordu ama yolu yarıladıklarında tavuk sanki Kiela onu yere düşürürse asıl o zaman tehlikede olacağını anlamış gibi sakinledi; bir nebze de olsa sağduyu gösteriyordu.

Düşündüğünden daha uzun süredir dışarıdaydı, Bryn özellikle hızlı hızlı konuşmaktan hoşlanıyordu ve sanki o an

rıhtımda olan herkes de o tatlı, genç ve şehre gitmeye niyetli, akılları havada çiftin kızlarıyla tanışmak istiyor gibiydi. Ama Kiela, Caz'in kendisiyle gurur duyacağını düşünüyordu. Ayrıca uzun bir süre kurdele çiçeği dışında kimseyle *konuşmamayı* iple çekiyordu.

Kiela kalm çiftçinin bitki örtüsünü temizleyip açtığı patikayı izlerken ileride sesler duyduğunu sandı. *Kuşlar olmalı,* diye düşündü. Caz haricinde kulübede kesinlikle kimse yoktu ve Caz'in daha önce kendi kendine konuştuğunu da görmemişti.

Ama yaklaştıkça sesler kelimelere benzemeye başladı, kuş sesleri olmadığı belliydi.

Benim hayal gücüm mü yoksa? Çok uzun bir zamandır konuşmadığı kadar konuşmuştu bugün. Sesler hâlâ zihninde çınlıyordu.

Ama şimdi gelen sesler Caz'in sesine benzemeye başlamıştı. Ve sanki Larran'ın da.

Kulübeye gelmiş olamazdı, değil mi? Bu kadar kısa sürede hem de? İnsanlarla konuşmayı yeni bitirmişti! Hem de bir sürü insanla! Eve kapanıp ne söyleyeceğini, karşı tarafın ne söyleyeceğini ve tüm o gelgitli manasız konuşmaları düşünmesi gerekmeyecekti.

Ormandan çıkan Kiela, çatıda Larran'ı gördü. Beline alet kemeri asılıydı, üstü çıplaktı ve üstü başı is içinde kalmıştı. Beyni Larran'ın üstünün çıplak olduğu detayını bir dakikalığına yakalayınca Kiela'nın ağzı açık kaldı. Hiç bu kadar kas görmemişti ve sobanın bacasıyla uğraşırken tüm bu kaslar çalışıyor gibi görünüyordu. *Beklenmedik bir biçimde oraya çıktığında irkilmem çok doğal. Çok iri.* Yakından bakınca... *çok* fazla kası vardı.

Caz'in de onunla birlikte çatıya tünediğini neden sonra fark etti Kiela; dengeyi sağlamak için filizlerini çatı direği

boyunca iki yana yaymıştı. Larran'a, Kiela'nın kütüphane merdivenlerinden birinin en tepesindeyken dengesini kaybettiği zamandan bahsediyordu. Kiela, herhangi bir kütüphaneci gibi geriye düşüp sadece kendini yaralamak yerine, en yakındaki kitaplara tutunmuş ve bir şekilde tüm kitaplığı devirmeyi başarmıştı. Raf yanındaki rafın, o da bir sonrakinin üzerine devrilmişti; bu zincirleme yıkılma, mesleki hayatının en utanç verici ânına dönüşmüştü.

"Caz," dedi Kiela ters ters.

"Ne? Komik bir anı."

Şimdi dönüp bakıldığında, evet, çok komikti. Ama yeni komşularına anlatmayı seçtiği anekdot gerçekten bu muydu? Hele ki daha çok kısa bir süre önce diğer kasabalılarla yaptığı sohbetlerde kütüphaneci olduğunu özellikle gizlemeye bu kadar özen göstermişken...

Larran ne kadarını biliyordu? Sandıkları görmüş müydü? *Sakin ol,* dedi kendi kendine. Caz buna izin verecek kadar aptal olmazdı. Kiela'dan daha fazla endişeliydi. Ama yine de büyü kitaplarının yakınına bir yabancıyı yaklaştırmak riskliydi.

İkisine de kaşlarını çatıp bakarak, "Orada ne yapıyorsunuz?" diye çıkıştı Kiela.

"Bacan tıkanmış," dedi Larran. "Tamir edeyim dedim."

Ama kim ondan bunu yapmasını istemişti? *Ben istemedim ve söz konusu da benim bacam.* Tabii ki tamire ihtiyacı vardı ve Kiela'nın da nasıl tamir edeceği konusunda bir fikri yoktu. Ama yine de... Larran bunu bilmiyordu.

"Baca tıkalıyken sobada ateş yakmamalısın. İçerisi duman dolar."

Kiela bunu fark etmişti. Dişlerini sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ona söylemeye çalıştım," dedi Caz.

"Söylemedin," dedi Kiela. "Bacalarla ilgili benden daha az şey biliyorsun." O sırada tavuk ciyakladı ve sağlam bir çabayla Kiela'nın kolundan sıyrılıp fırladı. "Hayır!" Neredeyse eve kadar getirmişti!

Kiela çuvalı yere bırakıp tavuğun arkasından koştu.

Tam yakalayacakken tavuk aniden sola döndü. Kiela elinden kayıp giderken tavuğun tüylerini hissetti. Tavuk öfkeyle gaklayarak yanından fırlayıp geçti.

Tavuğun arkasından bahçede zikzak çizerek koşarken Larran'la Caz'in onu izlediğinin farkındaydı. Sağa döndüğünde tavuğa doğru bir hamle yaptı, az kalsın yakalıyordu. Ama sonra tavuk aniden hızlanarak dikenli çalılıkların içine daldı.

Kiela kayarak güçlükle durdu.

Nefes nefese kalmıştı, karşısındaki ormanlık alana bakıyordu. "Çok iyi oldu ya."

"Dışarıda yem bırakırsan geri gelir," diye öneride bulundu Larran.

Ne güzel, daha fazla tavsiye! "Harika. Sağ ol. Öyle yaparım." Nefesi düzene girince Kiela doğruldu ve çuvalının olduğu yere döndü, neyse ki çuvalın içinde kaçabilecek bir şey yoktu. Larran'a tek söylemek istediği şey buradan gitmesini rica etmekti ama bunun yerine şöyle söyledi: "Tavuklar ne yer?"

Larran, Kiela'ya şaşkınlıkla baktı. "Neyle besleyeceğini bilmeden mi tavuk aldın?"

"Bacanın tıkalı olduğunu bilmeden sobada ateş yaktım," dedi Kiela. "Ne yaptığımı bilmediğim gayet açık."

Larran güldü. Gülüşü çok hoştu. Onunla alay edermiş gibi hissettirmediği için Kiela memnun olmuştu. "Mısır, yulaf, fasulye. Tabii pişmiş olması lazım," dedi. "Her çeşit meyve. Yemeğinden arta kalanlar. Neredeyse her şeyi yerler."

Tavuk onun yemeklerini beğenmezse ve doğada ne bulursa onu yemeyi tercih ederse ne yapacağını sormak istedi ama

bugünlük onun karşısında yeterince gülünç duruma düştüğüne karar vermişti. "İşin bittiğinde..."

Larran, baca çok uysal bir ev hayvanıymış gibi ona eliyle hafifçe vurdu. "Bitmek üzere. Hadi sobayı yakmaya çalışalım. Doğru düzgün çalışırsa bizim için o yumurtaları pişiririm."

"Bana verdiğin yumurtaları mı diyorsun?"

Gülümsedi. "Evet."

"Hediye olarak verdiklerin. O yumurtalar."

"Evet, onları pişireyim."

"Sonra da yiyeceksin," dedi. Larran kendisine hediye olarak verdiği yumurtaları yemek istiyordu ama böyle hediye olmazdı, değil mi? "Peki. Sen benim bacamı onardın. Birkaç çırpılmış yumurta, madeni paradan daha iyi bir ödeme yöntemi."

Aklı karışan Larran kaşlarını çattı. "Ödeme yapmanı istemedim ki."

Ben de bacamı onarmanı istememiştim. "Hadi artık şu işi halledelim." Talep etmediği bu iyilik karşılığında ona borçlanmak istemiyordu.

Kiela içeri girerken Larran da işini tamamladı. Bir günlük temizlikten sonra kulübenin içi artık aşırı pis gözükmüyordu, hele yıllardır temizlenmediği düşünülürse. Onun yokluğunda Caz de ilerleme kaydetmişti. Battaniye kanepenin üzerine serilmişti ve öbek öbek toz, odanın çeşitli köşelerine düzenli bir biçimde yığılmıştı. *Caz kendini evinde hissetmeye başlamış.* Bu güzel bir şeydi.

Başka güzel bir şey daha vardı; içerisi artık duman kokmuyordu.

Arkadaki yatak odasına şöyle bir göz atınca Kiela sandıkların hâlâ muşambayla kaplı olduğunu gördü. Kimse sandıklara dokunmamış gibiydi. İçi rahatlayınca öndeki odaya döndü ve baş düşmanına –odun sobasına– gözlerini dikti. "Tekrar dans etmeye hazır mısın?"

Başını kapı aralığından içeri sokan Larran, "Sobayla mı konuşuyorsun?" diye sordu.

"Sen de bir bitkiyle mi konuşuyordun?" diye karşılık verdi Kiela.

Caz filizlerinin üzerinde yürüyerek içeri girdi. "Hey."

Sobayı açınca Kiela içinin temizlendiğini gördü. Taze kesilmiş odunlarla tutuşturucu olarak kullanılmaya hazır talaşlar yerleştirilmişti. Ne toz öbeği ne avuç avuç yaprak vardı. Bunu Caz'in mi Larran'ın mı yaptığını merak etti. Neyse, sonuçta yapılmıştı. Kendi kendine sinirli değil de minnettar olması gerektiğini hatırlattı. Kancadan ateş yakıcıyı alıp sobanın önünde dizlerinin üstüne çöktü. *Bunu başarabilirsin,* dedi kendine. Keşke izleyicisi olmasaydı.

Gerçi kulübe yine dumanla dolarsa bu sefer onun hatası olmazdı. Yakıcıyı çaktı ve kıvılcımlar çıraya doğru uçtu.

"Üfle," diye öneride bulundu Larran.

Kiela söndüreceğinden emin olarak minik kıvılcımlara doğru üfledi ama kıvılcımlar gittikçe büyüdü ve alevler talaşlara sıçradı, odun parçalarının üzerinde dans etmeye başladı. Memnununiyetle geriye yaslanan Kiela, sobanın kapağını kapadı.

Sobanın ısınmasını beklerlerken Larran musluktan kendine bir bardak su doldurdu. Kiela onu izliyormuş gibi görünmemeye çalışarak suyu içmesini izledi. İçeride daha önce olduğundan daha uzun görünüyordu. Alanını kaplayan baskın karakterli bir insandı Larran ve Kiela'nın ona ne söyleyeceğine dair bir fikri yoktu. Tüm kelimelerini kasabada harcadığını hissediyordu. *Tüm bu muhabbet etme işi bitince bir hafta boyunca konuşmayacağım.*

Tabii ona bacayı tamir ettiği için teşekkür edebilirdi. Bu rahatlıkla söyleyebileceği bir şeydi. Talep edilmemiş bir yardım olmasına rağmen minnettar olması *gerektiğini* biliyordu.

"Bacayı tamir ettiğin için teşekkür ederim," derken Larran aynı anda, "Kasabayı nasıl buldun?" diye sordu.

Sonra tuhaf bir biçimde durdular ve Kiela, "Çok güzeldi," derken Larran aynı anda, "Rica ederim. Senin annenle baban da benim için aynısı yapardı," dedi. Ve sonra Kiela, "Ailemi tanıyor muydun?" diye sorarken Larran aynı anda, "Beğenmene sevindim," dedi.

Caz ikisinin arasına sızdı ve yapraklarını havaya kaldırdı. "Ah, yeter, durun artık! İzlemek acı veriyor. İkiniz de nasıl sohbet edeceğinizi bilmiyor musunuz? Bırakın da bitki size öğretsin. Önce *sen* konuşacaksın, sonra *sen* konuşacaksın, sonra *sen*..."

Kiela'nın yüzü kızardı, Larran ise bir kahkaha attı. Çok hoş, içten bir kahkahaydı bu. Kiela ona kızgın olduğunu unutmak istiyordu. Ama Larran onun alanını istila etmişti; bir öteki odada çalınmış büyü kitapları varken çok tehlikeli bir durumdu.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Larran. Kiela adamın kahkahasını düşünürken onun yüzüne dalıp gitmiş olabileceğini fark etti. "Siz taşındığınızda ben on yaşlarındaydım. Şuradaki ağacın yakınlarından ailenin yelken açmasını izledim." Pencereden dışarıyı işaret etti, koyun üstüne doğru eğilen kıvrık bir ağaç gövdesini işaret ediyordu.

"İyi ki oradan düşmemişsin," dedi Kiela.

"Sıkı tutarım."

"İşe yarayacak bir şey," dedi Kiela, sonra içten içe irkildi. Önce bahçede tavuk kovalamıştı, şimdi de sanki daha önce hiç kimseyle akşam yemeği yememiş gibi muhabbet ediyordu. Kütüphanede insanlarla konuşma konusunda gerçekten çok daha fazla pratik yapmalıydı.

En son Caz dışından biriyle yemek yediği zamanı hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. *Ah, bu biraz üzücü.*

Kütüphanedeki hayatını daha önce üzücü olarak düşünmemişti ve bu bakış açısından hoşlandığına emin değildi. *Orada kimse olmadan mutluydum.* Sürekli arkadaş edinmesini gerektiren bir şey yoktu.

"Diğerleri öyle değilken sen bana karşı... naziktin," dedi Larran. "Ailen de öyleydi."

Kiela şaşırdı. Ona herhangi bir biçimde davrandığına dair bir hatırası yoktu. "Özür dilerim. Ben–"

Larran gülümsedi. "Çok uzun bir zaman önceydi. Kısacası ailene borçluyum." Sobaya döndü. "Sanırım yeterince ısındı." Yumurtaları kırdı, çırptı ve tavaya döktü. Kiela, onun pantolonunun cebinden çıkardığı domatesle taze soğanı yumurtaya karıştırmasını izledi.

Caz öne eğildi. "Cebinde domates mi vardı?"

Larran omuzlarını silkti. "Ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin."

"Bence sen gerçekten biliyorsun," dedi Caz. "Bugüne kadar kaç tane domates gerektiren vakayla karşılaştın?"

"Aslında cebimde olduğunu şu âna kadar unutmuşum. Sizin evden buram buram yükselen dumanı görmeden önce domates topluyordum. Mutfağa götürerek zaman kaybetmek istemedim." Sesi biraz utangaçtı. "Tehlikede olabileceğinizi düşündüm."

Onu kurtarmak için buraya koşa koşa gelmişti. Gerçekten komşulara yaraşır bir davranıştı.

Birkaç dakika içerisinde Larran her şeyi ayarlamıştı: Yumurta, taze soğan ve domates, dilimleyip sıcak sobada ısıttığı ekmeklerin üzerine dizilmişti. Bu sırada Kiela da birinin onu kurtarmaya gelmiş olduğu gerçeğine hayret etmekle meşguldü. Büyük Kütüphane –hayatının on senesini geçirdiği yer– yanarken kimse ona yardım etmeye çalışmamıştı; kimse onu kontrol etmemiş, kimse onu uyarmamıştı. Caz dikkatli

olmasaydı Kiela diğer kütüphanecilerin çoktan kaçtığının bile farkında olmayacaktı. İçlerinden hiçbiri, "Bizimle gel veya en azından kendini kurtar," dememişti. Ama onu neredeyse beş dakikadır tanıyan (veya söylediği doğruysa, çocukluk arkadaşı olan) bu adam onu alev alev yanan bir ateşten çekip kurtarması gerekip gerekmediğini bilmeden koşarak gelmişti. Larran hakkında ne düşüneceğini bilemeden ona bakakaldı Kiela, bu sırada Larran da yemek dolu tabağı masaya koyuyordu.

"Bir dakika..." Arka kapıdan bahçeye çıktı ve bir dakika sonra, elinde bir demet papatyayla geri döndü. Larran çiçekleri bir konserve kavanozuna koydu, kavanozu suyla doldurdu ve masanın ortasına süs olarak yerleştirdi. Mutfak çekmecelerinin birinden üzerinde küçük mavi çiçekler olan peçeteler çıkardı. Peçetelerin üzerine birbiriyle uyumlu olmayan çatallar ve bıçaklar yerleştirdi, sonra da masanın diğer tarafına oturdu. "Umarım beğenirsin."

Larran yemeye başlarken Kiela önce papatyalara sonra da yumurtalara baktı. Kendisine omletle ekmekten bir parça kesti ve çatalı ağzına götürdü. Yiyecek sıcaktı ama dilini yakacak kadar da değildi. Soğanın keskinliğini, yumurtanın pürüzsüzlüğünü (kütüphanede yediği lastik gibi yumurtaların aksine bu yumurtalar hafif ve kremsiydi) ve domatesin o ağızda kalan tadını alıyordu. Larran hem baca tamir etmeyi hem de yemek yapmayı biliyordu.

Bir dakikalığına sessizlik içinde oturdular.

Kiela konuşabileceği şeyler hakkında düşündü. "Atbalıkları güttüğünü mü söylemiştin?"

Larran gülümsedi. Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Evet. Seni bir ara yanlarına götürebilirim. İstersen birinin üstüne bile binersin."

Kiela'nın bir yanı hayır demek istiyordu. *Buraya arkadaş edinmeye gelmedim.* Burada, başkentten sıçrama ihtimali

olan kaosa karşı güvenli bir yerde ve mümkün olduğunca göze batmadan saklanmak için bulunuyordu. Her şey geçene kadar gizlenmekti niyeti. Ayrıca yardımsever, dost canlısı ve iyi bir aşçı olmasına rağmen Larran'dan hoşlanıp hoşlanmadığından bile emin değildi. Yumurtaları nasıl öyle bulut gibi pişirebilmişti? Yine de nazik bir biçimde mesafe korumak ve davet edilmeyi bilmek gibi konseptleri anlamadığı açıktı.

Öte yandan, nasıl bir zararı olabilirdi ki? Alyssium'dan çok uzaktalardı ve hep bir atbalığını yakından görmek istemişti. "Teşekkür ederim. Belki bir gün."

"Harika," dedi.

"Bu evet demek değil."

"Ah, peki?"

Kiela derin bir nefes aldı ve kendine aksiliği bırakmayı tembihledi. Onu davet etmesi çok nazik bir hareketti. Yorgun olması, kaba olmasının bir bahanesi olamazdı. "Özür dilerim. Ben... Neyse, boşver."

Larran yemeğinden bir çatal daha aldı, daha sonra eliyle sobayı işaret etti. "Bir daha bir şeye ihtiyacın olursa, gel söyle bana."

Hissedebileceği tüm iyi niyet o an Kiela'nın vücudunu terk etti. "Senin de bir daha bir şeye ihtiyacın olursa gel 'söyle bana,'" diye tersledi onu.

Larran şaşkınlıkla bakakaldı.

Kiela çatalını ona doğrulttu. "Buraya gelip çatımın üzerinde gezinmeni ben istemedim. Burada olmanı bile istemedim. Özellikle ben evde değilken."

Larran geri adım attı. "Ben... sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Caz araya girdi. "Ama gelip bacayı tamir etti. Ayrıca *ben* buradaydım."

Bunu biliyordu. Ama Larran bunu anlamıyorsa nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Alanımı işgal ettin. Birden fazla kez." Elini sobaya, yumurtalara, papatyalara, peçetelere doğru salladı.

"Ah." Bu tek heceye tüm kalp kırıklığı ve akıl karışıklığı sığmıştı.

Kiela gözlerini sımsıkı kapattı. Kendisine bacanın tamir edildiğini, yumurtaların çok lezzetli olduğunu ve sandıkların dokunulmadığını hatırlattı. Hiçbir şeye zarar verilmemişti. Henüz. Ama Larran'ın bunun kabul edilemez olduğunu anlaması gerekiyordu. "Canın ne zaman isterse buraya gelebileceğin izlenimini edinmeni istemiyorum. Biz arkadaş değiliz."

"Ah."

Kiela gözlerini açtı. Larran tabağına bakıyor, belli ki ne söyleyeceğini bilemiyordu; Kiela da hem söylediği tüm kelimeleri geri almak hem de içinde kalanları söylediği için memnun olmak istiyordu. Sürekli buraya uğrayamayacağını, ne zaman isterse burnunu sokamayacağını Larran'ın anlaması gerekiyordu. Güvenli değildi, özellikle de sakladığı sırlarla. Davet edilmemiş ziyaretçileri göze alamazdı.

Daha da garip bir sessizliğe gömüldüler.

İlk konuşan Caz oldu. "Eee, atbalıkları bitki yer mi?"

Duzenleme
Ny.ozlem

6. BÖLÜM

Gün doğarken Kiela bahçeyle uğraşıyordu. Burada kalabilmesinin anahtarı bahçeydi. Kasabadan getirdiği yiyecekler uzun süre yetmeyecekti ve daha fazlasını almak için de pek fazla parası kalmamıştı. Dünden sonra gereksiz derecede arkadaş canlısı komşusundan daha fazla hediye gelmesini beklemiyordu (ya da istemiyordu). Bunu başarmak zorundaydı.

Arka bahçede durup ellerini kalçalarına dayadı ve birbirine dolaşmış otları inceledi. Güneş havayı ısıtmıştı ve şimdi omuzlarıyla saçlarının arkası ısınıyordu. Yüzünden çekilmesi için saçlarını bir kurdeleyle bağlamış ve annesinin toprak renklerinde, yumuşak kahveyle yeşil tonlarında yamalı bir kumaştan yapılmış eski elbiselerinden birini giymişti; elbisenin mala, budama makası ve fazladan bahçe eldivenleri için pek çok cebi vardı. Giydiği botlar da annesinindi; toza toprağa dayanıklı, yıllar içinde yumuşamış ama sağlam, deri botlar. Botlarının altındaki toprak bir battaniye kadar yumuşaktı, sanki Kiela'nın yere uzanmasını ve bahçe tarafından sarılmasını istiyor gibiydi. Caz yanında oturuyor, sanki sarmaşıklar onu da saracakmış gibi yaprakları gerginlikle toprağın etrafında kıvrılmıştı. Sarmaşıklar çiti sarmış, daha önce burada

ne büyüdüyse her şeyi yutmuştu. Otlar her yerden fırlamış ve toprağın her santimini ele geçirmişti. Baktığı her yerde yeşilin başkaldırdığını görüyordu.

Sarmaşıklarla sarılı bir ağaç sağdaki çite doğru eğilmişti. Ağacın birkaç dalı yapraktan yoksundu, turuncu ve yeşil tüylü bir kuş o dallardan birine tünemişti. Göğsünü şişire şişire inişli bir melodiyle ötüyordu. Bahçenin diğer tarafında başka bir kuş, güvercin ötüşüne benzer bir sesle karşılık verdi. Bahçenin ötesindeki ormanın içinde bir yerde daha fazla kuş ötüp şarkı söylüyordu.

Bahçeden bir esinti geçti, yapraklar sallanırken gün ışığı altında parlıyordu. Kiela yeşilliğin, büyüyen şeylerin ağır kokusunu içine çekti; esintinin içinde hafif bir bal kokusu vardı ama bu kokunun hangi çiçekten geldiğini bilmiyordu. Soluk renkli çiçeklere sahip dikenli çalılar bir köşeyi doldurmuştu, mor çiçek topları taşıyan filizlerse başka bir köşede yükseliyordu. Tekrar derin bir nefes aldı Kiela ve Alyssium'daki elit kesimin Caltrey'deki hafif ve tatlı havayı solumak için balya balya para vereceğini düşündü. Havayı içine çekmek bile mükemmel, derin bir uykudan uyanmaya benziyordu. Bugüne kadar havanın, kuşların sesinin veya yaprakların hafif hışırtısının nasıl bir hissi ve tadı olduğunu hiç fark etmemişti meğer. Nasıl yapacağını bilirse, karşısına çıkan her zorluğu aşabilirmiş gibi hissediyordu.

"Nereden başlayacağına dair bir fikrin var mı?" diye sordu Kiela, Caz'e.

"Nereden bileyim ben?"

"Bitki örtüsü konusunda uzman değil misin?"

Bir anlığına sessiz kaldı. "Doğru."

"O zaman bana neyin yabani ot, neyin öyle olmadığını söyle," dedi Kiela.

"Yabani ot diye bir şey yok," dedi Caz. "Bu sadece bazı bitkileri 'istenmeyen', bazılarını da 'değerli' olarak etiketlemek isteyen insanların uydurduğu zalim bir terim. Sanki bir canlının değeri, diğer canlılara ne kadar yararlı olduğuyla ölçülürmüş gibi. Sanki bir bitkinin tek başına bir değeri olamazmış gibi." O kadar öfkeliydi ki yapraklarını kabartıp silkindi. Bu, Kiela'nın kurdele çiçeğinden duyduğu en uzun ve en tutkulu konuşmaydı.

Yatıştırıcı kütüphaneci ses tonuyla Kiela, "Tamam," dedi. "Bundan sonra bu bahçede 'yabani ot' terimi yasaklandı."

Caz, memnun olmuş bir şekilde yapraklarını indirdi.

"O zaman sen bana bitkilerin ismini söyle, sonra da onları... organize edelim. Böylece hepsinin büyüyüp gelişmeye şansı olur. Farklı bitki çeşitleri için bölgeler belirleriz ve geri kalanını da çitin dışına ekeriz. Kütüphanede olduğu gibi." Bahçenin doğu tarafına yürüdü. "Burası Kurmaca Dışı bölümü. Yalnızca sebzeler olacak."

"Yeni Araştırmalar ve Tedaviler," dedi Caz, Kurmaca Dışı bölümünün ön kısmında bir alanı işaret ederek. "Tohumları buraya ekersin. Arka taraf da Tarih bölümü olur, eski bitkiler."

"Kulübenin önüne de Kurmaca diyelim. Buraya tüm çiçekleri ekeriz."

"Peki, orman meyveleri nerede olacak?"

Orman meyveleri hem birbirlerini desteklediği hem de birbirlerini boğduğu için Kiela adına, "Bilim Mecmuaları," diye karar verdi. "Çitin diğer yanı."

Her bitki çeşidine uygun bir kitap bölümü atayarak tüm bahçenin nasıl olacağını planladılar. Kiela evden bahçe ekipmanlarını aldı. Caz, filizleriyle bahçe küreği ve makas gibi daha küçük aletleri tutarken Kiela da çapayla büyük küreği aldı. Ön kısma odaklanarak çalışmaya başladılar.

Güneş tam tepeye ulaştığında Yeni Araştırmalar alanında yaklaşık beş karışlık bir alanı temizlemişlerdi. Yoğun ve bunaltıcı yabani bitki örtüsüne kıyasla bu çok büyük sayılmazdı ama aldığı tohumların bir kısmını ekmek için yeterli olduğunu düşündü Kiela.

Caz tatlı diliyle Kiela'yı tekniğe alıştırmıştı: her tohum için bir delik, sonra su, sonra üstüne toprak ve sonra daha fazla su. Kiela, Caz'in talimatlarına göre tohumları aralıklarla yerleştirdi ve sonra tatmin olmuş bir şekilde oturdu. Harika bir başlangıçtı. Üstelik kitap rafı düzenlemekten pek de farklı değildi. Biraz daha tozlu topraklı bir işti ama raftan rafa kitapları taşırken de epey terliyordu. Kuşlar birbirlerine şarkılar söylemeye devam ediyordu, hafifçe esen meltem de boynundaki teri soğutuyordu. Ciğerleri bal tadındaki tatlı havayı cömertçe içine çekiyor, kasları ağrıdan tatlı tatlı sızlıyordu.

"Hemen büyümeyeceklerini biliyorsun, değil mi?" diye uyardı Caz. "Haftalar sürer."

Bu Kiela'nın canını sıktı.

Evet, fikren herhangi bir şeyin toplanacak kadar büyümesi için bir süre gerekeceğini biliyordu ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşünmemişti. Bu bir problemdi, özellikle tavuk artık ortalıkta yokken. Bahçe hasat vermeye başlayana kadar tavuğun yumurtalarına güveniyordu. Ayrıca eski (Tarih bölümüne ekilmiş) bitkilerin bir kısmının da yenilebilir olmasını umuyordu. Ne yazık ki bu bitki örtüsünün büyük bir kısmına Kiela değil ama bazıları "yabani ot" diyordu.

"O kadar vaktim yok." Burada yaşamak istiyorsa yiyecek üretmesi gerekiyordu. Baca vakasından sonra Larran'dan sadaka isteyecek değildi ve bu ona anlatmak istediği noktayı tamamen çöpe atardı, gerçi Larran'ın bunu anladığına pek emin değildi. Kasaba halkının da paylaşacak pek bir şeyi olmadığını görmüştü. *Yalvarmayacağım.*

Kiela, Caz'in toprağına su döktü ve iki tane tarçınlı çörek ile Larran'ın getirdiği peynirden kalanı yedi. Kaydettikleri gelişmeyle gurur duyuyordu ama kısa zaman içerisinde ne yapacaktı?

Çalışabilirim.

Tabii herhangi bir iş varsa.

Kütüphaneyle ilgili bir iş olmadığı barizdi. Bir kitapçı bile görmemişti. Bryn'in fırında yardıma ihtiyacı olup olmadığını düşündü. Kiela'nın bir şeyler pişirme hakkında bilgisi yoktu gerçi. Bryn'in bir yardımcıya ihtiyacı olsa yerel halktan birini çoktan işe almaz mıydı? Herhangi bir iş açığının olduğunu sanmıyordu. Ayrıca kasabada gireceği herhangi bir iş, Kiela'yı büyü kitaplarından uzun süre alıkoyardı ama yanlarında olup kitaplara göz kulak olması gerekiyordu, ilk önceliği buydu. Kitapları yanına alırken bu sorumluluğu da üstlenmişti, şimdi bu sorumluluğundan kaçmayacaktı. Kitaplarla ilgilenmesi gerekiyordu.

Merak ediyordu... *Kitaplar da benimle ilgilenir mi?*

"Bir fikrim var," dedi Caz'e. Korkunç, ürkütücü, muazzam bir fikir. "Hadi gel."

Kiela eve girdi, ellerindeki kiri yıkadı ve dikkatlice ellerini kuruladı. Sonra sandıkların sessizce durduğu yatak odasına geçti. Muşambayı çekip açtı. Hangi sandığa hangi kitapları koyduğunu çok iyi biliyordu ve hangi kitaplara ihtiyacı olabileceğine dair de bir fikri vardı.

Babasının en sevdiği deyişlerden birini söyleyerek, "Çözemediğin bir sorun var. Ne yaparsın?" dedi.

"Kitaba bakarsın," diye yanıtladı Caz. "Ama Kiela, büyü kitaplarına mı?"

Dördüncü sandığın kapağına bakıyordu. "Biliyorum."

"Bu yasak."

Oduna dönüştürülmüş kütüphaneciyi düşününce kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti. Avuç içleri terlemeye başladı. Ama korkuya kapılmamayı seçti. "Kim yasakladı?" dedi Caz'e. İmparator pencereden aşağı atılmıştı. Karşı çıkacak veya bilecek durumda değildi. "Kim fark edecek? Daha doğrusu, kim fark edecek de umursayacak?" Bu yasayı çıkaranlar çoktan devrilmişti. Muhtemelen şu an ölüydüler. Yeni bir hükümet kurulmuştu, Kiela broşürlerini okumuştu. "Büyü artık insanlara ait. Ben de bir insanım. Üstelik Alyssium'dan çok uzaktayız."

Bitki işlerine dair büyü kitabını kaldırdı.

Kiela yere oturup bağdaş kurdu, kitap sayfalarını çevirmeye başladı. Güzelim eski kitapların o tanıdık, tozlu kokusunu içine çekince o an doğru yönde ilerlediğini hissetti. Bu sandıktaki tüm kitapları okumuştu ve içinde bitki büyütme üzerine yararlı bir büyü olduğunu biliyordu.

Güllerin savunma amaçlı kullanımı üzerine, diye okudu.

Bu değil.

Çocuk doğumuna yardım için. Malzeme listesinde papatya ve ısırgan otu vardı. Bunun ardından denizkestanesi ve denizatı yumurtası gerektiren bir doğurganlık büyüsü geliyordu. Aramaya devam etti; *keşke bu büyü kitabının bir içindekiler bölümü olsaydı*, diye düşündü. Caltrey'deyken belki onun projesi bu olabilirdi, kurtardığı her kitap için bir içindekiler bölümü hazırlardı. Tabii önce nasıl açlıktan ölmeyeceğini çözmesi gerekiyordu. Tüm bu kitapların içindekiler bölümünü hazırlasa, belki bu ihlali affedilirdi? Ya da belki buna gerek bile kalmazdı. Kimsenin onun kendisini hayatta tutma çabasını çok göreceğini düşünmüyordu, özellikle de kimse ne yaptığını anlamazsa.

Birkaç sayfa sonra aradığını buldu: bitkilerin büyümesini hızlandırmaya yarayan bir büyü. Son yüzyılda büyücü Lai-

ken tarafından yaratılmıştı. Laiken seralarıyla ünlüydü; Belde Adası'nın yarısını kaplıyor ve Crescent Adaları'nda yetişen her bitki türünü barındırdığı söyleniyordu. Seraların bir odası tamamen zehirli bitkilere ayrılmıştı, bir diğeri orkide çeşitlerine, bir diğeri de öylesine gür eğreltiotlarıyla doluydu ki, hangi yöne baksanız birkaç santimden fazlasını göremediğiniz söylenirdi. Seranın bir bölümünün başka hiçbir yerde var olmayan bitkilerle dolu olduğuna dair fısıltıları dolaşıyordu etrafta; tamamen büyüyle yaratılmış bitkiler. Caz gibi.

Malzeme listesine göz attı:

Su (kolay)
Kan (hoş değil ama kolay)
Su mercimeği (ne olduğunu bilmiyordu ama Caz bilirdi)
Mürver çalısı yaprağı (bunu da Caz'e soracaktı)
Kumsal gülü goncaları

Talimatlar, bu malzemeleri bir macun hâline getirip, her tohumun üstündeki toprağa bir çay kaşığı sürüp daha sonra kelimeleri olabildiğince doğru telaffuz ederek söylemekti.

Her büyü artık çoktan ölmüş eski bir dil olan İlk Dil'de yazılmıştı. Kiela bu konuda epey okumuştu; İlk Dil, varlığın özüne erişen kelimelerden oluşan Yaratılış'ın diliydi. Doğru malzemelerle birlikte doğru heceleri telaffuz ederseniz, o varlığın şeklini değiştirebilirdiniz.

Bu kitaplardan birinin içindeki büyü, Caz'i herhangi bir ev bitkisinden şu an olduğu biçime getirmişti. Bundan daha gelişmiş büyüler kanallar yaratabilir, dağları şekillendirebilir ve denizi dizginleyebilirdi. Ama Kiela'nın şu an ihtiyacı olan şey buydu.

"Sence dışarıdaki herhangi bir çalı, mürver çalısı olabilir mi?" diye sordu.

"Mürver, küçük beyaz çiçeklere ve koyu renkli meyvelere sahip, hızla büyüyen yaprak döken bir çalıdır," dedi Caz. "Ve evet, nasıl gözüktüğünü biliyorum, daha önce gördüm. Beni takip et."

Caz'in yardımıyla bahçelerindeki mürver çalısını bulup birkaç yaprak kopardılar, sonra Kiela bu yaprakları mutfaktaki bir kâseye koydu. Kiela çalışırken pencereyi kaplayan sarmaşıkların arasından güneş sızıyordu. İlk malzeme tamamdı.

"Su mercimeği?" diye sordu.

"Hızla büyüyen bir su bitkisidir."

Nerede su olduğunu biliyordu. Artık görev bilinciyle hareket eden Kiela, taş basamaklardan koya doğru ilerledi. İskeleye adım atıp kırık tahtaların arasından dikkatle geçerek kütüphane teknesinin yanındaki suya göz gezdirdi. Hafif dalgalar, iskele direklerine usulca vuruyordu. Yan taraflardaki ağaçlarla gölgelenmiş koyun içinde hava daha soğuktu ve çiçekle bal yerine su ve yosun kokuyordu. Kiela bütün bu kokuları seviyordu. Suya dalmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu... ama tamamlaması gereken bir görevi vardı. Kıyıda duran Caz'e seslendi: "Neye benziyor?"

"Yüzeyde veya biraz daha aşağılarda küçük, mercimeğe benzer yeşil bitkiler," dedi Caz neye benzediğini hatırlayarak. "Genellikle durgun ya da yavaş akan tatlı sularda bulunur."

Kiela kaşlarını havaya kaldırdı. "Tatlı su mu?"

"Ah, evet. Özür dillerim. Bunu daha önce düşünmeliydim. Dönelim mi?"

"Evet, dönelim," diye katıldı ona Kiela.

O sırada suyun içerisinde bir hareket çarptı gözüne.

Yüzeyin altında, bir denizbebeği rıhtımın direklerinin yakınlarında yüzüyor, direklerin arasından oyun oynuyormuş gibi geçerek ilerliyordu. Yosun saçları, gümüş pullarla kaplı soluk yeşil balık kuyruğuyla küçük bir erkek çocuğuydu. Su

onun etrafında dalgalanırken zarafetle yüzüyor, deniz çayırları karnına değiyordu. Onun üzerinde, yüzeyde küçük dalgalar akıp gidiyordu.

Denizbebeği görmeyeli yıllar olmuştu, en son çocukken görmüştü. Başkentin kanallarında su çok kirli olduğu için orada yaşamazlardı. Kiela, ona el sallayarak gülümsedi. Suyun içinden yukarı doğru hareket edip yüzeyde pıt pıt patlayan baloncukların çocuk kıkırdamasına benzer bir sesi vardı. Bebek ona perdeli eliyle el salladı, sonra da kuyruğunu sallayıp suyun daha derin olduğu yerlere doğru yüzmeye başladı.

Bir mucize, diye düşündü Kiela.

Ayağa kalkıp iskeleye doğru baktığında, kayalardan birinin üzerinde suyun yarısına kadar çıkmış bir denizkızı gördü; nöbet tutuyor gibiydi. Kiela ona da el salladı, denizkızının suya dalmadan önce gülümsediğini gördüğünü sandı.

Denir ki, bir adada hoş karşılanmıyorsanız atbalığı halkı evinize yakın suları kirletir ve kıyıya yakın yüzmeyi reddederler. Bir denizbebeği görmekse... Bunun iyi şans getireceği inancının tamamen batıl inanç olduğunu biliyordu Kiela ama sanki şansı yaver gidiyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. *Mantıklı olan şeyi yapıyorum. Sıkıntı çıkmayacak. Dikkatli olacağım.*

"Hadi şu su mercimeğini bulalım," dedi.

Enerji ve umut dolu hisseden Kiela, merdivenlerden çıkmaya başladı. Sonunda doğru yolda olduğu hissi içini doldurmuştu. Evde yapılacak işlerden kaçmak için kitaplarını alıp inzivaya çekildiği ormanın içinde sessiz sakin bir gölet olduğunu hatırlıyordu. Güneş battıktan sonra onu eve çağıran annesiyle babasının sesini hatırlıyordu. Hava okumak için çok karanlık olduğunda çevresinde ateşböcekleri uçuşurdu ama Kiela suyun üstündeki ateşböceklerini izlemek, kuşları, geceye hazırlanan sincapları ve gece avcıları baykuşlarla kedilerin

uyanışını dinlemek için yine de orada kalmaya devam ederdi. Bir keresinde göletten su içen tek boynuzlu bir at gördüğünü de hatırlıyordu ama bu beyaz bir geyikle alacakaranlığın yarattığı bir göz oyunu da olabilirdi. Başka bir öğleden sonra, evdeki işlerini bırakan babası da onunla birlikte gelmişti. Yan yana oturup kitap okumuşlardı, döndüklerinde annesi ikisine de hiçbir şey dememişti. Bir hafta sonra gölete annesi de gelmişti, hem de bir sepette onlar için hazırladığı öğle yemeğiyle beraber; Kiela'ya okunmamış, yeni bir kitap vermişti. Adada nadir rastlanılan bir hazineydi bu.

Kiela bu anıları yıllardır düşünmemişti. Annesiyle babası öldükten sonra onları düşünmek çok fazla acı veriyordu. Ama şimdi şaşkınlıkla fark ediyordu ki eskisi gibi acı vermiyordu. Önceden olduğundan çok daha tatlı bir acıydı bu.

Göleti hatırladığından daha yakında buldu. Anılarına göre gölet ormanın ta içlerinde olmalıydı ama öyle değildi. Evden sadece iki adımlık mesafedeydi.

Gölete bakarken aslında ailesinden hiçbir zaman saklanmadığını fark etti Kiela. Her zaman nerede olduğunu ve onu nasıl bulacaklarını biliyorlardı. Ama buraya gelmesine izin vermişlerdi. Ona bu sessiz sakin öğleden sonraları bir hediye olarak vermiş, katılabildiklerinde ona eşlik etmişlerdi.

Caz onu düşüncelerinden ayırarak, "Kiela?" dedi. "Su mercimeği."

Şaşkınlıkla suya bakınca küçücük, mercimek benzeri bir bitkinin göletin üstünde yüzdüğünü gördü.

"İyi misin?" diye sordu Caz.

"Buraya gelmenin eve dönmek gibi hissettirmesini beklemiyordum." Kütüphaneyi kendi evi saymıştı ve ailesinin ölümünden sonra hiç arkasına bakmamıştı. Caltrey'yi ziyaret etmeyi hiç düşünmemişti bile, özlememişti burayı. Ama şimdi... kalmak istediğini biliyordu. Bunu gerçekleştirmek istiyordu.

Bu, daha önce aklının ucundan bile geçmeyen riskleri almak anlamına gelse bile. *Zaman değişti. Dünya değişti. Ben de değiştim.*

Diz çökerek bir avuç su mercimeğini alıp çuvalına koydu.

Gül goncalarını nerede bulacağını biliyordu: kasabanın üstündeki falezin çalılıklarında. Ormanın içindeki patikayı takip eden Caz'le Kiela, patikanın bitişinde gün ışığına adım attılar. Her şey dünkü gibi kartpostallık görünüyordu ama bu sefer manzarayı daha çok takdir ettiğini fark etti Kiela. Köye artık tedirginlikle bakmıyordu. Onun yerine, evlerin parlak renklerini ve teknelerle dolu, ileride uzanan maviliği hayranlıkla izliyordu.

Bu mesafe ve yükseklikten kasaba hiç yıkık dökük durmuyordu. Çok zayıf çocukları, dökülen boyayı veya fırtınanın verdiği zararı buradan göremiyordunuz. Denizin çerçevelediği bir resim görüyordunuz. Kiela atbalıklarının kıyıya yakın suda gülüp oynamalarını izlerken goncaları topladı. Falezin üzerinde meltem hem bahçesinde hem de koydaki gibi kokuyordu: Tatlı bal kokusu, ferah tuzlu bir kokuya karışıyordu.

Tüm malzemeleri toplayınca kulübeye geri döndüler. Kiela malzemeleri bir kâsede karıştırdı, çekmecede bulduğu bir havan tokmağıyla ezdi. Caz su pompalarken Kiela da malzemelere su ekledi ve bir bıçakla işaretparmağına küçük bir kesik attı. Talimatları takip ederek her şeyi macun hâline getirdi.

"Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Caz.

Bugün gördüğü denizbebeğinden sonra her şeyi yapabileceğini hissediyordu Kiela. "Evet. Niye yapamayayım ki? Malzemeleri belli bir tarif sonuçta," dedi Bryn'in kelimelerini söyleyerek. "Herkes yapabilir." Sonuçta bir kanal açmaya ya da saray inşa etmeye çalışmıyordu ki. "Asıl mesele, bunu yapmayı seçmek."

"Sen bir kütüphanecisin, büyücü değil."

"Aralarında fark mı var?"

"Büyücüler eğitim alır."

"Ben de çok fazla okudum," dedi Kiela.

"Madem bu kadar kolay, neden tüm yasalar büyüyü insanlardan uzak tutmak üzerine?"

Kiela daha önce yasaları hiç sorgulamamış veya gerçekten onlar üstüne düşünmemişti. Bir işi vardı; kendi alanının koleksiyonundaki büyü kitaplarının bakımından mesuldü. Hiçbir zaman kütüphanenin müdavimlerinin bu kitapları nasıl kullandığını veya kullanmadığını düşünmemişti. "Çünkü bilgi güçtür ve güçlü insanlar tüm bu bilgiyi sadece kendilerine saklamak istiyorlar... *istiyorlardı* daha doğrusu." Bu açgözlülük onların sonunu getirmişti.

"Tehlikeli olduğu için değil mi?"

"Tabii ki bilgi tehlikelidir," derken Kiela gülümsüyordu. Daha önce hiç tehlikeli bir şey yapmamıştı. Sanki deniz havasını derin derin içine çekmek gibi bir histi. *Belki de meltemin tadı aklımı başımdan almaya başlamıştır.* "Ama cehalet daha da tehlikelidir. Benim durumumda cehalet başarısızlık demek; başarısızlık da yemeğin, kalacak ve gidecek başka bir yerin olmaması demek."

Caz bunu kabul etti ve onu tohumları ektikleri bahçeye doğru takip etti. Kiela bağdaş kurarak tohumların yanına oturdu ve kitabı kirlenmemesi için babasının eski ama artık temiz kıyafetlerinden birinin üstüne koydu.

Bir kaşık kullanarak tohum ektiği küçük tepeciklerin üstüne birer çay kaşığı macun sürdü. Sonra kitaptan büyüyü okudu:

Rywy cryf chi dor
Rywy cajon rhoi i
Rywy gobai tremadon se hia...

Çalışmalarındaki bilgileri hatırlayarak kelimeleri tam olarak ve dikkatli bir biçimde telaffuz ediyordu. Bazı kelimelerdeki vurgu üzerine akademik tartışmalar vardı; Kiela bütün bu tartışmaları yakından takip etmişti. Hangi heceleri vurgulayacağını, hangilerini yutacağını, hangi sesli harfleri uzatacağını ve hangilerinin gırtlaktan gelen bir ses gerektirdiğini de biliyordu. Kelimelerin ahenginden yapılma bir büyüydü bu ve Kiela heceleri tohumlara, bunun doğru olduğuna ve işe yarayacağına dair tüm inancıyla okuyordu.

Bitirdiğinde büyü kitabını kapatıp bekledi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Caz.

Küçük tohumların filizlenip büyüdüğünü görmeye hevesli bir biçimde yan yana toprağa bakıyorlardı. "İşe yarayacak," dedi Kiela. "İşe yarayacağını biliyorum." Koyda denizbebeği görmüştü. Bu, burada olması gerektiğine ve işlerin yoluna gireceğine dair bir işaret değilse o zaman...

Bir işaretti, diye düşündü Kiela. *Bitkiler büyüyecek.*

Bu sırada evin içinden Larran'ın seslendiğini duydular: "Evde kimse yok mu?"

7. BÖLÜM

"Özür dilemeye geldim," dedi Larran.

Ah! Çok iyi! Ama hayır, şu an burada olamazdı. Kiela büyü kitaplarını bir yığın hâlinde yatağın üzerinde bırakmıştı ve bahçede işleyen büyüyle neler olduğunu kim bilebilirdi şu an... Larran'ın gitmesi gerekiyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Ön basamakta duruyordu Larran, henüz eşiği geçmemişti ama aynı zamanda gitmek istediğine dair bir işaret de vermiyordu. Kiela arkasına doğru, arka kapıdan bahçeye şöyle bir göz atınca Caz'in büyü kitabını babasının kıyafetinin altına sakladığını gördü. *İçeri girmesine izin veremem.*

"Vardı. Yani bunu yapmam lazım," dedi. "Ben... çok zorladım. Baca mevzusuyla. Yumurta mevzusuyla. Senin ne istediğini sormadım." Yüzü kızarmıştı. "İnsanlarla aram pek iyi değil."

Senin mi benim mi, diye düşündü Kiela. "Sana çıkıştığım için özür dilerim." Şunu da eklemek isterdi: *Artık git.* Ama bunu nasıl kibarca ifade edeceğini bilemiyordu.

"Buna sebep olduğum için ben özür dilerim," dedi Larran. "Ve söz veriyorum bir daha davet edilmeden gelmeyeceğim."

O kadar içtendi ve verdiği sözü çoktan bozduğunun o kadar farkında değildi ki, Kiela gülmeden duramadı.

"Şu an hariç," diye açıklama yaptı. "Bırak da bunu telafi edeyim..." Sanki kapıdan içeri girmeye hazırmış gibi öne bir adım attı, Kiela kapı çerçevesinin bir kenarına omzuna yaslayıp diğer köşesine de ayağını dayayarak çapraz bir biçimde kapıda durdu. Sanki bu doğal ve normal bir duruşmuş gibi. Larran durakladı.

"Bana bunu telafi etmek istiyorsan..." Harika bir fikir bulmayı bekleyerek durdu. Ne önerebilirdi? Ormanda bir yürüyüş? Kasabaya minik bir gezi? Fırına mı gitselerdi? Büyü kitaplarını görebileceği ve bahçeye bir büyü yaptığını keşfedebileceği kulübeye girme fikrinden Larran'ı uzaklaştıracak kadar ilgisini çekebilecek ne olabilirdi? "Atbalıkların!"

Larran'ın aklı karışmış gibi görünüyordu; eğer kapıdan girmeye karar verirse eşikte durup bunu engelleyebileceğini düşünmesinin ne kadar da absürt olduğunu o an fark etti Kiela. Hiçbir çaba sarf etmeden de ondan çok daha uzundu. Eğer isteseydi, onu tek eliyle tutup kenara çekebilirdi ama neyse ki ön basamakta durmaya devam ediyordu. "Atbalıklarım mı?" diye tekrar etti.

"Birine binebileceğimi söylemiştin," dedi Kiela.

Bir dakika... bunu yapmayı gerçekten istiyor muydu? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Çocukken atbalığı görünce annesiyle babasına denemesi için yalvarmıştı. *Büyüyünce*, demişlerdi hep ama büyüdüğünde de şehre taşınmışlardı; şehrin kanallarında atbalıklarının izi bile yoktu, yalnızca ufak balıklar ve çöpler yüzüyordu.

Caz arkasında belirdi. "Evet, doğru! Öyle dedin. Daha önce. Duydum seni."

Larran, "Gerçekten istediğini düşünmemiştim..." diye başladı söze ama sonra başını salladı. "Evet, bu harika bir

fikir. Okyanus bugün sıcak. Hava da çok uygun. İlgileneceğini düşünmemiştim sadece."

"Tabii ki ilgileniyorum!" Mutlulukla gülümsedi, gülümsemesi o kadar sahte hissettiriyordu ki sanki yanakları çatlayacaktı. Normal şartlar altında dışarıdaki herhangi bir sosyal etkinliğe gönüllü olarak asla katılmayacağını Larran'ın fark etmemesini umuyordu. Bir saat sonra gelseydi, Kiela'nın tüm delilleri saklayacak zamanı olsaydı...

Caz neşeyle Kiela'yı dışarı kışkışladı. "Harika! Ayarladınız bile. Hadi size iyi eğlenceler." Kapıyı filizleriyle iterek arkalarından sıkıca kapattı.

"Üstünü değiştirmek istersen..." diye öneride bulundu Larran.

"Hayır, böyle iyiyim."

"Eteğin ıslanır ama. Muhtemelen tüm kıyafetlerin–"

"Kururum," dedi Kiela çabucak. "Şekerden yapılmadım ya."

Larran ona gülümsedi, Kiela de başını kaldırıp ona baktı ve bunun bir hata olmamasını umdu.

Larran ormanın içindeki patikada önden ilerliyordu, Kiela arkasını dönüp bakınca Caz'in yapraklarını pencereye yasladığını gördü, gittiklerinden emin olmak için onları izliyordu. Larran'ı sonu faleze çıkan yeşilliğin içinde takip etti Kiela. Rüzgâr başlamıştı ve Kiela'nın mavi saçlarını yüzüne savuruyordu. Kiela saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Larran onu tahta merdivenlerin başında bekliyordu, Kiela yanına gelince ona elini uzattı.

Kiela şaşkınlıkla ona baktı. "Böyle iyiyim."

Elini indiren Larran'ın yüzü kızardı. "Ah. Tabii."

Hayatının büyük bir kısmını şehirde geçirmiş olması, kendisi için bir şey yapmaktan aciz olduğunu göstermezdi. Larran bunu ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi anlaşırlardı.

Tabii, yirmi dört saat içinde evimi neredeyse yakmasaydım, tek tavuğumu kaybetmeseydim ve imparatorluk kuralını ihlal etmeseydim bağımsız olma kabiliyetime daha çok hayran kalırdı. En azından Larran'ın sonuncusundan haberi yoktu. Kiela da bu şekilde kalmasını sağlamaya niyetliydi.

Kiela korkuluklara tutunarak merdivenlerde Larran'ı takip ederken rüzgâr iyice hız kazanmış, saçlarını ve kıyafetlerini havaya savuruyordu. Deniz, goncaları topladığı zamankinden daha dalgalıydı. Beyaz köpükler bir yükselip bir kayboluyordu. Dalgalar kayalara sanki onları paramparça etmek istercesine gürültüyle çarpıyordu.

Aşağı inmeye başladıklarından beri Larran tek kelime etmemişti, Kiela onun bunu kabul ettiğine pişman olup olmadığını merak etti. Ve bacasını tamir ettiğine. Ve ona yumurta, peynir ve tarçınlı çörek getirdiğine. Sadece özür dileme niyetiyle uğramıştı; basit bir jestin Kiela'yla zaman geçirmek zorunda kalacağı bir gezintiye dönüşeceğini tahmin edemezdi. Neden Larran evet demişti ki? *Benim arkadaş canlısı hâlimden etkilenmiş olamaz,* diye düşündü Kiela. Bunların hiçbiri için cesaret vermemişti.

Belki de çocukken yaşadıkları olay her neyse onunla ilgiliydi. Geçmişte ona şimdi bu kadar çabalayarak nazik davranma gereği hissettirecek ne yapmış olabileceğini tekrar merak etti. Veya ailesinin ne yaptığını. Ama bunun yerine şunu sordu: "Atbalığına nasıl binilir?"

Başını çeviren Larran gülümseyince Kiela doğru soruyu sorduğunu anladı. "İlk önce güvenlerini kazanman lazım." Sürüsündeki farklı atbalıklarını ve hangi atıştırmalıklardan hoşlandıklarını anlatmaya başladı. "Altın renkli olan Sian, domateslere bayılıyor. Caltrey'deki elma ağaçları hastalandığında ve daha fazla elma vermeyince keşfetmiştim bunu. Onunla başlayabilirsin. Hızlıdır ama herhangi bir numara da yapmaz."

"Numara mı?" diye sordu Kiela.

"Bazıları üzerlerinde bir binici olduğunda suyun altına dalmayı seviyor," dedi Larran. "Atbalıklarının kendilerine has bir mizah anlayışı var, anlarsın ya. Ama insanların mizah anlayışına pek benzemiyor."

Kiela belki de kulübede kalıp Larran'ın dikkatini bahçedeki büyü işinden başka bir yere çekecek farklı bir yol bulmalıydı. Küçükken atbalığı binicilerini izlediğinde, her zaman çok görkemli bir biçimde çılgın ve özgür gözüktüklerini düşünürdü. Şimdiyse bu plan kulağa biraz pervasız gelmeye başlamıştı. Kiela risk almaya alışık değildi.

Bunu yapmak için gayet yeterli bir sebep. Tekneyle kanaldan ilerlemeye başladığı andan itibaren hayatı risk almaktan ibaret olmuştu. *Burada kalmak istiyorsam belki de böyle biri olmalıyım, risk almayı seven bir insan.*

Larran'ın falezlerle denizin arasına sıkışmış gibi duran tatlı, yeşil kulübesinin yanından geçtiler. Çatıda bir balkonu, ön tarafı saran bir verandası vardı. Dalgalarla veranda arasında kayalar tampon görevi görüyordu. Larran botlarıyla çoraplarını çıkarmak için durdu, Kiela da aynısını yaptı, onları kumda güvenli bir yerde bıraktılar. Kiela eteğinin kurdelelerini, eteğini dizlerinin üzerine çekmek için kullandı. Çıplak ayaklarıyla Larran'ı takip ederek denizin içindeki taşlara tırmandı.

Dalgalar iri kayalara vururken sıçrayan sular havaya karışıyordu. Larran iki kayanın üzerine oturdu, parmaklarını ağzına götürüp ıslık çaldı. Islığı rüzgârı deldi.

Cevap olarak birden çok atbalığı kişnedi.

Kiela en az on tane yarı balık yarı attan oluşan sürünün kıyıya yüzmesini izledi. Her biri deniz kadar güzeldi. Yelelerinden havaya su sıçrıyordu ve Kiela atların nerede bitip okyanusun nerede başladığını ayırt edemiyordu.

Kıyıya biraz daha yaklaşınca, ne kadar parlak ve mükemmel olduklarını gördü. Kütüphanedeki resimli kitaplarda balığın yarısının kaba bir biçimde atın yarısıyla birleştirildiği çizimlere benzemiyorlardı. Uyumlu bir bütünden oluşan canlılardı bunlar. Atın başı, boynu ve ön bacakları, zarif bir yunusu andıran bedene akıcı bir şekilde bağlanıyor, bu beden de ışıltılı pullarla kaplı muhteşem bir denizkızı kuyruğuyla son buluyordu. Renkleri, solgun tonlardan mücevher parlaklığındaki mavi, yeşil, mor ve kırmızıya kadar değişiyordu. İçlerinden biri güneş gibi altın sarısıydı.

Diz çöken Larran parmaklarını şıklattı. "Sian, bana gel!"

Larran, Kiela'ya yakına gelmesini işaret ederken atbalıklarından biri kendini sürüden ayırıp ileri doğru yüzmeye başladı. Toynakları dalgaları döverken kuyruğu bedenini kayalara doğru itiyordu. Yelesindeki siyah şeritlerle bedeni yoğun bir altın sarısı rengindeydi ve gözleri dipsiz suları andıran deniz mavisiydi.

"Ne kadar güzelsin öyle!" diye şefkatle mırıldandı Kiela.

Atbalığı sanki onu anlamış gibi yelesini salladı.

Larran ceplerinden birinden domates çıkardı. Bu sefer Kiela'nın dumanı tüten evine koşmak gibi bir bahanesi de yoktu üstelik. Cebinde domates taşıyordu öylece. Kiela domateslerin cebinde nasıl ezilmediğini merak etti. Larran domatesi Kiela'ya uzattı.

"Elini dümdüz aç," dedi yumuşak bir sesle. "Domatesi ona sun."

Kiela, Larran'ın yanına çöküp domatesi avucunun içine yerleştirdi. Islak kayalar eteğinin ucunu sırılsıklam etmişti ama Kiela görmezden geldi, eninde sonunda kuruyacaktı.

Sian ona doğru yüzdü ve sonra suda olması gerekenden birkaç adım ötede durdu.

Larran hâlâ aynı yumuşak tonla, "Yenisin diye böyle yapıyor. Tedbirli davranıyor ama daha tedbirli de davranabilirdi.

Eğer hamile olsaydı bu kadar yaklaşmazdı bile. Ama değil. Hiçbiri değil."

Sesinde hafif bir... hüzün veya endişe vardı. Kiela daha fazla soru sormak istedi. Hamile olması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse, neden hamile değildi? Ama dudaklarından kelimeler dökülemeden Sian boynunu uzatıp yakına yüzdü.

Kiela sabit durdu, bu kadar güzel bir yaratığa yakın olmanın büyüsüne kapılmıştı. Atbalıkları Kuzey Denizi'nin mucizelerinden biriydi. Kimse onların nasıl yaratıldığını bilmiyordu, büyü kasten mi yapılmıştı yoksa kazara mı olmuştu? Ama hikâyelerin anlattığına göre, adalı balıkçıların deneyip balık yakalayamadığı bir mevsimde aniden belirmişlerdi. Balıkçılar günler boyu denizden kovaları boş dönmüştü. Aileleri açlık çekiyordu ve kasaba halkı ölüyordu. Ama bir gün atbalıkları belirmiş ve balıkları ağlarına çekmişti.

O günden beri, adalılarla atbalıkları arasında bir ilişki vardı. Larran gibi sürücüler sürüyle ilgileniyor, hayvanların sağlıklı olduklarından emin oluyor, genellikle tehlikeli olan doğumlarında yardımcı oluyor ve kışın balıklar atbalıkların dalamayacağı kadar derine çekilince onları besliyorlardı. Karşılık olarak da atbalıkları bahar, yaz ve sonbahar boyunca balıkçıların balık yakalamasına yardımcı oluyordu.

"Asıl nokta korkmamak," dedi Larran, sesi kulağına o kadar yakındı ki Kiela nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Boğulmana izin vermeyecek. Güvenmen lazım."

Ama ya atbalığı, sürücüsünden hoşlanmadığına karar verirse? Larran'ın bahsettiği insanlara pek uygun olmayan mizah anlayışları Kiela'nın boğulmasına neden olursa? Kiela'nın paniklemesi, debelenmesi ve boğulmasını komik bulursa? *Larran sorun olacağını düşünseydi buna izin vermezdi.*

Kiela, Sian'a güvenip güvenmediğini bilmiyordu.

Ama bir parçası Larran'a güvenmek istiyordu. Bu onun mantıklı yanı mıydı yoksa yeni, pervasız yanı mıydı, bilmiyordu. Bahçede tohumlarla ve büyüyle yaptıklarını düşündü. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilse de yaptığından pişmanlık duymuyordu. *Tekrar deneyeceğim. Ve tekrar. İşe yarayana kadar.* Riske değerdi.

"Nasıl bineceğim?" diye sordu Kiela.

"Bu şekilde." Bir anda Larran'ın güçlü kolları kızın belindeydi, onu atbalığının sırtına doğru kaldırıyordu. Kiela sanki zarar vermeye çekindiği çok değerli bir parçaymış gibi Larran onu nazikçe indirdi. Önce kıyafetinden teninin sıcaklığını, sonra da bacakları okyanusun içine girince dalgaların soğukluğunu hissetti. Eteğini baldırlarına çekti ama çoktan sırılsıklam olmuştu.

Larran, Kiela'yı bir dakika daha böyle tuttu, atbalığının ona alışmasını bekliyordu.

"Nasıl yönlendireceğim?" diye sordu Kiela.

"Sen yönlendirmeyeceksin," dedi Larran. "O yönlendirecek. Sen süreceksin."

Sonra onu bıraktı. Kiela içgüdüsel olarak öne eğilip Sian'ın yelesini kavradı, o anda atbalığı kayalardan ileri yöneldi. Deniz suyu ve rüzgâr Kiela'nın yüzüne vuruyordu.

Atbalığı, dalgalardan sanki bir balina gibi atlayarak hızını artırdı. Kiela yelesini daha sıkı kavradı, sanki yosun tutuyormuş gibi yelesinin kaygan ve yumuşak bir hissi vardı. Kiela, Sian yükselen büyük bir dalganın tepesinden atlayınca çığlık attı ama dalganın diğer yanından süzülerek inerlerken gülmeye başladı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Çok korkutucuydu. Ama muhteşemdi.

Sanki kanı havaya, nefesi de dalganın püskürttüğü su damlacıklarına dönüşmüştü. Dilinde tuzun ve özgürlüğün tadı vardı. Her ikisi de muazzamdı.

Adadan uzaklaşıp engin maviliğe doğru dörtnala koştular.

Kiela yanında mor bir at balığın üzerinde Larran'ı gördü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Kiela, Larran'ı kendi ortamında gördüğünü biliyordu. Burası Larran'ın ait olduğu yerdi. Sevdiği şeydi. Bir sayfadaki kelimeleri okur gibi görebiliyordu bunu, o kadar açıktı. Bu geziyle onun dünyasına girmesine izin vermişti. Tarçınlı çöreklerle baca tamiri gibi bu da bir hediyeydi.

Sınırları aşma biçiminden dolayı ona sinirli olmak çok kolaydı. Ama bundan sonra, belki Kiela onu affedebilirdi. En azından biraz. Belki Kiela'nın olduğu gibi onun da insanlarla arası kendine has bir biçimde tuhaftı.

Balıkçı teknesindeki erkeklerle kadınlar, Kiela ve Larran yanlarından geçerken onları selamlamak için ellerini kaldırdı. Larran el salladı. Kiela yeleyi bırakmaya cesaret edemedi ama geçerken gülümsedi.

Kısa süre sonra, son tekneleri de geçmişlerdi. Çevreleri yalnızca mavilikle kaplıydı. Dalgalar nazikçe kabarıyordu. Atbalıkları yavaşladı. Yan yana yüzüyorlardı şimdi, Kiela biraz dinlendi. Caz'le Kiela kütüphane teknesindeyken de çevrelerinde görebildikleri tek şey mavilikti ama bu bir şekilde farklıydı. Denizle bir bağı olduğunu, denizin bir parçası olduğunu hissediyordu.

Elbisesi ıslanmış, teni su damlacıklarıyla örtülmüştü. Rüzgârın hafif serinliğiyle tüyleri diken diken olmuştu ama hiçbiri umurunda değildi. Bitmesini istemiyordu.

Larran neredeyse utanmış gibi, "Sevdin mi?" diye sordu.

Kiela, kahkaha gibi hissettiren bir gülümsemeyle ona döndü. "Hem de nasıl!"

"Herkes sevmez."

"Demek ki ben herkese benzemiyorum."

Larran gülümsedi. "Benzemiyorsun."

Bu fikir ilk kez ona bir övgü gibi hissettirmişti.

Ağır ama keyifli bir tempoyla, sessiz ama uyumlu bir şekilde kıyıya doğru ilerlediler. Yolun yarısına geldiklerinde, Kiela sormayı unuttuğu soruyu hatırladı: "Neden Sian'ın yavrusu yok?"

"Beş yıldır hiçbiri hamile kalmıyor," dedi Larran iç çekerek.

Beş yıl mı? "Beş yıldır hiçbiri mi?"

"Atbalıkları kolay kolay hamile kalamaz. Diğer hayvanlar kadar doğurgan değiller ve doğum süreci de çok zor, çoğu zaman yavru için de ölümcüldür. Bazen anne için de. Önceden yılda iki kere büyücüler burayı ziyaret ederdi; ilk gelişlerinde hamile kalmalarına, ikinci gelişlerinde doğumlarına yardımcı olurlardı. Her yıl en az beş ya da altı yavru olurdu. Sian'ın sürüsü... önceden bunun üç katıydı."

Bryn'in söylediği gibi sürü küçülüyordu, bu yüzden balıkçılar daha az balık yakalayabiliyordu ve bu da adalıların ticaret için daha az malı ve daha az yiyeceği olmasının sebebiydi. Kiela kasabanın nasıl yıkık dökük göründüğünü, kasabalılarda tanık olduğu açlığın çaresizliğini düşündü. Arkadaş canlısı gülümsemelerin arkasında gerçek bir mücadele vardı. Küçükken Kiela'ya durum bu kadar bariz görünmüyordu, gerçi küçükken durum böyle olmayabilirdi çünkü imparator yasaları sıkılaştırmaya yeni başlamıştı ve büyücüleri yeni çekmişti. Ama şu an yaşanan mücadele ayan beyan ortadaydı.

Kiela yolun geri kalanını düşünceler içinde geçirdi.

Kayalara ulaştıklarında Larran atbalığından inmesine yardım etti. Kiela, Sian'a ve ayrıca Larran'a teşekkür etti. "Muhteşemdi," dedi içtenlikle.

Larran gülümsedi, yüzünde yine bir parça utangaçlık ifadesi vardı. "Ne zaman istersen yine geliriz."

"Çok isterim."

"Akşam yemeğinde bana katılıp bir de... kurulanmak istersen..."

Bluzu o kadar ıslanmıştı ki ikinci teni gibi gözüküyordu, mavi saçları boynuna yapışmıştı ve kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti. Ama zihnine takılan bir fikir vardı; âdeta pençeleriyle tutunmuş, bir türlü gitmek bilmiyordu. "Bahçeyi kontrol etmem gerek. Ve Caz'i. Evde yapılacak bir sürü şey var."

Larran'ın gülümsemesi soldu ve Kiela bir anlığına evet demiş olmayı diledi. "Anlıyorum."

Onunla ilgili bir durum olmadığını söylemek istedi. Bu sefer. Gitmek için bahaneler uydurmuyordu. Çıplak ayaklarına çoraplarını ve botlarını geçirirken, "Başka sefere?" dedi.

Larran'ın yüzü aydınlandı. "Başka sefere," dedi.

Kiela atbalıklarına el salladıktan sonra falezin merdivenlerinden hızla çıktı. Islak mavi saçlarını sıkıp suyu süzerken yeşilliklerin içinde ilerledi. Kasabalıların yardıma, onun da geçimini sağlayacak bir yola ihtiyacı vardı. İki tarafın da hayatını daha iyi hâle getirecek bir yol olabilirdi.

Kulübesi görüş açısına girince Kiela hızlandı. "Caz?" diye seslendi.

Kurdele çiçeği, filizlerini itici güç olarak kullanarak ön kapıdan dışarı fırladı. "Kiela! Gel, görmen lazım!"

"Neyi görmem lazım?"

Ama Caz cevap vermedi. Evin içinden geçip arka kapıdan bahçeye çıktı. Kiela bir çizgi hâlinde yere deniz suyu damlatıyordu ama silmek için durmadı. Caz'in yaprakları heyecanla titriyordu.

Yeni Araştırmalar ve Tedaviler bölümünde bir sürü yeni domates bitkisi büyümüştü, taze yapraklar fışkırmış, yeni çiçekler açmıştı. Kiela manzarayı izlerken çiçekler önce şişerek meyveye dönüştü, sonra meyve de yeşil renginden koyu,

parlak bir kırmızıya dönüştü. Tombul domatesler o kadar ağırlaştı ki yere dökülmeye başladı ama bu büyümelerini durdurmuyordu. Ağzı açık kalan Kiela domateslere bakakaldı. Sesini tekrar kullanmaya başlayabilince bağırdı. "İşe yaradı!"

Caz yapraklarıyla birlikte seviniyordu. "Başardın!"

"*Başardık!*" diye düzeltti onu. Bir domates koparıp ısırdı. Suyu çenesinden aşağı akıyordu, Kiela gülerek dökülen suları avcuyla yakaladı. Hayatında yediği en tatlı, en leziz domatesti.

"Yaşasın, insan açlıktan ölmeyecek!" dedi Caz.

Isırdığı lokmayı yuttu. Kiela bağırıp dans etmek ve şarkı söylemek istiyordu. "Bundan da fazlası," dedi. Domatesi havada sallamakla yetindi. "Hayatta kalmaktan daha iyisini nasıl yapacağımızı buldum. Burada nasıl yaşayacağımızı biliyorum."

"Nasıl?" diye sordu.

"Ekmek, sabun ve yetiştiremeyeceğiz diğer şeylerin karşılığında, Caltrey'deki insanlara büyü vereceğiz." Tabii ki engeller olacaktı. Riskler kesinlikle olacaktı. Eğer düşmüş imparatorun adamları bunu duyarsa, Kiela'nın burada ne yaptığını tahmin ederlerse sorun olurdu. Oduna dönüştürülmüş kütüphaneciyi ve suçuna karşılık çok acımasız bir ceza alan genç hırsızı düşündü. Yasaların değiştiğine dair elinde hiçbir kanıt yoktu. Ayrıca kimin başta olduğu fark etmezdi çünkü güce sahip olanlar her zaman gücün kendilerinde kalmasını isterlerdi. Ama Caltrey Adası'nda yaşayanlar... balıkçılar, çiftçiler, atbalıkları, hatta kanatlı kediler... *Ve ben. Bunu ihtiyacım var. Buna ihtiyacımız var.*

Caz yapraklarını ona doğru salladı. "Ne? Ne yapacağız dedin?"

Kiela'nın ağzı kulaklarındaydı. "Büyü dükkânı açacağız."

8. BÖLÜM

"Hayır," dedi Caz.

Kiela şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır mı? Ne demek istiyorsun?"

"Korkunç bir fikir," dedi Caz. "Sanırım bu fikri, asıl fikrin için beni yumuşatmak adına ortaya attın, belli ki asıl fikrini de sevmeyeceğim ama en azından *bundan* iyidir." Bir öğrencisinin delilik derecesinde yanlış teorilerini dinlemeye hazırlanan bir profesör edasıyla yapraklarını kavuşturdu. Görünümü tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, toprağına yerleştireceği tel çerçeveli bir gözlüktü.

"Bu asıl fikrim," dedi Kiela.

"Büyü dükkânı. Yasadışı bir büyü dükkânı. O kadar yasadışı bir dükkân ki imparatorun kendisi–"

Kiela, onun kendini iyice kaptırıp uzun bir nutuk çekmesine fırsat vermeden lafa girdi. "Devrildi. Başkenti terk ettiğimizden beri neyin değiştiğini bilmiyorsun. Yasalar yeniden yazılmış olabilir." Elini kaldırdı. "Veya yazılmamıştır, biliyorum. Ama artık Alyssium'da değiliz ve herhangi bir yetkilinin bırak buraya gelmeyi, Caltrey diye bir yeri duymuş olması bile düşük bir ihtimal. Ayrıca," Caz ona karşı çıkamadan

konuşmaya devam etti, "ismine büyü dükkânı demeyi teklif etmiyorum zaten."

"Güzel," dedi Caz. "Çünkü 'Kiela ve Caz'in Sizi Muhtemelen Öldürecek ya da Lanetleyecek Gerçekten Yasadışı Büyü Dükkânı' bir tabelanın üzerinde çok saçma durur. İstersen bir de bir imparator müfettişini çaya çağıralım."

"O kısım gizli olacak, bir dükkânın içinde başka bir dükkân olacak," dedi Kiela. "Ve büyü sattığımızı kabul etmemize de gerek yok ki. 'Şifa' deriz." Elinin altındaki gizli bilgi servetinde birkaç yararlı büyü bulabileceğine emindi. Hızlı-bitki-büyümesi büyüsü vardı, gerçi pek ideal bir büyü değildi çünkü bakan biri için, büyü yapıldığı çok bariz olurdu ve bir seferlik acilen kullanılmış bir büyüydü. Biraz araştırmayla, aynı derecede yararlı ama o kadar göze çarpmayan başka bir büyü bulabilirdi. Kiela'nm dünyada iyi olduğu bir şey varsa, o da araştırmaydı.

Caz bir homurtu çıkararak güldü.

"İlk bakışta dükkân..." Kiela ilham bulmak için gözlerini kulübede gezdirdi. Kimsenin örümcek ağı ve eski, kenarları çizilmiş tabaklar alacağını sanmıyordu. Ailesinin ada hayatını bırakıp başkente taşındıklarında arkalarında bıraktıkları raflarca cam kavanoza baktı. Bu kavanozları meyve, sebze ve dokuz yaşındaki Kiela'nın en sevdiği şeyi korumak için kullanırlardı. "Reçel," dedi.

"Reçel mi?" diye hayretle sordu Caz.

Kiela odayı hızlıca geçip kavanozlara doğru gitti. İçlerinden birini alıp üstünü üfledi. Toz, küçücük bir bulut olarak havaya yükseldi. Evet, bu işe yarardı. *Kavanozları temizle, reçelle doldur, bir kurdeleyle bağla, böylece güzel bir ürün ortaya çıkacak.* Fırında meyveli ve reçelli ürünlerinin eksikliği fark etmişti, bu da demek oluyordu ki buna yönelik bir pazar vardı. "Reçel satacağız. Ahududu reçeli. Böğürtlen reçeli.

Yabanmersini reçeli. Elma ve orman meyveleri reçeli." Bahçede bir sürü orman meyvesi çalısı görmüştü ve arka taraftaki çitin yakınına, Bilim Mecmuaları bölümüne orman meyveleri tohumlarını ekmeye başlamışlardı. Hangi çeşit olduklarını bilmiyordu ama reçele dönüştürülebileceğinden emindi.

"Reçel," diye tekrarladı Caz. "Kuracağımız yeni hayat... reçel üzerine mi olacak?"

Kiela kavanozları çıkarıp saymaya başladı.

"Reçel seviyor musun ki?" diye sordu Caz.

Yirmi, yirmi beş, otuz... üçüncü rafta daha küçük onlarca kavanoz vardı. Ebeveynleri bir sürü yiyeceği kavanozlamıştı. Adadaki herkes böyle yapıyordu. Burada yaşayış şekli böyleydi: Yaz ayında yetiştirebileceğin kadar mahsul yetiştir, sonbaharda topla, kışa sakla. Bitirdiklerinde kavanozu geri getirenlere bir indirim de uygulayabilirdi, böylece kavanozları tükenmezdi. "Tabii ki. Kim reçel sevmez?"

"Ben sevmem."

"Sen bir bitkisin. Müşterilerimizin çoğunluğu muhtemelen bitki olmayacaktır."

"Yapraklarımı yapış yapış yapıyor."

"O zaman yapraklarını reçele sokmazsın." Kiela tezgâhın üzerine kavanozları dizdi, mutfak lavabosunu suyla doldurup kavanozları yıkamaya başladı.

"Reçel mi? Ciddi misin sen?"

"Reçelden bir servet kazanmamıza gerek yok ki. Asıl ürünümüze kılıf görevi görecek kadar kazandırsa yeter."

"Bu korkunç bir fikir."

Kiela temiz bir kavanozu kaldırdı. Pencereyi kaplamış sarmaşıkların arasından sızan güneş önce camı, daha sonra da tüm mutfağı aydınlattı. "İşe yarayacak," diye söz verdi Kiela. Yapması gereken tek şey, çalıları büyütüp kırmızı orman meyvelerine dönüştürmek, kendi kendine reçel yapmayı

öğrenmek ve hepsini paketlemekti. Ayrıca kulübenin bir kısmını da dükkâna dönüştürmek. Bir de kullanabilir büyüler öğrenmek. Tamam, az iş değildi.

Belki de kendini kandırıyordu. Bir dükkân işletmek, büyü ya da reçel hakkında hiçbir şey bilmiyordu... *Ama kitapları biliyorum.* Böylece bilemeyeceği hiçbir şey kalmıyordu. Başlı başına bir büyüydü bu. Kiela su herhangi bir şeyin üzerine damlamasın diye ellerini kurulayıp mutfak raflarını aramaya başladı.

Caz yanına gelip üçüncü rafa tırmandı. "Şimdi ne arıyorsun peki?"

"Yemek tarifi kitabı."

"Ah!" Caz'in çok hoşuna gitmişti bu, sesinden anlaşılıyordu. İşin içinde kitap varsa, herhangi bir hareket otomatik olarak daha mantıklı hâle gelirdi. Caz hiç şikâyet etmeden kendini dolabın içindeki bir rafa çekti. Yapraklarını kavanozların arasına sıkıştırarak yemek tarifi kitabını aramaya başladı. Sonra diğer rafa atladı. Kiela da mutfak lavabosunun altındaki dolabı araştırıyordu.

Birkaç dakika aramadan sonra, "Aha!" diye bağırdı Caz.

Sonra da: "Eyvah."

Kiela arkasını döndüğünde cam kavanozlardan birinin, en üst raftan yuvarlanıp düştüğünü gördü. Caz yapraklarını açtı, kavanoz bu yaprak ağına tok bir sesle düştü. Kiela kavanozu kurtardı ve lavabonun yanına koydu. "Ne buldun?" diye sordu Kiela.

Caz filizleriyle tozlu ve yıpranmış bir kitap çıkardı.

Kiela kitabı alıp kuru bir bezle tozunu temizledi. Bağdaş kurarak yere oturdu ve kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Tam olarak umduğu şeydi: Ailesinin tarif kitabıydı bu. İçinde babasının çok sevdiği patates çorbası tarifi bile vardı! Of, içinde ne çok yağ vardı böyle! Sonra mini kek tarifi

buldu. Bir sonraki sayfada kenarlarında annesinin notlarını gördü, babasının tarifindeki tarçının iki kat artırılması gerektiğini yazıyordu. İki sayfa sonra annesinin elyazısıyla yazılmış şeftali turtası tarifini buldu, babası da ayrıca *çok lezzetli* diye bir yorum eklemişti. Tam o anda, ıslak bir damla malzeme listesinin üstüne düştü.

Caz bir yaprağıyla hızlıca damlayı sildi.

Kiela başını kaldırıp gözlerini sildi. Ağlamaya başladığını fark etmemişti bile. Caz garip bir biçimde bir filiziyle sırtına pat pat vuruyordu.

"Toz yüzünden oldu," diye açıkladı Kiela.

"Tabii, öyledir."

Aradığını bulana kadar devam etti Kiela. Buldu da: ahududu reçeli tarifi. Turta tarifi gibi bu da annesinin elyazısıyla yazılmıştı, kenarında babasının notları vardı. Gözleri daha çok yaşla dolunca Kiela'nın görüşü bulanıklaştı.

"Annenle baban bunu senin için bıraktı," dedi Caz. "Bunu yapmanı isterlerdi."

Kiela hıçkırıkla kahkaha arasında bir ses çıkardı. "Gerçekten istemezlerdi." Bu adayı üçü için daha iyi bir hayat umuduyla terk etmişlerdi. Kiela için gelecek planları arasında onun buraya dönmesi yoktu, özellikle onlar olmadan. Meyve lekeli tarife dokunup harflerin eğimlerini parmağıyla takip etti. "Ama reçel severlerdi."

Tarif iki malzemeden oluşuyordu: orman meyveleri ve şeker.

Kiela fırından biraz şeker almıştı, en az bir deneme partisi için yeterliydi ama meyveler... Arka bahçedeki meyve çalılarını düşünürken ellerini kalçalarına dayadı. Dallar düzensiz

bir biçimde yapraklı ve dikenli bir karmaşa hâlinde birbirine dolanmıştı. Dün onları budamıştı ama henüz gerçekten mahsul vermeye elverişli kılacak bir şey yapmamıştı. Bahçenin uzak köşesini öylesini sarmışlardı ki bir bitkinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini ayırt etmek imkânsızdı. Soluk renkli ahududuların yaprakların altında biraz biraz yetiştiğini görmüştü ama henüz olgunlaşmış bir meyve görememişti.

"Biraz daha büyü mü yapsak?" diye sordu Caz.

"Su mercimeği kaldı mı?"

Caz derin bir iç çekti. "Evet, gül goncası da olacaktı."

Caz büyü malzemelerini almak için içeri girerken Kiela da meyve çalılarını inceledi. Küçük bir yama mı yapmalıydı? Domateslerde olduğu gibi çalının tohumdan bir anda büyümesine gerek yoktu, yalnızca olgun meyveler verebilmesi için büyümesini hızlandırması lazımdı. Bir tutam büyüye ihtiyacı vardı.

Caz döndüğünde Kiela'ya, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

"Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum. Bunun belli olduğunu düşünüyordum."

Kiela kereviz sapıyla kabak asması sarmaşığı gibi gözüken mahsullerin arasına yere oturup malzemeleri macun hâline getirdi. Hafızasını tazelemek için büyü kitabına başvurdu, yanlışlıkla bir iki heceyi unutmayı gerçekten *istemezdi*. Büyüyü okurken dili sürçen ya da kelimeleri karıştıran büyücülere neler olduğuna dair hikâyeleri duymuştu. Kendilerini ağaca, evlerini taş bloklara, yemeklerini zehre çeviren büyücüler vardı... Virand Adası'nı yok eden fırtınanın, yanlış yapılmış bir hava büyüsü olduğu söylenirdi. Birkaç sene önce imparatorun büyücülerinden biri, bir ötücü kuşa büyü yapmaya çalışırken yanlışlıkla kendi vücudunda kuş tüyleri çıkarmıştı. Her bahar tüylerini döktüğü ve bu tüylerin bir servet

değerinde olduğu söylenirdi. Kiela bu tüylerden birini, bir keresinde kütüphanenin müdavimlerinden birinin şapkasında görmüştü; sapı altından yapılmış gibiydi, rengi ise tavus kuşu mavisinden bile parlaktı. Hiçbir durumda Kiela vücudunda kuş tüyleri çıkarmak ya da havlamak istemiyordu, o yüzden ahududu çalısının dibine bir kaşık macun sürerken çok dikkatliydi.

"Bu iş görür," dedi.

"Biraz zaman alacak sanı– Ayy!"

Çalı bir anda büyümeye başlayınca Caz geriye doğru sendeledi. Kiela büyü kitabını alıp göğsüne bastırdı ve bahçenin diğer tarafına çekildi. Büyüyen ahududu çalıları çite vurup üstünden ormana uzanıyordu. İnce, kahverengi saplarda yeni yapraklar açıp her yeri çiçekler sarmaya başlarken dallardan yeşil fışkırıyordu. Beyaz çiçek yaprakları önce açıldı, sonra hızla çimene dökülmeye başladı. Minik çiçeklerin orta kısımları şişip solgun renkli meyvelere dönüştü. Birkaç saniye sonra meyveler kırmızı renge büründü.

Sonra sessizlik oldu.

Bir kuş öttü.

Kiela şaşkınlıkla çalılara bakıyordu. Çalıların ormanın ne kadarını delip geçtiğini bilmiyordu ama çiti tamamen kaplamışlardı. Meyveler olgunlaştığına göre, doğal olmayan büyümelerini tamamlamış olmalılardı ama Kiela yine de yakınlaşmaya cesaret edemiyordu.

"Bence..." derken yutkundu. Boğazı çok kurumuştu. "Bir sonraki sefere daha az büyü yapalım."

"Bir sonraki sefer mi?" diye tekrarladı Caz.

"İşe yaradı sonuçta."

Cesaretini toplayıp meyvelere yaklaştı. En azından çalılar eve doğru büyümemişti. Tüm bahçeyi kaplayabilirlerdi. Hayır, dükkânda bu büyüyü satamazdı. Güç algılanacak bir

büyü değildi, çok barizdi. Ama iyi yönünden bakarsa... *Bundan çok fazla reçel çıkacak,* diye düşündü.

Bir tane ahududu kopardı, birkaç saniye meyveyi inceledi, sonra ağzına attı. Meyve bir anlığına yumuşak ve tatsız geldi ama sonra dişleriyle meyveyi ezdi. Keskin bir tatlılık dilinin üzerinde muhteşem bir biçimde patladı. O kadar yoğun bir *ahududu* tadı vardı ki sanki kafatasını delip her düşüncesini ele geçirmişti, yalnızca ahududu tadı vardı. Güçlü, büyüleyici bir lezzet. Taze toplanmış meyvenin tadını unutmuştu Kiela.

Alyssium'da meyve ithal edilirdi. Bahçe, meyve çalıları ya da bağ için adada yer yoktu. İmparator kendi serasını her çeşit lezzetle donatmıştı ama bir kütüphaneci... Yeni olgunlaşmış bir ahududuyu çocukluğundan beri tatmamıştı.

Gün ışığından bir lokma almak gibiydi.

Caz bileğini dürtükledi. "Zehirlendin mi?"

"Mest oluyorum," diye düzeltti onu Kiela.

"Ya," dedi Caz. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Kiela gözlerini açtı ve önünde uzanan ve çok fazla reçel kavanozu doldurmaya yetecek meyve şölenini, yakut kırmızısı bolluğun göz alıcı karmaşasını tekrar inceledi. "Bence mükemmel."

Kiela ailesinin tarifini takip ederek bir kâse dolusu ahududuyu doğrayıp üzerlerine yarım su bardağı şeker döktü. İşi bittiğinde parmakları şarap kırmızısına boyanmıştı, meyve şekeri çekerken Kiela da ellerini yıkadı. Annesi tarife *iki saat* yazmıştı ama babası bunu karalayıp *bir gece* diye düzelmişti. Kiela bu kadar sabırlı değildi. İki saatin yetmesi gerekecekti.

Bu vakti, büyülü çalıların yarattığı hasarın boyutunu incelemek için kullandı. Çitin etrafında dolanıp ağaçların arasından sıkışarak geçti, sarmaşıkların altından süzülüp ağaçların altındaki çalılıkların içinden sürünerek zar zor geçti ve bahçenin sonuna ulaştı.

Ahududu çalıları ormanın dört dönümlük alanını işgal etmişti, Kiela durumun daha kötü olabileceğini düşündü. En azından hiçbir çalı ağaçlara dadanmamıştı, sadece ağaç gövdelerinin arasındaki boşlukları doldurmuştu. Her yere yayılmış çalılar kalındı ve boyları Kiela'nın omzuna geliyordu; güzel, kırmızı meyvelerle kaplıydılar. Kiela evde birkaç kova bulup geri döndü ve toplayabildiği kadar meyve topladı. Topladığı her on meyveden birini ağzına atmasına rağmen üç kova dolusu meyvesi oldu. Meyve ve şeker karışımı yumuşayıncaya kadar kolları minik çiziklerle dolmuştu.

Caz tarifi okurken Kiela ocağı yaktı ve meyveleri kaynamaya bıraktı. Sıvı koyulaşana kadar durmadan karıştırması gerekiyordu. Mutfaktaki çekmecelerin birinde tahta bir kaşık buldu. *Artık benim çekmecelerim bunlar. Benim evim.* Gerçi burası ona aitmiş gibi hissetmiyordu.

Karıştırırken annesiyle babasını bu mutfakta düşündü. Onları hayal edebiliyordu: Masanın çevresinde dans ediyorlar, annesi gülüyor, babası detone bir şekilde şarkı söylüyordu. Birlikte mutluydular. Kiela onları düşünürken göğüskafesinin arkasında bir sızı hissetti. Babası bir keresinde ona kendisini mutlu eden biriyle birlikte olmasını umduğunu söylemişti. Yalnızca bu. Masallarda veya şarkılarda söylenen havai fişekler değil. Ona ne romantizmin ürpertisini ne de arzunun hiç dinmeyen sızısını dilemişti. "En yakın arkadaşınla evlenmelisin," demişti babası ona. O büyük duyguların hepsi... evet, eğlenceliydi ama eninde sonunda zayıflardı. Hep böyle olurdu, demişti ki, *daha iyisi dostluk.* Yıllarca Kiela'nın yanında

olacak, onunla birlikte gülecek birisini bulmasını dilemişti babası. Şehirde onlara her yemeğe gidişinde, annesiyle babası ona bir sürü soru sorarlardı: Yeni biriyle tanıştı mı, arkadaş ediniyor mu, yalnız mı? Kiela her zaman, *Tabii ki yalnız değilim,* derdi.

Sınıf arkadaşları vardı. Diğer kütüphaneciler vardı. Ailesi vardı. Ve kitapları vardı. Yaşayan herkes onu yarı yolda bıraksa bile, sayfalarda sunulan o ölümsüz seslerin hepsi onunlaydı. Babası dilini şakırdatıp şöyle sormuştu: "Ama kitaplar sana nazik olabilir mi?"

Kaynayan reçelden kaşığı kaldırırken babasına şimdi cevap veriyordu. *Evet.*

Ailesinin kitabı ona bu nezaketi, ileriye bakılacak bir yol sunmuştu.

"Reçelin piştiğini anlamak için, bir tabağa biraz döküp içinden parmağını geçirip cıvık olup olmadığına bakmak gerekiyormuş," dedi Caz, tezgâhın üzerine tünemiş, tencerenin içine bakıyordu. "Ayrıca o köpüğü de alman lazım."

Kiela görev bilinciyle beyazımsı, bulutu andıran köpüğü sıyırıp lavaboya attı. Reçeli test etmek için bir kaşık dolusu sıvıyı tezgâha döktü. Caz yapraklarından birini sıvının içinden geçirdi, reçel yapraktan aşağı doğru süzüldü. "Neredeyse olmuş," dedi.

Kiela kavanozlardan birini hazırladı.

Reçel köpükler çıkararak kaynamaya başladı. Kiela hızlıca karıştırmaya geri döndü ve karışım duruldu. Şu an daha kalın bir hissi vardı ki doğrusu da buydu, değil mi? Tahta kaşık, koyu meyve kırmızısıyla lekelenmişti. Bir daha asıl rengine kavuşacağını sanmıyordu. *Neyse. Artık benim reçel kaşığım oldu.*

Caz, kitaptan okumaya devam ederek, "Kavanozu mumla mühürlemek lazımmış. Ama mumumuz yok sanırım. Mumu

benmari usulü –o da her neyse artık– bir kapta eritiyorsun ve reçel kavanozun içine konduktan sonra sıvı mumu üzerine döküyorsun. Mum katılaşıyor ve reçelin üzerini mühürlüyor. Bu şekilde aylarca dayanıyor."

"Şeker alırken mum da alırım," dedi Kiela.

"Hangi parayla?" diye sordu Caz.

Kiela'nın buna bir cevabı olmadığı için reçeli tekrar denedi. Bu sefer reçele parmağını daldırınca dağıldı. Parmağını ağzına götürüp tadına baktı, tatlı ahududu tadı öylesine yoğundu ki babasının reçeli kızarmış ekmek üzerine süren sesini duyar gibiydi. *Of,* sıcaktı! Ama yoğun bir biçimde tatlıydı.

"İyi mi?" diye sordu Caz.

"Tadı bir hatıra gibi."

"Harika." Sonra: "Bu iyi mi demek yani?"

Kiela ona gülümsedi. "Çok iyi demek."

Kiela dikkatli davranarak sıcak reçeli kavanoza döktü. "İhtiyacımız olan şeyleri nasıl ödeyeceğimize gelirsek..." Sıcak kavanozu bir havluyla tutup reçeli pencereye doğru kaldırdı. Gün ışığının altında reçel, ezilmiş yakut gibi parlıyordu. "Bir fikrim var."

Düzenleme
Ny.ozlem

9. BÖLÜM

Kavanoz soğuyunca, Kiela babasının eski tişörtlerinden kestiği bir parçayla kavanozu sardı ve kumaş parçası düşmesin diye etrafına ip doladı. Yaptığı işi inceledi. *Yeterince güzel*, diye düşündü. Kurdeleyle daha iyi görünebilirdi ama süsleme işini sonra da halledebilirdi.

"Sence fırıncı bunu kabul edecek mi?" diye sordu Caz gergin bir şekilde.

"Bence ahududulu kruvasanın muhteşem olacağını düşünecektir." Veya ahududulu çöreğin. Ya da ahududulu turtanın. Kiela, Bryn'in fırını gibi bir fırın görmemişti daha önce; belki de adada orman meyvesi kıtlığı vardı. Yaşadıkları diğer sorunları da düşününce bu olasıydı. Larran elma bahçelerinin iyi durumda olmadığından bahsetmişti, bu mantıkla diğer mahsullerin kötü durumda olduğu da düşünülebilirdi. Gördüklerinden dolayı, Caltrey'de özellikle reçel eksikliği olduğunu söyleyebilirdi ki bu da küçük dükkânlarının çok hoş karşılanacağı anlamına geliyordu.

"Bu kadar meyveyi nereden bulduğunu sormayacak mı sana?"

Kiela, meyve çalılarının oluşturduğu cümbüşe bir göz attı.

Güneş yaprakların üzerine vurduğunda, yeşilin binbir tonunu barındırıyor gibiydiler; yapraklar âdeta mücevher gibi meyveleri sarmalıyordu. Ahududunun o zengin kokusu içeriden bile duyuluyordu. Koku, lavanta kokusuyla birlikte evi dolduruyordu. Tıpkı annesinin yaptığı gibi, Kiela lavanta dallarını sürahilere koymuş ve bunları evin çeşitli yerlerine, masanın üzerine, raflara, mutfak tezgâhına yerleştirmişti. Kuruyan bitkiler kirişlerden sallanıyordu. "Ailemin uzun zamandır kimsenin ilgilenmediği bahçesinin büyüyüp geliştiğini söyleyeceğim."

Dediğine katılır gibi filizlerinden birini sallayan Caz, "Mantıklı. Tabii bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan..." dedi.

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Kiela.

"Sen dönene kadar ben de diğer kavanozları temizlerim," diye söz verdi Caz da.

Kavanozu bir sepete koyan Kiela kapıya yöneldi. Tam çıkacaktı ki durdu ve lavabonun ucuna tünemiş kurdele çiçeğine baktı. Pompanın çevresine filizlerinden birini sarmıştı ve lavaboyu suyla doldurmaya hazırlanıyordu. Güneş ışığı camdan onun, pompanın ve yanındaki lavanta sürahisinin üzerine vuruyordu. "Caz? Hiç yalnız hissediyor musun?"

"Nasıl öyle hissedebilirim ki?"

Cümleyi *sen varsın,* diye bitireceğini düşündü.

Ama Caz, "Kitaplarım var," dedi.

Kiela gülümseyerek ormanın içindeki patikaya ilerlerdi. Kuşların tanıdık ötüşlerini, şakımalarını dinledi. Bunlardan birkaçını ayırt edebiliyordu, büyülü ötleğen kuşunun iki notalı çağrısı, sultan papağanının çağlayan gibi ötüşü ve... Ne, yoksa bu bir tavuk muydu?

Evet öyleydi. *Benim tavuğum,* diye düşündü yolun ortasında dururken. Etrafına göz atınca o acınası kuşun nerede

olduğunu anlamanın ve çalıların arasından kaçıp gitmeden onu yakalamanın hiçbir yolu olmadığını fark etti. *En azından sesi mutlu geliyor.*

Kiela yolunda ilerledi.

Bu kez ormandan faleze adımını attığında, manzaradan aynı şekilde etkilenmeyi beklemiyordu çünkü çoktan görmüştü. Ama yemyeşil örtüden dışarı çıktığında, engin mavilik her hücresine nüfuz etti. Durup öylece bakakaldı.

Çevresini saran bu bitmek bilmeyen maviliğin tonları öylesine nefes kesiciydi ki. Ağaçların koyu yeşili, evlerin parlak renkleri ve kumsalın soluk kum rengine zıt olarak güneşe yakın gökyüzü solgun bir beyazımsı maviydi, ufuk çizgisine yakın yerleri ise daha koyu bir mavi tonundaydı, bulutlar mavimsi bir grilikteydi ve koyu maviyle yeşil-mavi tonlarındaki deniz ise ucu bucağı olmayan bir maviliğe boyanmıştı. Aşağıda, falezin dibinde dalgalar beyaz köpükler çıkartarak sahile vuruyor, daha sonra kumları şefkatle sarıyordu. Deniz kabarmıştı, neredeyse merdivenlerin başlangıç noktasına ulaşacaktı. Çalıların yanından geçerken Kiela birkaç tane gül goncası kopardı ve merdivenlerden inmeye başladı.

Falezin dibine vardığında su aşağıdaki basamaklara vuruyordu. Kiela uzanıp ayakkabılarını çıkardı ve suyun içinde sahilde yürümeye başladı. Deniz suyu bugün serindi, bileklerini sanki oyun oynamak isteyen bir köpek yavrusu gibi ısırıyordu. Kum ayak parmaklarının arasında hareket ediyordu.

Arnavutkaldırımı sokağa çıkarken, gelgitin ulaşamayacağı bir mesafeye kondurulmuş Larran'ın evine bakmak için arkasını döndü ve pencerelerden birinde bir hareket gördüğünü sandı. Bir anlığına geri dönüp kapısını çalmak ve Caz, ailesi ve büyü kitabının yazarı dışında kimseden yardım almadan yaptığı reçeli ona göstermek istedi. Ama yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve haddinden fazla arkadaş canlısı

komşusuyla çene çalacak vakti yoktu. Güneş batmadan merdivenleri tırmanmak istiyordu.

Caltrey'nin kanatlı kedileri çatıların üstünde ve sokak aralarında güneşleniyordu. Onların serpilmesine yarayacak bir büyü olup olmadığını merak etti. Mesela kedilere uygun yiyecekler için bir büyü. Reçel yiyeceklerini sanmıyordu. Gri çizgili ve turuncu kanatlı bir kedi Kiela yanından geçerken başını kaldırdı, sonra ön patisini yalayıp temizlemeye koyuldu.

Sol elinde olta takımı kutusu, sağ omzundaysa ağ taşıyan bir balıkçının yanından geçerken balıkçı ona sanki sokaktan izinsiz geçiyormuş gibi sert sert baktı. Kiela gerildi ve kendisine sokağın halka ait olduğunu, buraya ait olduğunu ve belirli bir rotada ilerlediğini hatırlattı. Omzundan geriye bakınca balıkçının onu şüpheyle izliyor olmasını bekliyordu ama öyle değildi. Kapı girişinde uzanan kedilerden birini kışkışlayan adam arkasına bile bakmadan bir eve girmişti. Belki de adamın bakışı, Kiela'ya düşmanca gelmişti. Belki Kiela kaşlarını çattığı için adam da ona dik dik bakmıştı. Yanından geçerken Kiela'nın yüzü nasıldı acaba? Gülümsemiş miydi? Garip bir gülümseme mi vardı dudaklarında? Gülümsemeyi denedi ama yanında ayna yoktu. Dudaklarını çok fazla kıvırıp kıvırmadığından emin olamıyordu...

Karşısında çeşme, biraz ilerisinde de fırın duruyordu. Kiela yüzüne nötr bir ifade yerleştirdi ve sokaklarda yürürken fırının müşterilerinden hiçbirinin onu aptal aptal gülümserken görmemiş olmasını umdu.

Önceki gelişinde olduğu gibi aynı yere oturmuş insan başlı at kadın Eadie'ye başıyla selam verdi, kadının önünde yine bir fincan çay vardı. Keçi boynuzlu çocuk da buradaydı, sokakta bağdaş kurarak oturmuş ve patates kabuğu soymaya dalmıştı. Yanında patates kabuklarından küçük bir tepe oluşmuştu. O gün fırında bulunan diğer tanıştığı kişiler –çok kollu

kadın, derisi gümüş pullarla kaplı aksi adam ve suratı buruş buruş olmuş yaşlı kadın– neyse ki yoktu.

"Merhaba, Binna'nın kızı!" diye seslendi Eadie. "Kulübede işler nasıl gidiyor?"

"Şaşırtıcı bir biçimde güzel gidiyor," dedi Kiela. "Şimdiye farelerle, porsuklarla dolup taşar diye düşünmüştüm ama evde istenmeyen tek misafir örümcekler."

"Bahar sineklerini yakalaması için birkaç tanesini hayatta bırak."

"Iıı... teşekkür ederim? Öyle yaparım." Caz'in örümceklerden iğrendiğini söylemedi, kütüphanedeki örümcekler yapraklarının arasına hep ağ örmeye çalışırdı.

"Yerleştiğinde sana uğrayıp o eski kulübeyi görmeyi çok isterim," dedi Eadie.

Kiela gerildi. Diğer komşuların evine uğrama ihtimalini düşünmemişti... Ama sonra kulübeyi bir dükkâna dönüştürmeye niyetliyse, müşterileri karşılama fikrine de alışması gerektiğini fark etti. Eyvah, planının bu kısmını hiç düşünmemişti. Eğer işi başarılı olursa, bir sürü insanla iletişim hâlinde olması gerekecekti. Yutkundu, hafifçe titremeye başlayan ellerini Eadie'nin fark etmemiş olmasını umuyordu. "Çok sevinirim," dedi. "Yerleştiğimde bekliyorum."

Sonra uçar adımlarla fırına girdi.

Güvenli bir biçimde içeri girince derin bir nefes verdi. Ekmeğin ve tarçının kokusu sanki onu sarmıştı, gergin hissetmek imkânsızdı. Fırında olmak, kütüphanenin en güzel okuma odasının en güzel şöminesinin önünde oturmaya benziyordu. Sıcaktı, davetkârdı, tıpkı fırıncının kendisi gibi.

Bryn, Kiela'ya geniş geniş gülümsedi. "Seni hızlıca buraya geri getiren tarçınlı çörekler, değil mi? Ya öyle ya da benim ışıltılı karakterim ama oyum tarçınlı çöreklerden yana. Kimse tereyağı, şeker ve tarçının cazibesine karşı koyamaz."

Kiela artık burada olduğu için, fikri ona birden heyecan verici ve iddialı gelmemeye başladı. O kimdi ki iş kuracaktı, hele bir kısmı (büyükçe bir kısmı) yasadışı olan bir iş? Reçel, dükkân işletmek, bu ada, insanlar ya da kütüphanedeki bölümü dışında hiçbir şey bilmiyordu gerçekte. Ailesinin evini bir dükkâna çevirip, oraya komşularını (yabancıları) davet edip bir de üstüne onlara reçel mi satacaktı? Önceden ona söylemesi çok kolay gözüken kelimeleri ararken boğazının tıkandığını hissetti.

"Hımm, eğer tarçınlı çörekler için gelmiş olsaydın daha mutlu gözükürdün," dedi Bryn. "Yanlış bir şey mi var? Kulübede bir sıkıntı mı oldu? Çatıyla, ocakla ya da suyla ilgili bir sorun mu oldu? Bir keresinde fırtına ardından çatıda yumruğum kadar büyük delikler açılmıştı, fırının üstünde yaşıyorum ve içeri o kadar çok yağmur yağmıştı ki, yatağımda balık bulurum diye düşünüyordum. Tabii ondan sonra çatıyı güçlendirdik. Senin de çatın akıntı mı yapıyor? Öyleyse bir sonraki fırtına vurmadan önce yama yapsan iyi olur."

Kiela başını iki yana salladı, bütün kelimelerin neden ondan kaçtığını merak etti. Tohumları isterken fırıncıyla konuşmakta hiçbir sıkıntı çekmemişti ama şimdi isteyeceği şey çok daha büyüktü... İlk başta parlak, çok tatlı bir fikir gibi gelmişti ama ya Bryn saçmalık olduğunu düşünürse? Fırında hiç reçel olmamasının sebebi ya reçel sevmemesiyse? Ya Caltrey'deki kimse reçel sevmiyorsa? Ya Caz bunun çok kötü bir fikir olduğu konusunda haklıysa? Kelimeleri kullanmak yerine Kiela sepetinden ahududu reçelini çıkarıp havada tuttu.

"Ah, muhteşem!" Bryn kavanozu alıp kumaş parçasını açtı ve kokladı. "Ahududu mu? Ahududun mu var? Benim hasadım üç yıldır o kadar cılız ki."

"Büyümüşler, kimse ilgilenmeyince..." *Saçmalamayı bırak,* dedi içinden. *Kendine gel, Kiela.* "Bir fikrim var, dükkân

açıp reçel ve bitkilere yardımcı olacak bazı şifalı şeyler satmak istiyorum... ama çoğunlukla reçel. Evin arkasında bir sürü yemiş çalısı, benim elimde de bir tarif var..." Yanaklarının kızardığını hissediyordu, keşke kasabaya gelirken bu konuşma için pratik yapsaydı. Yardım istemek neden bu kadar zordu?

Kiela bunları gevelerken Bryn çoktan hamur işlerinden birinin üstüne reçel sürmüştü. "Eadie!" diye seslendi camdan. "Gel, bunu denemen lazım!"

Eadie camda belirince Bryn ona hamur işini uzattı.

İnsan başlı at kadın çöreği ısırdı, gözlerini kapattı ve dudaklarından küçük bir inleme çıktı.

Bryn, Kiela'ya döndü. "Daha fazla varsa almaya gönüllüyüm."

Kiela dizlerinin titrediğini hissediyordu, ufacık bir kahkaha attı. En yakındaki tabureye çöktü. "Evet, bu..." Derin bir nefes aldı. "Bir reçel dükkânı açmak istiyorum. Meyvem ve kavanozlarım var ama şekerim, ayrıca kavanozları mühürlemek için de mumum yok. Bu kavanoz karşılığında belki bana şekerle mum verebilirsin diye umuyordum." Bryn'in gözlerinde gördüğü ifadeyle cesaretlenen Kiela derin bir nefes daha aldı. "Buraya sana iş ortaklığı teklif etmeye geldim."

Bryn başka bir hamur işini reçele boğup camdan boynuzlu çocuğa uzattı. Çocuk hepsini ağzına tıktı. "Yutmadan *önce* çiğne," dedi Bryn ona. Kiela'ya dönüp, "Benimle daha yeni tanıştın. Korkunç bir iş ortağı olabilirim. Tek bir kusurumu bile bilmiyorsun," dedi.

Yanağına reçel bulaşmış çocuk lafa girdi. "Patronluk taslamayı seviyorsun ve çok konuşuyorsun."

"Sus sen!" dedi Bryn ona. "Ama haklı. Yani kabul edelim, iş konuşmaya gelince Eadie beni sollar," –Dışarıdan Eadie'nin, "Ne dediğini duydum ve sana katılıyorum!" dediği

duyuldu– "ama konuşmayı severim. Ben küçükken bir keşiş hakkında bir hikâye duymuştum; keşiş içinde o kadar dile getirmediği düşünce biriktirmiş ki bir noktadan sonra bunların hepsinin baskısıyla patlamış. Yıllar sonra, kemiklerini etrafa saçılmış bir hâlde bulmuşlar, ayrıca yaşadığı mağaranın taş duvarlarına binlerce kelimenin yanarak işlendiğini görmüşler. Ondan beri, içimde çok fazla düşünce tutmaktan korkarım!"

"Bu... pek mümkün değil." Kiela eğitim görmüş bir büyücü olmayabilirdi ama büyünün nasıl işlediğini biliyordu. "Büyü yaparken kazalar yaşanabilir ama başına yanlışlıkla bir büyü gelmez, büyülerin belirli sözcükler ve malzemelerle yapılması lazım. Kasten yapılması gerekir."

Bryn inanmaz ama bir yandan da meraklı bir hâlde burnundan bir homurtu çıkardı. "Kimse kasten büyü fırtınaları da yaratmıyor ama nasılsa sık sık gürültülü fırtınalar yaşanıyor."

"Evet ama büyü fırtınaları, düzgün bir biçimde dengelenmemiş büyü tortularının birikimiyle oluşuyor," dedi Kiela, kütüphaneyi ziyaret eden bilgelerden biri gibi konuşmaktan kendini alamamıştı. "Ayrıca büyücüye geri tepmezler." Kendini susmaya zorladı. *Büyü hakkında bu kadar şey bildiğimi belli etmemeliyim.*

Kiela'nın saçtığı büyü bilgisinden etkilenmemiş gibi görünen Bryn omzunu silkti. "O zamanlar bu gerçeklerin bir önemi yoktu. Beş yaşındaydım. Bu hikâye içimde yer etti, unutamıyorum, tıpkı bir balığın tekneyi yemesini anlatan hikâye gibi."

"Tamam, o doğru olabilir." Denizde binbir çeşit canlı yaşıyordu. Bunun üstüne kitaplar doğu kanadındaki ikinci katta bulunabilirdi. Kiela'nm uzmanlık alanı doğa bilimleriydi fakat koleksiyonu, karayı etkilediği yerler hariç okyanuslar üzerine bir kitap içermiyordu. Bir keresinde ikinci kattaki kütüphaneciyle bu kitapların her iki bölüme de dahil

edilebileceğine dair neredeyse hararetli bir tartışmaya girmişti ama bilginlerden biri onları susturmuştu. Çok utanç verici bir durumdu.

"Tekneye her binişimde çok gerilirim, ki düşününce adada yaşayan biri için epey yersiz bir fobi. Buraya ilk gelişimi görmeliydin. Yeri öpünce ağzıma bir sürü kum kaçmıştı. Bu yüzden fırın açtım, asla balıkçı olamayacağımı biliyordum. Ayrıca bir şeyler pişirmeyi de seviyorum."

Kiela kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. "Reçelli bir şeyler de pişirmek ister misin?"

Bryn sırıttı. "Seni henüz korkutamadım demek."

Kiela başını salladı. Çok konuşan ve kararlı bir iş ortağı ona ideal bir fikir gibi görünmüştü, Kiela'nın sessizliği doldurmaya çalışması gerekmeyecekti. Ayrıca reçel satmanın teknelerle hiçbir alakası yoktu. Sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. "Yüzde ellisi senin."

"Çok kötü pazarlık ediyorsun," dedi Bryn. "Yüzde on öner."

"Hımm, o zaman yüzde ona ne dersin?"

"Bu çok düşük. Neden bu kadar düşük bir oranla bana hakaret ediyorsun?"

"Kırk?" dedi Kiela.

"Pekâlâ, bu işte gerçekten iyi değilsin. Adil olanı yüzde yirmidir, ayrıca şeker ve mumu ben sağlayacağım. Sen de meyveleri, reçel yapım sürecini ve reçelleri kavanozlara doldurmayı halledersin."

Kiela gülümsedi. "Tamam, yüzde yirmi. Dükkânım açıldığında da müşterilerine ve komşulara beni önereceksin."

Bryn başını sallayarak onayladı. "Herkese yayacağım ve reçelin o merdivenleri tırmanmaya değdiğini söyleyeceğim. Sen de karşılığında Larran'ı atbalıklarından birine binmeye nasıl ikna ettiğini söylemelisin çünkü yeğenim Tobin'in –şu bir şekilde kaşındaki tüylere reçel bulaştırmayı başarmış çok

bilmiş çocuk– onlara bakarken içi gidiyor ama senelerdir fırsatını bulamadı."

Bunun gıptayla bakılan bir davet olduğundan habersizdi. "Ben... Yani bana kendisi sordu aslında."

"Hımm..." Bryn, Kiela'yı o kadar uzun süre inceledi ki Kiela saçlarının diken diken olmadığından emin olmak için eliyle saçlarını düzeltti. "Belki Tobin daha az sinir bozucu bir çocuk olsa daha çok şansı olur."

Dışarıdan Tobin, "Bunu duydum!" diye bağırdı.

Bryn sırıttı. "Annene ağlarda yardım etsene."

"Bu bir iş ama bana karşılığında bir şey vermiyor!"

"Peki, ben sana karşılığında bir şey önersem?" diye teklifte bulundu Bryn. "Kiela'nın falez basamaklarından şeker torbasını çıkarmasına yardımcı olursan pişirdiğim ilk ahududulu kruvasanı yiyebilirsin."

"Hiç gerek yok–" diye söze başladı Kiela.

"Sessiz ol," dedi Bryn. "Bırak da çocuk bir işe yarasın. Kendini önemli hisseder, hem de senin eve gidişin daha kolay olur." Daha yüksek sesle pencereden dışarı bağırdı: "Anlaştık mı?"

Çocuk sevinçle bağırdı: "Anlaştık!"

Bryn başını eğerek bir kapının altından geçti, geyik boynuzları kapının tepesini çizmesin diye başını iyice aşağı eğmişti ve yarım dakika sonra, kolunun altında bir torba şeker ve diğer elinde bir kavanoz mumla döndü. Kiela mumu aldı, Tobin de şeker torbasını almak için fişek gibi koşarak içeri girdi. Torba neredeyse çocuğun yarısı kadardı ama Tobin hiç sızlanmadan çuvalı omuzladı.

"Daha fazla reçel yaptığımda getireceğim," diye söz verdi Kiela.

Bryn'le Eadie'ye hoşça kal dedikten sonra şeker çuvalını taşıyan çocuğu dükkândan dışarı ve sokağa doğru takip etti.

Kiela çocuğun da teyzesi gibi konuşmaya düşkün olduğunu hemen fark etti ama o daha çok soru sormayı tercih ediyordu. "Nereden geliyorsun? Tekneyle mi geldin? Hiç deniz canavarı gördün mü? İmparatorla tanıştın mı? Saray nasıl bir yer? Alyssium'un sokaklarının çiçeklerden yapılma olduğu doğru mu? Hiç soylu birini tanıyor musun? Hiç saraya girdin mi? Hiç büyücü tanıyor musun?"

Kiela hiçbir soruya yanıt vermek istemiyordu, özellikle son soruya. O yüzden aynı soruyu çocuğa yöneltti: "Sen tanıyor musun?"

Böylece çocuk konuşmaya başladı.

Dediğine göre, küçüklüğünden beri büyücü görmemiş, gerçi hâlâ küçüktü ama daha da küçükken, morlara boyanmış bir büyücü gördüğünü hatırlıyordu. Tobin ne kadar mor olduğunu anlamasının önemli olduğunu düşünüyor gibiydi: mor pelerin, mor pantolon, mor çorap, mor kemer. Her mevsim düzenli olarak ziyaret ederdi. Ailesinin dediğine göre her şey önceden daha güzelmiş çünkü bütün adalara büyü hâkimmiş. Daha az fırtına. Daha güzel mahsuller. Daha fazla balık. Üç, belki dört yıl önce, büyücü gelmeyi bırakmıştı çünkü Tobin taşları suda sektirmeyi öğrenememişti. Ondan beri her şey daha da kötüye gitmişti. Her şey dengesizdi ve bu yüzden tadı çamur gibi olsa da yosun lapası yemeye devam etmesi gerekiyordu. Konuşmasını şöyle sonlandırdı: "Eğer reçel tadımcısına ihtiyacın olursa ben gönüllüyüm. Gerçekten reçel mi satacaksın?"

"Ve şifalar," dedi Kiela.

"Ne için?"

Çok fazla soru sormamak için, diye düşündü Kiela ama "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi.

Falez merdivenlerinin tepesinde Tobin şeker çuvalını yere bıraktı ve kollarını esnetti. Kiela arkasını dönüp kasabaya ve

ötesindeki denize baktı. Güneş batıyordu, öyle alçalmıştı ki sanki suya düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Vay, o da *ne?*" diye sordu Tobin.

Caz'in her zamanki yöntemiyle, filizlerini yere uzatıp açıktaki toprağını ileri ata ata onlara doğru ilerlediğini görmek için arkasını döndü. Belli bir mesafeden bakılınca, aşırı kirli göbeğiyle çok tüylü, yemyeşil bir köpek gibi duruyordu. Daha yakına gelinceyse... saksısı olmayan köpek boyutlarında bir kurdele çiçeği gibi görünüyordu. "O *kim*," diye düzeltti Kiela. "Arkadaşım Caz."

"Muhteşem! Bitki mi?"

"*Chlorophytum comosum,*" dedi Caz yanlarına gelince. "Ve sen de... keçi boynuzları mı? Keçi misin?" Tüm yaprakları titremeye başladı ve filizlerini havada salladı. "Kiela, yanında bir bitki yiyen mi getirdin?"

Kiela açıklayamadan Tobin teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ben kesinlikle bir bitki yiyen değilim. Anneme sorabilirsin. Asla tabağımdaki sebzeleri yemem. Şekerli havuç dışında tabii, onu çok seviyorum. Ama ben asla konuşan bir *chlorophy*... neydi ya?"

Caz filizlerini hafifçe indirirken, "Kurdele çiçeği," dedi. Yaprakları tekrar titremeye başladı. "Bitki yiyen senin gibi başkaları var mı peki?"

"Caltrey'deki kimse seni yemez," diye söz verdi Tobin. "Küçücük bir parça bile ısırmazlar." Caz'i daha iyi görebilmek için dizlerinin üstüne çöktü. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Benim adım Tobin."

"Ben de senin gibi biriyle hiç karşılamamıştım, Tobin. Kaba davrandıysam özür dilerim."

Kiela sırıtarak ikisine baktı ve sonra Caz'e, "Her şey yolunda mı? Kulübede kalacağını sanıyordum," dedi.

Ninova

"Senin için endişelendim," dedi Caz. "Arkadaş edindiğini bilmiyordum."

Tobin sevinçle bağırdı. "Bir kurdele çiçeğiyle arkadaşım!" Ayağa fırladı. "Bryn Teyze'ye söylemeyi dört gözle bekliyorum!"

"Sen geri dönebilirsin," dedi Kiela çocuğa. "Biz buradan sonrasını hallederiz. Yardımın için teşekkür ederim."

Çocuk tereddüt etti. "Emin misin? Bryn Teyze'ye sana yardımcı olmadığımı söylemezsin, değil mi?"

"Bana gerçekten çok yardımcı oldun." Mum elinde merdivenleri tırmanırken bir yandan da şekeri sırtlanmadığı için *minnettardı.* Ayrıca Tobin kötü bir eşlikçi de değildi. Bitmek bilmeyen konuşması bahar için heyecanlanan kuşları anımsatmıştı. Belki de alışık olduğundan daha fazla insanla konuşması sorun olmazdı. Ve belki de Caz artık keçi boynuzlu bir çocukla tanışıp yenmeyeceğini anlayınca kendini daha konforlu hissederdi. "Reçel tadımcısına ihtiyacım olursa sana haber vereceğim. Şimdi eve dönebilirsin."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Caz."

"Ben de Tobin."

Tobin ikisine de el sallayıp Kiela'nın iki katı hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Kiela çocuğun aşağıya güvenle ulaştığından emin olmak için bekledi, sonra gözlerini günbatımını izlemek için kaldırdı. Altın gibi parlayan güneş, erimiş reçel misali denize akıyordu.

Sonra yanında Caz'le birlikte, şeker, mum ve umut taşıyarak eve yöneldi.

10. BÖLÜM

Kulübe hiç de dükkâna benzemiyordu.

Kiela bunu düşünürken altdudağını çiğniyordu. Kulübe temizdi; ahşap döşemeyi önce Caz, sonra Kiela ovmuştu. Döşeme eskimiş, çizilmişti ama yalnızca eski döşemelerde görülen eşsiz bir güzelliği vardı. Gün ışığı içeride özgürce parlayabilsin diye pencereleri kaplayan sarmaşıkları kırpmış ve camı temizlemişti Kiela. Caz yapraklarıyla kirişlerin tozunu almıştı; Kiela da mutfak lavabosunu, tezgâhı, rafları ve masayı silmişti. Tüm kavanozlar reçelle dolmaya hazırdı, temizlikten ışıl ışıl parlıyordu. Ama kulübe ne kadar temiz ve güzel görünse de bir dükkâna benzemiyordu.

Alyssium'da en sevdiği kitapçıyı düşündü, davetkâr rafları ve samimi bir hissi vardı. Acaba orası da yanıp kül olmuş muydu? Hayır, bunu düşünmeyecekti. Onun yerine, kitapçının sevdiği özelliklerini düşündü. İnsanı davet eden, samimi ve tanıdık bir havası vardı. Kiela kendi dükkânının da böyle olmasını istiyordu. Tek sattığı şey bir çeşit reçel olsa bile müşteriler içeri girip etrafta gezecek kadar kendilerini rahat hissetmeliydi.

"Bence dükkânı kulübenin geri kalanından ayırmalıyız." Odanın ortalarına kadar uzanan bir çizgide yürüdü. "Ön kapı dükkâna açılmalı... O yüzden burayı mutfaktan ayırmak için bir duvara ihtiyacımız var. Bu duvar raflarla kaplanabilir. Ya da duvar görevi görecek bir kitaplık da olabilir ama raflarda kitap değil de reçel kavanozları olur."

Caz masaya tırmandı. "Şaşırtıcı yeteneklerim vardır, mesela arp çalarım ama bir şeyler inşa etmek bunlardan biri değil." Yapraklarını salladı. "Ayrıca çekiç tutmak için de çok sarkık bir yapım var."

"Zaten evde bir çekiç olduğunu sanmıyorum. Ya da tahta. Gerçi bahçenin diğer tarafında koca bir orman var. Ama ağaçtan nasıl tahta yapacağımızı bilmiyorum. Eminim epey zorlu bir iştir... Arp mı çalıyorsun?"

Caz parmaklarıyla hayalî telleri çalıyormuş gibi yaptı. "Küçük olanları."

"Arp çalmayı nerede öğrendin ki? Ve ne zaman?

"Seninle tanışmadan önce de bir hayatım vardı."

"Kelimenin tam anlamıyla yoktu," dedi Kiela.

"Seninle tanışmadan önce birkaç haftam vardı, çok teşekkürler."

"Peki ne zaman arp çalmayı öğrendin tam olarak?" diye sordu Kiela kuşkuyla. Kiela'nın bildiği üzere, Caz o günleri kütüphanede gezinerek geçirmişti ki kütüphane bir dünya harikası olmasına rağmen müzik aletleriyle ünlü bir yer değildi. Müzik çalmaya dair herhangi bir teşebbüs, muhtemelen okuduğu metne odaklanmak isteyen müdavimlerden biri tarafından engellenirdi.

"Doğu kanadının temizlikçisi boş vakitlerinde öğretti," dedi Caz. "Sırf ben bir bitkiyim diye müzik kabiliyetlerimi hafife alma."

"Demek istediğim bu değil... Ama neyse, konudan sapıyoruz," dedi Kiela. "Reçel dükkânı. Tahta, çekiç, çivi ve rafları

nasıl kuracağımıza dair bir kitaba ihtiyacımız olacak." Yanına böyle bir kitap aldığını sanmıyordu. Hatta kütüphanede böyle kitaplar olduğundan bile emin değildi. Belki ikinci katta, batı kanadında, Sanat Tarihi'ne yakın bir yerde olabilirdi. "Ayrıca kitaplar için de raflara ihtiyacımız var, ideal olarak gizli raflara ama sanırım bu acil bir ihtiyaç değil. Şimdilik sandıklarda kalabilirler." Büyü kitaplarında bir şeyler inşa etmekle ilgili bir büyü olup olmadığını merak etti. Alyssium'daki pamuk şekerini andıran saray ile zarif kemerli köprüleri büyüyle inşa edilmişti... Yavaşça yatak odasına ve sakladığı tüm o el değmemiş bilgilere doğru döndü.

Caz onun bakışlarını takip ederek, "Kulübenin de ahududu çalıları gibi büyümesini mi istiyorsun? Bu cevaplayamayacağımız sorulara yol açmaz mı? Fazla ahududumuz olması yeterince kötü. Kulübeden kulelerle kaleler uzarsa Larran gibi biri fark edebilir."

Tabii ki haklıydı. İhtiyaçları olan tek şey çekiç, çivi ve biraz da çabaydı. Neyse ki bir sürü alet edevatı olan birini tanıyordu, sonuçta onu baca temizlerken izlemişti. "Larran'ın çekici var."

"Ona tekrar uğramayı mı öneriyorsun?"

Atbalığına bindikleri günü düşündü. Bryn'in tepkisini görene kadar bunun bir ayrıcalık olduğunu fark etmemişti Kiela. Tabii onun atbalığına binmesine izin verecek kadar araları iyiyse birkaç alet almasına da izin verirdi. "Aletlerin karşılığında birkaç domates vereceğim," diye karar verdi. Atbalığı Sian bundan çok memnun kalacaktı.

"Dün kasabaya gittin, bugün de Larran'a gidiyorsun. Yakında parti verirsen şaşırmam."

Kiela gözle görünür bir biçimde titredi. Bugüne kadar hoşuna giden yalnızca bir partiye katılmıştı: Büyük Alyssium Kütüphanesi'nde yerini kaptıktan sonra işe yeni başlayan tüm

kütüphaneciler Kuzey Okuma Odası'na davet edilmişti ve kutlama yapmak için üç saat boyunca istediklerini okuyabilecekleri, daha sonra da kimseye hiçbir şey demeden istedikleri zaman bir dilim pastayla oradan ayrılabilecekleri söylenmişti. Cennet gibiydi. "Parti yok. Benimle gelmek ister misin? Adanın çoğu kısmını görmedin ve Larran da seni biliyor." Ayrıca Caz de gelirse tüm konuşmayı kendisinin yapmasına gerek kalmazdı. Bryn'in fırınında anlaşıldığı üzere, yardım isteme konusunda pek iyi değildi.

Caz bu teklifi düşündü. "Atbalıkları neyle besleniyor?"

"Yalnızca domatesle," dedi Kiela. "Yeşil hiçbir şeyi sevmiyorlar."

"Bunu gerçekten biliyor olamazsın."

"Larran seni atbalıklarına yem etmez. Biliyor musun, atbalıklarına aslında 'hipokampus' deniliyormuş ama beynin bir bölgesiyle aynı isimde olduğu için kullanılmaz olmuş. Ayrıca 'hipopotam' kelimesine de çok benziyor ki o hayvanların atbalıklarıyla hiçbir ilgisi yok." Hipopotamlar hakkında bir şeyler okumuştu ama gerçek hayatta hiç görmemişti.

"Hipopotamların ciltlerini kuru tutan ve güneşten koruyan kırmızımsı bir yağ salgıladıklarını biliyor muydun?"

"Bunun konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Yok zaten ama bence ilginç bir bilgi."

Caz teklifi bir an düşündü. "Peki. Geleceğim."

Kiela önce yarım düzine domates topladı, bunun yeterli olmayacağından endişelenerek evde eski ama dayanaklı bir sepet bulduktan sonra yarım düzine daha topladı. Tahtayla çiviler bir düzine domatesten pahalıysa, hazır olduğunda Larran'a reçel de götürebilirdi. *Keşke atbalıklarına yardımcı olabilecek bir büyü götürebilsem.* Hiçbir dişinin tay vermemesinden bahsederken Larran'ın sesindeki hüznü hatırladı... Ama mümkün olduğunu öğrenmeden ona hiçbir şey vaat

edemezdi. Hızlandırılmış bitki gelişiminden daha karmaşık bir büyü olacağı belliydi.

Önce reçel rafları. Sonra büyü.

Başka bir sosyal etkinliğe doğru yola koyulduğu fikri üzerinde düşünmeden kapıdan çıkıverdi. Caz de yanında, onun hızına uyum sağlıyordu. Ormanın içindeki yürüyüşlerinden hoşlanmış gibiydi, Kiela bunun farkındaydı çünkü sürekli "muazzam", "harika" ve "çok pastoral" gibi kelimeler mırıldanıyordu. Güneşe çıktıklarında Kiela sabah güneşini yüzünde hissetmek için başını kaldırdı. Denizden esen meltem, buzlu çay gibi serinleticiydi ve dalgalar sanki birbirleriyle oynuyorlarmış gibi minik minik kabarıp dağılıyorlardı. Uzakta atbalıklarının dalgaların üzerinden atladıklarını gördü. Kiela'yla Caz falez merdivenlerinden aşağı inerlerken Kiela, Larran'ın dışarıda sürüyle değil de evde olmasını umdu.

Caz faleze yakın kayalardan zıplarken Kiela sahilden küçük sarı eve doğru yürüdü. Eliyle gözlerini güneşe karşı siper ederek kıyıdan uzakta oynayan atbalıklarına baktı. Onları eski hâllerine getirecek bir büyü bulmayı umuyordu. İmparator dış adalardan büyücülerini çekerek bencilliğin de ötesine geçmişti. Tobin'le devrimciler haklıydı; dünya dengesizleşmişti ve bu adil değildi. Bütün bunların yanında, ev yapımı şifalar sunan bir reçel dükkânı açma fikri çok küçük görünüyordu. Dünyadaki problemler bu kadar büyükken neden bununla uğraşacaktı ki?

Çünkü yapabildiğim bu.

Böylece belki... yardımcı olmanın bir yolunu bulabilirim.

En azından arkadaş canlısı komşusuna domates götürebilirdi.

Larran'ı taş iskelenin sonunda gördü, atbalıklarından birinin yelesindeki düğümleri çözüyordu. Caz kayaları döven sulara şöyle bir baktı ve "Ben seni burada beklerim," dedi.

Bitki yiyen deniz yaratıkları korkusunu düşününce onu suçlamıyordu ama *Kiela* neden gergindi? Larran'la birden fazla kez karşılaşıp konuşmuştu ve rahatsız edici bir biçimde iyi davrandığını düşünmüştü. Acaba artık kimsenin atbalıklarına binmesine izin vermediğini bildiği için miydi? Bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi. Kimsenin ona fazla ilgi göstermesine alışkın değildi.

Larran onu görünce el salladı. "Dikkatli ol!" diye bağırdı. Rüzgâr sesini yutmaya çalışıyordu ama Larran duyurmayı başardı. "Okyanus bugün fena soğuk. Düşmek istemezsin!"

Kiela domates dolu sepeti taşıyarak taş iskele üzerinde yavaşça ve dikkatlice yürüdü. Ayağında, kayaların üzerinde koşuşturmak ve merdivenleri inip çıkmak için çok daha kullanışlı olan sert tabanlı ayakkabılar vardı; kütüphanede hep giydiği yumuşak, terliği andıran ayakkabılardan çok farklıydı. Üzerinde yanında getirdiği bir pantolon ve annesine ait, kolları elma çiçekleriyle işlenmiş bir bluz vardı. Son zamanlarda annesinin eski kıyafetlerini daha sık giyiyordu; sabah serinliği, öğlen güneşi ve deniz esintisine daha uygundu bunlar. Ayrıca Kiela'nın dönüşmeye başladığı kişiye de daha uygunlardı. Ne zaman adadan bir bluz, etek veya bir çift ayakkabı giyse kendini şehirden gelmiş kız gibi değil de adalı gibi hissediyordu. Bu sabah aynaya bakmış ve onu farklı gösterenin yalnızca kıyafetler olmadığını anlamıştı; burun kemiğinin çevresinde mora çalan kırmızı tonlarında çiller belirmişti. Küçükken çilleri vardı ve şimdi de bahçede yüzüne vuran güneşle ortaya çıkmışlardı. Çillerini tekrar görmek hoşuna gitmişti.

İskelenin sonuna yaklaşırken Larran'ın yelesini taradığı atbalığı geri çekilip bir homurtu koyuverdi. Kiela güzel altın derisi ile metalik altın pullarını tanıdı. "Merhaba, Sian, beni hatırladın mı?"

Sian'ın burun delikleri genişledi ve derin, mavi gözleri sepete kilitlendi.

Kiela konuşmaya başladı: "Eğer bir dakika bekleyebilirsen sana atıştırmalık bir şeyler—"

Ama atbalığı bir saniye bile beklemek istemiyordu. Domatesleri kokladıktan sonra sudan sepete doğru atladı. Boynunu ileri doğru uzatınca gövdesinin her yanından deniz suları sıçradı. Kiela şaşırarak geriye doğru bir adım attı, ayağı bir kayanın kaygan kenarına denk geldi.

Ayağı kaydı.

Dengesini kaybetti.

Bir anlığına sanki dünya donmuş gibiydi; gökyüzünü, Larran'ın dehşete düşmüş yüzünü ve vahşi atbalığını gördü... Geriye doğru düşerken Sian'ın dişleri tişörtünün kumaşını sıkıca kavradı. Sonra Kiela öne doğru çekildi. Sepet havaya uçtu ve bir düzine domates kabaran dalgalara düştü. Önce atbalığımn sırtına, oradan da uçup suyun içinde kayboldu.

Soğuk, ıslak okyanus Kiela'yı içine çekti, suya gömüldü. Boğuk boğuk öksürerek yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Su geçen gün olduğundan çok daha soğuktu, sanki kemiklerine işliyordu. Caz kıyıdan ciyak ciyak bağırıyor, Larran da adını haykırıyor, tam onun arkasından suya dalmaya hazırlanıyordu ki...

Kiela, Sian'ın dalgaların arasından bir yüzeye çıkıp bir batan domatesleri yakalamaya çalıştığını gördü.

Gülmeye başladı.

"Sian, şey... Benim hatam," dedi soluk soluğa.

Larran kayaların üzerine diz çöküp elini ona uzattı. Uzatılan eli tutan Kiela, iskeleye çıktı. Islak kıyafetleri onu ikinci bir deri gibi sarmıştı, sudan çıktığı anda tir tir titremeye başladı. *Off, Larran'ın dediği kadar varmış, su niye bu kadar soğuk ki?* Kollarını kendi etrafında doladı. Suya son girdiği gün gerçekten de hiç soğuk değildi.

"Ona ne olduğunu anlamadım–" diye başladı Larran.

"Benim hatam," diye tekrarladı Kiela. "Onun neyi sevdiğini–"

"Ama bu bir bahane ola–"

"Kokularını almış olmalı," dedi Kiela. "Sepeti sahilde bırakmalıydım."

"Eğitimi var," dedi Larran. "Onu ben eğittim. Bu senden çok benim hatam–"

Hayır, Kiela'nın dikkatsizliği ve sakarlığı yüzünden olmuştu. Larran onun Sian'ın en sevdiği atıştırmalığı kokusunu alabileceği bir mesafeye getireceğini bilemezdi. "Bence kendini bu yüzden suçlayamazsın–"

"Tabii suçlarım. O benim–"

Bu sırada Caz zıplaya zıplaya, filizlerini havada sallaya sallaya yanlarına geldi. "Kiela, Kiela. Seni yedi sandım! İyi misin? Tek parça mısın? Bacaklarını say. İki bacağın var mı? Ya parmakların? Hepsi yerinde mi? Bir yerin kanıyor mu? Aman tohumlarım, sırf raflar için kan kaybından bayılıp başını taşa vuracak ve denizde boğulacaktın!"

"Derin nefesler al, Caz. İyiyim." Ellerini kaldırıp parmaklarını salladı. "Bak, hepsi yerinde."

"Normalden daha mavi görünüyorsun," dedi Larran. "Üşüdün mü? Hipotermi mi geçiriyorsun yoksa?"

Kiela güldü. "Yemin ederim iyiyim." Ama tir tir titriyordu, el ve ayak parmakları o kadar üşüyordu ki sanki yanıyorlarmış gibi hissediyordu. *Belki de o kadar iyi değilimdir.*

Larran elini omzuna koydu. "Hadi seni içeri götürüp ısıtalım. O ıslak kıyafetlerden kurtulman lazım." Kiela dokunuşunun etkisiyle titreyince Larran onu serbest bıraktı.

Atbalıklarına bindikleri gün de suyun içinde kalmıştı ama bu kadar üşümemişti. Evet, hava bugün daha soğuktu ve daha sert bir rüzgâr esiyordu ama bütün bunlar denizin neredeyse donma seviyesinde olmasını açıklamıyordu. Sıcaklık

derecelerce düşmüş olmalıydı. Kiela o kadar üşüyordu ki dişleri takır takır birbirine vuruyordu ve kendine engel olamıyordu. "Kuru kıyafetler çok iyi olur ama yanımda hiç kıyafet yok. Yalnızca domates getirmiştim."

Üçü de suya baktı; Sian'ın mutlu mutlu dalgaların arasından süzülüp bir düzine domatesten kalanları mideye indirmesini izlediler.

"Benimkileri giyersin," dedi Larran.

Taş iskelede yürümesine yardımcı olmak için Kiela'ya elini uzattı ama Kiela tutmadı. Kendine sarılmayı bırakmak istemiyordu. Rüzgâr öyle esiyordu ki sanki derisini kesiyordu. Caz yanında hoplaya zıplaya geliyor ve Kiela yapraklarından yayılan endişeyi hissedebiliyordu. Takırdayan dişlerinin arasından, "Gerçekten iyiyim," dedi.

"Çığlık attın," dedi Caz.

"Çünkü şaşırdım, suya düşmeyi beklemiyordum." Bu konuyu bu kadar uzatmalarına gerek yoktu. Artık geçip gittiği için Kiela biraz utanmaya başlamıştı. Bunun yaşandığını unutup önlerine baksalar çok iyi olacaktı ama önce biraz ısınması lazımdı... Of, su neden buz tutmuş gibi soğuktu ki?

Birlikte eve girdiler, sonra Larran, "Bir dakika," diyerek arkadaki odaya geçti.

Caz kendini bir koltuğa atarken Kiela hâlâ tir tir titremesine rağmen etrafını ilgiyle inceledi. Zemin, yüksek tavan, duvarlar ve masa; her şey sıcak bal rengi ahşaptandı. Bir köşede, beyaz kuvarstan yapılma bir ocak üzerinde bir odun sobası duruyordu. Her yüzeye birer deniz kabuğu yerleştirilmişti. Mutfak lavabosunun yanında istiridye kabuğu. Masanın üstünde sarmal deniz kabuğu. Ocak rafının üzerinde adını bilmediği spiral şekilli bir deniz kabuğu. Her birinin dikkatle seçildiği belliydi.

Larran odadan elinde bir yığın kıyafet ve bir havluyla çıktı. "İstersen burada üstünü değiştirebilirsin." Yatak odasını işaret ederken yüzü kızarmıştı.

Kiela minnettar bir biçimde kıyafetleri ve havluyu aldı, hızlıca odaya geçip arkasından kapıyı kapattı. Yatak odasında aynı sıcak bal renginde ahşaptan dört direkli bir yatak vardı. Yatağın üstündeki battaniyeler biraz dağınıktı, sanki Kiela'nın odanın bu hâlini görmesinden korktuğu için aceleyle düzeltmeye çalışmış gibiydi. Başucundaki çekmecenin üstünde başka bir deniz kabuğu vardı, bu sefer içine bir mum da koyulmuştu. Dağınık ve çok davetkâr görünen battaniyeler dışında, odadaki her şey kütüphanede olduğu gibi çok düzgündü. Dolabın yanında botlar duruyordu, odada tozun izi bile yoktu.

Kiela ıslak kıyafetlerini çıkarırken kapıdan Larran'la Caz'in konuşmasını dinledi.

"Çok korkunçtu," dedi Caz. "Endişeden neredeyse kök yumağımı kaybediyordum, çok üzüldüm."

"Isındığında iyi olacak," dedi Larran sakinleştirici bir sesle. "Kötü düşmedi sonuçta. Başını taşa vurmadı, suyun altında da bir dakika bile kalmadı."

"Yüzünü gördüm. Sen de dehşete düşmüş gibiydin."

Hışırtılı sesler duydu, belli ki Larran etrafta dolaşıyordu ve ardından bir gıcırtı duyuldu; belki bir dolap kapağı ya da odun sobasıydı? Kiela, Larran'ın gömleklerinden birini sallayıp havaya tuttu. Kiela'nın iki katıydı ama en azından ıslak değildi. Gömleği giydi. Yumuşaklığı koyun derisini andırıyordu, Kiela'yı sarıp sarmalamıştı, çam ağacı ve deniz havası kokuyordu. Kıyafet dizlerine kadar uzanıyordu.

Larran, Caz'e cevap olarak bir şey söyledi ama Kiela ne dediğini duyamadı, kapıdan çok uzakta duruyordu. Gömleği ilikledi.

"Sahip olduğum tek şey Kiela. Beni yanına aldı–"

Kelimelerinin geri kalanı, musluktan akan su yüzünden duyulmadı. Ama Kiela hikâyenin geri kalanını biliyordu, gerçi "yanma almak" fillini tercih etmezdi. Caz'in kendi yanında olmasına, ona yardımcı olmasına minnettardı ve Kiela'yı seçtiği için gurur duyuyordu. Daha önce hiç böyle işinin ehli bir yardımcısı olmamıştı, parmaklarını kulaklarına sokup *lütfen daha fazla konuşma* deme güdüsü hissetmemişti hiç. Ayrıca kitapları kendisinin sevdiği kadar seviyordu, bir bitki için epey olağandışı bir özellikti.

"Küçükken de böyle nazikti," dedi Larran.

"Aaa! Öyle mi? Kiela'nın küçüklüğünü anlatsana, yüz kızartıcı anıları da atlama sakın."

İşte geri dönmem için bir işaret, diye düşündü Kiela. Larran'ın pantolonunu giymedi, belinden düşerdi, ayrıca gömlek örtmesi gereken her şeyi örtecek kadar uzundu. Çıplak ayaklarıyla geri döndü, elinde ıslak kıyafetlerini tutuyordu. "Bunları kuruması için nereye asabilirim?"

"Evet, ocağın oraya–" Larran konuşmaya başlarken başını çevirdi. Kiela'ya bakakalınca cümlesini tamamlayamadı.

Kiela mahcup mahcup Larran'ın gömleğinin ucunu çekiştirdi. "Biliyorum. Çok tuhaf durdu üzerimde. Ama en azından ıslak değilim."

"Ahh..." dedi Larran.

Caz burnundan bir ses çıkararak güldü. "Bence düşündüğü şey 'tuhaf' değildi."

Larran hızla arkasını döndü. "Kıyafetlerini ocağın oraya asabilirsin. Daha hızlı kururlar."

Hımm, diye düşündü Kiela. Larran onunla... ilgileniyor muydu?

Hayır, kesinlikle ilgilenmiyor. Kiela komik görünüyordu ve bitki ne söylediğini bilmiyordu. *Şimdi de hepimiz utandık.*

Ne güzel bir ortam. Islak pantolonuyla bluzunu ocağın yanındaki askıya astı. Kıyafetlerini atbalıklarıyla geçirdiği bir günün ardından burada kurutuyor olmalıydı. Ocaktan yanmış çam kokusu yükseliyordu, tarçına çalan odunsu bir koku havayı kaplamıştı.

"Ben sana şeyi sormaya–" diye başladı Kiela, Larran da aynı anda, "Bir şey yemek ister–" diye konuşmaya başladı.

Caz yana doğru devrildi. "Of, siz ikiniz..."

Kiela ilk kez Caz'in orada olmamasını diledi. Larran'la evde yalnız olsalardı, Larran ne derdi? Kiela ne derdi? Ne yapardı? Az önce nasıl da yatak odasında olduğunu düşündü, yüzünün ve boynunun kızarmaya başladığını hissetti. *Caz'in burada olması daha iyi.* Larran'la yalnız olsaydı, şu an olduğundan on kat daha garip olurdu ve Larran onunla ilgileniyor olsaydı bile o zaman fikrini değiştirirdi.

"Ateşin yanına otur, ısınırsın," dedi Larran, Kiela'ya. Sandalyelerden birini sobanın yanına yerleştirdi, yatağından da bir battaniye kaptı. Kiela battaniyeyi almak için uzanırken Larran da aynı zamanda Kiela'nın omuzlarına sarmak için davrandı.

Kiela dondu, Larran olduğu yerde kalakaldı; yüzlerinin arasında yalnızca birkaç santim vardı.

Güzel gözleri var, diye düşündü Kiela aptal aptal.

Nefesi de güzel kokuyordu; biraz nane, biraz tarçın karışımı bir koku. Kiela yeniden kızarmaya başladı. Genelde diğer insanların nefeslerinin kokusunu fark etmezdi ama Kiela normalde zaten... Ah, gerçekten gözleri çok güzeldi.

Larran geri çekildi. "Özür dilerim."

Kiela da boğazını temizleyip battaniyeye sarındı. Battaniye bacaklarına kadar uzanıyordu ve şimdi Larran'ın kokusuyla sarmalanmıştı. *Konuyu değiştir.* "Neden okyanus bugün daha soğuktu?"

"Buğday saplarının solmasıyla, meyve bahçelerinin hastalanmasıyla, yağmurun bardaktan boşalırcasına yağmasıyla ve balıkların azalmasıyla aynı sebepten. Büyü dengesiz; bazı alanlarda çok yoğun bulunurken bazı alanlarda hiç yok. En azından ben böyle anlıyorum. Âlim değilim sonuçta."

Kiela aniden kitaplarına dönme arzusu hissetti. Kiela'nın aradığı bütün cevaplar o kitaplarda olabilirdi. Havayı etkileme üzerine birkaç kitap aldığını hatırlıyordu... Bütün bunlara büyücüler mi sebep olmuştu? Atbalığı sürüsünün azalmasına, okyanus suyunun dengesiz sıcaklığına, Caltrey'nin giderek açlıkla sınanmasına? Büyücüler sebep olduysa, nasıl geri döndürülebilirdi?

Bir anlık bir sessizlik oldu ama korkunç, garip bir sessizlik değildi bu; iki insanın ve bir bitkinin, söylenmiş sözleri düşündüğü bir sakinlik ânıydı.

Larran sonunda, "Sian'ın davranışı için gerçekten özür dilerim. Böyle davranmaması gerektiğini biliyor," dedi.

"Domatesleri getiren benim," dedi Kiela. "Ben özür dilerim. Onlar senin içindi."

"Ah, öyle mi? Benim için mi?" Şaşırmış gibiydi, ayrıca memnun da olmuştu.

Domateslerin aletlerin kullanımı karşılığında bir ödeme biçimi olduğunu söyleyerek söze başlamalıydı Kiela. "Seninle Sian içindi ama hepsini bir anda Sian'a vermeyecektim tabii. Ayrıca hediye de değiller."

"Ah, öyle mi?" Bu sefer daha farklı bir "ah"tı bu. Meraklı ve bir parça da temkinli bir şekilde söylenmişti.

"Reçel kavanozları için raflar kurmam lazım."

"Reçel için rafa mı ihtiyacın var?" diye sordu Larran. "Neden reçel?"

"Benim de tam olarak bilmek istediğim şey bu," dedi Caz.

Çünkü bahçesinde ahududu çalıları vardı. Çünkü tarif ailesinin yemek kitabındaydı. Çünkü reçel insanları mutlu ederdi. Reçel yiyip de mutsuz olan birini bulamazdınız. Özünde imkânsız bir durumdu. Ayrıca ona ailesiyle geçirdiği çay vakitlerini hatırlatıyordu, çok güzel bir anıydı; üçü Alyssium'daki minicik dairelerinde oturmuş, annesi bir kitabı yüksek sesle okuyor, babası onu güldürecek yorumlar yapıyor ve babasının ağ onarması karşılığında marketten aldıkları hafifçe bayatlamış ekmeğin üzerine sürdükleri reçeli yiyip çay içiyorlardı. Artık Kiela için unutulmaya yüz tutmuş duyguları da beraberinde getiren bir tattı. Ama Kiela bunların hiçbirini söylemedi. Sadece "Çünkü güzel bir şey," dedi.

"Peki," dedi Larran. Başka soru sormadı.

Bu yüzden Kiela'nın ona duyduğu ilgi daha da arttı.

11. BÖLÜM

Larran kitaplığın iskeletini birleştirirken Kiela da kaynayan şekerle ahududuyu karıştırıyordu. Kitaplık zeminden kirişlere kadar uzanarak odanın neredeyse yarısını kaplayacak, öndeki küçük dükkânı mutfak ve yaşam alanından ayıracaktı. Kanepeyi çoktan arka odaya koymuş, ailesinin yatağıyla yasaklı kitapların durduğu sandıkların arasına yerleştirmişti. Odayı sonra, etrafta Caz dışında kimse yokken düzenleyecekti. En azından temizlik yapmış, toz almış ve kirişlere lavanta asmıştı. Dantel perdeleri de yıkayıp tekrar asmıştı. Kalan tek iş, kanepeyle ne yapacağını bulmaktı. Mantıklı olan, annesiyle babasının yatağını artık kendi yatağı olarak kullanmaktı. Büyük yatakta bir sürü yer vardı, kendisi için ve... Gözleri Larran'a kaydı... *Aptal olma,* diye kendini azarladı içinden. Gece geç saatlere kadar okuyacağı kitap yığınları ve kendisi için bolca alan vardı.

Larran çalışırken yumuşak bir tonda şarkı söylüyordu; küçüklüğünden hayal meyal hatırladığı bir deniz ninnisi. Sesi çok hoş ve yumuşacıktı, sanki tüylü bir kumaşa dokunur gibi.

Kiela, Larran'ın rafları kurmasını istememişti aslında. Hatta baca olayından sonra tek başına halletmeye kararlıydı

ve Larran ısrarcı olsaydı bile... Yani ısrar *etmemişti.* Ahududu reçelinin en sevdiği reçel olduğunu söyleyince Caz de "emekleri karşılığında reçel" için anlaşmıştı. Bir bitki Kiela'yı zekâsıyla yenip üstünlük sağlamıştı.

Gerçi garip bir biçimde, düşündüğü kadar sorun etmemişti.

Larran sessizliği çene çalarak doldurma ihtiyacı hissetmiyordu, ki bu çok hoştu. Caz de Larran'ın asistanı gibi davranıyor, ihtiyacı olduğunda ona çivi uzatıyor, açıların doksan derece olduğundan ve tahtaların düzgün gözüktüğünden emin oluyordu. Kurdele çiçeği döşeme tahtalarının arasında bir bilye bulmuştu, bunu tüm tahtaların aynı hizada olduğundan emin olmak için kullanıyordu.

"Hangi şarkı bu?" diye sordu Kiela, Larran son notaları mırıldanırken.

"Eski bir atbalığı sürücü ninnisi. Doğum yapmak üzere olan atbalıklarını sakinleştirmek için söyleriz. Detone olmazsan daha çok işe yarar tabii. Kusura bakma, yüksek sesle söylediğimin farkında değildim."

"Çok güzelmiş." Kiela daha önce bu ninniyi duymuştu ama ne zaman ve nerede? Sözleri hatırlamaya çalışırken melodiyi mırıldandı. *Deniz senin beşiğin...* bir şey, bir şey... *yıldızlar sana göz kulak olacak...* "Sanırım bir zamanlar biliyordum."

"Biliyordun. Söylediğini hatırlıyorum."

Kiela burun kıvırdı. "Yanlış hatırlıyorsun. Ben olamam. Yanımda biri varsa şarkı söylemem çünkü sesim şakımaya çalışan bir tavuğun sesine benziyor."

Caz kahkahasını tutmaya çalışınca homurtuya benzer bir ses çıkardı. Kiela'yı daha önce şarkı söylerken duymuştu, yalnızca bir kez, işe yeni başlayan kütüphanecilerin resmî seremonisinde. Hiçbir şekilde doğru notayı tutturamadığını onun da rahatlıkla söyleyebileceğini biliyordu. Şarkı söylemek mecburiydi ama kremalı ve çikolatalı tatlılar buna fazlasıyla değmişti.

"Orada olduğumu bilmiyordun," dedi Larran.

Kiela reçeli karıştırırken durdu, başını çevirip Larran'a baktı. Raf duvarının üst ve yan kısımlarını çerçevelemişti ve şimdi her bir rafın yerini belirlemek için ölçü alıp işaretliyordu. Kulübenin geri kalanına çok hoş bir biçimde uyacaktı. "Biz çocukken beni mi gözetlemiştin?"

Larran'ın yüzü kızardı. "Tam olarak öyle değil, kasten de değildi. Benim tayımla birlikte ailenin koyundaydın..."

Bir dakika, bir dakika. Koydaki denizbebeğini hatırlıyordu. Bir yaz birkaç ay orada kalmıştı, Kiela da onun bakımına yardımcı olmuştu. Biberonla beslediğini hatırlıyordu. "Bizim koyda neden bir tay vardı ki?" Bunu hiç sorgulayıp sorgulamadığından emin değildi ama şimdi geçmişe dönüp baktığında, garip bir durumdu. Annesiyle, sürüsüyle ya da en azından sürücüsüyle birlikte olmalıydı. "Senin olduğunu mu söyledin?"

"Ben kendimi bildim bileli sürücü olmak istemişimdir. Caltrey sürüsünün etrafında dolanırdım hep. Bir çivi daha verir misin Caz?" Kurdele çiçeği, çivi tutan bir filizini uzattı ve konuşmaya devam etmeden önce Larran çiviyi çaktı. "Doğumda ölen bir atbalığı vardı, tayın da yaşaması beklenmiyordu. Ben de onun sorumluluğunu aldım. Ama annemle babam... Kasabadaki tek bakkal dükkânını işletiyorlardı, hatırlıyor musun? Çeşmeye yakındı."

Kiela bakışlarını reçele çevirip, "Evet," dedi. Kimse bakkalı sevmezdi. Annesiyle babasının, gereksiz yere pahalı satılan baharatlarla sahibinin bir parça ete daha fazla para almak için tartıya parmağını koyuşundan şikâyet ettiklerini hatırlıyordu. Annesi bir kere bir paket un almıştı, eve getirdiğinde un karıncalarla dolu çıkmıştı. Ama bu küçücük adada maalesef başka seçenekleri yoktu.

"Aile işini devralmamı istediler ama benim başka hayallerim vardı. Senin annenle baban, tayı koyda gizli saklı

Ninova

yetiştirmeme müsaade edecek kadar nazik insanlardı. Bir sabah babam... Kısacası koya geç kaldım. Bebeğin hayatta kalamayacağını düşünerek dehşete kapıldığımı hatırlıyorum. O kadar genç ve hassaslarken düzenli bakıma ihtiyaçları oluyor. Ama koya vardığımda bir baktım, sen oradasın, tayın güvende olduğundan, aç kalmadığından emin olmak istemişsin. Ona şarkı söylüyorsun."

Larran, daha önceleri annesiyle babasının ve kendisinin ona nazik davrandığını söylemişti. *Demek ki bunu kastetmiş.* Kiela taya nazik davranmıştı. Kiela'nın hatırlamamasına şaşmamalıydı. Larran'ın tayı olduğunu bilmiyordu. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Larran bir çivi daha çakarken sessizce, "Benim ailem yapmazdı," dedi.

Tayın orada gizli saklı kaldığını bilmiyordu Kiela. "Ama annenle baban ne bekliyormuş–"

Larran raflardan geriye doğru bir adım attı. "Rafların arkasıyla duvar uyuşmazsa senin için sıkıntı olur mu? Sanırım yeterince parçam var ama karışık renklerde olabilir."

"Sıkıntı olmaz." Bir desen oluşturacak şekilde ayarlarlarsa kasti bir biçimde sanatsal gözükürdü. "Annenle baban yapmazdı derken ne demek istedin? Aile işini devralmanı istemişler, tamam ama gözlerinin önünde bir tayın ölmesini de izlemezlerdi herhalde."

Larran cevap vermedi. "Daha fazla tahta alıp geleceğim."

Kaçar gibi kapıdan hızlıca çıkıp gitti. Kiela onu takip edip sohbetlerine devam etmek istiyordu; ailesi Larran'm kendine bir hayat seçtiğini görmek yerine bir denizbebeğinin ölmesine göz mü yumardı yani? Bunu kastediyor olamazdı, değil mi? Tabii tam olarak söylemek istediği bu değilse.

Larran yeşilliklerin içinde kayboluncaya dek Kiela'nın gözleri onu takip etti. Sonra Kiela başını eğip reçele baktı,

aniden gözlerinin neden yandığını ve sulandığını anlamamıştı.

Tencerenin içinde kalın, yapış yapış baloncular belirdi. Reçeli cam kavanozlara boşaltma zamanı gelmişti. Annesiyle babasının talimatlarını okuyarak reçelin ani sıcaklığıyla camın parçalanmasını önlemek için kavanozları önceden ısıtmıştı. Fırın eldivenlerini aldı. Bunları çekmecelerin birinde bulmuştu; hâlâ sağlam olan, çizgili ve pamuklu bir kumaştan yapılmış eldivenlerin rengi biraz solmuştu. "Caz, ben reçeli dökerken kavanozları sabit tutar mısın?"

Kirişlere tutuna tutuna yanına gelen Caz, kendini mutfak tezgâhına doğru fırlatıp hafif bir gürültüyle kondu. "Sakın, tekrar ediyorum bak, *sakın* üstüme sıcak reçel dökme."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Kiela. Larran'ın ne zaman döneceğini merak ediyordu. Ona sormak istediği sorular, hikâyenin detaylı anlatmayıp atladığı kısımları vardı. Ailesine ne olmuştu? Dükkânları hâlâ duruyor muydu? Onlara rağmen nasıl istediği mesleğe kavuşmuştu? "Sence bize söylemediği şey ne?"

"Bence her şeyi gayet açıkça anlatıyor," dedi Caz. "Annesiyle babası iyi insanlar değillermiş. Seninkiler öyleymiş."

"Ah." Evet, öyleydiler.

Caltrey'ye dönmeden önce, onlar yanında olduğu için ne kadar şanslı olduğunu pek düşünmemişti Kiela. Onları kaybettiği için ne kadar şanssız olduğunu düşünmüştü. Tekrar dışarı bakarken Larran'ın bu kadar çaba sarf etmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak etti Kiela. Bütün bunların sebebi; tarçınlı çörekler, bacasını onarması, atbalıklarıyla maceraları, suya düştükten sonra ona sıcak kıyafetler vermesi, rafları kurmada yardımcı olmasının sebebi Kiela çocukken bir tayı beslediği için teşekkür etme çabası mıydı? Eğer öyleyse, teşekkürlerini yeterince gösterdikten sonra... her şey bitecek miydi?

Bir gün önce öyle olsun isterdi Kiela. Peki, ya şimdi?

Şimdi raflarımı kuruyor.

Reçel tenceresini kaldırıp reçeli hazır kavanozlara döktü.

İlk partiyi kavanozlara doldurmayı bitirdiği sırada Larran omzunda taşıdığı bir yığın tahtayla geri döndü. Tahtaları kapının yanına bıraktı.

"Sobayla işin bittiyse bize balık kızartabilirim," diye teklifte bulundu.

"Tahtayla birlikte balık da mı getirdin?"

Larran içeri girdi, ceplerinden birinden bir fileto paketi çıkardı; Kiela cebinin şu an nasıl koktuğunu düşünmemeye çalıştı. "Sian'dan özür balığı. Döndüğümde taş iskelenin üzerine çıkarmış balıkları. Davranmaması gereken bir biçimde davrandığını biliyor."

Özür balığı. Kiela gülümsedi. "Atbalıklarının bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum."

"Morina veya tuna balığından daha çok yunuslara benzerler. Çok zekiler. Başka türlü ataları insanlarla işbirliği yapmanın her iki taraf için de iyi olacağını nasıl bilebilirdi ki?"

"Simbiyoz* evrimle oluşmuş bir içgüdüdür, çiçeklerle balarılarının ya da timsahlarla yağmur kuşlarının ilişkisi gibi, aslında zekâyla bir ilgisi yok." Larran ona boş boş bakınca, Kiela açıklama gereği hissetti: "Yağmur kuşları, timsahların dişlerinin arasındaki yemekleri yerler. Hem kuşun karnı doyar hem de timsahlar diş ağrısı çekmezler. Ama tabii kuşlar bilerek bir diş hekimi gibi davranmazlar." Larran ona boş boş

* "Ortakyaşam" ya da "ortakyaşarlık" olarak da bilinir, iki canlının tek bir organizma gibi birbirleriyle yardımlaşarak bir arada yaşamalarıdır. *-ç.n.*

bakmaya devam ediyordu, Kiela normal iletişim örüntüsünden saptığını fark etti. "Öğle yemeği için balık çok güzel olur. Lütfen Sian'a benim adıma teşekkür et."

Larran gülümseyip kızartma tavasını aldı. Çiğ balığı bir tabağa koyup sanki kendisi burada yaşıyormuş gibi rahat rahat mutfak dolaplarına bakınmaya başladı.

Kiela içindeki tatlı, sıcak hislerin havadaki balonlar gibi patladığını hissetti.

Bir anda bütün bunlar çok aşina, çok arkadaş canlısı ve çok... *fazla* gelmeye başlamıştı. Kiela sadece rafların kurulmasını istemişti, birbirlerine itimat edip anılarını paylaşacaklarını düşünmemişti, bunu istememişti. Çocukken ona nazik davranmış olması hoş bir şeydi ama Kiela'nın seçimi değildi; o sadece bir taya yardımcı olmuştu ve Larran'ın onu izlediğini bilmiyordu. Kiela'nın rızası olmadan Larran duygularının girdabına katmıştı onu.

Kendi kendine bundan rahatsız olmaması gerektiğini söyledi. Onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Balık yemeye de evet demişti. Mutfağını kullanması da bu onaya dahildi. Mutfak dolaplarını açmak feci bir kişisel alan ihlali değildi. Ama ya yatak odasına dalıp yasaklı kitapların olduğu sandıkları karıştırmanın da sıkıntı olmadığını düşünürse?

Olabildiğince hâlinden memnun ve nazik bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Bir şey arıyorsan yardımcı olayım," dedi.

Larran dondu. "Ah, özür dilerim. Tuzla biber nerede?"

Caz mutfak raflarından birine tırmandı ve şekerin arkasından küçük tuz ve biber paketlerini aldı. Sessizce, biraz sitemli bir ifadeyle Larran'a uzattı.

Larran kızara bozara, "Tek başıma yaşamaya alışkınım. Amacım... Özür dilerim. Burası senin mutfağın, benim değil. İleri gittim. Niye bunu yapıp duruyorum bilmiyorum... Bir daha olmayacak."

Kiela bir nefes verdi. Larran tatlı bir biçimde özür dilemişti ve tuzla biber araması problem değildi aslında; diğer odadaki kitaplar problemdi... "Ben de tek başıma yaşamaya alışkınım." Çok fazla şeyi olmamıştı bugüne kadar; kütüphanedeki kuytu köşedeki yatağı, tabağı ve masası. Ama bunların hepsi onundu ve başka bir kütüphaneci orada keyfine bakmayı düşünemezdi bile. "Neye ihtiyacın varsa kullan ama önce sorabilir misin?"

"Bundan sonra öyle yapacağım."

Balığa geri döndü.

Ve şimdi yine aramız garip oldu, diye düşündü Kiela. Acaba fazla mı tepki vermişti? *Hayır, Larran çizgiyi aştı.* Gerçi bir süredir iyi anlaşıyorlardı, güzeldi. Buna dönememeleri çok yazıktı. Kiela ahududuları bir kâseye koyup üstüne şeker ekledi. Ahududular şekeri çekerken o da sobanın Larran'dan uzak tarafına su dolu bir tencere koydu ve suya içi mum dolu bir kâse yerleştirdi. Ailesinin yemek kitabına göre, benmari usulü, mumu eritmenin en iyi yoluydu. Larran acaba balığı getirdiğine pişman olmuş muydu? *Muhtemelen ne kadar erken dönebileceğini hesap ediyor.* "Ben senin tayın mıyım?"

"Ne?"

"Boşver." Ona borçlu olduğunu hissettiği için mi bu kadar çabalıyordu? "Yani... sana tahtalar, çiviler, balık ve emeğin için ödeme yapabilirim. Dükkân açıldığında tabii. Bu bir ticari alışveriş olabilir. Bir zamanlar bir denizbebeğine nazik davrandım diye bana borçlu olduğun bir karşılık gibi görmek zorunda değilsin."

Larran baharatlarla karıştırdığı balığı tavaya yerleştirdi. Yan yana duruyorlar, Larran balığın pişmesini, Kiela da mumun erimesini izliyordu. "İyi bir insan olduğunu o zaman anlamıştım. Bunun nedeni..." Cümlesini tamamlamakta kararsız kalıp sustu.

Caz hafif bir gürültüyle yere zıpladı. Yüksek sesle, "Kiela, dışarı çıkıp tahtaları ayarlayalım mı? Dediğin gibi rafların arkası için bir desen oluşturabiliriz."

"Ah, tamam." Kiela bitkiyi takip etti.

Larran bir yığın tahta getirmişti, panoların hepsi farklı tonlarda ve boyutlardaydı. Bitkilerin bittiği yerle güllerin arasındaki çimene dizilmişlerdi. Caz'le Kiela tahtaları renklerine göre sıralamaya başladılar. Bu kadar farklı tonun olması aslında ilgi çekiciydi. Tonları kırmızıdan soluk taba rengine, oradan da kahverengiye uzanan bir gökkuşağı deseninde sıralayabilirlerdi...

"İyi bir insan olduğu için sana iyi davrandığı ihtimalini de aklında bulundurmalısın," dedi Caz.

"Bana iyi davranıyor çünkü tayla ilgilendiğim için bana borçlu olduğunu düşünüyor, ayrıca beni yardıma muhtaç bir insan olarak da görüyor, yani ben yeni tayıyım." Evet, rafları kurmak için yardıma ihtiyacı vardı ama bu yardıma muhtaç olduğu anlamına gelmezdi. Tek başına nasıl reçel yapılacağını çözmüştü. Hem de reçeli çok lezzetliydi. Aslında limon suyu olsa tadı çok daha güzel olurdu. Biraz narenciye tadını keskinleştirip–

"Veya senden hoşlanıyordur."

Bu sözlerle birlikte Kiela'nın limon suyu üzerine tüm düşünceleri kayboldu. Açık mutfak kapısından içeri baktı. Gün ışığı Larran'ı huzme huzme sarıyordu. Balığı pişirirken yine şarkı söylüyordu. Hiç değilse Kiela'nın fazla asabi tavırlarından rahatsız olmamış gibiydi. Veya dikkat süresi gerçekten çok kısaydı. "Sence onun istediği yere girip çıkmasına," sesini alçalttı "ve istediği sandığı açmasına göz mü yummalıyım?"

"Tabii ki hayır," dedi Caz. "Ama burada tanıdığımız insan sayısı bir elin parmağını geçmiyor, o da bunlardan biri. Bence

gerçekten arkadaş canlısı olmak için çabalıyor. Sen de biraz çaba gösterebilirsin."

"Ben *çabalıyordum* ama sonra–"

"Tuz mu istedi?"

"Evet ama bu–"

"*Bir de* karabiber?"

"Benden hoşlanıyor olamaz," dedi Kiela. "Ben hoşlanılacak bir insan değilim."

"Gerçekten bu saçma sapan konuşmayı başlattığıma çok pişman oldum," dedi Caz. "Sen hoşlanılacak bir insansın. Büyük Kütüphane'deki tüm kütüphanecilerin arasından ben senin asistanın olmayı seçtim. Üstelik kusursuz zevk sahibi, oldukça seçici bir bitkiyim ben."

Kiela gülümsemesine engel olamadı.

"Bazen biraz acemi şekilde de olsa, Larran'ın arkadaş olmak için çaba gösterdiğini kabullen."

Kiela'nın gülümsemesi soldu. "Sakladığımız sırrı düşünürsek arkadaş edinmek pek güvenli olmayabilir. İş arkadaşlarımız var, komşularımız, müşterilerimiz de olabilir ama arkadaş? Buradaki insanlar çok tatlı gözükseler de zekice bir fikir olduğundan emin değilim." Bryn'i ve küçük Tobin'i düşündü.

Caz cevap vermedi, Kiela onun kelimelerini özenle seçtiğini biliyordu.

Hissettiği karmakarışık duyguların suçlusu sanki tahtalarmış gibi kaşlarını çatarak panoları yere dizdi ve hoş gözüken bir desenle sıraya soktu, ayrıca bu rahatsız edici konuşmanın da bitmiş olmasını umuyordu.

"Burada bir hayat kurmamızı istiyorsan insanlara güvenmen gerekecek," dedi Caz sonunda.

Doğru olabilirdi... ama Kiela bu fikirden hoşlanmıyordu. Burada bir hayat kurmayı tek başına gerçekleştirmek

istiyordu. *Şimdiden tek başıma gerçekleştirmiyorum ki.* Tohumlarla bitki için kasabanın merkezine gitmeden yirmi dört saat bile dayanamamıştı. Tek başına hayatta kalacak kadar güçlü bir insan değildi, belki de bu mizacından çok tecrübe yetersizliğinden kaynaklanıyordu ama yine de... "Biliyorum. Deneyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Caz. "Bitkiler duygusal olarak insanlar kadar yorucu canlılar değil, biliyorsun. Daha çok bitki olmayı dene."

Kiela güldü. "Güzel tavsiye. İhtiyacım olan biraz klorofil."

"Harika. Yeşil sana çok yakışır."

Son panoyu da yerine koyduktan sonra kulübeye girdi ve taze pişmiş balığın kokusunu içine çekti. "Harika kokuyor," dedi, zeytin dalı uzatıyordu.

"Umarım tadı da kokusu kadar güzeldir," dedi Larran çekingen bir gülümsemeyle.

Kiela da ona gülümsedi, öylece birbirlerine gülümseyerek durdular. Kiela bundan sonra ne yapacağından ve ne söyleyeceğinden ya da hangi noktada gülümsemeyi bırakması gerektiğinden emin değildi. Gülümsemesi acaba güzel miydi yoksa garip mi? Güzel güzel gülümsemek istemişti. Larran da gülümsediğine göre muhtemelen Kiela doğru yapıyordu.

Caz iç çekerek yanından geçti, alçak sesle, "İkiniz de çok aptalsınız," dedi. Ama en azından kulübedeki atmosfer rahatsız edici bir gariplikten samimi bir garipliğe evrilmişti.

Larran balığı pişirirken Kiela da erimiş mumu bir parmak kalınlığında tek tek kavanozlara döktü. Caz onun için kavanozları sabit tutuyordu. Mum soğuyup katılaşınca kavanozların en az bir yıl dayanmasını sağlayacak kadar sağlam bir mühür oluşturacaktı.

Sonra mutfak dolabından tabakları çıkardı, Larran da balığı tabaklara koydu.

Bir dakikalığına sessiz sessiz yemek yediler, balığın tadı gerçekten de kokusu kadar harikaydı. İnce parçalardan oluşan balık hafif ve yağlıydı. Üzerine bir baharat dökmüştü. "Biberiye mi?" diye tahminde bulundu Kiela.

"Evimin az ilerisinde bir şifalı ot köşem var. İstersen birkaç dal kesip verebilirim, kolayca kök salıyorlar. Pek bakım da istemezler zaten. Ama anlaşılan senin elin de toprakla uğraşmaya yatkın." Başıyla bahçeye açılan arka kapıyı işaret etti. "Orman meyvelerin çok güzel açmış."

"Uzun süre kimsenin ilgilenmemesi yaramış." Kiela, Larran'ın bu konuda daha fazla soru sormayacağını umuyordu. Çatıya çıktığı günden beri ne kadar büyüdüklerini fark edip etmediğini merak etti. Konuyu değiştirdi. "Balık pişirmeyi, raf kurmayı ve geri kalan her şeyi nasıl öğrendin?"

"Bir şeyler kurmayı, tamir etmeyi kendi kendime öğrendim," dedi Larran omuz silkerek. "Kendi evimin üzerinde çalışırken başparmağıma defalarca vurdum." Başparmağının tırnağını gösterdi; bir yanı eğrilmiş, biçimini yitirmişti. "Tam olarak hiçbir zaman iyileşmedi. Yemek pişirmeye gelirsek... On üç yaşındayken beni çırak olarak yanma alan sürücü sayesinde öğrendim. Otuz saniyede balık filetosu çıkartıp imparatora uygun bir ziyafete dönüştürebilirdi. Hiçbir zaman ölçü kullanmazdı, baharatlarla sebzeleri göz kararı kullanırdı."

Kiela sesinde tanıdık bir duygu hissetti. "Onu özlüyorsun."

"Üç yıl önce, büyücüler düzenli ziyaretlerini kestikten sonra Caltrey'yi vuran ilk şiddetli büyü fırtınasında ortadan kayboldu," dedi Larran. "Biz hiç öyle... Ben hayatımda hiç öyle bir fırtına görmemiştim. Kimse görmemişti. Sürüyle birlikte dışarı çıkarken fırtınanın ne kadar kötü olduğunu hesaba katmadı. Halledebileceğini düşündü..." Anıları sanki boğazında takılı kalmış gibi boğazını temizledi.

Ninova

Kiela balığına baktı. "Çok üzüldüm." O da kayıp yaşamıştı. Ses tonundan anladığı, o adamın Larran için bir baba gibi olduğuydu. Larran'ın sıcacık, arkadaş canlısı gülümsemesinin ardında hangi düşüncelerle duyguların yattığını merak etti Kiela.

"Onun sürüsünü ben miras olarak aldım. Camgöbeği pullarla kaplı atbalığını hatırlıyor musun? Amarin. Amarin, onun doğumuna yardım ettiği son taydı. O gece *gerçekten* çok çılgın bir geceydi." Ay ışığının altında hamile bir atbalığının, gezgin bir büyücünün büyüsünün ve sonu mucizeyle, sağlıklı bir anne ve yavrusuyla biten ters doğumun hikâyesini anlattı.

Kiela balığını bitirip bulaşıkları yıkarken Larran da onun rafın arkası için seçtiği tahtaları içeri taşıdı. Birlikte Kiela'nm yeni reçel rafını kurdular; Kiela tahtaları sabit tutuyor, Caz çivileri veriyor ve Larran da çakıyordu.

"Atbalıklarınm doğumuna yardımcı olacak ev yapımı bir şifa bulunsa..." diye başladı lafa Kiela. "Doğal bir şifa tabii, büyü değil."

Larran çivi çakmayı bıraktı. "Bu her şey değiştirir. Ama yardımcı olabilecek ne bir ilaç ne de bitki var. Yalnızca büyü işe yarıyor; unutulmuş bir büyüyle yaratılmış büyülü canlılar onlar. Nasıl veya neden ortaya çıktıklarını kimse bilmiyor ama diğer canlılar gibi kolaylıkla üreyemiyorlar."

Kiela çözüm düşünmeye devam etti. Bir şekilde şifayı büyü gibi gözükmeyecek bir hâlde sunmanın bir yolu olmalıydı. Belki kelimeleri fısıldardı? Ama Larran yine de büyü olduğunu anlardı... Adalılar da yeni doğan tayı duyduklarında... Doğal bir biçimde büyüyebilecek aşırı coşkulu ahududu çalılarıyla aynı şey değildi.

"Peki, büyücüler neler kullanıyordu?" diye sordu Caz. "Dış adalara geldikleri zaman yani."

Larran cevap verirken bir yandan da duvarı düzenlemeye devam ediyordu. "Değişiyordu. Bazen denizi sakinleştirirlerdi.

Bazen toprağı güçlendirirlerdi. Yağması ya da yağmaması için yağmuru etkilerlerdi. Biri dalgaları değiştirirdi; onu gerçekten çok özlüyoruz. Bir başkası meyve bahçelerinde uzmandı; adadaki ağaçların çoğu bu bölgeye özgü değil ve yetişmeleri için büyülenmiş toprağa ihtiyaçları var. Fırtınanın hasar verdiği ağaçları iyileştirecek büyüler biliyordu o büyücü, hastalıkları yok ediyor ve hasadı ikiye katlıyordu. Altın elmaların en iyisi buradaydı..."

Kiela adanın kaybettiği her şeyi bir bir aklına not ederken Larran büyücülerin yarattığı mucizeleri anlatmayı sürdürdü. Kiela yanında duran Caz'in de aynı şeyi yaptığına emindi.

Bir sonraki tahtayı ölçtükten sonra, Larran onu dışarı çıkarıp ucundan bir parça kesmek için testereye girişti. Kiela ve Caz de peşinden gitti. Tahtanın iki ucunu, taşların üzerine denk getirip sabit tuttular; Larran da ortasından kesti. Ardından tahtayı yeniden içeri taşıyıp öncekinin yanına yerleştirdi. "Bu planımı kimseyle paylaşmadım henüz ama bir sonraki ticaret gemisi geldiğinde, Alyssium'a gidip imparatorun karşısına çıkıp direkt bir talepte bulunmayı planlıyorum."

Caz bağırdı: "Yapamazsın!"

"Gerçekten yapamazsın," diye tekrarladı Kiela. Larran neye bulaşmak üzere olduğunu bilmiyordu! Kiela zihninde yankılanan çığlıkları, dumanın kokusunu hatırladı ve alevlerin kütüphaneyi sarışı gözlerinin önünde belirdi.

"Yapmak zorundayım," dedi Larran. "Böyle oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Birinin imparatora dış adalarda neler olduğunu anlatması lazım."

Kiela şiddetle başını iki yana salladı. "Alyssium'u ziyaret etmek için *hiç* iyi bir vakit değil. Huzursuzluk hâkim oraya." Olanları en fazla bu kadar yumuşatarak söyleyebilirdi. Şehrin hâlâ ayakta olup olmadığını bile bilmiyordu. Şimdiye kadar çoktan küllere dönmüş de olabilirdi. "Güvenli değil."

"Burası da güvenli değil," dedi Larran acı acı. "Bir büyü fırtınası her an bizi yeryüzünden silebilir. Silmezse de denizle kara yavaş yavaş yok olacak. İsteyenlerin yargıçlara başvuru yapabildiği bir halk meclisi olduğunu duydum, orada konuyu anlatacağım ve gerekirse sesim duyulana kadar her gün gideceğim."

"Ama şu an..." Büyü kitaplarının sırrını açığa çıkarmadan onu nasıl uyarabileceğini bilmiyordu. Ayrıca bütün olan biteni gerçeğe dönüştürecek o kelimeleri de söylemek istemiyordu. Kiela, kendisiyle Caz'in aslında kaçak olduklarını söylemek istemiyordu. Ayrıca hırsız olduklarını da. Kelimeler boğazında tıkandı. Kuzey Okuma Odası'nı yakıp küle çevirmişlerdi. İmparatoru öldürmek için bir pencereden dışarı atmışlardı. Sayısız insan ölmüştü. "Şu an oraya gitmek istemezsin."

"Sürümün, evimin, adamın yavaş yavaş ölmesini izlemek istemiyorum."

Ben de istemiyorum. Larran çiviyi yerine koyacakken Kiela elini Larran'ın elinin üzerine koydu. "Benimle konuşmadan gitme, olur mu? Bu kadarı için bana söz verebilir misin?" O zamana kadar açıklayacak sözcükleri bulurdu. Larran, kendi eline dokunan Kiela'nın eline bakakaldı.

Kiela çizgiyi aşıp aşmadığından emin değildi ama elini çekmedi. Larran, sanki dediklerini duymamış gibi ellerine bakmaya devam ediyordu. "Larran?" dedi.

"İlk önce seninle konuşacağım," diye söz verdi Larran.

İyi, diye düşündü Kiela.

"Ama *gideceğim.*"

Tabii önce ben seni durdurmazsam.

12. BÖLÜM

Larran gittikten sonra Kiela, "İlk önce yapmamız gereken elimizdekileri listelemek," dedi. Uygun "şifalar" yaratacak büyüleri bulmanın ilk adımıydı bu.

Caz heyecanla yapraklarını salladı. "Ah, bunu özlemişim!"

Kiela da özlemişti. En son bir kitabın sayfalarını karıştıralı o kadar da uzun zaman olmamıştı ama Caltrey apayrı bir dünya gibi geliyordu; sanki Büyük Alyssium Kütüphanesi birkaç hayat öncesinde kalmıştı. O yabani otlarla sarılı koya demir attıklarında, tekrar bir kütüphaneci gibi hissedeceğine dair inancı yoktu.

"Kâğıdımız var mı?" diye sordu Caz. "Lütfen yanında kâğıt getirdiğini söyle. Peki ya kalem? Kalemimiz var mı? Bir keresinde hapse düşmüş bir âlimin duvarlara kendi kanıyla yazı yazmak zorunda kaldığını okumuştum."

Kiela annesiyle babasının yatağının üzerinde, içinde kişisel eşyalarının olduğu çantayı açtı. İçinden Alyssium'da bulunabilecek en iyi grafitten yapılma kalem setini çıkardı. Her bir kalem, yalnızca bu iş için ince bir bıçakla dikkatlice yontulmuştu. Kiela etrafındaki kurdeleyi çözüp seti yatağa koydu. Caz yatağın yanında dans ediyordu, o kadar heyecanlanmıştı

ki yatak örtüsünün üzerine biraz toprağı dökülmüştü. Ardından Kiela, çok değerli boş not defterlerinden birini çıkardı. "Kan kullanmamıza gerek yok."

"Sen bir kahramansın," dedi Caz ciddiyetle.

Yanına not defteri almadan hiçbir yere gitmezdi, o yüzden yanında birkaç tane getirmiş olmasında şaşırılacak bir durum yoktu. Caltrey'de kâğıda kolayca ulaşabileceğini sanmıyordu; adada fırın, değirmen, balık marketi, tuhafiye ve muhtemelen ev eşyaları için bir dükkân vardı. Ama kırtasiye görmemişti. Kiela not defterini açıp pürüzsüz, temiz ve boş sayfayı okşadı. İçinde hiçbir yazı olmayan defterin çok etkileyici bir yanı vardı. Sanki saf, sınırsız potansiyele dokunmak gibiydi.

"Sen mi yazacaksın ben mi yazayım?" diye sordu Caz. Bir yaprağıyla kalemlerden birini okşuyordu.

Yazmak istediği çok barizdi. "Sen yazabilirsin," dedi Kiela.

Caz mutlulukla titreyerek, "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Sen birinin sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

Bunu Kiela'ya mı yoksa kaleme mi söylediği belli değildi ama Kiela sırıttı. "Sen de öylesin, Caz. Ayrıca elyazın o kadar güzel ki!" Kiela, Caz'in bu yeteneğinin onu yaratan büyünün bir parçası mı olduğunu yoksa kurdele çiçeğinin doğasından gelen bir yetenek mi olduğunu bilmiyordu. Sormak da kabalık olurdu.

"Yüzüm kızardı. Klorofilden dolayı anlayamıyorsun ama."

Kiela güldü.

Sonra işe koyuldular.

Kiela ilk sandıktan başlayarak kitapları birer birer çıkardı. Her bir kitabın adını, yazarım, yayıncısını, hangi adadan olduğunu ve baskı tarihini yüksek sesle okudu ve Caz de bu bilgileri küçücük, çok düzgün harflerle not etti. Her kitaba

konularına göre bir isim atadılar: hava, bitki örtüsü, hayvanlar, yıldızlar, deniz vs. Ayrıca pratik bir büyü kitabı mı, bilimsel bir araştırma kitabı mı yoksa tarihî bir belge mi olduğuna dair de bir isim verdiler; tabii yalnızca kütüphanecilerin kullandığı, gizli olan "çoğunlukla saçmalık" alt ismini de es geçmediler. Caz sık sık yapraklarını değiştiriyordu ve sadece Kiela kalemtıraş kullanacağı zaman duruyorlardı; Kiela grafiti korumak için elinden geldiğince dikkatli davranıyordu çünkü bu kalemler, yerine yenilerini koyamayacağını düşündüğü kısıtlı bir kaynaktı. Hiç tükenmeyecek bir mürekkebi elindeki ahududularla yapabilir miydi acaba? Kalemler bir süre daha dayanırdı ama uzun vadeli düşünmesi gerekirse... *İlk önce önümüzdeki işi bitirelim,* diye hatırlattı kendine. Kütüphanede elzem olmayan şeylere duyduğu düşkünlüğe burada gücü yetmezdi; burada yemek yiyip yiyemeyeceği, araştırmalarının ne kadar etkili olduğuna bağlıydı. Mürekkep sorununu yalnızca ve yalnızca bir gereklilik durumu olursa çözecekti. İlk sandığı bitirdikten sonra ikinciye geçtiler.

Kiela, etkili bir konu yelpazesinde kitaplar seçmiş olduğuna çok sevindi, birkaç tanesini yanına aldığını bile unutmuştu ve her biri için minnettardı. Bir dolu bilgi korunmuştu. Hatta bir dolu bilgi, avucunun içindeydi.

Her bir kitabın kaydı alınıp konusuna göre kategorize edildikten sonra (odanın her yerine, annesiyle babasının yatağının ve kendi kanepesinin her santimine dağıtılmış; önce konularına, sonra da yazar adına göre alfabetik olarak sıralanmışlardı) Kiela'yla Caz, gözlerinin önündeki hazineyi incelediler.

Caz meraklı bir sesle, "Nereden başlayacağız?" diye sordu.

Bu, her zaman yaptığı gibi bir araştırmacının verdiği tanımlayıcı özelliklere bağlı olarak çıkarttığı dizin listesi değildi. Normalde, bir âlim veya büyücü kütüphaneye gelir, belli bir araştırma alanı üzerine tüm bilgileri ister ve Kiela

da kitapları taradıktan sonra, istedikleri her şeyi nerede bulacaklarına dair tam bir dizin listesi sunardı. Normalde teslim süresi "bir sonraki sempozyuma kadar" olurdu ve tehlikeye atılacak tek şey, müdavimlerin akademik itibarıydı. Normalde araştırması doğrudan Kiela'nın yemek yiyip yiyemeyeceğine bağlı olmazdı.

Bu da tüm mevzuya bir aciliyet hissi yüklüyordu.

Dükkânları için, temin edebileceği malzemelerle işe yarayacak büyüler istiyordu ama aynı zamanda bu büyülerin sıradan gözlere şifa biçiminde gözükmesi lazımdı ve hava durumundan (tabii mümkünse) atbalıklarına uzanan bir yelpazede işe yaraması gerekiyordu. *Küçük başla,* diye uyardı kendini. Bir tane uygun büyü bulup bulamayacağını bile bilmiyordu. Şu an için sadece uç bir fikirdi.

Başarılı olması gereken uç bir fikir. Bir B planı yoktu.

"Her şey hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi Kiela, "ama sanırım bu makul bir araştırma parametresi değil." Dudağını çiğnerken araştırmayı nasıl daraltacağını düşünüyordu. Yanlış bir şey seçerse, sonucunda meyve vermeyecek önemsiz şeylerin peşinde saatler harcayabilirlerdi. Ama o kadar vakti yoktu. *Meyve,* diye düşündü kelimeyi zihninin içinde döndürerek. Domates bitkisiyle elde ettikleri başarıyı düşündü. "Meyveyle başlayalım."

Caz not defterinde yeni bir sayfa açıp görev bilinciyle başlık olarak *meyve* yazdı.

"Larran meyve bahçelerinden bahsetmişti," dedi Kiela. "Meyve ağaçlarını güçlendirecek bir yöntem bulursak ada üzerinde sürüp gidecek iyi bir etkisi olacaktır. Tek mevsimlik bir domates fidesinden çok daha etkileyici ve orman meyvesi çalısından çok daha az dikenli."

Eğer işe yararsa Larran'ı Alyssium'a gitmesi gerektiği fikrinden de uzaklaştırabilir. Belki. Bir iki meyve bahçesini

eski hâline getirmek yeterli olur muydu bilmiyordu ama en azından bir başlangıçtı.

"O zaman ağaçlara odaklanacağız." *Meyve* kelimesinin yanına *ağaçlar* yazdı.

Bitki örtüsü üzerine kitapların oluşturduğu dağ gibi yığına döndüler.

"Bunu doğru düzgün yapabilmek için alana ihtiyacımız var," dedi Caz.

Kiela ona katılıyordu.

Kitapları özenli bir sırada tutarak konuyla ilgili olmayan ciltleri sandıklara geri koydu, Caz hangi sandıkta hangi kitapların olduğunu not almıştı. Doğru düzgün rafları olana ve kulübeye nem kontrolü cihazları yerleştirene kadar (bu düzenekler çok pahalı olduğu için ancak ileride yapabilecekleri bir şeydi), ayrıca bir çeşit güvenlik sistemi veya en azından gizli raflar için bir mekanizma kurana kadar kitaplar için en güvenli yer sandıklardı. Kitapların ulaşımını sınırlamaktan nefret etse de en iyi çözüm buydu. *İlk önce gereklilikler,* diye tekrar kendine hatırlattı. Kendine bir kütüphane inşa etmeye çalışmıyordu; gizli bir yan kolu olan bir reçel dükkânı kurmaya çalışıyordu. Hem Caltrey'de o kadar da nem yoktu, kitaplar o havalı cihazlar olmadan da güvende olurlardı. Sandıkların kapağını kapatıp yatak örtüsünün altına koyarken seçmediği kitaplara dudaklarının arasından bir özür fısıldadı.

Kalan kitapları ayırdı ve Caz'le birlikte işe koyuldular. Akşam geceye dönerken Kiela içinde mum olan fenerler getirdi. Arada bir birbirleriyle bulduklarını paylaşıp kitapları değiştiriyorlar ya da Caz deftere notlar alıyordu. Diğer zamanlarda da hoş bir sessizlik içinde okumaya devam ettiler.

Alyssium'dan kaçtıklarından beri Kiela'nın geçirdiği en tatlı birkaç saatti. Bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti: kelimelerin verdiği teselliye sarılıp yazarların onu cevaplara

ya da en azından daha iyi sorulara yönlendirmesine izin vermek. Önündeki yığının içindeki kitaplar âlimler, büyücüler ya da epey görselli bir ciltte olduğu gibi bir doğa bilimci tarafından yazılmıştı. Her birinin büyünün doğal hayatı nasıl etkileyebileceğine dair farklı görüşleri vardı.

Gecenin sonunda deneyebilecekleri potansiyel büyülerden oluşturdukları bir liste hazırlamışlardı, aralarında en umut verici olan ağaç iyileştiren büyüydü. Hiçbiri Larran'ı Alyssium'a gitmekten alıkoyacak kadar mühim değildi ama belki biri dükkân için işe yarardı? Ya da tüm cevapları içinde tutan başka bir kitap vardı? Kiela devam etmek istiyordu ama aynı paragrafı üç kez okumuştu ve hangi fiilin hangi isimle eşleştiğinden emin değildi; artık uyuma vakti gelmişti.

Pijamalarını giyip dişlerini fırçaladı. Kanepesini es geçip bir battaniyeye sarındı ve annesiyle babasının yatağının üzerinde büyü kitaplarının arasına kıvrıldı. Caz de fenerlerin içindeki mumları söndürdü ve bir yastığa uzandı.

Ay ışığı odaya sızıp değerli kitaplarla dolu sandıkların üzerini aydınlatırken Kiela'yla Caz uykuya daldılar ve Kiela kütüphaneden kaçtığından beri ilk kez rüyasında alevleri görmedi. Aksine rüyasında elma ağaçları vardı.

Şafak vakti Kiela kendisini battaniyeden kurtardı, kitapların arasında gerindi ve gözlerini açınca Caz'i kitap yığınlarından birinin üstüne tünemiş, ona bakarken buldu. "Bugün biraz büyü yapmaya hazır mısın?" diye sordu.

Kiela çığlık attı.

Şaşıran Caz kitapların üstünden yuvarlanıp gevşek toprağının üzerine bir *pof* sesiyle düştü.

"Ayy," dedi Kiela. "Özür dilerim. İyi misin?"

Caz yuvarlanıp doğruldu ve yapraklarıyla üstündeki tozu silkeledi. Saygınlığını (ayrıca toprağını da) toplayıp, "Listelediğimiz büyülerin üzerinden geçtim, Ylindar'ın yaprak döken ağaçları güçlendirme büyüsünün üçüncü varyantıyla başlamayı öneriyorum," dedi.

Kiela yatakta oturduktan sonra hazırladıkları dizinin yazdığı not defterine uzandı ve Caz'in bahsettiği büyüyü buldu. Bunu okuduğunu hatırlıyordu; Ylindar, bitki örtüsü için zorlayıcı toprak koşulları yüzünden yaprak döken ağaçların zor zamanlar geçirdiği, kurak iklimli, çok az yağışlı bir adada yaşamıştı. "Üçüncü derlemesinde." Ağzının içi kuruydu, gözleri batıyordu. Saçlarının her tarafa dağılmış olduğundan emindi ama umursamadı. Büyü yapacaktı!

Caz bahsettiği kitabı ona doğru itti, Kiela da Caz'in not aldığı sayfayı buldu. Elyazısıyla yazılmış kitaplardan biriydi ama Ylindar harflerini eğik yazmayı sevdiği için talihsiz bir durumdu çünkü okuması zordu. Yaprağının ucuyla listeyi göstererek, "Tüm malzemeleri bulabiliriz. Yalnızca–"

"*Mola* bitkisi özü," diye okudu Kiela.

"Ama Venik'e göre..." Başka bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu.

Kiela kitaba şöyle bir baktı. "Sen bütün gece kitap mı okudun?"

"Harika bir gece görüşüm vardır."

"Gözün olmadığını düşünürsek nasıl herhangi bir görüşün olabiliyor, anlamıyorum," diye yorum yaptı Kiela ama gösterdiği bölümü de okudu. "'Bazı durumlarda, *mola* özü yerine çam reçinesi de uygundur.'"

Caz, Kiela'nın omzunun üzerinden okudu. "Gayet açık ama bu durumun bahsettiği 'bazı durumlardan' olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Deneyerek?" diye öneride bulundu Kiela.

"Dikkatli bir biçimde deneyerek," dedi Caz. "Ve ben de nasıl gördüğümü bilmiyorum ama eğer ileride hipermetrop olursam bu bir sorun yaratabilir. Gözsüz bitkiler için henüz kimse gözlük icat etmedi."

"Gözlüğe ihtiyacın olursa hallederiz," diye söz verdi Kiela.

"Teşekkür ederim. Endişeleniyorum bu konuda." Titreyince her bir yaprağı sallandı. "Kitapları bırakamam, onları kaybedersem *kendimi* kaybetmiş olurum."

Büyük Kütüphane'deki güney kulelerinde yaşayan bir kütüphaneci öylesine uzun süredir oradaydı ki artık oranın sabit bir parçası hâline gelmişti; kitap yığınlarının arasında doğduğu, öldükten sonra da iskeletinin bir raf merdiveni olarak kullanılmasını istediği söylenirdi. Seksenli yaşlarında görüşünü kaybetmişti ama bu onu durdurmamıştı; ona hiç durmadan kitap okuyan bir asistan kadrosu vardı. "Böyle bir şey olsa bile, ben sana kitap okurum. Kitapları kaybetmeyeceksin. Bu endişeleneceğimiz şeyler listesinde değil."

"Bir listen mi var?"

"Tabii ki. İlki: Ya dükkân batarsa ve kendimize bakamazsak ve ben aç kalırsam? İkincisi: Ya kitaplar keşfedilip çalınır ya da zarar görürse? Üçüncüsü: Ya kütüphane malına el koymaktan tutuklanır ve heykele, kokarcaya ya da salataya çevrilirsek? Dördüncüsü: Ya dükkân batar, kendimize bakamazsak ve odunumuz olmadığı için kışın donarsak? Ya çatı çökerse? Ya bir fırtına bizi denize uçurursa? Ya bir deniz canavarı saldırırsa? Ya korkunç, tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanırsak? Ya sen böceklenirsen? Ya büyülerimiz geri teper ve bizi yanlışlıkla saldırgan bir ağaç canavarına–"

"Tamam, yeter!" diye bağırdı Caz. "Saldırgan bir ağaç canavarı yaratma ihtimalimiz mi var?"

"Meşe palamudu ve balla olacak iş değil o," dedi Kiela. "O tarz büyüler çok daha gelişmiş."

Kiela kitaba dönüp malzeme listesine göz attı. Malzemelerin çoğunu yakınlarda bulabilirlerdi: meşe palamudu kabuğu, kozalak, iki sivri uçlu bir dal, yumurta kabuğu parçası (ne tür bir yumurta olduğu belirtilmemişti ama geçen günkü tavuk yumurtasının kabukları duruyordu, işe yarardı herhalde), Caz'in bulmasına yardım edeceği bir düzine yaprak. Ayrıca doğudan esen rüzgârın esintisi de gerekiyordu. Neyse ki bu Caltrey'deki baskın rüzgâr yönüydü, gerçi Kiela bunu neden bildiğini bilmiyordu. Ailesinden mi öğrenmişti? Bir balıkçıdan mı? Birisi ona söylemiş olmalıydı ya da öylesine hatırladığı bir bilgi kırıntısıydı. Bir yerlerde okuduğu veya duyduğu bilgileri çoğu insandan daha iyi hatırlardı.

Kiela üstünü değiştirirken Caz de malzemeleri toplamaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra Kiela da ona katıldı, tüm listeyi tamamlayana kadar evle bahçenin içinde dolanıp durdular. Bir önceki büyünün aksine, bu büyünün içeriğini kozalağın çevresine yapıştırmak gerekiyordu, balı da (mola özü yerine) bu amaçla kullanacaklardı. "Bugün rüzgâr doğudan mı esiyor?" diye sordu Kiela.

Caz yönü test etmek için yapraklarını kaldırdı. "Hiç rüzgâr yok ki."

"Ya üflesem?" diye sordu Kiela.

"İşe yarayabilir. Doğru yönde dur ama."

Nefesinin doğu yönünden gelmesi için döndü ve bunun doğudan esen rüzgâr esintisi olarak sayılmasını umdu. Yapış yapış kozalaklı karışıma üfleyebileceği kadar sert üfledi.

"Şimdi bunu bir ağacın köklerinin arasına gömeceğiz," diye talimat verdi Caz.

Kiela bir bahçe küreği getirdi; evin ön cephesinden tamamen gözden uzak, bahçenin uzak köşesinde büyüyen budaklı

bir ağacı seçtiler. Ağacın birkaç çıplak dalı vardı. Kiela'nm kalbi kazarken çok hızlı atıyordu. Eğer işe yararsa... *İlk denememizde işe yaramayabilir,* diye uyardı kendini. Sonuçta malzemelerde birkaç değişiklik yapmışlardı ve büyünün kendisi... Kiela üçüncü hecenin *fah* mı yoksa *tah* mı olduğundan yüzde yüz emin değildi. Son heceye gelince de... Eliyle işaret etti. "*Ray-sa* mı *ray-va* mı?"

Caz baktı. "*Ray-va.*"

"Emin misin?"

"Çok önemli olmayan bir büyücünün çok önemli olmayan bir büyüsü," dedi Caz. "Eğer başarılı olamazsak sonuçları yıkıcı olmayacaktır. Büyü işe yaramazsa muhtemelen hiçbir şey olmaz."

Kiela bu değerlendirmeye katılıyordu.

Dün okuduklarına göre, işe yaramamış büyülerin en yaygın sonucu kesinlikle hiçbir şeydi. En kötü ihtimalle, garip yapış yapış bir kozalak gömmüş olacaklardı ve topraktaki solucanlar onu hazmedecekti, yine toprağı zenginleştirmiş olacaktı ama tam olarak büyülü bir şekilde değil.

Kiela gömülü kozalağın yanında yere çöküp kelimeleri aklından geçirdi, sanki bir şarkının sözleriymiş gibi vurgunun nerede alçalıp nerede yükseldiğine dair sessizce pratik yaptı. Büyüyü akademik sebeplerle okumakla onu yapmaya çalışmak arasında büyük fark vardı. Kiela'nın ihtiyacı olan şey mükemmeliyetti. Büyünün ritmine alıştığında Kiela sözcükleri yüksek sesle söyledi ve sonra bağdaş kurarak yere oturdu. Bu büyünün kökleri güçlendirmesi gerekiyordu. Sonuçların görünür olup olmadığından bile emin değildi, gerçi büyüyü yapmak istemesinin sebeplerinden biri de buydu çünkü "şifa" ne kadar az büyülü gözükürse, onlar da o kadar güvende olurdu. Ama sonuçlar gözle görülebilir ve ölçülebilir olsaydı iyi olurdu böylece–

O anda toprak havaya doğru bir çeşme gibi patlayarak uzamaya başladı, yumruk büyüklüğünde kahverengi bir yumru toprağı delip geçmişti. Caz çığlık ata ata bahçenin diğer tarafına kaçtı. Kiela'ysa kitlenmiş bir biçimde toprağa bakıyordu.

Başlamasıyla bitmesi bir oldu, bir an sonra kahverengi yumru orada öylece duruyordu.

Bu... olması gereken şey değildi.

Kiela daha iyi görebilmek için eğildi ve kahverenginin altından sızan taze yeşili gördü.

"Neymiş o?" diye bağırdı Caz domateslerin ardından.

"Bilmi– Ah, daha bitmemiş." Kiela konuşurken yumrudan bir anda bir düzine iğne çıktı. "Sanırım bir kaktüs?" Parmağını yavaşça üstüne uzattı. Dikenlerinin arasından bitkiye dokundu. Dokusu serin ve sanki bahara özgüydü, yaşayan bir canlı olduğu açıktı ve Kiela'nın daha önce görmediği bir bitkiydi. Büyü kitabının yazarını hatırladı: Ylindar. Yağmursuz adasında yaprak döken ağaçlarla sıkıntılar yaşamıştı ama belki de o adada kaktüs bolluğu vardı? "Sence yanlış olan bal, nefesim ya da kelimeleri telaffuzum muydu?"

"Rezalet oldu."

"Rezalet falan olmadı," dedi Kiela. "Bu bir sukulent."

"Kimsenin sukulente ihtiyacı olmaz."

"Hey, bana bir bitkinin değerinin onun kullanışlı olmasına bağlı olmaması gerektiğine dair nutuk atan sen değil miydin?" Bombeli, dikenli hâliyle bitkinin kendine özgü bir güzelliği vardı. Kiela kaktüsle saçma bir biçimde biraz gurur duyuyordu, daha önce var olmayan bir şey yaratmışlardı. Belli bir çeşit kaktüs müydü yoksa yeni bir tür mü yaratmışlardı acaba?

"Kitaplara dönüyoruz," diye talimat verdi Caz.

"Ama kaktüs–"

"Ah, hayır!" Caz filizlerini havada salladı. "Bırak artık kaktüsü! Kitaplar!" En başından bu büyü işlerine kalkışma-

maları gerektiğine dair söylene söylene tıngır mıngır kulübeye ilerledi, Kiela da bahçelerindeki o masum, beklenmedik ve garip bir biçimde tatlı eklentiye birkaç kez başını çevirip baktıktan sonra onu takip etti.

Birçok bilginin açıkladığına göre, nefes, yeni bir hayat yaratan büyülerde ana malzemelerden biriydi. Muhtemelen Caz'i yaratan büyüde de vardı ama bunu sesli söylemedi çünkü onun kendi yaratılışı konusunda hassas olup olmadığını bilmiyordu. Büyük ihtimalle nefesi rüzgâr yerine kullandıkları için şu an bahçelerinde yeni bir kaktüs duruyordu. "Sanırım gerçek rüzgâra ihtiyacımız var," dedi Kiela.

Caz başka bir kitapta bulduğu pasajı göstererek, "Bal yerine çam reçinesine kullanmalıydık," dedi. "'Bitkilerle çalışırken, bitki özlü bir madde kullanılmalıdır, böceklerin ya da memelilerin ürettiği bir madde olmaz.'"

"Mantıklı," dedi Kiela.

"Ayrıca aynı büyünün daha düzgün yazılmış hâlini buldum."

Kiela heceleri inceledi. *Fa mıymış yani?* Olur da bir gün Ylindar'la tanışırsa, elyazısı üzerine çalışmasını önerecekti. "Yani bu demek oluyor ki neredeyse her şeyi yanlış yapmışız." Direkt büyüye atlamadan önce biraz daha araştırma yapmalıydılar ama en azından hiçbir zarar vermemişlerdi. "Tekrar denemeye hazır mısın?"

"Başka kaktüs yaratırsak diye gidip ormanda bir yerde bir ağaç bulalım."

"Kaktüsleri sevmiyor musun?" diye sordu Kiela.

"Ben tüm bitkileri destekliyorum," dedi Caz gururla. "Ama ben onun *ne* olduğunu biliyorum, bu bölgeye özgü bir

bitki değil. Daha fazla kaktüs, gereksizce büyümüş ahududulardan çok daha fazla ilgi çeker."

İyi bir noktaydı. "Su mercimeğini bulduğumuz gölün yanındaki söğüt ağacı nasıl?" Kiela, ağacın dallarının sarkık, yapraklarının seyrek ve genel olarak cılız göründüğünü hatırlamıştı.

Caz onayladı; malzemeleri taze taze topladılar, çam ağacından sızan özü malzemeleri birleştirmek için kullandılar. Kiela rüzgârı kontrol ettikten sonra doğudan esen esintiyi yakalayabilmek için kozalağı havaya kaldırdı, daha sonra da rüzgârın yönü değişir diye kozalağın etrafını bir bezle sardı.

"İkinci deneme," dedi.

Öğle güneşi ışığı yaprakların arasından akarken ve sincaplar dallarda dolanırken Kiela'yla Caz ormana doğru yavaş yavaş yürüyordu.

Kulübe gölete uzak değildi ama herhangi bir gariplik için suçlanamayacakları kadar da uzaktı. *Umarım öyle olur.* Eğreltiotlarıyla uzamış çimenlerin arasında yollarını bulurlarken tepede kuşlar ötüyordu. Kiela, başıboş dolanan tavuğun ciyaklamasını dinlemek için durdu ama sadece ötücü kuşların, tanıdık şakımalarını duydu. Göleti görmeden önce suyun hafif hafif aktığını duydu, bir derenin beslediği suyu orman açılana kadar takip etti.

Bir önceki gelişinde gölete ve üstündeki seyrek yoğunluktaki su mercimeklerine odaklanmıştı ama bu sefer göletin etrafından dolandı ve söğüt ağacına ulaşmak için yere düşüp yosun tutmuş bir ağacın üzerinden atladı. Söğüt ağacı kocamandı, dalları öyle sarkıktı ki bazıları suyun yüzeyini nazikçe öpüyordu. Kadim gövdesi bükülmüş, dansın ortasında donmuş gibiydi, eski kabuğu sanki fazla gerilmiş ve gerilimden çatlamış gibi görünüyordu. Zamanında muazzam bir manzara olmalıydı. Bir zamanlar olduğu ağacın gölgesini

görebiliyordu Kiela, zarafetle eğilmiş dallarında geçmiş yankılanıyordu. Önceleri bu dallar, gözyaşı damlası şeklindeki yapraklarla sarılmış ve sanki şarkı söylüyorlarmış gibi rüzgârın içinde hışırdıyor olmalılardı. Larran'ın o eski ninniyi söyleyişini düşündü. Annesi de aynı ninniyi Kiela'ya söylemiş olabilirdi ama bununla ilgili hiçbir hatırası yoktu. Kadim söğüdün hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Bir anda Kiela büyünün işe yaramasını daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istedi. Ağacın yapraklarının rüzgârda tekrar şarkı söylemesi gerçekten önemli geliyordu. Söğüdün iç içe geçmiş köklerinin yanına diz çöküp bir çukur kazmak için küreği kullandı ve yapış yapış kozalağı çukurun içine koydu. Kelimeleri doğru, yoğun ve düzgün bir biçimde telaffuz ederken kozalağın üzerini toprakla örttü.

Kiela'yla Caz yan yana toprağı izliyorlardı.

"Başka bir kaktüs doğma ihtimali ne?" diye fısıldadı Caz.

"Seksene yirmi," diye fısıldadı Kiela da. Neden fısıldadıklarını bilmiyorlardı ama böylesi daha uygun gelmişti.

"Kaktüs olma ihtimali mi seksen?"

"Hayır, kaktüs olmama ihtimali," dedi Kiela. Bu sefer işe yarayacağına inanıyordu. İşe yaramazsa... Yeni bir kaktüs çıkmasından başka, başarısız olunabilecek birçok yol olabilirdi. Bazı sonuçların daha abartılı olma ihtimali vardı. Bunların herhangi biri akıllıca mıydı? "Hiçbir şey olmuyor."

İkisi de köklere öyle dikkatle bakıyordu ki Kiela neredeyse yukarıdaki yaprakların titrediği ânı kaçıracaktı. İlk önce bir ıslık, sonra bir hışırtı duydu. Başını kaldırınca söğüdün gövdesinden aşağıya dökülen yeşil bir şelale gibi dalları gördü. Ağaç iyileşirken yanında Caz şaşkınlıkla nefes aldı: Dallar kırılgan iplikler yerine esnek tellere dönüşmüş, yapraklar kürk kadar kalın çıkmaya başlamış ve gövde daha taze, daha yeşil bir tona bürünmüştü. Gözlerinin önünde kökler kalınlaşıyordu.

"İşe yaradı," derken nefesini bıraktı Kiela. Bitki büyütme büyüsünden daha incelikli değildi ama vay canına! Ayrıca ağacı mevsimi dışında büyümeye zorlamamıştı. Bunu daha az gösterişli bir hâle getirebilseler... Tabii hepsi bunun tek seferlik bir mucize mi yoksa tekrarlanabilir bir büyü olup olmadığına bağlıydı...

Caz yanında dans ediyordu. "Tekrar yapalım!"

Kiela ayağa kalkıp dizlerindeki kirleri silkelerken Caz'e gülümsedi. "Kesinlikle," dedi. Elini ağacın gövdesine yerleştirdi ve taptaze bir hayatın ağacın içinden aktığını hissetti. "Çok güzel."

Yeniden doğmuş ağaca büyülenmiş bir biçimde bakarken Kiela yumuşak bir sesin fısıltı içinde aynı kelimeleri tekrarladığını duyduğunu sandı: "Çok güzel." Kulak kesilince başka bir şey duymadı. *Rüzgârdan olmalı.*

13. BÖLÜM

Meyve bahçesi bir mezarlıktı.

Her ağaç birer iskeletti; yapraksız dalları parmak eklemlerini andıran bir biçimde bükülmüştü. Bazılarının buruşmuş yaprakları dalların üstüne yapışmış gibi görünüyordu, birkaçı ağaç elma vermişti ama bunlar da henüz olgunlaşmamıştı, dallarda yapayalnız sallanıyorlardı. Kiela meyve bahçesinin çitinin önünde durdu, boğazında bir yumru hissetti.

"Böyle olmaması gerekirdi," dedi Caz.

Kiela başını salladı. Bu ağaçların bu şekilde kuruyup gitmesine izin vermek bir suçtu. "Toprak onlar için uygun değil," dedi Kiela. "Yalnızca büyüyle sağlıklıydılar. Büyüleri geri çekince..."

"İyi ki buradayız o zaman."

Adadaki tüm meyve bahçeleri böyle miydi? Caltrey'nin yüzlerce meyve ağacıyla sarılmış zamanlarını hatırlıyordu. Elma, vişne, şeftali, armut, erik ağaçları... Çitin üstünden tırmanırken, "Bunu düzeltmemiz lazım. Hepsini düzeltmemiz lazım," dedi.

"Önceliğimiz karnının doymasını sağlamak, özellikle de kış boyu," diye hatırlattı ona Caz. "Reçellerin yanında büyü

satmak iyi bir fikir, tabii yalnızca nasıl infaz edilmeyeceğimizi çözebilirsek. Yemek yemen lazım."

Kiela en yakındaki ağaca yürüyüp ilk kozalak için bir çukur kazmaya başladı. Caz tabii ki haklıydı ama bütün ağaçları kurtarma isteğine de engel olamıyordu. Yaz vakti olduğu için güneşin batmasına hâlâ birkaç saat vardı ama yine de boşa harcayacak zamanları yoktu. "Pekâlâ. Ücret karşılığı şifa satacağız; büyü değil, *şifa*. Ama ne zaman vaktimiz ve malzememiz olursa buraya gelip ağaçları herhangi bir karşılık olmadan iyileştireceğiz."

"Sence büyüleri yeniden bir isimle sunmak sorunumuzu çözecek mi? Etiketlerin üzerine 'hiç de yasadışı bir büyü değil' yazıp insanların okuduklarına inanmalarını mı bekleyeceğiz?"

"İşe yarayacak çünkü insanlar bunun doğru olduğuna inanmak isteyecek," dedi Kiela. "Çünkü işe yaramasına ihtiyaçları var." *Eğer işe yaramasını sağlayabilirsek.* Söğüt ağacı bir defaya mahsus bir istisna olabilirdi. "Tamam, başlıyoruz."

Elma ağacının köklerinin yanına çöküp büyüyü yüksek sesle okudu.

"Sence ne kadar zaman–"

Bir iki saniye içinde ağaç, sanki ani bir kar yağışına maruz kalmış gibi bembeyaz çiçeklerle sarılmıştı. Kiela elma çiçeklerinin taptaze ve baş döndürücü kokusunu içine çekip taçyapraklarının açılmasını, çiçeğinin kalbinin bir bebeğin yumruğu büyüklüğünde yeşil bir topa dönüşmesini izledi. Yapraklar ağacı bir pelerin gibi sarmıştı, kökler etrafındaki toprağın şekil değiştirmesine yol açarak gerindi. Yarım dakika sonra bitmişti: sonbaharda olgunlaşmaya hazır meyvelerle dolu, mükemmel bir biçimde sağlıklı bir ağaç. Elma çiçeklerinin hafif, etkili kokusu rüzgârı esir almıştı.

"İşe yaradı!" dedi Kiela. "Aynı büyü, aynı sonuç. İşe yarıyor!"

"Harika!" Caz bir filiziyle havaya yumruk attı. "Ama büyü olduğu çok belli, ayrıca her ne kadar bunun olmasını çok istesem de devrimcilerin kazanıp tüm yasaları değiştirdiğini de düşünemeyiz. Peki nasıl daha az büyülü göstereceğiz?"

İşte çözmeleri gereken şey buydu.

Kiela adalıları bunların yasadışı büyüler değil de zararsız şifalar olduğuna ikna edecekse, ağaçların bu kadar gösterişli gözükmemesi gerekiyordu. Bu kadar küçük ve uzak bir adaya atanmış bir imparatorluk müfettişi yoktu ve hiç kimse müfettiş çağıracak kadar şüphelenmezse... Kimsenin şüphelenmemesini sağlamalıydılar. Birkaç saat içinde Caz'le birlikte bir kova dolusu kozalakla toplayabildikleri kadar da malzeme getirmişlerdi.

Deney yapma zamanı gelmişti. "Önce daha az malzemeyle..." Kiela karışımın aynısını yaptı ama en küçük kozalağı ve malzemeleri azar azar kullandı. "Tüm malzemelerin oranını beşte bire indiriyorum."

Caz not alıyordu.

İlk sonuç: Etkileyici değil.

Ağaç birkaç yeni yaprak ve bir elin sayısını geçmeyecek meyve vermişti ama o kadar hızlı açmışlardı ki, büyü kullanıldığı epey belliydi.

İkinci deney için tarifi tam ölçülerle yaptı Kiela ama eğreltiotu yaprakları yerine meşe kabuğu kullandı; bir kitaba göre, eğreltiotu yaprakları doğa büyülerine güç verirken meşe yavaş tepki veren büyülerde kullanılıyordu. (Kitabın dili tabii ki daha karmaşık ve yoğundu ama Kiela anlamını çıkarınca, on sayfanın özeti buydu.) Bu sefer kozalağı gömünce ağaç hemen tepki vermedi. Sonra birden dalları çiçekler kapladı ama çiçekler elmaya dönüşmedi, taçyapraklar ağaçtan kopup kelebeklere dönüştüler ve havaya karıştılar. Kelebekler meyve bahçesinin üstünde uçuşurken Kiela başını kaldırıp gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Üçüncü kez deneyelim mi?"

Kiela malzemelerle oynamaya devam etti.

Üçüncü ağaç küçülüp eski boyutunun yarısı kadar oldu.

Büyüye elma çiçeği ekledikten sonra dördüncü ağaç beyaz çiçekli bir kuyruğu olan kırmızı elma renginde bir kuşa dönüştü ve Kiela'nın tepesinden ormana uçtu. Kuş uçarken neşeyle şakıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Kiela.

"Acaba biri fark eder mi?"

"Diğer kuşlar fark edecektir." Belki ormandan dışarı çıkmazdı. Kiela kuşun yiyecek bir şeyler bulacağını umdu. Bir elma kuşu ne yerdi ki? Buralarda dolansaydı onu yardım etmeye çalışabilirlerdi... Ama kaçmıştı. Meyve bahçesine baktı ve birinin kuşun varlığını Caz'le kendisine bağlama ihtimalinin epey düşük olduğuna dair kendisini teselli etti. "Belki kuş olarak daha mutlu olur."

Terk edilmiş bir kuş yuvasından kalan döküntüyle kapladıkları bir kozalağı beşinci ağaçta kullandılar ve ağaç sözsüz bir melodi söylemeye başladı. Dallar şarkıyı mırıldanırken Kiela, bahçenin köşesinde duran Caz'in yanına gitti. *Gerçekten şarkı söyleyen bir ağaç istememiştim.* "Orijinal tarif herhalde en iyisi ve doğrusu," dedi.

"Aslında güzel bir melodi," dedi Caz.

"Hımm..." Kesinlikle alakasız bir detaydı. Ağacın şarkı söylüyor olmaması gerekirdi ama Caz hoş bir melodi tutturduğu konusunda haklıydı. Belki de şans eseri yoldan geçen biri bunun rüzgârın uğultusu olduğunu düşünürdü. Çok fazla şans gerekiyordu.

Kiela, Caz'e yakın bir kayanın üzerine oturup dün gece okuduğu çeşitli kitaplardaki farklı varyasyonların üzerinden geçti. Bazılarını hafızasında tutmuş, bazılarını not almıştı. "Belki de önerilen malzemeleri kullanıp kelimeleri çeşitlendirmeliyiz."

Ninova

"Belki de çok fazla kitap okuyup yıllarca süren dersler almalıyız," dedi Caz. "Sence kuş iyi midir? Ormandan hâlâ dönmedi."

"Muhtemelen tavukla arkadaş olur."

Not defterini Caz'den alıp bu zamana kadar aldıkları notlara baktı. Bir günlük okuma ve deney, gerçek bir büyücünün geçirdiği sıkı eğitimin yerini tutamazdı, Caz bu konuda haklıydı. *Gerçi ben büyücü olmaya çalışmıyorum. Tek ihtiyacım olan, küçük, çok önemli olmayan bir büyü.* Dünyayı değiştirmeye çalışmıyordu. Sadece bir ağacı iyileştirmeye çalışıyordu. Yapabilmesi gerekiyordu.

Not defterini Caz'e geri verdikten sonra manzaraya baktı. Meyve bahçelerinin arkasında deniz uzanıyordu. İnsanları falezden uzak tutmak için bir çit olduğunu biliyordu ama durduğu yerden bakınca sanki meyve bahçesi eriyip denize karışmış gibi görünüyordu. Güneş ışığı suyun yüzeyinde, sanki saten bir maviliğin üzerine serpilmiş elmaslar gibi parıl parıl parlıyordu. Uzaktaki bir köşede, deniz ejderhasının pullu sırtının suda alçalıp yükseldiğini gördü Kiela.

Ağaçları iyileştiren bir büyüleri *vardı.* Buna bağlı kalamazlar mıydı?

Tabii sırrımız hemen keşfedilmezse.

Büyünün etkilerini yavaşlatmanın bir yolu olmalıydı.

Çoğu büyücü, değerini kanıtlamak için büyülerinin olabildiğince gösterişli olmasını isterdi. Bir keresinde dört büyücünün imparatorun tahta geçmesinin yıldönümünü kutlamak için şehrin üzerinde göz alıcı bir ışık gösterisi yaratmaya çalıştığına şahit olmuştu. Yüzlerce mumun yandığı bir kürsünün üzerine çıkmışlar ve seslerini tüm şehirde yankılanacak şekilde güçlendirmişlerdi. Sözcükleriyle şekillenen ateş, gece vakti gökyüzünde dans etmişti. Gösteri, ışık kurdeleleri şeklinde başlamış ama sonra daha karmaşık bir hâl almıştı. Arkasına

ayı alıp bir deniz ejderhası şekline bürünmüştü, sonra yıldızların arasından hızla koşan bir aslan, ardından yüzlerce kuş olup çiçekler açmıştı. Kütüphanecilerden birinin gerçek büyünün havayı ateşle yakmak olmadığını söylediğini hatırlıyordu, gerçek büyü daha sonra onu söndürmekti. Bunun için büyücüler, şehrin en yüksek kulelerine büyüler gömmüş, daha sonra bu büyüleri serbest bırakmışlar ve gökyüzünü yağmurla söndürmüşlerdi. Her yer leylak çiçeği gibi kokmuştu.

"Ya kelimeleri kozalağı yerleştirmeden *önce* söylesem? Tüm malzemeler yine yerinde olacağı için sonuç değişmeyecek ama zamanlamayı etkileyebilir." Konuşurken başka bir kozalağı malzemelerle yapış yapış hâle getirmekle meşguldü.

Caz meyve bahçesine bakarak kaşlarını çattı. "Büyü belli bir sırayla yazılmış..."

"Belli malzemelerle de yazılmıştı ama biz onları değiştirdik. Bir kere daha deneyelim, Caz. İşe yaramazsa sadece reçel satarız." Şarkı söyleyen ağacın arya söylemeyi bırakıp ninni mırıldanmaya başladığını fark etti. Belki yakında susardı. En azından detone değildi.

"Yap o zaman," dedi Caz. "Ama yaprak açmaya başlarsan..."

Kiela zoraki gülümsedi. "O zaman birlikte bitki olarak yaşarız."

"Klorofilin olsa yemek problemin de çözülmüş olur."

Kiela kozalağı hazırladı ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Kozalağı tutarken büyüyü etkinleştirirse büyü geri tepip ona çarpar mıydı? Caz'i ne kadar sevip saysa da insandan başka bir şeye dönüşmek istemiyordu.

Diğer yandan eğer büyü işe yarar ve kozalakları satmadan önce onlara büyü yapabilirlerse, kimse onun İlk Dil'i konuştuğuna şahit olmazdı; adalılar bunu duysa Kiela'nm onları bunun gerçek bir büyü olmadığına inandırması için epey uğraşması gerekirdi.

"Kiela... Bu riskli bir iş, biliyorsun değil mi?" dedi Caz.

"O yangınlardan beri yaptığımız her şey riskli." Kelimeleri doğrudan kozalağa okuyup nefesini tuttu.

Farklı hissetmiyordu.

"Yaprak açmadın," diye duyurdu Caz.

Kiela kolunu uzatıp herhangi bir kabuk, yaprak veya çiçek olup olmadığını kontrol etti ama kolu her zamanki mavi tonundaydı, tüm öğleden sonra güneşin altında durduğu için biraz solgundu sadece. Aynı hissediyordu. Damarlarında hâlâ kan akıyordu, klorofil değil. Ve bir anda şarkı söyleme dürtüsü de gelmemişti. "Tamam, görelim bakalım büyü işe yarıyor mu..."

Kiela başka bir elma ağacı seçti ve kozalağı köklerinin arasına gömdü. Hiç konuşmadan bir adım geri atıp bekledi. Değişim yavaş yavaş köklerden başladı ve ağaç hayata döndü. Dalları yapraklar kapladı, ağacın gövdesi kalınlaştı ve tomurcuklar belirdi. Birkaç dakika sonra tomurcuklar çiçek açtı.

"Ya büyüyle kozalağı gömme arasında daha uzun beklesen?" diye sordu Caz.

Gün batmadan bulmuşlardı: yapış yapış bir kozalağın içine hapsedilmiş, ağaçları yavaş yavaş iyileştirecek bir büyü.

Kiela'yla Caz sonraki günü reçel yaparak, kozalak toplayarak ve dükkânlarını açılış günü için hazırlayarak geçirdiler. Kiela yeni raflarına reçel kavanozlarını yerleştirdi, sonra fikir değiştirip kavanozları farklı bir yere aldı, sonra tekrar yer değiştirmek istedi ki Caz'in, "Hazır artık," cümlesiyle durdu.

Kozalakları giyilemeyecek kadar eski püskü kıyafetlere düzgünce sarmış ve bir sepetin içinde rafların arkasına yer-

leştirmişlerdi, olası müşterilere sunulmaya hazırdı. Toplamda birkaç düzine ahududu reçeliyle eşit sayıda büyülü kozalakları vardı. Şüpheli görünen her şeyi arka odaya tıkmışlardı; üzerlerine hoş bir biçimde örtülmüş yatak örtüleriyle sandıklar fazladan masalar gibi görünüyordu. Kiela birilerini durduramadan arka tarafta dolanma ihtimallerine karşı, bu etkiyi tamamlamak için vazoların içine papatya ve gül koyup sandıkların üzerine yerleştirmişti. Gerçi dükkân açıkken yatak odasının kapısı kapalı olacaktı ve Caz'le ikisinin bir yabancıyı kulübede tek başına bırakmaya niyetleri yoktu.

Ertesi gün için her şey olabildiğince hazırdı.

Kiela bütün bunların bir hata olmamasını umuyordu.

Ertesi gün şafak söktükten kısa bir süre sonra Kiela, fırıncıya reçel dükkânının açılmaya hazır olduğunu haber vermek için kasabaya doğru yola koyuldu. Bryn'in haberi yayacağını ve Caz'le birlikte öğleden sonra ilk müşterilerini karşılayacağını düşünüyordu.

Ama sabahın ilk saatleri için hamur işi sırasında bekleyen müşteri sırasına rağmen Bryn, kapıdaki tabelayı "kapalı"ya çevirdi ve herkesi kışkışladı. Tobin'i bir tepsi küçük kekle birlikte bırakıp ona kekleri yememesi ve satması gerektiğine dair kesin bir talimat verdi. Sonra Kiela'ya önden hızlıca dükkâna gitmesini emretti. "Dükkânı aç," dedi Bryn. "Ben ilk müşterini alacağım ve bir deniz ejderhası gemiyi batıramadan geleceğim."

"Bu gerçek bir deyim olamaz," diye karşı çıktı Kiela.

"Sürekli böyle söyleyen bir denizci tanıyorum," dedi Bryn. "O daha tatlı söylüyordu, kabul ediyorum. Hadi uç bakalım. Satış yapmaya hazır ol."

Emri duyan Kiela uçtu. Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki sanki bir çemberin içinde üç kat hızla dönüyordu.

Falezin merdivenlerini zıplaya zıplaya çıkarken daha heyecanlı mı yoksa daha gergin mi olduğuna karar veremiyordu; ikisinin karışımı bu duygu için bir kelime olması gerektiğini düşündü: "hergin" veya "gercanlı". Arkasına bakınca Larran'ın evini gördü; sürücü evinin verandasında duruyordu, sırtı faleze dönüktü ve denizi izliyordu. Tereddüt etti.

Keşke ilk müşterim o olsaydı.

Başını salladı, bu düşüncenin nereden geldiğinden emin değildi. İlk müşterinin kim olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan, dükkânın başarılı olmasını sağlamaktı. Bryn'i ve fırıncı yanında kimi getirecekse onu etkilemeye odaklanmalıydı.

Bunun işe yaraması lazım.

Başka bir planı yoktu.

Kiela yeşilliklerin içinde koşar adım ilerlerken şakıyan kuşların onu yüreklendirmesine izin verdi. Sanki orman onu neşelendirmeye çalışıyor gibiydi. Kulübenin önüne ormandan bir anda çıktı ve bir tavuk, *o* tavuk, *onun* tavuğu başını kaldırıp gıdakladı.

Kiela aniden durdu.

Tavuğa baktı.

Tavuk da ona baktı.

Sonra ormanın içine fırladı.

Kiela bir nefes verdi. Ama bahçeden kapıya ilerlerken çimenlerin arasına saklanmış bir yumurta gördü. Yumurtayı aldı. Kabuk sıcaktı, belli ki daha yeni bırakılmıştı. Bunun iyi şans işareti olduğunu hissettiği için yumurtayı kulübeye götürdü ve yuvarlanmasın diye bir tabağın içine koyarken Caz'e seslendi. "Müşteriler geliyor!"

Caz yatak odasından hızla çıkageldi ve mutfak tezgâhına tırmandı; burası, ön tarafa doğrudan bir görüş alanı sağlıyordu. "Ne yapmalıyım? İçeri buyur mu etmeliyim? Ya da saklanmalı mıyım? Bilinci ve duyuları olan bir kurdele çiçeği ticaret için bir artı mıdır yoksa eksi mi?"

"Sen her zaman bir artısın," dedi Kiela kesin bir tavırla.

Caz'i kasabaya götürüp onu riske atmamak ayrıydı ama kulübe onların eviydi. Adalılar Caz'i kaldıramayacaksa o zaman Kiela onlarla iş yapmak istemiyordu. Ya da arkadaşlık etmek. Konuşan bitkiler o kadar da olağandışı değildi. Yalnızca dış adalarda, onları (yasal olarak) yaratacak büyücülerin daha az olduğu yerlerde nadir bulunuyorlardı. Kiela raftaki kavanozlardan birini düzeltti ve dükkâna yaklaşan sesleri duyunca yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıya döndü.

Bryn yanında insan başlı at kadın Eadie'yle birlikte patikadan geliyordu. Fırıncı önlüğünü çıkarmış, camgöbeği renginde bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, bunlar sarıya çalan kahverengi kürkünü güzel bir biçimde öne çıkarmıştı. Geyik boynuzlarının arasına bir yaprak takılmıştı.

Bryn'in yanında yürüyen Eadie'yse insan kollarını heyecanlı bir biçimde oynatırken dört nalının üzerinde hızlı hızlı yürüyordu. Yarı insan kısmına bulut beyazı bir bluz ve yarı at kısmına da gümüşi gri bir etek giymişti, siyah yelesini gümüş boncuklarla örmüştü. Boncuklar at vücudundan nallarına kadar sarkıyordu. Geniş, arkadaş canlısı bir gülümsemesi vardı; Kiela kalbine güm güm atmayı kesmesini söyledi. Hem Bryn hem Eadie ona çok tatlı davranmışlardı, şimdi de bu ziyaretlerinden memnun kalmayacaklarını düşünmenin bir anlamı yoktu. Belli ki ikisi de sanki bu yapılması gereken bir iş değil de eğlenceymiş gibi giyinip kuşanmaya özen göstermişlerdi.

Kiela kendine sessizce bir motivasyon konuşması yaptıktan sonra onları kapıda karşıladı.

"Hoş geldiniz! Kiela ve Caz'in Reçel Dükkânı'nı ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Kim–" diye başladı Eadie.

"Merhaba!" diye seslendi Caz. Yapraklarını salladı.

Eadie gözlerini kırpıp Caz'e uzun uzun baktı, sonra tekrar gözlerini kırptı.

"Ah, Tobin senden o kadar çok bahsetti ki," dedi Bryn. "Tanıştığıma çok memnun oldum, Caz. Caltrey'ye hoş geldin! Burada yeni sakinler olması o kadar güzel ki. Yeni biri gelmeyeli... yani adaya en son gelen ben olamam ama dünyaya yeni gelenleri saymazsak son zamanlarda çok fazla kişi gelmedi. Güzel adamızı nasıl buldun?"

"Bitkilere karşı çok arkadaş canlısı," dedi Caz.

Kiela müşterileri içeri girebilsin diye kapıdan çekildi.

"Ah, ne güzel olmuş burası!" dedi Bryn. Aşırı coşkulu bir hâlde, renk geçişli tahtalara, Kiela'nın vazolara ve bardaklara koyduğu çiçeklere ve kirişlerden asılı kurumuş bitkilere hayran hayran bakıyordu. "Her detay çok tatlı. Ah, sandalyelerin üzerindeki çiçek çizimlerine bayıldım. Bir zamanlar sanatçı olmak istiyordum, kız kardeşimin boyalarını ödünç alıp merdivenlerin çiçeklerle daha hoş görüneceğine karar verdim. Meğer resim yapmak iyi olduğum bir şey değilmiş; annem mutlu olmadı, kız kardeşim de öyle. Aslında kimse mutlu olmadı, ben de o zamandan beri elime fırça bile almadım. Neyse ki yemek yapma konusunda çok daha iyiyim."

Eadie yarıya kadar içeri girdi, vücudunun at yarısı hâlâ dışarıdaydı. Kiela dükkânı veya kapıyı daha büyük yapması gerektiğini o an fark etti... "*Gerçekten* çok hoş görünüyor," dedi Eadie mutlu mutlu. "Telaşlanma, Binna'nın kızı. Ben her yere sığmamaya alışkınım. Bir önerim var, istersen dikkate alır istersen almazsın ama Bryn'in fırında yaptığı gibi ön camı servis için kullanabilirsin. Böylece Caltrey'nin daha

geniş sakinlerinin de işine gelir. Özellikle Ivor'un normal boyuttaki kapı girişleriyle problemi var."

Bryn parmağıyla narin boynuzlarına vurdu. "On iki boynuzu var."

"Bu fikre bayıldım," dedi Kiela. Belki dış tarafa, pencerenin önüne bir tezgâh bile koyabilirdi. Keşke Larran çekici burada bıraksaydı. Kiela tezgâh yapmayı bildiğinden değildi ama ne kadar zor olabilirdi ki? Larran birkaç parça tahta bırakmıştı zaten.

Bryn kavanozları inceleyerek, "Ne güzel reçeller böyle," dedi. "Eadie, nasıl parladıklarına bak, içi bir sürü meyve dolu. Tadı ne kadar da zengindir!"

"Tam olgunlaşma zamanları olduğu için meyveleri konserveleyip saklamak istedim," dedi Kiela. "Başka lezzetler de yapmayı planlıyorum, çeşitli baharatlarla bitkiler ekleyip farklı reçel çeşitleri de deneyeceğim. Örneğin, bence kirazla tarçın ve karanfil çok yakışır."

Eadie burnundan bir nefes verdi. "Buralarda kiraz ağacı bulursan ne âlâ! Benim evimin yanındaki o güzelim kiraz ağacını hatırlıyor musun, Bryn?"

"Evet, o kadar çok meyve verirdi ki dallar, meyvelerin ağırlığıyla neredeyse yere değerdi ve–"

"Ağzımıza meyveleri doldurur, çekirdeklerini de Fenerer'in bahçesine tükürürdük," dedi Eadie. "O bakmıyorken tabii. Ne muhteşem bir ağaçtı. Dallarına saf mutluluk ve fevri bir intikam duygusu hâkimdi."

Diğer teklifleri için harika bir giriş fırsatıydı...

Caz de fark etmişti. Tezgâhtan aşağı zıpladı ve sallanarak içeri geldi. "Özel müşterilerimize, ağaçların sağlığını kuvvetlendiren özel bir şifa da teklif ediyoruz."

Bryn de Eadie de ona baktı.

Kiela nefesini tuttu; işte o an bu andı. Ya her şeyin yolunda gideceği ya da her şeyin mahvolacağı an. "Şifa" kurgusuna inanmazlarsa...

"Nasıl bir şifa?" diye sordu Eadie.

"Bir aile tarifi," diye yalan söyledi Caz. Kiela'nm gözleri kocaman açıldı. Neyse ki ne fırıncı ne de insan başlı at kadın ona bakıyordu. Gamsız bir özgüvenle konuşmaya devam etti Caz. "Nesiller boyu, bitkiden bitkiye aktarılmış."

"Aaa," Eadie. "İşe yarıyor mu?"

"Bir bitki, diğer bitkilerin neye ihtiyaç duyduğunu bilir," dedi Caz mağrur bir ifadeyle.

Muazzamdı. Keşke Kiela'nın aklına gelseydi. *Aferin, Caz. İyi iş çıkardın.* Kiela rafların arkasına gidip sarılı kozaklardan birini aldı. "Ağacın köklerinin arasına göm. Ama erteleme yoksa işlevini yitirir."

Eadie paketi aldı. "Sadece gömecek miyim? Hepsi bu mu?"

Ne olduğunu tahmin ediyor, diye düşündü Kiela. Kalbinin göğüskafesini zorlayacak kadar hızlı attığının fark edilmediğini umuyordu. Aniden terleyen avuç içlerini bluzuna sildi ve içerisinin ne ara bu kadar sıcak olduğunu merak etti. "Hepsi bu."

"Şifa için borcum ne?" diye sordu Eadie.

Kiela, yapraklarını silken Caz'e baktı. "İlk şifamızı satıyoruz... Şöyle yapsak: Dene, eğer işe yararsa gönlünden ne kopuyorsa onu verirsin?"

Eadie sırayla sarılı kozalağa, bilinçli ve duyuları olan kurdele çiçeğine ve Kiela'ya baktı. "Tamamdır," dedi. Yanındaki Bryn onlara geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

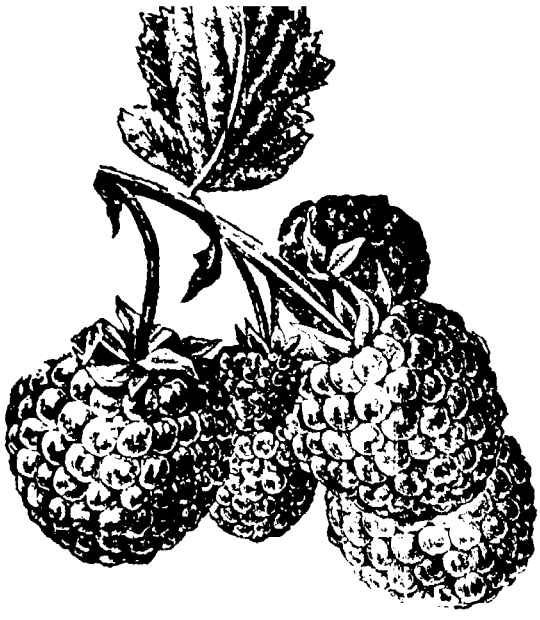
Kiela omzundaki kasların gevşediğini hissetti, gerçi kalbi gümlemeye devam ediyordu. İnsan başlı at kadına gülümsedi. *İlk satışımız.* "Size biraz da reçellerimi gösterebilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi Eadie.

"Ben de birkaç kavanoz reçel isterim," dedi Bryn. "Bir hamur işi tarifim var, o reçellerle mükemmel olacak, bir kat keçi peyniri sürüyorsun altına, harika bir tat veriyor."

Caz yapraklarını hışırdatıp, "Iyy, keçi mi!" diye söylendi.

Kiela ödemeyi konuşurken Bryn, düğme yemeyi seven fazla arkadaş canlısı bir keçiyle ilgili bir anısını anlatmaya başladı. Keçinin yanından geçen herkes, ceketlerinin ve kazaklarının yırtılmasını izlemek zorunda kalırmış çünkü keçi uzanabildiği tüm düğmeleri söküp alırmış. Bir adalının düğmelerini geri almak için yaptıklarını anlatırken Caz bile kahkahalar atıyordu...

14. BÖLÜM

Bir sonraki müşterileri geldiğinde Kiela bir büyü kitabı okuyordu. Alyssium'un en ünlü restoranlarından birinde hem şef hem de büyücü olan bir bilginin yazdığı, büyülenmiş sarımsağın tadının etkileri üzerine okuduğu teorilere kendini o kadar kaptırmıştı ki, Kiela ne müşterinin dükkâna giren ayak seslerini ne de "Kimse yok mu? Nasıl bir dükkânın satıcısı olmaz ki?" diye aksi söylenmelerini duydu. Ama onun, "Bu da *ne böyle?*" diye bağırmasını ve döşeme zemine çarpan toprağın sesini *duydu.* Kiela yatak odasından koşarak çıkınca Caz'in bahçenin güvenliğine sığınmak için koşarak gittiğini gördü.

Kiela arkadaşının arkasından koşmaya başladı. "Caz, ne oldu?"

"Dükkânınızda tuhaf yaratıklar barındıracaksanız en azından girişe bir uyarı asm," dedi müşteri. Kiela adama bakmak için arkasını döndü, yüzü tanıdık geliyordu. Onu daha önce nerede görmüştü? *Ah evet,* diye hatırladı. *Fırının yanındaki arkadaş canlısı olmayan adam.* Tobin'le birlikte taşlarla oyun oynarken görmüştü onu. Ayakta dururken, onu ilk kez gördüğünde hayal ettiğinden çok daha iri yarı olduğunu fark etti. Kel kafasının tepesi neredeyse kulübenin kirişlerine

değiyordu; sanki adam üzerine doğru eğiliyormuş gibi hissedince Kiela rahatsız oldu. Deri yerine pullarla kaplanmıştı ve liman işçilerinin giydiği bej iş kıyafetleri içindeydi.

"Korktuğunuz için özür dilerim," dedi Kiela bahçe kapısına doğru endişe dolu bir bakış atarak. "Görünüşe göre, ikiniz de birbirinizi korkuttunuz."

"Bitkiye benziyordu," dedi adam hâlâ kaşlarını çatarak. Sürekli takındığı yüz ifadesi bu muydu acaba?

"*Bitki* zaten: *Chlorophytum*. Kuşkonmazla akraba, her mevsim yeşil kalan uzun ömürlü bir çiçekli bitki," dedi Kiela "müşteriler dişlerimi sıktığımı fark etmesinler" kütüphaneci ses tonuyla. Talihsiz bir yanlış anlaşılmanın da önüne geçebilmek için, "Yenilemez," diye ekledi.

Adam küçümser bir tonda güldü.

"Onun adı Caz ve ben de Kiela. Reçel dükkânımıza hoş geldiniz!"

"Fenerer," dedi adam.

Bu ismi daha önce duymuştu. *Ne zaman ve nerede?* Fırına ilk gittiğinde kendini tanıtmamıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Görebileceğiniz üzere, ilk olarak ahududu reçeli sunuyoruz." Sandalyelerden birinin arkasından bir önlük aldı ve resmî bir dükkân sahibi gibi görüneceğini umarak beline sardı.

Fenerer bu sefer de raflara doğru kaşlarını çattı. "Sadece ahududu mu?"

"İleride daha fazla seçeneğimiz olacak."

Adam bir homurtu çıkardı.

"Tercih ettiğiniz bir meyve var mı?" diye şansını denedi Kiela. "Bir sonraki partiyi hazırlarken göz önünde bulundurabiliriz. Yabanmersini? Kiraz?" O an ismi nereden duyduğunu hatırladı: Bryn ve Eadie. O bakmadığında bahçesine kiraz çekirdeklerini tükürdüklerini söylemişlerdi.

"Limon. Ama hiçbir zaman limon reçelin olamaz. O havalı seralardan birine sahip değilsen Caltrey'de narenciye yetişmez ve o seralardan birini burada kimse karşılayamaz. Özellikle de sadece reçel satarak. Reçelden daha fazlasını satmayı planlıyor musun? Bu dükkânın ayakta kalacağını hiç sanmıyorum."

Kiela dişlerini sıktı ve kendisine daha önce aksi büyücülerle, kaba âlimlerle ve üsten bakan öğrencilerle uğraştığını hatırlattı. Gerçi onlarla *iyi bir biçimde* uğraşmamıştı. Sirkülasyon masasında çalıştığı o bir ay boyunca, tez konusu on beş yıl önce çürütülmüş özellikle kaba bir araştırmacıyı ağlatmıştı ve özür bile dilemeden okumasını bölen nahoş büyücülere yanlış cilt verdiği için üç kez şikâyet edilmişti. Ama o zamanlar kitap yığınları arasına geri dönmeyi amaçlıyordu, oysa şimdi dükkânının işlemesi lazımdı. "Endişeniz için teşekkür ederim. Reçel ister misiniz?"

"Hayır," dedi adam.

O zaman niye reçel dükkânına geldin? diye sormak istedi Kiela. "O hâlde maalesef size daha fazla yardımcı olamayacağım." Bu adama şifalardan bahsetmeyecekti, buna çoktan karar vermişti. Caz'in tuhaf olduğunu düşünüyorsa... açıkçası, Caz *tuhaftı* ama onun için bir uyarı asılması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Fenerer tekrar homurdandı. Kiela adamın birçok ses çıkarabildiğini keşfediyordu. Sonuncu homurdanması, onaylamama ve inanmazlık karışımı bir sesti. Homurdanmasını tamamlayınca çıkıp gitti.

Kiela adamın arkasına bile bakmadan yeşilliğe doğru yürümesini izledi, bekledi, sonra hızla bahçeye koştu. Bitkileri taradı: serpilen domatesler, ne olduğu belirsiz hasta görünen saplar, ahududu çalılarının kaotik bolluğu. Sonra arka tarafta, çite yakın bir köşede bir şeyler mırıldanan Caz'i gördü.

"Caz? Adam gitti. Öyle davrandığı için özür dilerim. Bence sadece gereksizce meraklı davranıyordu. Ve yargılayıcı. Reçel bile almadı."

"Kiela, bunu görmen lazım." Caz birkaç yaprağıyla yanına gelmesini işaret etti. Sesi üzgün gelmiyordu. Hatta biraz heyecanlı gibiydi.

Kiela bitkilerin arasından dikkatlice basarak bahçenin diğer tarafına geçti. Dükkânı kapattığında doğa bilimcisinin kitabını getirip Caz'in adını bilemediği bitkileri bulmaya çalışmaya karar vermişti. İçlerinden biri soğan olabilirdi... ona yakın bir sarmaşığın da kabak, balkabağı ya da karpuz olabileceğini düşünüyordu.

Caz'ın yanına gitti...

Yuvarlak yeşil bir şekil Caz'in yanından fırlayıp uçar adımlarla bahçenin diğer tarafına gitti. Kiela arkasını döndüğünde o şeyin koştuğunu gördü, ayaklarıyla mı koşmuştu? Dikenlerle mi? Kökleriyle mi? "Bu şey–"

"Bizim yeni kaktüsümüz," dedi Caz. "Meğer yürüyebiliyormuş."

"Bu..." Bunun iyi olup olmadığına karar veremiyordu Kiela. "İlginç?"

"Onunla arkadaş olmaya çalışıyorum." Yapraklarını, bir tavus kuşunun tüylerini açışı gibi havalandırdı. Bu samimi bir karşılama ifadesi miydi? Yoksa başka bir şey mi?

Kiela sormamayı tercih etti. "Harika. Iı, benim yardımıma ihtiyacın var mı?"

Caz ona bir yaprağını salladı ve kaktüsü bahçenin diğer tarafına kadar takip etmeye başladı. "Her şey yolunda. İçeri girebilirsin. Şey... nereye bastığına dikkat et."

Kiela koşan kaktüse baka baka içeri döndü ve önlüğünü çıkardı. Başka bir müşteri gelirse diye önlüğü mutfak tezgâhının yanındaki kancaya astı ve sonra bir domates dilimleyip

o aksi adamın haklı olma ihtimalini düşünürken yedi. Bu dükkânı işletebileceğini düşünmesi aptallık mıydı? Bu şüpheden sıyrılarak kitabını almak için yatak odasına gitti. Bu sefer kitabı mutfak masasına getirdi ama başka bir ziyaretçi uğrarsa diye üstünü hızlıca örtmek için yakınlara bir mutfak havlusu koydu.

Bir sonraki bölümde yer alan sebze bahçelerinde toprağın canlandırılmasına yönelik üç farklı yaklaşımın incelemesine dalmıştı ki dışarıdan ayak sesleri duydu. Havluyu kitabın üstüne attı, önlüğünü kaptı ve raf-duvarın önüne hızlı adımlarla vardı.

Neyse ki o aksi adam değildi gelen ama başka bir yabancıydı, gerçi adada bir elin parmağını geçmeyecek kadar insan tanıdığı düşünülürse hiç de şaşırtıcı bir durum değildi bu. Bryn, Eadie, Larran ve Tobin haricinde burada yaşayan herkes onun için yabancıydı. Yeni müşterisi yaşlı bir kadındı. Kiela gibi onun da derisi maviydi ama onunkisinde yeşil benekler de vardı. Tek boynuzlu atın boynuzu gibi spiral bir biçimde oyulmuş bir baston taşıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Kiela kadın içeri girerken.

Kiela'nın öğrendiğine göre kadının ismi Halio'ydu ve neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Dükkânı, reçel raflarını ve Kiela'mn mavi saçlarını çok beğenmişti. Üç kavanoz ahududu reçeli için cömert bir takas teklifinde bulundu; bir karton yumurtayla kalın bir parça çedar peyniri.

Her yönüyle Fenerer'in tam tersiydi. Kiela risk alarak, "Eğer ilgilenirseniz ayrıca ev yapımı şifalar da satıyoruz. Ağaçları güçlendiren şifalarımız şu anda hazır," dedi.

"Hiç hasta ağacım yok," diye fısıldadı Halio. "Ama..."

Kiela kadına biraz daha yaklaştı.

"Sende olduğunu sanmıyorum ama... Neyse."

"Sormaktan zarar gelmez," dedi Kiela. "Sorular, işleyen bir toplumun kalbidir." Bu cümleyi bir yerde mi okumuştu

yoksa şimdi mi aklına gelmişti, emin değildi. Beğenmişti. İmparatorluk, cevaplara erişimi elit kesimle sınırlandırdığı için büyüye dair bütün soruları susturmuştu ve şimdi sonuçlarını görüyorlardı. Sorusu olan herkes, Büyük Alyssium Kütüphanesi'ndeki kitap yığınlarına davet edilseydi imparatorluğun şu an ne kadar görkemli olacağını hayal edebiliyordu.

"Benim bir pınarım var... Vardı daha doğrusu. Önceden o kadar güzel akardı ki, su taptazeydi ama artık kurudu... Hasta ağaçlara yardım ettiğini söyledin, kurumuş pınarlara değil. Beni mazur gör lütfen."

"Kaynağı kontrol ettiniz mi?" diye sordu Kiela.

Halio başını salladı. "Kaynak yok ki. Annemin annesi Caltrey'ye ilk yerleştiğinde düz bir kayayı efsunlamış."

"Büyükanneniz bir büyücü müydü?"

"Ah, hayır," dedi Halio. "Ama o zamanlar her şey daha farklıydı tabii. Bunlar senin zamanından önceydi. O zamanlar imparatorluğun büyücülerine bu kadar bel bağlamıyorduk. Kendi başımızın çaresine bakardık. Ufak tefek büyüler. O büyücülerin büyüleri gibi gösterişli değil ama işimizi görüyordu. Her şeyi sağlıklı ve dengede tutuyordu."

"O kadar bilgiye ne oldu peki?" diye sordu Kiela. "Neden büyükanneniz büyüyü sonraki nesillere aktarmadı?" Kulübenin mutfağında bulduğu tarif kitabını düşündü. Ailesinin tarifleri gibi, onca ev yapımı büyünün kaydedilip saklanması ve değerinin bilinmemesi ne kadar yazıktı! Bu işi biri yapmalıydı. Eğer Kiela burada olsaydı... Bilgileri bir bilginin sözlü tarihi kaydetmesi gibi toplamayı akıl eder miydi? Yoksa gerekli olmadığına mı kanaat getirirdi? Kimse yazmadığı için ne kadar bilgi kaybolup gitmişti?

"İhtiyacımız olacağını düşünmedik ki," dedi Halio. "İmparatorun büyücüleri, bizim evde yaptıklarımızdan çok daha şatafatlı büyülerle hep ziyarete geliyordu. Eski nesil, büyü

işini uzmanlara bırakmaktan memnundu ve uzmanlar da kendi yaptıklarının en iyisi olduğunda ısrar etmeye hevesliydi. Sonra başkentte, dış adalar hakkında ya da dünyanın nasıl birbirine bağlı olduğu konusunda hiçbir bilgisi olmayan, şişinmiş bazı bürokratlar bunu yasalaştırdı. E peki biz şimdi ne yapacağız?"

Kiela'nın her şeyi duyabilmek için daha da eğilmesi gerekti ve Halio'nun ona beklenti içinde baktığını görene kadar yaşlı kadının ona retorik olmayan bir soru sorduğunu fark etmedi. "Tekrar kendi yolumuzu bulup birbirimize göz kulak olacağız."

Halio gülümsedi. "Reçel yiyeceğiz bir de."

Veda ettikten sonra kulübeden bastonuyla aksaya aksaya çıktı ve yeşilliğin içinde gözden kayboldu. Kiela bir dakika kadar kadını izledikten sonra, daha önce büyülenmiş pınarları iyileştirme konusunda kitap araştırmak için arkadaki odaya koşturdu.

Günbatımında Caz nihayet bahçeden içeri girdi ve mutfak zeminindeki deliğin içine yerleşti. Köklerini toprağa verince bir nefes verdi. "Hâlâ zıvanadan çıkmış gibi koşuyor."

"Hiçbir şeye zarar verdi mi?" diye sordu Kiela.

"İlk başta dikenleriyle birkaç yaprağı deldi, sonra da bir domatesi. Çok komikti, her yer domates suyu oldu. Ama şimdi nasıl yön alacağını kavradı."

"Mutsuz mu?"

"Hiç değil."

"Nereden anlıyorsun?"

"Yuvarlanırken *'Yihuu!'* diye bağırmaya başladı."

Aaa. "Konuştuğunu mu söylüyorsun? Senin gibi mi yani?" Caz'le birlikte yanlışlıkla duyulara ve bilince sahip bir canlı mı yaratmışlardı? Eğer öyleyse... bu sorun olur muydu? Bu kaktüse karşı nasıl bir sorumlulukları doğmuştu? Onu eğitmeyi teklif etmeli miydiler? Neye ihtiyacı vardı ve ne istiyordu?

"Sadece *'Yihuu!'* diyor. Yorgunum. Burada ne kaçırdım?"

Kiela gelen iki müşteriyi ve nasıl birbirlerinden tamamen farklı olduklarını anlattı. Ayrıca ona büyü aracılığıyla kuyu ve pınarların yaratımını araştırdığını da söyledi. "Gerçekten etkileyici." Okuduğu kitabı getirdi. "Büyücü Lunia Wheelan'a göre, su ya toprağın altındaki asıl kayaya büyü yaparak ya da–"

Bu sırada kapı tıklatıldı. "Kiela? Caz?"

Caz, "Ayy! Larran geldi," dedi.

Kiela hızla tüm kitapları arkadaki yatak odasına götürdü, üstlerine bir yatak örtüsü serdi ve kapıyı kapattı. Koşar adımlarla kulübenin ön tarafına vardığında biraz nefes nefese kalmıştı, o an Larran içeri girdi. "Larran! Selam. Iıı, dükkânımıza hoş geldin."

"Yanlış bir zamanda mı geldim?" diye sordu Larran.

"Hayır, ben... temizlik yapıyordum." Bulaşıkları işaret etmek için lavaboya döndüğünde lavabonun boş olduğunu gördü. Gün içinde kullandığı tabakları ve bardakları çoktan yıkamıştı. Yüzü kızarmaya başladı. "Reçel almak ister misin?"

"Eee... ben şey... Yanımda reçel alacak bir şey getirmedim. İlk gününüzün nasıl geçtiğini sormak için uğramıştım."

"İyi! Sanırım." Açıkçası kaç müşterinin *iyi* sayıldığını bilmiyordu ama birkaç kavanoz reçel satmıştı ve iyi bir başlangıçtı herhalde? "Müşteriler geldi. Aklıma ne geldi, müşterilerden biri pencere için bir tezgâh açmamı önerdi, böylece oradan da satış yapabilirim ve daha geniş boyutlardaki adalılar da dükkâna sığmaya çalışırken kendilerini rahatsız hissetmezler."

"Ben sana bir tezgâh yapabilirim," dedi Larran mutlulukla. Belinin etrafına asılmış alet kemerini işaret etti. "Raflardan birinin tamire ihtiyacı olur diye yanımda getirdim."

"Ben... iyilik isteme amacıyla söylemedim. Yani isteyecektim ama..." Kendini topladı. "Caz'le birlikte ağaçları iyileştirmek için bir şifa hazırladık. Eski bir bitki âdeti gibi bir şey. Neyse, ön cama tezgâh kurmamda bana yardımcı olabilirsen karşılığında bu şifalardan birini sana vermek isterim." İşte, çok fazla kelimeyi takılmadan söyleyivermişti. Larran'a dair her şey neden bu kadar karışıktı?

"Ağaçları iyileştiren mi?" diye sordu Larran şaşkın şaşkın.

Caz köklerinden bazılarını topraktan çıkarıp havada salladı. "Köklerini güçlendiriyor. Eski bir aile tarifi."

Larran, "Senin ailen mi var?" diye sordu Caz'e.

Eyvah. Caz'in nasıl yapıldığını Larran'a anlatmışlar mıydı? Anlattıklarını hatırlamıyordu. Belki de Caz anlatmıştı?

Ama Larran geri adım attı. "Özür dilerim, kaba oldu. Tabii ki bir ailen olabilir."

"Ayrı düştük," dedi Caz mağrur bir tavırla. "Kiela şu an ihtiyacım olan tek aile."

Burada kalacaksak bir şeyler anlatırken ağız birliği yapmalıyız. İkisinin de yalan söylemeyle pek deneyimi yoktu. İnsanlarla konuşmaktan kaçındığınızda pek ihtiyaç olmuyordu. *Belki daha az konuşsak her şey daha kolay olurdu.*

Larran'ın daha az konuşmaya niyeti yoktu gerçi. Hatta bugün özellikle konuşkan günündeydi. Yeni tezgâh üzerinde çalışmaya başlarken Kiela'ya sürünün yaptığı maskaralıkları anlatıyordu. Atbalıklarından biri –Amarin– bugün bir liman foku görmüş ve onu evcil hayvanı yapmaya karar vermiş. Ama liman foku, devasa bir atbalığıyla oyun oynamakla ilgilenmemiş. Bir dubanın üstüne çıkmaya çalışmış, Amarin de ya oynamak ya da gönlünü kazanmak için ona küçük

hediyeler getirmeye devam etmiş: bir parça deniz ağacı, midye, bir şerit deniz yosunu, martı tüyü. Sonunda denize sürüklenmiş bir top bulmuş.

Larran konuşurken, Kiela da büyülü pınarı canlandıracak bir çözüm için hangi kitaplara bakacağını düşünüyordu. Larran gittikten sonra araştırmasını üç kitaba indirecekti. Kiela tahtayı sabit tutarken Larran da onu pencere pervazına çakıyordu.

"Amarin'in bilmediği şeyse, Bryn'in yeğeni Tobin –onunla tanıştın mı bu arada?– topu Amarin için oraya bırakmış," dedi Larran. "İyi bir çocuk."

Caz ona katıldı. "Hiç bitki yemiyor. Sebze bile sevmiyor."

"Atbalığı sürmek istiyor," dedi Kiela.

"Öyle mi?" Larran bunu düşündü.

Kiela'nın yardımıyla, kulübeye ve rafa monte edilecek köşeli parçaları ayırıp destek parçalarını testereyle kesti.

"Caltrey'de hiç büyülü pınar var mı?" diye sordu Kiela.

Larran ani konu değişimine şaşırdı. "Efendim?"

"Bir müşteri kendininkinden bahsediyordu da. Artık kurumuş. Burada yaygın mı diye merak ettim." Onun suyunun sıradan bir kuyudan geldiğini biliyordu, annesiyle babası doğmadan çok önce kazılmıştı bu kuyu ama adanın geri kalanının taze suya nasıl eriştiğini düşünmemişti. Değirmene güç veren şelale geldi aklına. Büyüyle mi yaratılmıştı yoksa yalnızca yerçekimi kanunları mıydı?

"Birkaç tane var. Örneğin, kasabanın ortasındaki çeşme. Büyüyle yaratılmış ama o da kurudu. Sanırım büyü zaman içinde işlevini yitirdi. Bir keresinde tamir etmeye çalıştım ama mekanik olarak bir sorunu yoktu. Su kaynağı artık orada değildi."

"Aaa," dedi Kiela.

Acaba büyücü var olan bir kaynaktan mı suyu çekmişti yoksa taşın içinden suyu mu çıkarmıştı? Sıfırdan başlamaktansa zaten var olan bir büyüye tekrar başlamak daha kolaydı. Belki de yaklaşması gereken açı işte *buydu*...

Larran tezgâha son çiviyi çaktıktan sonra rafa pat pat vurdu. "Gayet sağlam oldu. Başka bir şey varsa seve seve yardımcı olurum."

"Ah, yok, çok sağ ol. Şu şifayı getireyim." Kiela içeri girdi ve sepetten sarılı bir kozalak aldı. Eski büyülere tekrar başlamak üzerine okuyabileceği bambaşka farklı bir seti düşünürken şifayı Larran'a götürdü. "Uğradığın için teşekkür ederim."

"Aa, tamam. Eğer istersen..."

"Ağacın köklerinin arasına gömmen lazım, o kadar."

"Günbatımı çok güzel görünüyor bugün, eğer sen de..."

"Aa, kısa zaman içinde gömmen lazım," dedi Kiela. "Şifanın ne kadar süre etkin kalacağını bilmiyorum. Henüz test etmedik ama hemen kaybolmayacağını düşünüyorum. Yine de sen hemen göm." Etkisi kaybolmadan önce bir büyünün ne kadar süre dayandığını ortaya koyan bir araştırma yapılıp yapılmadığını merak etti Kiela. Ama bu konu dışıydı. İlk olarak, hareketsiz büyüleri yeniden başlatma tekniklerine odaklanmak istiyordu, özellikle de su büyülerine. Bu sıfırdan büyü yapmaktan çok daha kolay olmalıydı. Ayrıca güzel bir artısı da hata riski muhtemelen çok azdı. Bahçenin içinde koşup duran kaktüsü düşündü.

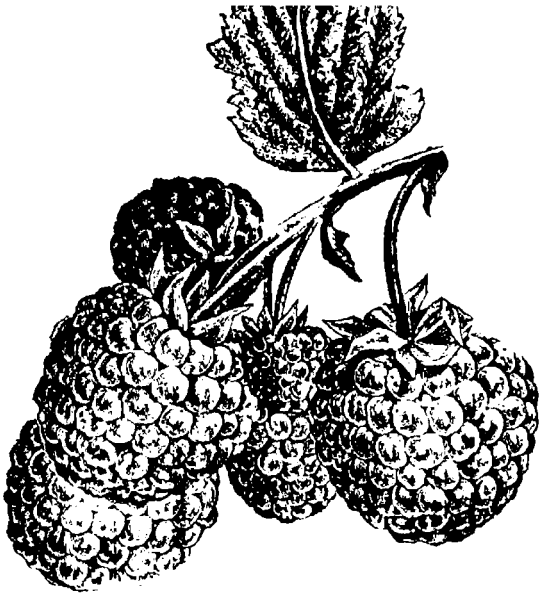
Larran'ın ona baktığını fark etti ve yeniden konuştuğunu anladı. Ne dediğine dair bir fikri yoktu. "Umarım güzel bir gece geçirirsin," dedi Kiela ve bunun söylediği şey için makul bir cevap olduğunu umdu.

"İyi geceler, Kiela," dedi Larran.

Larran patikaya doğru ilerlerken Kiela da içeri girdi. İhtiyacı olan kitaplar üçüncü sandıktaydı... Yanından geçerken Caz abartılı bir biçimde iç çekti.

Kiela durakladı. "Ne oldu?"

"Umutsuz vakasın sen," dedi Caz.

15. BÖLÜM

Kiela geç saatlere kadar kitap okumayı planlamıyordu ama su büyüsü metinleri karmaşıktı. Cevaplar hep birkaç sayfa ötede oluyordu; gölge kadar anlaşılması zordu. Kiela uyandığında güneş pencerelerden içeri sızıyordu. Bir bardak su almak için mutfağa gitti. Pompayı çalıştırmaya hazırlarken Caz aniden bahçeden içeri girdi. Filizleri, toprak topunun epey üzerinde sağa sola sallanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kiela. "Kaktüs mü? Ne oldu?"

"Şey... biz, ıı... görmen lazım. Ziyaretçilerimiz var. Hem de bir sürü." Her cümlenin sonunu bir filizini sallayarak vurguluyordu. Kiela onu hiç bu kadar gergin görmemişti... *Kütüphane yandığından beri,* diye düşündü.

Lavabonun yanından geçip bahçeye açılan arka kapıya koştu. Caz da hızla arkasından geliyordu, Kiela aniden durunca Caz, Kiela'nın bacaklarına çarptı.

Bahçede baktığı her yönde... Aman Tanrım, bir *ayı* mıydı bu? Ya da tam olarak bir ayı değildi çünkü deri ve kürkten oluşmuyordu. Bu... buluttan şekil almış bir ayı imgesiydi. Bir kaya kadar büyük ama sis kadar maddesizdi; papatyaların üzerinde, yerden bir karış yüksekte süzülüyordu. Şekli

dalgalanıyor, havayla kıpırdayan bulut parçacıkları gibi titriyordu.

Kiela birini gördüğü an bir başkasını ve sonra bir başkasını daha gördü. Çeşit çeşit şekillerde ayılara benzeyen bulutumsu, dumanlı ve belirsiz yaratıklardı.

Balkabağı yapraklarının altında bulut kümesi gibi küçücük bir tane daha vardı.

Ahududu çalılarının arasında dumandan oluşan uzun ve geniş bir ayı.

En büyüğü çatıdaydı, çatı kiremitlerine kadar uzanmıştı; Kiela kollarını açsa saramayacağı kadar genişti, o kadar genişti ki bacayı kaplıyordu ama aynı zamanda yumuşak ve hafifti.

Her ayının gözleri ateş közleri gibi parlıyor, hem çılgın hem de güzel bir yoğunlukla yanıp sönüyordu.

"Orman ruhları," dedi Kiela.

Âlim Cypavia'nın *Kurgu ve Doğada Orman Ruhlarının İşlevi Üzerine Araştırma* kitabında orman ruhları hakkında bir şeyler okumuştu ve teknik olarak ruh olmadıklarını biliyordu. Aslen türleri, imparatorluğun uzak batı sınırlarındaki uçan adalardan geliyordu. İlk kez denizdeki adalara uçtuklarında ormanlara saklanmışlar ve hayaletlerle karıştırılmışlardı. Daha sonra ağaçlarla bağları keşfedildiğinde, halk arasında onlara "orman ruhları" veya "ağaç ruhları" denilmeye başlanmıştı.

Keşke Cypavia'nın kitapları burada olsaydı. Âlim onlar üzerinde onlarca yıl çalışmış, kendini en kuytu ormanlara gömüp gerçekle kurguyu birbirinden ayırt etmek için uğraşmıştı. Ara sıra Alyssium Üniversitesi'nde ders vermek üzere ormandan çıkması için tatlı sözlerle ikna edilirdi ve o derslerin tam anlamıyla büyüleyici olduğu söylenirdi, özellikle de konu hakkında ne kadar heyecanlı olduğu düşünülürse. Kiela

bir keresinde derse gitmeye niyetlenmişti ama o kalabalığın içinde sıkışma fikri... Gerçi sonra konuşmanın detaylarını başka bir yerden dinlemişti, gerçekten hayran bırakan cinstendi.

Gerçekler: Onlar ne hayalet de ruhtu. "Bulut ayıları" daha doğru bir terim olurdu. Veya işlevlerini düşünürsek "ağaç koruyucuları".

Gerçekler: Ormanların koruyucuları gibi davranırlar ve ağaçlara karşı aşırı derecede korumacı olurlardı.

Gerçekler: Çekingen, yalnız hareket eden yaratıklardı. Kiela bahçesinin köşelerindeki ve çitin üstündeki birçok ayıya bakarken, *Yalnız hareket eden mi?* diye düşündü.

Gerçekler: Ormana izinsiz girenleri cezalandırmazlardı. Yollarını kaybedip ormana düşen masum çocukları kaçırmazlardı. Ellerine testere ve baltaları alıp ormanın derinlerine inen kasaba halkını yok etmezlerdi... bir sefer hariç.

Bulut ayıları hakkındaki bazı hikâyeler doğruydu. Eğer ağaçlara zarar verdiyseniz, bir sis sessizliğinde evinizin üstüne çökerler ve sis kalktığında siz de kaybolmuş olurdunuz, bir daha kimse sizden haber alamazdı.

Kiela yaratıklara bakarken bunları düşünüyordu ve kalbi güm güm atmaya, avuç işleri terlemeye başlamıştı. Kendisiyle Caz'in etraflarının tamamen sarıldığının farkındaydı. Ya *onu* cezalandırmaya geldilerse? Ahududuların ormana uzanmasına yol açan bir büyü yapmıştı. Sonunda başarılı olmadan önce birçok elma ağacında büyü yapmayı deneyip başarısız olmuştu. Ya bulut ayıları Kiela'nın ve yasadışı büyülerinin gözleri gibi sakındıkları ormana bir tehlike olduğunu düşünüyorlarsa?

Caz, Kiela'nın arkasına sığınmıştı. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Kiela.

"Ne istiyorlar?"

Bunu da bilmiyordu. "Böyle toplandıklarını hiç duymamıştım. Çok sıra dışı bir durum." Olumlu düşünmeye çalışıyordu. Caz'le birlikte tüm büyüleri sonunda başarıya ulaştırmışlardı. Belki bunu açıklayabilirdi... Bulut ayıları konuşmayı anlayabiliyor muydu?

"Ah, yaşasın," diye fısıldadı Caz. "Not alabiliriz. Bir kitap bastırırız. Ölümümüzden sonra. Ünlü oluruz ama tabii bu orman ruhlarının gazabına uğrayıp ölmüş de oluruz. Ne yazık."

"Tehlikeli görünmüyorlar." Alev alev yanan gözleriyle her yerden onları sessizce izliyorlardı. Kiela çevresinde dönerken arkasına baktı ve yayılmış devasa ayının yanında, kulübenin çatısındaki bacanın arkasına bir kısmı saklanmış bir başka ayı gördü, bir tanesi de mutfağa doğru sarkan bir dalın üzerine tünemişti. Kaktüsün bahçenin bir köşesine, sepetin yanma sığındığını gördü. Cansız bir kaya taklidi yapıyordu. Ama ara sıra iğnelerinden birkaçı titriyordu.

Kiela ileri doğru bir adım attı.

Gölgemsi bulutlar sanki esintiyle savrulmuş gibi yer değiştirdiler.

Kiela durdu.

Sesini yükselterek, "Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu.

Bu doğru bir soru gibi görünüyordu.

Bahçeden bir esinti geçti ama Kiela esintiyi yüzünde hissetmedi. Bekledi, birkaç saniye sonra kedi boyutlarında bir bulut ayısı bitkilerden birinin arkasından çıkıp bir adım öne geldi. Dumanı andıran pençelerinde bir yaprak tutuyordu. Kiela'nın ayaklarının önüne yaprağı bıraktı, başını kaldırıp alev alev yanan gözleriyle Kiela'ya baktı ve sonra hızla bitkinin arkasına döndü.

Kiela yaprağı yerden aldı. Uzun, ince, yumuşak ve yeşildi.

"Söğüt ağacı," dedi Caz.

Başka bir ağaç koruyucusu öne çıktı, bu bir tavşan boyutunda, öncekinden daha da küçüktü. Minik bulut ayısı elma çiçekleriyle kaplı minik bir dalı önüne bırakıp sonra çekildi. Kiela onu da yerden aldı.

"Elma ağacı," dedi Caz.

Üçüncü bir bulut ayısı rüzgâr hızıyla geldi, bu küçük *değildi.* Kiela'nm üzerinde yükseldi, o kadar büyüktü ki Kiela nefes alamıyordu. İçindeki her şey kaçmasını söylüyordu. Onu sisiyle örtüp tamamen yutabilirdi. Ama Kiela'nın ayaklarının önüne sadece ölü yapraklarla kaplı bir dal bırakmakla yetindi. Bu sefer bulut ayısı geri çekilmedi. Önüne oturdu ve ona kor gibi yanan gözleriyle baktı.

"Batı çınarı," dedi Caz. "Sanırım. Neden–"

"Benim bir tahminim var," dedi Kiela. Yere eğilip kuru dalı yerden aldı. "Söğüt ağacına ve elma ağacına yaptığımız gibi ağacınızı iyileştirmemizi mi istiyorsunuz?"

Rüzgârsız bir esinti tekrar bahçeden uğultuyla geçti ve tüm bulut ayıları öne çıktı, bir noktadan sonra Kiela'nın her yönde görebildiği tek şey gözleri olan, bekleyen bir sisti. En hafif tabirle, endişe verici bir durumdu. Caz toprak topu Kiela'nm ayaklarına yapışana kadar ona yaklaştı. Kiela ayakkabısının içine biraz toprak kaçtığını hissetti.

Yumuşak bir sesle, "Sorun yok. Bence sadece yardımımızı istiyorlar," diye fısıldadı. Ayılara dönüp, "Burada bekleyin, büyüleri alayım," dedi.

"Şifaları," diye mırıldandı Caz.

"...Sonra bize hasta ağaçların nerede olduğunu gösterirsiniz, olur mu?"

Bunun ağaç koruyucular için sorun olup olmadığını bilmiyordu ama Caz'le içeri girip kozalak sepetini alırlarken bulut ayıları hiç hareket etmedi. Ormanın içinde kaç tane hasta

ağaç olduğunu bilmiyordu ama bahçesindeki orman ruhlarının sayısına bakarsa...

Caz, Kiela'nın peşinden gelirken, "Şifaları satacaktık," dedi kederle. "Planımız buydu, böylece sen yemek yiyebilecektin ve ağaçlar gibi hastalanmayacaktın."

"Biliyorum ama yardımımıza ihtiyaçları var."

Caz ofladı. "Bizim yardıma ihtiyacımız varken kimse bize yardım etti mi? Kütüphane yanarken kimse bize dışarı çıkmamız gerektiğini söyledi mi? İyi olup olmadığımızı görmek için kimse yanımıza geldi mi? Dumanın bizim kata ulaşıp ulaşmadığını kimse merak etti mi? Tehlikede olmamız kimsenin umurunda mıydı?"

Kiela bir an durup düşündü. "Larran dumanı görünce koşarak geldi. Bacamızı onardı."

Caz burun kıvırdığını belli eden bir ses çıkardı. "Larran aklındaki tüm soruların cevabının sen olduğunu düşünüyor."

"O... ne?" Bu saçmalıktı. "Bana soru sormuyor ki." Larran genelde sürüsü hakkında konuşurdu ki Kiela için bu sıkıntı değildi ama... "Ne demeye çalışıyorsun?"

"İlla bilmen gerekiyorsa..."

"Evet, illa bilmem gerekiyor," dedi Kiela. "Çünkü saçmalıyorsun."

Dışarıda rüzgârın hızlandığını duydu ya da hızlanan *rüzgâr* mıydı? Mutfak tezgâhının üzerindeki pencereden dışarı baktı; bahçe bulut ayılarıyla dolmuştu ve kor gibi yanan gözleri Caz'le Kiela'nın üzerindeydi.

Caz'e ters ters baktı. "Buna sonra devam ederiz," dedi.

Kiela kozalak sepetini taşıyarak bahçeye çıktı. "Yardım edebildiğimiz kadar ağaca yardım edeceğiz," dedi orman ruhlarına. "Kimden başlıyoruz?"

Orta boyutlarda bir ayı önden gidip yolu gösterdi. Etraflarında diğer bulut ayıları, yağmur sonrası şafakta ortaya çıkan sis parçaları gibi ağaçların arasından geçip gidiyorlardı. Önce yapraklara yapışıyorlar, sonra havada dağılıyorlardı. Kiela hepsini gördüğüne emindi. Bir meteor yağmuru gibi güzeldi.

Güneş yaprakların arasından süzülüyor, yeşilin içinden geçiyordu. Bu manzara, Kiela'ya Büyük Kütüphane'deki Kuzey Okuma Odası'nın masaların üzerine şekiller düşüren vitray pencereleri hatırlattı. Ormanda da kütüphanede olduğu gibi çıt çıkmıyordu ama bu odaklanılmış dikkatten kaynaklanan bir sessizlikti; her yeri dolduran bir sükûnetti bu, uykusuzluktan kaynaklanan sessizlik değil. Kiela ile Caz ağızlarını bile açmıyorlardı.

Caz'in Larran hakkında söylediklerini aklından atamıyordu Kiela. Neden öyle demişti ki? Hiç mantıklı değildi. Hiçbir cevaba sahip değildi. Cevaplara *ulaşabilirdi* ama aynı şey değildi, ayrıca Larran büyü kitaplarını bilmiyordu. Bir dakika... Caz, Larran'ın cevapların *Kiela'da* olduğunu düşündüğünü söylememişti.

Cevabın ben olduğumu düşündüğünü söyledi.

Kelimeleri zihninde döndürdü.

Cevap benim.

Başını salladı.

Hayır, hâlâ mantıklı değil.

Bir bulut ayısı devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinde Kiela'yla Caz'in onlara yetişmesini bekliyordu ve diğer orman ruhları da gövdenin her iki yanında havada süzülüyordu. Kiela ara sıra eğreltiotlarımn arasında onu izleyen gözleri

yakalıyordu. Aslında tedirgin edici olmalıydı ama artık ormanın içindelerken tuhaf bir biçimde rahatlatıcı bir yanı vardı. Ormanın derinliklerine varmışlardı, yosunlu kayaların ve ağaç gövdelerinin üzerinden atlayarak ilerliyorlardı. İçinde yaşadığı şehirden çok farklı, etrafta tanıdık hiçbir şey yoktu ama aynı zamanda sanki bir çocukluk rüyasını hatırlar gibi tanıdıktı.

Kiela yürüdükleri patikayı aklında tutmaya çalıştı: Pembe kuvarslı bir kayanın yanından, yosunlu taşların üzerinden usulca akan bir derenin karşı kıyısından üç gövdeli bir ağacı geçmişlerdi ama Kiela bir noktadan sonra bir tür meditasyona dalmıştı.

Her şey yumuşacık ve canlı hissettiriyordu, sanki tüm orman Kiela'yı samimi bir biçimde kucaklıyormuş gibi.

Ama ilerledikçe ormanın harabe hâline dair bazı işaretler görmeye başladı: bodur bir ağaç, meyve vermemiş bir bahçe, bir zamanlar nehir olduğu belli küçük bir su birikintisi. Öndeki bulut ayısı durunca karşılarındaki manzaraya Kiela'nm hazırlıklı olması gerekirdi.

Ölmeye yüz tutmuş bir ağaç.

Böyle bir manzarayla karşılaşacaklarını tahmin ediyordu ama tahmin edemediği, ağacın büyüklüğüydü. Ağaç devasaydı; gövdesi, Kiela kollarını ne kadar açarsa açsın saramayacağı kadar genişti ve kabuğu, bir tabloyu andıran benekli bir görüntüye sahipti. Kalın dalları havaya sanki gökyüzüne sarılmak isteyen kollar gibi açılmıştı. Dallarında tek tük yaprak vardı, gerisi çıplaktı.

Tavşan büyüklüğünde bulut ayısı, köklerin etrafında dans etti ve sonra sanki rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi yosunlu zemini yaran iki devasa, dışarıya çıkmış kök arasına kıvrıldı. Neredeyse iki metrelik devasa bir bulut ayısı, eğreltiotlarının yanında havada süzülüyordu. Ağaç en az iki yüz yıllık olmalıydı.

"Çok yaşlı," dedi Caz. "Sence büyü işe yarayacak mı?"

"Neredeyse beş yüz yaşında bir Bristlecone çamı var." Kiela avucunu ağacın gövdesine yerleştirdi. "Illirna Adası'nda bir selvinin adanın kendisi kadar yaşlı olduğu bildirilmişti, yani neredeyse iki bin yıllık. Oteg Adası halkı binlerce yıl bir incir ağacına tapmıştı. Ve zamanın kendisi kadar eski bir zeytin ağacı olduğu da söyleniyor. Bu ağacı çocukları sayıyorlarmış."

"Çok güzel ama ya ağaç doğal hayatının sonuna yaklaştığı için şifa işe yaramazsa?" Sesini alçalttı. "Ormanın neresinde olduğumuzu biliyor musun ki?"

Kiela hiç endişe duymaksızın omuz silkti. "Burası bir ada. Bir noktadan sonra illa sahile çıkarız." Başını yukarı kaldırıp yapraksız dalların arasından göz kırpan mavi gökyüzüne baktı.

"Gitmemize izin verirlerse tabii," dedi Caz karamsar bir biçimde.

"Bizi tehdit bile etmediler," diye fısıldadı Kiela. "Hemen en kötüsünü düşünme."

"Aa, öyle mi? Sanırım Âlim Idya Warne'un derlediği *Nivve Öyküleri*'ni okumadın. Öykülerden birinde, orman ruhları bir çocuğu ormana çekiyor, sonra çocuk ormandan sadece kemikleriyle çıkıyor." Sesini daha da alçalttı. "Bütün derisi kaybolmuş."

Kiela kozalak sepetinde en büyük kozalağı arıyordu. "Âlim Cypavia'nın bunun bir metafor olduğunu söyleyeceğine eminim. Kemikler yürümez. Ayrıca Idya Warne suçlunun orman ruhları olduğunu nereden biliyor? Birine zarar verebilecek bir ağırlıkları var mı ki? Ayrıca neden böyle bir şey yapmak istesinler?" Çalıların arasında sürüklenip duran bulut ayılarına bakarak ekledi: "Bu konuşmayı şu an yapmamamız lazım." Cisimsiz varlıkları ormanda takip etme konusunda şüphelenmekte biraz geç kalmışlardı.

Kiela küreği çıkardı ve iki büyük kökün arasına diz çöktü. Küreğin uçuğuyla yosun kaplı zemini parçalamaya çalışırken çevresindeki çalılarda ağıda benzeyen bir ses duyuldu.

"Başka bir masalda," diye fısıldamaya başladı Caz, "ruhlar, bir kasaba halkı evlerini inşa etmek ve şöminelerini yakmak için ağaçları kesmeye kalkınca koca bir kasabayı yutuyorlar."

"Bu kitap bana ağaçlara karşı bir propaganda gibi gelmeye başladı," dedi Kiela. "Bu âlim, yazarın ismini vermiş mi ve bir kereste fabrikası var mıymış?"

Kare şeklinde yosun kaplı alanı soyup yumuşak toprağı kazmaya başladı.

Ağıt sesi arttı.

Havaya bakan Kiela, "Şifayı köklerin arasına gömmem lazım. Başka türlü işe yaramaz," dedi. Büyüyü sepetteki tüm kozalaklara okumuştu ama büyü ancak kozalak gömüldükten sonra işe yaramaya başlıyordu. Bunun gerekli olduğuna emindi. "Yosunu incittiğim için özür dilerim." Yosun acaba ağaç koruyucularından herhangi birinin himayesinde miydi, acaba onları kızdırmış mıydı? Nazikçe yosunu kenara çekti, köklerin sağlam kalacağını ve kazdığı alanda daha sonra tekrardan yosun çıkacağını umuyordu.

En küçük bulut ayısı daha da yaklaştı, Kiela onun çukurun ağzını incelemesine izin verdi.

Bulut ayısı geri çekilince, "Devam edebilir miyim?" diye sordu.

Ayı başını eğdi.

Konuşamıyor olsa bile beni anlayabiliyor. Kiela da öyle olduğunu düşünmüştü ama kulübedeyken tam olarak emin olamamıştı çünkü Kiela'nm söylediklerini mi anladığını ya da bahçeye kozalak sepetini getirme eylemini mi anladıkları belirsizdi. Ne kadar zeki olduklarını ve kasaba halkı hakkında

ne düşündüklerini merak etti. Adayı bile isteye mi paylaşıyorlardı? Ailesi adanın geçmişine dair Kiela'ya pek bir şey anlatmamıştı ama insanların burada nesillerdir yaşadığını biliyordu. Kasabalılar ve balıkçılar yeni gelmemişlerdi ama yüzlerce yıllık bir ağaçla kıyaslandığında, bir nevi yeni sayılırlardı.

Bugüne kadar Caltrey'deki orman ruhlarını kimsenin araştırıp araştırmadığını merak etti. Cypavia, batıda hem denizdeki hem de havadaki adalar üzerine çalışmıştı. Kiela kimsenin özellikle bu bulut ayıları üzerine çalıştığını sanmıyordu.

Onlar çalışmadıysa, diye düşündü, *ben çalışırım.*

Reçel dükkânını büyüttükten sonra. Kendini doyurabileceğini kanıtladıktan sonra. Ormanı iyileştirdikten sonra. Adaya yardım ettikten sonra. Ve Caz'in Larran'ın cevabın Kiela olduğunu düşündüğünü söyleyerek ne dediğini anladıktan sonra...

Kiela kozalağı gömdü.

Büyünün işlemeye başlaması için başka bir şey yapmamayı düşündü ilk başta, malzemeleri bir araya getirdikten sonra büyüyü okumuştu zaten. Ama yeterli olur muydu? Bu ağaç istisnai bir biçimde büyük ve yaşlıydı.

Tekrar söylemekten zarar gelmez.

Büyünün sözcüklerini yüksek sesle söyledi. O kadar kozalağa okuduktan sonra artık kelimeler beynine işlemişti ve eski heceleri doğru bir biçimde telaffuz ettiğine artık emindi. Büyüyü söylerken sanki orman sakinleşip durmuş gibiydi; kuşlar sessizdi, esinti dinmişti ve etrafındaki orman ruhları kıpırdamıyordu.

Son heceyi söyledikten sonra Kiela geri çekilip bir nefes verdi.

"Iıı, Kiela?" diye fısıldadı Caz.

Bütün bulut ayıları yaklaşmış, onun, Caz'in ve batı çınarının çevresini saran bir sise bürünmüşlerdi. Ormanı hiçbir

açıdan göremiyordu Kiela, tek görebildiği önlerindeki ölmekte olan ağaçtı. Başını kaldırıp dallarına baktı ve sonra büyü ağacın içinde akmaya başlarken Kiela dizlerinin altında köklerin sarsıldığını hissetti.

Yeşil ışık dalgasına benzer bir ışık önce köklere yayılmaya başladı, ağacın gövdesinden aktı ve sonra her bir dala yayıldı. Dokunduğu her dal birden hayat buluyordu: Yapraklar tomurcuklanıp açıldı; *yeşilin, hayatın, baharın* ve *yazın* en güzel kokuları bir araya gelmiş ve Kiela'nın burnunu, ağzını ve bedenini dolduruyordu. Sanki canlı ve büyümeyle dolu ormanın özünü içine çekiyor gibiydi. Yapraklar öyle bir hızla birbiri ardına beliriyordu ki, gökyüzü kaybolmuştu ve güneş, yemyeşil bir parıltıya dönüşmüştü.

Tavşan boyutundaki bulut ayısı, batı çınarının gövdesine kendini bastırırken elmas gibi parlak gözyaşları döküyordu. Yaşlar ağacın gövdesinden süzülüyor ve toprağa dokundukları anda narin beyaz çiçekler açıyordu. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemişti Kiela; dolunayın beyaz, yumuşak ışığıyla parlayan taçyapraklarından oluşan birer kümeydi.

"Vay canına," dedi Caz. "Bir öneri, göze çarpmak istemiyorsan büyüyü iki kez okuma."

"Doğru," diyerek katıldı Kiela.

Esintiyi andıran bir fısıltı, orman ruhlarının arasında gezindi ve orman ruhları, batı çınarının çevresinden uzaklaşarak bir patika açtılar. Kiela ayağa kalkıp sepetini aldı. Belli ki orman ruhları onları bir sonraki–

Bu sırada bir tek boynuzlu at, orman ruhlarının açtığı patikada belirdi.

Kiela'nın şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

Caz, "Vaay," dedi.

Dolunayın aydınlattığı su gibi parlaktı, o kadar parlaktı ki Kiela ona bakınca gözleri yaşla doldu. Hayalperestin

zihnindeki bir at tasvirine benzer şekilde şekillenmiş tek boynuzlu at uzun, ince ve çok zarif görünüyordu. Gerçek bir canlıdan çok âdeta bir çizim gibiydi. Boynu bir dalga gibi kıvrılıyordu, yelesiyse deniz köpüğündendi. Kiela ona baktıkça ay kadar beyaz olmadığını fark etti, sedef gibi yanardöner bir renge sahipti; morlar, kırmızılar maviler gümüşi beyaz kürkünde girdap gibi dönüyordu. Boynuzu ince, altından bir sarmaldı.

Onlara okyanus mavisi gözleriyle dikkatle bakıyordu.

Sonra orman ruhları ona doğru hareket etmeye başladı ve tek boynuzlu at ortadan kayboldu.

Kiela titriyordu. Tek boynuzlu at görmek... her zaman olan bir şey değildi; sıradan kütüphaneciler veya sıradan dükkân sahipleri görmezdi. Masallarda olurdu. Veya çocuklar görürdü, sonra bunun bir rüya olduğuna inanırlardı. Bir hediyeydi.

"Bence daha fazla ağaç iyileştirmeliyiz," dedi Kiela nefes nefese.

Yanındaki Caz titriyordu. "Kesinlikle öyle."

Batan güneş gökyüzünü gül pembesiyle turuncuya boyarken Kiela'yla Caz aksaya aksaya kulübeye dönüyorlardı. Ormanın içinde gidip gelip sepetteki bütün kozalakları kullanmışlardı. Tek boynuzlu atı bir daha görmemişlerdi ama başka mucizeler görmüşlerdi.

Ardında görkemli bir pelerin gibi süzülen tüylerle bezeli kuşlar. Parıldayan ışıklarla ışıltı saçan, örümcek ağı gibi incecik yosunlar. Beyaz kuvars bir uçurumdan dökülen gökkuşağı renginde bir şelale.

Kiela'nın sadece kitaplarda okuduğu canlıları da görmüşlerdi; avuç içine sığabilen utangaç kuş-tilkiler, koyu kırmızı meyveleri koruyan minicik altın renkli maymunlar ya da zümrüt yeşili kuyruklu sincaplar.

Kiela sersemlemiş ve enerjisi tükenmişti, yapmak istediği tek şey yatağına gömülmekti. Ama önce bir şeyler yemesi lazımdı, pişirilmeye veya hazırlanmaya ihtiyacı olmayan herhangi bir şey. Belki sadece ahududu reçeli. Sonra da uyuyacaktı.

Bulut ayıları onları kulübenin önündeki açıklıkta bıraktılar ve şafak vaktinden beri karşılaştığı tüm muazzam mucizelerden sonra bile Kiela önündekinin de büyülü bir manzara olduğunu düşündü: evleri. Sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı, çalılarla ağaçların arasına sıkışmış, kapıya astığı "Kiela ve Caz'in Reçel Dükkânı" tabelası ve Larran'ın pencerenin altına kurduğu yeni tezgâhlarıyla evleri. Bugün herhangi bir müşteri kaçırıp kaçırmadıklarını merak etti ve bir daha büyülü varlıklarla ormanın içinde dolaşmaya çıkacak olursa, kapıya "yarın gelin" yazılı bir not koymaya karar verdi.

Ön kapıyı açtı ve birlikte içeri girdiler. Caz kendisini bahçeye açılan arka kapıya doğru fırlattı. "Kaktüse bakacağım," dedi.

"Hımm," dedi Kiela. Şu an en fazla bu kadar sohbet edebilirdi.

Fenerlerin içindeki birkaç mumu yaktı, sonra bir sandalyeye çöktü. Bir daha ayağa kalkmamayı düşünüyordu. Oturarak uyuyabilirdi sonuçta, değil mi? Hayır, yemek yemesi lazımdı, ardından kendini yatağa sürükleyebilirdi.

Caz zıplayarak içeri girdi. "Bunu görmen lazım!"

"Tek boynuzlu at kadar iyi değilse hareket etmeyeceğim," dedi Kiela.

"Gel hadi," dedi Caz.

Kiela kendini zar zor sandalyeden kaldırdı ve ayaklarını sürüye sürüye bahçeye gitti. Bahçenin her köşesine orman ruhları hediyeler bırakmıştı: fındık fıstık, mantar, yenilebilir yabani kökler ve şifaları yenileyebilecekleri malzemeler (çam kozalakları, yapraklar, hatta çam ağacı reçinesi). Reçel için kullanabileceği küçük bir yabanmersini yığını da vardı. En güzeli ise evin hemen yanında, dalları birbirine örülerek bir çit hâline getirilmiş bir çalı vardı: el yapımı bir tavuk kümesi.

Kümesin içinde de başı boş dolanan tavuğu.

Tavuk ona bir kez gıdakladı, sonra uysal bir biçimde ot ve samandan oluşan yuvasına iyice yerleşti.

16. BÖLÜM

Kiela ertesi gün dükkânın kapısını açmadan önce bahçeyi kontrol etti. Tavuğu beslemiş, etrafta dolanan kaktüsün nerede olduğunu bulmuş (bir parça karahindiba tüyünü kovalamakla meşguldü) ve kahvaltı için birkaç tane domates toplamıştı.

Etrafta hiç orman ruhu göremiyordu. *Ama burada olmadıkları anlamına gelmez.* "Günaydın," dedi bahçeye ve ilerisindeki ormana.

Bir cevap bekledi. Birkaç saniye sonra, aslında bir esinti olmayan bir esintinin fısıltısını duydu. Gülümseyerek içeri döndü. Bryn'in ekmeğinden bir parçaya reçel sürüp kahvaltı niyetine yedikten sonra Kiela kova dolusu yabanmersinine baktı. Bugün daha fazla reçel yapacaktı. Ve tek boynuzlu atla ormanda gülüp oynamaya gitmeden dükkânını düzgünce açmaya karar verdi.

Gerçekten tek boynuzlu at mı gördüm ben?

Bugün bir rüya gibi geliyordu ama yabanmersinleri gerçekti, şifa sepeti boştu (gerçi bulut ayıları sağ olsun, taptaze malzemeleri vardı) ve tavuğu bahçedeydi. Acaba bahçede bir tavuğun dolaşması bitkilere zarar verir miydi? Bir tavuk ne kadar çok yiyebilirdi? Domates yer miydi? Ya ahududu?

Sadece solucan yediklerini sanıyordu ve ayrıca... Bilmiyordu. Larran neyle beslemesi gerektiğini söylemişti? Yemek artıklarıyla mı?

Yeniden Larran'ı düşünürken yabanmersinlerini yıkadı ve biraz şekerle birlikte bir kaba koydu. Şekerle meyveyi birbirine karışıp yumuşaması için bırakıp pencereyi açtı, sonra da kapının önündeki işareti "Açık"a çevirdi.

Acaba Larran daha önce tek boynuzlu at görmüş müydü? Caz'le birlikte neler görüp neler yaptıklarını anlatsa ne diyeceğini merak ediyordu. Önce dinleyip gülümsediğini, sonra da atbalıkları hakkında konuşmaya başladığını hayal edebiliyordu. Veya belki de öyle olmazdı. *Muhtemelen dehşete düşerdi,* diye düşündü. Yaptıkları şey, su götürmez bir biçimde büyüydü. Tek boynuzlu at onaylamıştı, evet ama yaptıkları çok, çok yasadışıydı; tabii eğer devrimciler yasaları değiştirip imparatorluk müfettişlerini devreden çıkarmadılarsa. Ama bunu kendini açığa çıkarmadan ve kitapları, dükkânı, kulübeyi ve hatta hayatını kaybetmeyi riske atmadan öğrenmesinin yolu yoktu.

Ona söyleyemem.

Ama ona yabanmersini reçeli götürebilirdi. Bir kavanoz da Bryn'e. Kiela fırını tekrar ziyaret etmeye hevesliydi, aslında bu epey komikti çünkü daha önce hiç konuşacak birilerini aramamıştı. Ama rüya gibi geçen dünden sonra gerçek sesler duyup gerçek insanlar görmek istiyordu. *Sosyal biri mi olmaya başladım?* Bu pek olası değildi. Büyüyle o kadar içli dışlı olmuştu ki, somut bir şeylere dokunmak istiyordu yalnızca.

Önce kasabaya gideceğim, sonra da dönerken Larran'a uğrayacağım, diye düşündü. Ona iyi gelecekti. Yeni reçel çeşidini Bryn'e götürebilir, fırından ekmek alabilir ve gerçek insanlar görebilirdi. Yapış yapış çam kozalağı şifalarından daha fazla hazırlamak için oturup malzemeleri ayırmaya başladı.

Caz paytak paytak mutfağa geldi. "Günaydın, Kiela. Dün olanlar..."

"Rüya değildi," diye doğruladı Kiela onu. Kanıt olarak eliyle malzemeleri gösterdi. Birkaç düzine ağaç şifası için gerekli her şey ellerinin altındaydı, üstelik hiçbirini toplamaları gerekmemişti.

Filizlerinden destek alarak kendisini masanın üstüne çeken Caz, Kiela'ya katıldı ve birlikte yaprakları ayırdılar. Her şeyi organize etmişlerdi ki Kiela ön camda bir ses duydu.

"Merhaba? Açık mısın, tatlım?"

Kiela parmaklarındaki fazla reçineyi sildi ve raf-duvarın arkasına geçti. "Eadie, merhaba, hoş geldin. Seni tekrar görmek ne güzel." Bunu içten söylüyor oluşuna şaşırdı.

Ona geniş geniş gülümseyen insan başlı at kadın tezgâha yaslandı. İnsan başına geniş kenarlı, mor bir şapka takmıştı ve insan başlayıp at olarak biten vücuduna da mor çiçekli beyaz bir elbise geçirmişti. Yelesi mor kurdelelerle örülmüştü. "Tavsiyemi dinlemişsin."

"İyi bir tavsiyeydi," dedi Kiela. "Larran kurmama yardım etti."

Eadie sırıttı. "Ah, eder tabii, etmez mi?"

Kiela kızarmaya başladığını hissetti ama neden olduğundan emin değildi. Larran'ın yaptığı komşuluğa yaraşır bir hareketti ve Kiela da karşılığında ona çam kozalağı şifası vermişti. Larran'ın şifayı hangi ağaçta kullandığını, işe yarayıp yaramadığını ve ne düşündüğünü merak etti. Ayrıca kendisi hakkında da ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Seninle vakit geçiriyor olmasına sevindim," dedi Eadie. "Hayatında çok fazla trajedi ve kayıp yaşadı. Çok talihsiz ama hiçbiri onun hatası değildi. Biraz mutluluk ona iyi gelecektir."

Onun mutlu olduğundan emin değildi, ayrıca Eadie'yle etmek istediği bir sohbet değildi bu. Pek de kıvrak olmayan bir biçimde konuyu değiştirdi. "Şifa işe yaradı mı?"

Sırıtışı gerçek bir gülümseye dönüştü. "Hem de nasıl! Bu yüzden geldim. Gönlümden ne koparsa ödemeye geldim." Bir para kesesi çıkarıp bir yığın gümüşü tezgâha döktü.

Kiela'nın gözleri kocaman açıldı. Bu Büyük Kütüphane'de neredeyse bir aylık kazancıydı. Dış adalıların bir aylık gelirinin çok üstündeydi. "*Bu kadarı* çok fazla."

"Hiç de değil," dedi Eadie kararlı bir biçimde. "Büyükbabam o ağacı ailemiz buraya ilk geldiğinde dikmiş. Kendi adasında isyan ve karışıklık çıktığı için hamile büyükannemle birlikte evlerinden kaçmak zorunda kalmışlar. Ailede anlatılana göre, epey zorlu bir yolculukmuş. Teknelerinin yarısını bir deniz ejderhası yemiş ve tekneleri fırtınada iki kez alabora olmuş ama yine de bir şekilde Caltrey'ye ulaşmayı başarmışlar. Kendi evinden getirdiği kiraz çekirdeğini, Caltrey'yi yeni evimiz olarak işaretlemek için bulabildiği en iyi toprağa dikmiş. Ben doğduğumda sağlıklı bir ağaçtı, her yaz avuç avuç meyve verirdi ve büyükbabam o ağaçla kendi bebeğiymiş gibi ilgilenirdi. Ağaç kışları görebilsin diye gezinen büyücüleri gelip güçlendirme büyüsü yapmaları için ikna edermiş. Büyükbabam büyücüler Caltrey'ye gelmeyi bırakmadan önce vefat etti, gözü gibi baktığı kiraz ağacının büyü fırtınalarına yenik düşmesini izlemek zorunda kalmadı böylece. Görse kalbi kırılırdı. O ağacın ölmesini izlemek benim kalbimi kırdı. Sanki büyükbabamı yeniden kaybediyormuşum gibiydi. Ama sen... sen o ağacı bana geri verdin. Bana büyükbabamın ruhunu geri verdin ve bu dünyadaki bütün gümüşlere değer."

Kiela gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. "Üç tanesini alırım. Gerisi sende kalacak."

"Beş tane al. Toynakları olan bir kadınla tartışmamalısın."

Caz aşağıdan Kiela'nın ayak bileğine vurdu. "Kabul et."

"Beş, tamam," dedi Kiela.

"Ayrıca daha fazla şifa almak istiyorum."

Kiela gördüğü denizbebeğini hatırladı. Onlara şans getirmişti. *Bu dükkân ayakta kalacak. Kendimize bir hayat kuruyoruz.* "Şu an elimizde kalmadı ama yapacağız. Eğer yarın uğrarsan hazır olurlar. Veya ben bir sonraki reçel partisini bitirdikten sonra kasabaya getirebilirim onları. Bu öğleden sonra fırına uğramayı planlıyorum. Orada olacak mısın?"

"Harika olur. Ben önden ödeyeyim, öğleden sonra bana beş tane getirirsin." Tezgâha daha küçük ama yine de çok etkileyici bir gümüş yığını bıraktıktan sonra insan başlı at kadın dükkândan çıkıp yeşilliğe yöneldi.

"Buraya bayılıyorum," dedi Caz hevesli hevesli.

Yabanmersini reçelini pişirip Caz'le bir düzine çam kozalağı hazırladıktan sonra Kiela kendini çok iyi hissederek dışarı çıktı. Yanına iki kavanoz reçel (biri Bryn, biri Larran için) ve Eadie için de beş tane şifa almıştı.

Kiela yeşilliğin içindeki patikadan yürürken bir şarkı tutturmuştu. Notaları tam yakalayamadığının farkındaydı ama kuşlar rahatsız olmuşa benzemiyordu. İçlerinden birini tanımıştı: kırmızı yapraklı, beyaz elma çiçeklerinden kuyruğu olan bir kuş. Kiela'nın tepesinden uçarken neşeyle şakıyordu. Çiçek-kuş onu kasabaya takip etseydi ne olurdu acaba? Herhangi biri onun aslında önceden bir elma ağacı olduğunu anlar mıydı? Bundan Kiela'nın sorumlu olduğundan şüphelenirler miydi?

Kiela bunun için endişelenmemeye karar verdi. Güzel bir öğleden sonraydı, kuş mutlu görünüyordu ve Kiela da kendini çok iyi hissediyordu. Patikadan çıktığında deniz esintisini içine çekti. Önünde, gökyüzü hoş bir biçimde mavi ve mor

bulutlarla örtülmüştü ve epey hareketli olan deniz de beyaz dalgalarla dans ediyordu.

Merdivenlerden inerken korkuluklara sıkıca tutundu; evet, mutluydu ama umursamaz olacak kadar da mutluluktan serseme dönmemişti, ayrıca falezden aşağı düşmek bu harika güne aniden kötü bir nokta koyardı, özellikle rüzgârın bugün fazla hevesle uçuştuğunu göz önünde bulundurursa. Sanki rüzgâr yerçekimini umursamadan Kiela'yla birlikte vals yapmak istiyormuş gibi etrafında dans edip duruyordu. Kiela korkuluklara iyice tutunarak güvenle indi.

Larran'ın evine bir bakış attıktan sonra sahili ve iskeleyi taradı. Dalgaların içinde onu gördü, atbalıklarmdan birini sürüyordu. Gariptir ki onun ötesinde suda hiç tekne yoktu; belki de sürü bugünlük balıkçılara yardım etmişti? Ama bunun için saat daha çok erkendi. *Önce fırın, sonra Larran'ın evi,* diye karar verdi Kiela. Belki o zaman Larran karaya dönmüş olurdu.

Kasabaya doğru yönelip merkeze yürüdü. İlk başta kasabada neyin farklı olduğunu anlayamadı ama sonra bazı detayları fark etmeye başladı: Sokaklarda ne araba ne de el arabaları vardı, çiçekliklerde saksılar yoktu ve pencerelerin üzerine kepenkler çekilmişti. Ayrıca limandan sürekli çalan bir zil sesi duyuluyordu. Zamanı belirtmek için değildi ve durmak bilmiyordu.

Martılar uçuyordu, daha önce gördüğünden daha fazlalardı, aslında sayıları rahatsız edecek kadar çoktu. Belki de balıkçı tekneleri demir atmış ve martılar da kazançtan paylarını almak istemişti? Kiela boynunu uzatıp sokakların arasından iskeleleri görmeye çalıştı ve birkaç balıkçı kadının ağı sokağa boşalttığını fark etti. Birkaç yengeç sağa sola kaçıştı, ardından bir kadın sokağın karşısına bir sandık taşırken görüşünü kapattı.

Kiela kuru çeşmeden fırına doğru ilerledi, masalarda ve camın yanında alışıldık kalabalığı görmeyi bekliyordu ama fırının dışı boştu. Ne masa. Ne sandalye. Cam da kapalıydı. *Ay, herkes nerede?* En azından fırının kapısı açıktı, Bryn'in en azından henüz–

Bir adam, elinde kalın bir somun ekmekle fırından çıktı. *Onu tanıyorum.* Fenerer'di; deri yerine pulları olan adam, dükkânına gelip ona somurtan ve hiç reçel almayan adam. Kiela'yı görünce durdu. "Sen, şehirli kız."

Kendini dönüp arkasına bakmaktan alıkoyamadı Kiela, halbuki onunla konuştuğu açıktı. Gri tüyleri ve vişne çürüğü renginde kanatları olan bir kanatlı kedi, onları yakındaki bir çatıdan izliyordu. Tüm kediler çok gergin duruyordu. Martılar yüzünden miydi? Belki onlar da Fenerer'den hoşlanmıyordu. Keşke birkaç dakika sonra gelseydi. Ve keşke limanda çalan zil artık sussaydı.

"Buraya gelip sorun çıkaramazsın," diye bağırıp çağırmaya başladı adam. "Burası huzur dolu bir ada. Geldiğin yere geri dönmen lazım."

"Ben buralıyım," dedi Kiela alçak bir sesle.

Adam burun kıvırdı. "Gittin ama. Sonra da doğal olmayan fikirlerini de alıp döndün. Adamıza bela getirdin. Buna ihtiyacımız yok. Bizim başımızda yeterince bela var, bir de yabancıların gelip her şeyi daha da kötü yapmasına hiç gerek yok!"

Kiela sağma soluna baktı. Bu tatsız konuşmayı yarıda kesebilecek kimse yoktu çevrede ve adam da fırına girişini engelliyordu. Arkasını dönüp gitmek istemedi. "Ben bela falan getirmedim."

"Meyve bahçesine yaptıklarını bilmiyorum mu sanıyorsun?" diye bağırdı Fenerer. "O gariplikler. Ağaçlardan biri... durmadan şarkı söylüyor. Şarkı! Bir elma ağacı. Neresi doğal bunun?"

Kiela'nın vücudu sanki buz tutmuştu. Caz'le kendisini büyü yaparken mi görmüştü? Gördüklerini hayal ettiğine onu ikna edebilecek ne söyleyebilirdi? O değilmiş gibi mi davransaydı? Ya da sadece bir oyun olduğunu mu söyleseydi?

Fenerer bir parmağını ona salladı. "Sen adaya en son gelensin, bu adada haftalardır yaşanan tek değişiklik bu. Yani senin yüzünden olmalı."

Beni görmemiş, diye düşündü Kiela, rahatlama hissi tüm vücudunu sarmıştı. *Tahmin ediyor.* "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben meyve bahçesine gitmedim. Falezin ötesindeki ormanın içindeki ailemin kulübesinde yaşıyorum. Gelmiştiniz, dükkânımı hatırlıyor musunuz?" Sesinin tizleştiğini fark etti ve yalan söylediğini adamın anlayıp anlamadığını düşündü. Kiela hiçbir zaman iyi bir yalancı olamamıştı. O yüzden âlimlerin, saray veya kanal inşası ya da ateş büyüsü gibi daha çok beğendiği bir bölüm yerine doğa büyüleri üzerine daha az gösterişli kitapların olduğu kütüphanenin üçüncü katma atanmıştı. Ona çalışmaları hakkında ne düşünüldüğü sorulunca, aslında çalışmalarının muhteşemliğinin övülmesini istediklerini anlamadan sık sık dürüst bir cevap verirdi.

"Beni kandıramazsın. Biliyorum–"

Kiela arkasında arnavutkaldırımlarında toynak sesleri duydu. Eadie'nin sesi yükseldi: "Kiela, bu yaşlı bunak seni rahatsız mı ediyor? Onu sakın ciddiye alma. O çok kıymetli teknesini bir kayaya sürdüğünden beri eskisi gibi değil."

Fenerer kaşlarını daha çok çattı. "O gün beklenmedik bir kuvvette fırtına vurmuştu."

"Liman alarmlarının sesinden sonra denizde kalmaya devam eden tek aptal tekne seninkiydi," diye karşı çıktı Eadie. "Ama neyse, yeter. Niye bugün kasabaya indin?" Bu soruyu Kiela'ya yöneltmişti.

Niye inmeyeyim ki? Liman alarmı da neydi? O çocukken böyle bir şey yoktu... veya vardı da o mu bilmiyordu? "Yeni bir reçel deniyorum, beğenebileceğini düşündüm. Bir hediye. Yabanmersinli." Larran'a getirdiği kavanozu sepetten çıkarıp Eadie'ye uzattı. *Lütfen şifalardan söz etme.* Fenerer'in önünde Eadie'ye çam kozalaklarını vermek istemiyordu. Bu ondan daha çok şüphelenmesine neden olurdu.

Eadie kavanozu aldı ve havaya kaldırıp ışığa tuttu. Bulutların arasından sızan bir parça güneş ışığında, kavanozun derin mavi-mor rengi bir mücevher gibi parlıyordu. "Ah, çok güzel. Tadını çıkartacağım. Biliyor musun?" Fenerer'e dönmüştü. "O ekmekle şu reçeli bi' denesen, belki daha tatlı bir insan olursun."

Adam homurdandı. Sonra da sinirli sinirli yürüyüp gitti.

Kiela kasılan göğsünün yumuşadığını hissetti, tekrardan nefes alabiliyordu. "Teşekkür ederim."

"O yaşlı bunağın canını sıkmasına izin verme," dedi Eadie sessizce. "Hepimiz onun düşündüğü gibi düşünmüyoruz. Çoğumuz düşünmüyoruz. Peki, bana bunu mu vermeye geldin sadece?"

Kiela sokağa göz attı, Fenerer'in gözden kaybolmasını bekliyordu. Ardından kumaşa sarılı beş çam kozalağını çıkardı. "Onları kimse bakmazken gömsen olur mu? Herhangi bir yanlış anlaşılmayı engellemek için."

"Tabii ki," diye katıldı Eadie. "Yanlış anlaşılma olmasını istemeyiz. Şimdi gidip Bryn'le işini hallet. Dışarıda oyalanılacak bir gün değil." Eliyle gökyüzünü gösterdi ve Kiela rüzgârın hızlandığını fark etti. Havada martılardan biri rüzgârın içine doğru uçuyor, hiçbir ilerleme kaydedemiyordu, sanki çatılar üzerinde hareketsizce asılı duruyormuş gibiydi. Kedilerin çoğu çatılardan kaybolmuştu. Çatılar onlar olmadan terk edilmiş görünüyordu.

Eadie tekrar teşekkür ettikten sonra Kiela içeri girdi.

Fırına girdiğinde, bir kez daha sıcak ekmek kokusu onu sarıp sarmaladı. Birkaç saniye o şekilde kalıp kokuyu içine çekti, sonra seslendi: "Bryn? Merhaba?"

Fırıncı arka odadan çıkıp geldi. Her zamanki önlüğünü giymemişti, kahverengi pantolon, düz bir tişört ve su geçirmez botlar giymişti. "Ah, Kiela! Böyle bir günde seni gördüğüme şaşırdım. Kasabada ne işin var?"

Bu, yabanmersini reçelini ikram etmeyi unutmasına neden oldu. Eadie bunun oyalanacak bir gün olmadığını söylemişti. Neden? Kanatlı kediler nereye gitmişti? "'Böyle bir günde' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Kiela.

"Fırtına geliyor, güneybatı yönünden vuracak. Balıkçılar teknelerini çoktan çekti, korumaya aldılar. Liman alarm zilini duymuyor musun?"

Ah. O anlama geliyordu demek. "Farkında değildim..."

"Gökyüzü mavi ve mor gözükmeye başladığında liman amiri zili çalar; bu, evde kalınması gerektiğine dair bir işarettir. Hızla gelip hızla geçecek ama bu arada bizi ne kadar kötü hırpalayacağını kestirmek imkânsız. Dükkânı kapatmak üzereyim, herkes evinde oturacaksa buranın da açık olmasına gerek yok. Ki sen de aynısını yapmalısın."

"Tamam. Eve gideceğim." Sepetinden yabanmersini reçelini çıkardı ve papatya vazosuyla kurdelelerin yanına, tezgâhın üzerine koydu. "Bunu sana vermek istedim, yeni bir reçel yaptım."

"Çok lezzetli olduğuna eminim ama güvenliğini tehlikeye atmaya değmez." Bryn ona kaşlarını çattı. "Niye burada kalmıyorsun? Yukarıda fazladan bir yatağım var. Kasabada fırtınanın geçip gitmesini bekleyebilirsin, sonra eve gidersin."

Kiela başını salladı. Caz tek başına kulübedeyken nasıl burada kalabilirdi ki? Eğer fırtına şiddetli vurursa, Caz

endişeden yataklara düşerdi. Kurdele çiçeğini tanıyordu, etkileyici bir hayal gücü vardı. Kiela'nın başına gelebilecek tüm felaketleri kafasında kurar, sonra da kendini kızın denize uçtuğuna ikna ederdi. "Hızla eve gideceğim," diye söz verdi Kiela.

"Bunları al," dedi Bryn, bir paketin içine birkaç tane tarçınlı çörek koyup ona uzattı. Kiela cebine uzanıp madeni bir para çıkaracaktı ki Bryn onu durdurdu. "Hediye karşılığında bir hediye. Ayrıca kimse almaya gelmezse bayatlarlar. Çörekleri almakla bana iyilik yapmış olursun. Güzel bir hamur işinin çöpe gitmesini izlemek istemem."

"Teşekkür ederim," dedi Kiela.

Çörekleri alıp dışarı yöneldi. Bryn dükkânını kapamaya başladı, kapının üzerine daha ağır bir kepenk indirdi. Kiela sokaktan aceleyle geçerken, kepenklerin yanı sıra birkaç pencerenin de kalın tahtalarla kapatıldığını fark etti. *Caz bunu yapmayı bilmiyor,* diye düşündü. *Fırtınanın yolda olduğunu da bilmiyor. Ama rüzgârı fark edip içeride kalacaktır.* Kiela onun kaktüsle tavuğu da içeri alacağını umuyordu.

Ortalıkta tek bir kedi bile yoktu.

Rüzgâr artık daha hızlı esiyor, binaların arasından uğuldayarak geçiyordu. Saçları yüzüne uçuyor, Kiela da önünü görebilmek saçlarını itip duruyordu ama rüzgâr saçlarını kaldırıp başının etrafında döndürüyordu. Kiela çörek paketine sarılıp koşmaya başladı.

Güzel mavi ve mor bulutların fırtına bulutları olduğunu nasıl anlamadım? O kadar uzun zamandır kütüphanedeki köşesinde yaşamıştı ki yaklaşan fırtınanın işaretlerini okumayı bilmiyordu. Zilin ne için çaldığını anlamasa bile bulutların rengini ve şeklini fark etmeliydi.

Zilin artık çalmadığını fark etti. İyi bir şey miydi? Hayır, kötüydü. Çok kötüydü.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Arnavutkaldırımları âdeta dövüyordu. Kiela kıyıya doğru koştu. Dalgalar artık dans etmiyor, çakıltaşlarıyla kumları sert bir biçimde döven kabaran köpükleriyle kıyıya çok daha hızla vuruyordu.

Yağmur Kiela'nın elbiselerini sırılsıklam etmişti ve görüş açısını engelliyor, falezi görmesine mâni oluyordu. Yukarısı tamamen görünmez olmuştu. Merdivenleri zar zor seçerken tırmanmayı düşünemiyordu ve rüzgâr, merdivenlerin kayalardan ayrılmasına sebep olmuş, merdivenler bir sağa bir sola sallanıyordu.

Merdivenlerden çıkamam.

Yoksa havaya uçardı. Ya da denize düşerdi.

Fırına mı dönseydi? Kiela arkasını döndü–

Hızla yağan yağmurla sokakları âdeta sel basmıştı ve yükselip kıyıya vuran dalgalarla sahilde birleşiyorlardı. Larran'ın evine gitmek çok daha mantıklıydı. Daha yakındı. Elinde yabanmersini reçeli kalmamıştı ve muhtemelen tarçınlı çörekler de vıcık vıcık olmuştu ama belki Larran ziyaretçi kabul ederdi. Dalgalar kuvvetle vurmaya devam ederken Kiela rüzgâra karşı gelerek Larran'ın panjurları sıkıca kapanmış pencerelerden sızan mum ışığının sıcacık parıltısına doğru yürüdü.

17. BÖLÜM

Fırtına Kiela'ya kırbaçlarcasına vururken Kiela da ısrarla kapıya vuruyordu. Arkasında suyun üzerinden bir çarpma sesi duyunca korkuyla irkildi. Omzunun üzerinden bakınca gökyüzünün morumsu kırmızı bir renge büründüğünü, renklerin içinden yıldırım izleri geçtiğini gördü. *Büyü fırtınası,* diye düşündü. Tabii ki. Rüzgârın nasıl hız kazandığına bakarak bunu tahmin etmesi gerekiyordu.

"Larran!" diye bağırdı.

Ama Larran onu dalgaların çarpma sesinden, yıldırımın gürültüsünden ve çatıya düşen yağmurdan dolayı duyamazdı. Kiela daha fazla titremeye başladı.

Kapının kolunu sarsarak tekrar bağırdı: "Larran! Lütfen, beni içeri al!"

Fırında kalmalıydım. Ya da Caz'le birlikte kulübede kalmalıydım. Caz iyi miydi acaba? Endişeden ve korkudan aklını yitirmiş olmalıydı. Elinin arkasıyla gözlerinden yağmur suyunu sildi ve sonra tekrar kapıya vurup kapı koluna asıldı.

Arkasında bir kükreme sesi duydu. Döndü...

Fırtına bulutları bir deniz ejderhası şeklini almıştı. Şimşek önce gözlerinde çaktı, sonra yağmurla kayganlaşmış sırtından

aşağı süzüldü. Kiela donakalmış bir hâlde öylece bakıyordu. Kalbi sanki boğazında atıyordu; *o şeyin* karşısında ne kadar küçük ne kadar kırılgan ve ne kadar narin olduğunun farkındaydı.

Birisi arkasından kolunu çekti.

Sendeleyerek eve girdi. Küt diye Larran'a çarptı. Larran, Kiela'yı bir eliyle sarıp kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

"Ah," dedi Kiela.

Larran gerçekten çok uzundu. Kiela bunu unutup duruyordu. Güçlü bir meşe ağacının gölgesinde güvenli bir sığınak bulmuş gibi hissediyordu kendini. Ona tamamen sarılmış bir hâlde, yüzünü görmek için başını kaldırmak zorundaydı. Larran yüzünde bariz bir endişeyle ona bakıyordu. "Kiela?"

Kiela onun tişörtünü de ıslattığını fark etti. Ürkmüş bir geyik gibi kollarından kurtuldu. "Özür dilerim. Ben..."

"Ne yapıyorsun burada? Dışarıda fırtına–"

"Sana reçel getirmedim," deyiverdi Kiela birden.

Niye böyle bir şey söyledim ki? Evet, reçel getirmeyi planlamıştı ama bu, şu an çok önemli bir detay değildi veya niye sırılsıklam ve titrer vaziyette burada olduğuna dair bir açıklama da değildi.

"Yine sırılsıklam olmuşsun," dedi Larran.

"Bunu alışkanlık hâline getirmek gibi bir planım yoktu." Dişleri birbirine vuruyordu. "Acaba–"

"Tabii ki, sana kuru bir tişört bulayım."

Kiela, Larran'ın yüzünün kızardığını fark etti. Başka bir şey söylemeden hızla yatak odasına gitti. Kiela da onu takip etti ve yatağın üzerine bir tişört bırakmasını izledi. Ardından ön odaya geçerken ıslak kıyafetlerin içindeki Kiela'ya bakmamaya özen gösterdi. *Islanmış bir sıçana benziyorum herhalde.*

Larran kapıyı kapadı.

Kiela hızla üstünü değiştirdi ve ıslak kıyafetlerini asmak için odadan çıktı. Dışarıdaki rüzgâra bir de uğursuz bir uluma sesi karışmıştı, sanki bir kurt sürüsü bulutların içinde avlanıyormuş gibiydi. "Böyle fırtınalar sık sık oluyor mu?"

"Evet. Son birkaç yıldır gittikçe artıyor."

Panjurlar sallanıyordu. Acaba dalgalar eve ulaşır mıydı? Bununla ilgili bir şeyler sormamaya karar verdi; başka seçeneği yoktu ki. Ya burada kalacak ya da kasabaya dönüp yolda denize uçmamayı umacaktı. *Burada kalmak daha güvenli.*

"Dengesiz büyü yüzünden, değil mi?"

Larran başını sallayarak onayladı. "İmparatorun büyücüleri isteseydi bu fırtınaları etkisiz hâle getirebilirdi. Ya oldukları yerden fırtınaların ne kadar kötü olduğunun farkında değiller ya da umursamıyorlar."

Rüzgâr sanki panjurları söküp içeri girmek istiyormuşçasına her yeri sallıyordu.

Larran'ın yüzünde garip bir ifade vardı, Kiela'nın saçlarına bakıyordu. Kiela otomatik olarak saçlarını düzeltti. Sırılsıklamdı tabii ki ama saçma bir şey takılmıştı. Islak bir kurdele gibiydi. Çekip alınca elinden bir parça yosun sallandığını gördü.

"Bu yenilebilir bir tür," dedi Larran.

"Kendi salatamı taşıyorum," dedi Kiela.

Kiela bunun o kadar da komik olduğunu düşünmese de Larran kahkahalar atıyordu. Sıcacık, çok güzel bir kahkahası vardı, sanki tüylü bir kumaşa dokunur gibiydi. Yosun parçasıyla ne yapacağını bilemeyerek onu mutfak lavabosuna attı, sonra sobaya yaklaştı. En son bu evdeyken Kiela yine baştan aşağı ıslaktı ama Caz onunla birlikteydi. Bu sefer sadece o ve Larran vardı. Ve fırtına. "Caz çok endişelenmiş olmalı," dedi.

"Eminim iyidir," dedi Larran. "Kulüben sağlam ve koyun arka tarafında kaldığı için daha korunaklı."

"Bu fırtınalar ne kadar kötüleşiyor?" diye sordu Kiela.

Larran tereddüt etti. "Değişir."

Epey kötüleşiyor yani, diye tercüme etti Kiela.

"Ama güzel gözüküyorlar. Gelip baksana." Eliyle yanına gelmesini işaret ettikten sonra panjurları kapalı pencerenin üzerindeki daha küçük bir pencereyi kaplayan tahtalardan bir tanesini kaldırdı. "Tüm penceredeki tahtayı kaldırmamak daha güvenli ama gelip sandalyenin üzerine çıkabilirsin."

Kiela sandalyenin üstüne çıktı. Penceredeki aralıktan dışarı bakmak için öne eğilince sandalyesi sarsıldı ve Larran da Kiela'yı sabit tutmak için bir kolunu ona doladı. Kiela gerildi.

"Özür dilerim," dedi Larran geri çekilerek. "Ben..."

"Hayır, sıkıntı yok. Teşekkür ederim." Başını eğip Larran'a baktı. Kiela sandalyenin üzerinde dururken ondan daha uzundu. Larran'ın ona aşağıdan bakan gözleri... sıcak bir kahverengiydi, içlerinde yeşil, kehribar, mavi ve hatta mor çizgiler vardı. Kiela baktıkça daha fazla renk gördü, ta ki öylece durup ona baktığını fark edene kadar. Gözlerini kırpıştırdı, utançtan yüzü kızarmaya başlamıştı. Bunun yerine, kendini dışarıdaki fırtınaya bakmaya zorladı.

Fırtına Larran'ın gözleri gibi içinde birçok rengi barındırıyordu, bu renk cümbüşü denizin üzerinden girdap gibi dönüyor; mor maviyi kovalıyor, siyah da şimşeğin tersi gibi içinden geçip gidiyordu. Şekiller oluşuyor, sonra dağılıyordu; bir aslan yüzü o kadar genişçe kükremişti ki çenesi açılıp yarılmıştı, daha sonra denize dalan bir kuş şeklini aldı. Kayalara çarpan bir dalga olarak kayboldu.

"*Güvende* miyiz?" diye sordu Kiela.

Larran'ın ne kadar yakında olduğunun farkındaydı, o da fırtınaya bakıyordu. Teninin sıcaklığını hissediyordu Kiela; artık onunla özdeşleştirdiği hafif tarçın kokusunu alabiliyordu

ve düzenli nefes alıp verişini dinliyordu. "Hiçbir şey güvende değil," dedi Larran.

Sadece hava hakkında konuşmadığını düşündü ama neyden bahsettiğini bilmiyordu. Eadie onun trajediler yaşadığını söylemişti, birden fazla. Kiela bir fırtınada akıl hocasını kaybettiğini biliyordu ve ebeveynlerinin de vefat ettiğini tahmin ediyordu. Tekrar onu inceledi, acaba düşündüğü şeyi söylemesini sağlayacak ne sorabilirdi? "Atbalıkların dışarıda iyi olacak mı?"

Larran, Kiela'nın atbalıklarını sormasına hem şaşırmış hem de memnun olmuş görünüyordu. "Buna herhangi bir canlıdan daha iyi uyum sağlıyorlar. Bak." Cama vurdu, Kiela da parmağını takip edip işaret ettiği yere baktı. "Aşırı büyüden kendilerini korumak için suya dalıyorlar."

Delice vuran dalgaların arasında atbalıkları sanki fırtınayla dans ediyormuş gibi suya atlayıp geri çıkıyorlardı. Vücutlarını sudan yağmura doğru kaldırıyor, birbirlerinin üzerlerinden atlıyor, daha sonra bir sonraki mor fırtına denizin üzerine vurmadan denizin içine dalıyorlardı. Kiela yanağının Larran'ın yanağının hemen yanında olduğunu fark etti. Başını birazcık çevirse... Larran da çevirse... Dudakları birbirine çok yakındı.

Bu düşüncelerin nereden çıktığını merak etti Kiela. Ona iyi davrandı diye miydi? Bu yeterli bir sebep miydi? Ya da yeterli olabilecek tek sebep miydi? Larran, Kiela'yı önemsiyordu. Onun kapısına tarçınlı çörekler bıraktığı ilk sabahtan beri bunu yapıyordu.

Başını birazcık çevirse... onu öpse...

Larran da onu öper miydi?

Ya da geri mi çekilirdi?

Şaşırır mıydı yoksa o da aynı şeyi mi düşünüyordu? Acaba o da ne kadar yakın olduklarının farkında mıydı? Onun ne kadar tatlı koktuğunun ne kadar sıcak olduğunun?

Larran, Kiela'nm onu öpmesini ister miydi? Ya geri çekilmekten daha korkunç bir şey yaparsa, iyi bir insan olduğu için ve onun kalbini kırmak istemediği için Kiela'nın onu öpmesine göz yumarsa? Kiela ne olursa olsun nazik olacağından emindi ve bilemezdi–

Larran pencereye yaklaştı. "Bu bir tekne mi?"

Kiela da dışarı baktı. "Nerede? Göremiyo–" Dalgalar arasında bir top gibi dönen beyaz bir tekneyi o an gördü. "Bu havada kim denize açılır ki?"

"Aptal biri," dedi.

"Ya da çaresiz." Caz'le birlikte Alyssium'dan kaçışlarını düşündü. "Bir balıkçı teknesi mi bu? Adadan biri mi?" Söylediği anda, adadan biri olmadığını anlamıştı. Balıkçıların hepsi havanın farkındaydı. Bryn, Kiela'nm bulutları fark etmemiş olmasına çok şaşırmıştı; geri kalan herkes tekneleri çekip camlarını tahtalarla kapatıp evlerine sığınmayı akıl etmişti.

"Küçük, daha ince bir tekneye benziyor. Bizim teknelerimizden biri değil."

Teknenin yelkenleri çaresizce direğe vuruyordu. Bir dalga, kol gibi uzandı ve teknenin gövdesini âdeta sardı, tekne birden gözden kayboldu. Kiela şaşkınlıkla bağırdı. Öylece gitmişti. Hayır; tekne tekrar yüzeye çıktı ama yana doğru eğiliyordu.

Larran pencereden uzaklaşıp hızla kapıyı yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Kiela neredeyse bağırarak.

"Kıyıya ulaşamayacaklar. O teknede kim varsa boğulacak."

Kiela sandalyeden aşağı zıpladı. "Sen de mi onlarla birlikte boğulmak istiyorsun?"

"Yardım edebilirim." Ceketini alıp giydi.

"Ama..." Fırtına onu yutacaktı! Gidemezdi! "Nasıl ulaşacaksın ki? Dalgalar! Rüzgâr!" Fırtınayla kayalar ve... "Teknede yaşayan biri olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Yapabilirim," dedi Larran. "Böyle bir fırtınada daha önce atbalığı sürmüştüm."

Korkunç bir fikirdi. Bunu görebilmesi için ne diyeceğini bilemiyordu. *Onu durduramam.* "Yardım edeyim. Nasıl yardım edebilirim?"

"Daha önce yalnızca bir kere sürdün ve harika bir gündü. Burada kal."

"Kalayım mı? Ama ya–"

Larran kapıyı açtı ve fırtına sanki bir davetiye bekliyormuş gibi aniden içeri doldu. Evin içindeki her şey altüst oldu. Deniz kabukları yerlere dağıldı. Mumluklar sarsıldı ve en yakındaki mum söndü. "Beni izle. Dinle. Kapıyı çalacağım, ben çalana kadar kapıyı açma."

Bunu dedikten sonra gitti.

Kiela kapıyı kapatıp pencerenin yanındaki sandalyeye koştu. Cama yüzünü yapıştırıp dışarıyı görmeye çalıştı: İşte oradaydı, başını aşağı eğmiş ve rüzgâra karşı gelmeye çalışarak taş iskeleye yürüyordu. "Hayır, hayır, bu korkunç bir fikir," diye mırıldandı Kiela.

Larran yüzünü rüzgârdan korumak için kolunu siper etmişti. Tüm vücudunu eğerek tüm gücüyle fırtınaya karşı koyuyordu, adım adım ilerliyordu. Kiela'nm elleri yumruk olmuştu. Yağmurla rüzgârın onu çarpa çarpa dövmesinin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordu. *Düşme,* diye düşündü. *Lütfen düşme.*

Bana geri dön.

Kayalıkların üçte birini geçmişti ki Larran durdu. *Ne oldu?* Kiela ona koşmak istiyordu ama bunun bir hata olacağını biliyordu. Dışarı çıkarsa Larran onun için endişelenir, kendisini düşünmezdi ve durum iki kat daha kötü olurdu.

Kiela dev bir dalganın onun üzerinde yükseldiğini görünce pencerenin kenarlarına tutundu, çığlık atmamak için zor

duruyordu. Ama dalga onun üzerine katlanıp Larran'ı denize sürüklemedi. Aksine, köpüğün içinden bir atbalığı belirdi. Atbalığının gölgesi fırtınalı gökyüzüne yansıyor, başı geriye atılmış ve yelesi sanki bir şelale gibi akıyordu.

Larran kayalardan havaya zıpladı.

Atbalığı havada döndü, Larran onun yelesini kavrayıp sırtına yerleşti. İskeleden fırtınanın içinde sallanan, batmaya yüz tutmuş tekneye doğru hızla ilerledi atbalığı. Şimdi üç tane bulut ejderhası vardı; birbirleriyle savaşıyor, her gök gürültüsünde çenelerini şaklatıyor, birbirlerini parçalarken kıvranıp bükülüyorlardı.

Yağmur var gücüyle cama vurunca Kiela irkilerek geri çekildi.

Cama tekrar yüzünü bastırınca Larran'ı bulamadı. "Larran!"

Sesi anında fırtınanın gürültüsüyle yutuldu, o kadar yüksek bir gürültüydü ki duvarlar sallandı. Kiela yanaklarında ıslaklık hissetti. Yağmur değildi. Gözyaşlarıydı. Ağlamaya başladığını fark etmemişti ama bir noktada ağlamaya başlamıştı. Gözyaşlarını görmezden gelerek denize bakmaya devam etti. Neredeydi...

İşte orada.

Larran'ı taşıyan atbalığı dalgaların üzerinden atladı. Tekneye ulaşmalarına az kalmıştı. Yukarıda gökyüzü sanki bir güç tarafından boğuluyormuş gibi bükülmüştü. Yağmur yağmıyor, âdeta kanıyordu.

Larran tekneye ulaştı.

Tekne yana eğilmişti, içine su doluyordu. Bir dalga daha yükseldi ve Kiela, Larran'ı yine gözden kaybetti. Nefesini tuttu, dudaklarından bir hıçkırık çıktı, sonra tekrar nefesini tuttu.

Bir dakika geçti.

Bir dakika daha.

Onu görmüyordu.

Boğuldu. Onu kaybettim. Ve ben artık... Bu düşünceyi nasıl bitireceğini bilmiyordu. Neye sahip olabileceğini, neye sahip olabileceklerini bilmiyordu ama bu artık her neyse, kızgın denizle gökyüzü onu yutup elinden almıştı.

Sonra tekneden uzak bir noktada bir hareket gördü: Altın renkli atbalığı, sırtında biri uzun, diğeri bitap düşmüş iki figürle birlikte delice çarpan dalgaların arasından yüzüyordu. Kiela izledi, hareket etmeye, yardım etmeye, hiçbir şey yapmaya kabiliyeti yoktu; onlar iskeleye ulaşırken yalnızca titriyor, nefesini tutup sonra tekrar nefes alıyordu. Larran'ın atbalığının sırtından inip yaralıyı kucağına almasını izledi. Adım adım, kayaların üzerinde ilerliyordu. Bir kere ayağı kaydı ama dengesini buldu, yabancıyı taşıyarak ilerlemeye devam etti.

Kıyıya ulaştı.

Rüzgârla ve yağmurla mücadele ederek ilerlemeye devam etti.

Kiela kapıya koştu ve o çalmadan açtı. Larran sendeleyerek girdi. Kiela, Larran'ın kucağındakini yatağa taşımasına yardım etti; bir kadındı, çok solgun görünüyordu, çok üşümüşe benziyordu ve ateş kırmızısı saçları vardı. O kadar sessiz nefes alıyordu ki Kiela kadını duymakta zorlanıyordu, ıslığı andıran bir tıslama sesi olmasaydı nefes aldığını bile anlamayacaktı.

Larran kapıyı güçlendirirken Kiela da baygın kadının ıslak tuniğini çıkarıp onu hızlıca sıcak battaniyelere sardı. Larran yatak odasına geri döndü ve kadının üstüne birkaç battaniye daha örtüp onu iyice sardı.

Sonra kendi ıslak kıyafetlerini çıkarıp kuru kıyafetlerle değiştirdi. Tir tir titriyordu ve Kiela baldırında bir sıyrık gördü.

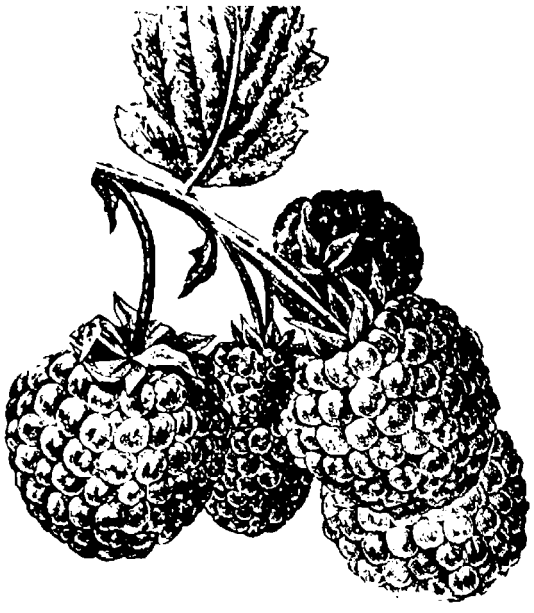
Yağmur ve denizle sulanmış kan, bileğine akıyordu. Kiela hızlı çalıştı; yarayı yıkadı, sonra mutfak çekmecelerinden birinden bulduğu bandajlarla sardı.

İkisi de konuşmuyordu.

Larran'm konuşacak gücü kalmamış gibiydi. Kiela da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Binlerce kelimenin dudaklarından dökülmeye hazır olduğunu hissediyordu. En sonunda, "Ölmediğine çok sevindim," dedi.

"Ben de," dedi Larran.

Sonra ikisi de sessizliğe gömüldü. Dışarıda doğal olmayan fırtına esip gürlemeye, yağmur yağmaya devam ediyordu.

18. BÖLÜM

"Kadının hayatını kurtardın," dedi Kiela.

Daha önce hiç bu kadar kahramanca bir hareket görmemişti. Veya aptalca.

Larran kadının başında dikilip üstüne bir battaniye daha örttü, sonra vazgeçip battaniyeyi aldı ve üzerindeki battaniyeleri kadının etrafına daha sıkı sardı. "Hâlâ uyanmadı."

"Ölebilirdin."

"O da ölebilirdi," dedi Larran. "Hâlâ ölebilir. Niye uyanmıyor?"

Kiela uzanıp elini kadının alnına koydu. Balık derisi gibi soğuk teni, battaniyelerin arasına gömülmekten sıcacık olmuştu. İlk geldiğinde solgun gözüken yanakları kızarmıştı ve daha kolay nefes alıp veriyordu. Gerçekten de hâlâ nefes alıyor olması başlı başına bir mucizeydi. "Ateşi yok."

"Ama çıkabilir," dedi Larran. "İç kanaması veya yarası olabilir."

Kiela, Larran'ın gözden kaybolduğu ânı aklından atamıyordu, dalgalar ilerisini görmesine izin vermemişti. Kiela da o an boğuluyormuş gibi hissetmişti. Hayatında hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı. O ânı kâbuslarında tekrar tekrar

yaşayacağını biliyordu. *Kimse kütüphanede boğulmuyor sonuçta. Ama yanabiliyorlar.* "Adada bir şifacı var mı?"

Gözlerini kadından ayırmadan başını aşağı yukarı salladı Larran. "Ivor. Fırtına diner dinmez ona götüreceğim. Ya da Ivor'u buraya getireceğim. İç kanaması varsa hareket etmemesi lazım. Uyanana kadar da iç kanaması olup olmadığını bilemeyiz. Uyanırsa tabii." Yatakla pencere arasında volta atmaya başladı, yatağa gelip kadını kontrol ediyor, sonra pencereye gidip fırtınayı kontrol ediyordu.

Kiela, Larran'ın endişelenip üzüldüğünü görüyordu. "Onu tanıyor musun?"

Larran başını iki yana salladı. "Buralı değil."

"Caltrey'deki herkesi tanıyor musun yani?" Kiela kütüphanedeki herkesi bile tanımıyordu, gerçi hepsi kitaplarını bırakıp dışarı çıkmıyordu, bu yüzden fırsatı da olmamıştı. En azından onun katındaki insanlar yüzünü tanırdı... Peki, tamam, kütüphanecilerin çeyreğini bile tanımıyordu. Hiçbir zaman gerekli olduğunu düşünmemişti.

"Burası küçük bir ada. Ayrıca ateş rengi saçları fark edilirdi."

"Alyssium'da öyle olmazdı. Orada pek moda." Elit kesim, saçları için büyücülere büyü yaptırırdı. Gökkuşağının tüm renklerini taşıyan saçlar görmüştü Kiela; metal gibi parlayan gümüşi saçlar ve buklelerin arasında ateşböcekleri yakalanmış gibi parıldayan saçlar da. Kiela kütüphaneye düzenli gelen kadınlarından birinin sadece saç rengini değil, aynı zamanda saçını çeşitli hayvanların şekline soktuğunu da görmüştü, sanki saçları kesilip kırpılan ve süslenen bir ağaç gibiydi. Bu kadınınsa saç rengi tek tondaydı, daha az elit kesimden olabilirdi. Ya da zenginlerle sosyalleşmek isteyen ve cebinde biraz fazla parası olan bir dükkân sahibi de olabilirdi. Kiela, bunun belirli bir aileye ya da davaya bağlılık gibi daha

derin bir anlam taşıyıp taşımadığını bilecek kadar modayla ilgili değildi ama mümkün olduğunu düşünüyordu. "Şehirden kaçmış olabilir."

"Kaçmış mı?"

Kiela o anda kelime seçiminden pişman oldu. Neden şehri terk ettiğini kimseye açıklayacak gücü bulamamıştı kendinde? Bunu söylemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordu. Sonuçta devrimi o başlatmamıştı ya! Yaptığı tek şey kaçmaktı. Belki de yanına aldığı kitaplar detayını atlasa... Nedense bunun hakkında konuşmak, annesiyle babasının ölümü hakkında konuşmak kadar zordu. Kaybı çok daha gerçek kılıyordu. Ama Larran'a söylemesi gerekiyordu, özellikle de onun şehre gidip büyü yardımı istemesini engellemek istiyorsa. *Şimdi söylemeliyim.* "Orası güvenli bir yer değil. Karmaşa var. Caz'le oradan ayrıldığımız gün–"

O sırada dışarıdaki fırtına dindi. Bir anda olmuştu, fırtınanın başlamasından bile hızlıydı, sanki birinin mum ateşini söndürmesi kadar hızlıydı. Larran penceredeki panjurları açtı ve Kiela da yanına gelip okyanusa baktı.

Gökyüzü sanki ortadan ikiye ayrılmış gibi görünüyordu. Mavimsi siyahlı mor gökyüzündeki sarı ve turuncu renkli sivri kesikler yaraya benziyordu. Kiela renklerin solmasını izledi; parlak turuncu limon sarısına döndü, limon sarısı beyaza. Etrafındaki gökyüzü de sakin bir maviye boyandı. Aşağıdaki okyanus sakinleşmişti.

Dalgaların çarpmasından ve rüzgârın uğultusundan sonra gelen sessizlik, fırtınanın en uç noktasındaki kargaşa kadar baş döndürücüydü. Çığlığın bir anda yok olması gibiydi; bir şekilde çığlığın kendisi kadar yüksek bir sesi vardı onu izleyen sessizliğin.

Kiela, "Nasıl..." diye başladı söze.

"Hep böyle oluyor. Sanki bir çocuk önce öfke nöbetine giriyor, sonra da yorgunluktan bayılıyor gibi. Sanırım büyü kendi kendini tüketiyor." Kapıya yöneldi. "Ivor'u getirmem lazım. Sen onu izleyebilir..." Eli kapı kolunda durakladı. "Hayır, kalamazsın. Caz. Ama ben de onu yalnız bırakamam."

İsmi duyunca Kiela'nın bedeninden bir elektrik dalgası geçti. "Caz!" Onu kontrol etmesi lazımdı. Yaralanmış, korkudan çıldırmış olabilirdi. Ama kurtardığı kadın... "Sen onunla kal. Ben Caz'in yanma giderken Ivor'u bulurum. Tabii yol üstündeyse. Nerede?" Bunu teklif etmeden önce sormalıydı. Şimdi Caz hakkında düşünmeye başlayınca aklma onunla ilgili bir sürü görüntü geldi; rüzgâr onu savurmuş, kök toprağını tutmayı başaramamış, toprağı dökülmüş...

İçeride kalmıştır. Güvendedir. Tabii Kiela'yı merak edip dışarı çıkmadıysa. Çok geç olana kadar fırtınanın yolda olduğunu fark etmediyse. Fırtına vurduktan sonra kaktüsü kurtarmaya çalışmadıysa. Ya da tavuğu. O güçlü rüzgâr hepsini savurmuş olmalıydı. *Geri dönmem lazım.*

"Şelalenin yanında, falez merdivenlerini geçtikten sonra," dedi Larran. "Seninle gelirdim ama onu yalnız bırakmak istemiyorum. Uyanırsa çok korkar, aklı karışır. Uyanmazsa da..." Yatak odasına doğru baktı. "Yalnız kalmamalı."

"Şelalenin neresinde?" Kiela orada bir ev görmemişti.

"Suya yaklaşınca ismini söyle." Onu kapıya geçirdi. "Ah, bekle." Neredeyse kurumuş kıyafetlerini uzattı ona. Kiela pantolonunu garip garip sallanarak giydi, sonra da Larran'ın gömleğinin düğmelerine uzandı, sonra durup kızardı. "Sende kalsın," dedi Larran. "Acele et ama dikkatli ol. Kendini riske atma. Elinden geldiğince hızla ve dikkatle git."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi Kiela.

Larran çoktan kurtardığı kadına dönmüştü.

Kiela, Larran'ın gömleğiyle koşarak evden çıkarken kendi bluzunu elinde tutuyordu. Dışarıda, sahil odun parçaları ve deniz yosunlarıyla kaplıydı. Ölü bir ağacın yarısı, çakıltaşlarının üzerindeydi ve üzerinde hâlâ bir rüzgâr gülü takılı olan bir çatı parçası yanına düşmüştü. Kiela ikisinin de yanından geçti. Rüzgâr tamamen dinmişti ve sanki bir özür niyetiyle dalgalar nazikçe kıyıya vuruyordu. Yukarıda güneş ışıldamaya başlamıştı, ıslak falezlerin pırıl pırıl parlamasına sebep oluyordu. Işıltılı kaosun garip bir güzelliği de vardı. Kiela başını kaldırıp merdivenlere baktı.

Birkaç merdiven, falez duvarından kopmuştu. Kiela yutkundu ve başka bir yol olmasını diledi. Başını çevirip Larran'ın evine bakıp bunu nasıl düzelteceğini...

Larran kapıyı çoktan kapamıştı.

Artık ilgileneceği başka biri var.

Bu düşünceyi ânında zihninden uzaklaştırdı. Tabii ki kadın için endişeleniyordu çünkü Larran öyle bir insandı. İnsanlarla, canlılarla ilgilenen biriydi. O yüzden günlerini atbalıklarıyla ilgilenerek geçiriyordu. O yüzden dumanı gördüğünde koşarak evine gelip bacasını onarmıştı. Öyle bir insandı.

Kiela bir anlığına daha fazlası olmasını diledi.

Ama merdivenleri tırmanmaya başlarken kendi kendine *Aptal,* dedi.

Tüm ağırlığını vermeden önce her basamağı tek tek test etti ve falezin ıslak kayalarına tutundu. Esinti sanki onunla oynuyormuş gibi gıdıklıyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Cesaret edebildiği kadar hızla tırmandı ve düşerse ne kadar yüksekten düşeceğini düşünmemeye çalıştı.

Kırık basamağın birinin üstünden atladı.

Sonraki basamak gıcırdadı ama kırılmadı, Kiela rahatlıkla nefes verdi. Güneş parlamaya devam ederken Kiela da tırmanmayı sürdürüyordu.

En tepeye ulaştığında gökyüzü kartpostallara yaraşır bir mavilikteydi ve fırtınadan hiçbir iz yoktu. Ama falezin ötesindeki çayırlık geride kalan enkazla doluydu: yapraklar, dallar, bir balık ağı. Kumsal gülünün yaprakları her yere savrulmuştu. Kasabaya tepeden bakınca parıl parıl kanatları güneşte parlayan kanatlı kedileri evlerin çatılarında gördü. Nereye– Ah, çatı katlarına! Kasabalılar kedilerin sığınması için onlara evlerinin çatı katını açmıştı. *Burada birbirimize göz kulak olmayı severiz.* Adalıların bu inancının sokak veya ev kedisi fark etmeksizin tüm kedileri kapsaması Kiela'nın çok hoşuna gitmişti.

Yere düşmüş bir ağaç dalının etrafından dolanıp şelaleye doğru koştu. "Ivor? Merhaba, Ivor?"

Fazla suyla kabarmış şelale, falezden aşağı gürültüyle akıyordu. Havayı her biri güneş ışığında parlayan su damlacıklarıyla dolduruyordu. Kiela gözlerini damlalardan koruyarak eve benzer herhangi bir şey aradı. Hiçbir şey bulamadı. Larran burayı işaret etmişti: falezin tepesindeki şelalenin yakınlarını. Yanlış anlamış olamazdı.

"Ivor!"

"Buradayım." Bir adam şelalenin arkasından, su damlacıklarının arasından çıktı. Bryn'in *On iki boynuzu var,* deyişini hatırlıyordu ama Kiela bunun nasıl görüneceğini hayal etmemişti. Kısa boylu, kahverengi derili, zayıf bir adamdı Ivor. Dizlerine kadar gelen kahverengi deri bir pelerin içindeydi ve boynuzları devasa bir taç gibi duruyordu.

Kiela bir anlığına ne diyeceğini bilemedi. Tek boynuzlu atı gördüğü anda olduğu gibi hissediyordu, sanki şelalenin yarattığı büyülü bir varlığa bakıyor gibiydi.

"Sen Eadie'nin kiraz ağacını iyileştiren kızsın." Başını eğip bir selam verince boynuzları öne doğru sallandı. Kiela toynak görmeyi bekleyerek adamın ayaklarına baktı ama

insan ayağıydı bunlar, çıplak ve üstünde yürüdüğü çimen kadar yeşildi.

"Şifa verdim yalnızca," dedi Kiela. "Sen adanın şifacısı mısın?"

Başını sallayarak Kiela'yı onaylayınca Ivor'un boynuzları tekrar sallandı. Göz alıcı bir manzaraydı.

Kiela çabucak Larran'dan ve kadından bahsetti. Larran'm onu nasıl kurtardığına anlatırken aynı korku içine oturdu. "Henüz uyanmadı ve Larran iç kanaması veya yarası olmasından endişeleniyor."

"Endişelenir tabii. Daha önce de yaşadı bunu. Hızla gideceğim. Ama sen... Fırtınanın verdiği zararı ortadan kaldırdıktan sonra, şifaların hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Kiela irkildi, irkilmemiş olmayı diliyordu gerçi. "Tabii ki. Evim–"

Ivor onun sözünü kesti. "Ben seni bulurum." Arkasında uçuşan peleriniyle kızın yanından geçip merdivenlere doğru ilerledi.

Kiela onun gidişini izledi, tüyleri diken diken olmuştu. Tam olarak kaçtığı şey başına gelmişti; ne olduğunu anlayabilecek kadar eğitimli birinden şifalarına dair sorular.

Kumsal güllerine ulaştığında Kiela merdivenlerin bazı basamaklarının kırık olduğunu hatırladı. "Basamaklara dikkat et! Birkaç tanesi kırılmış!" diye bağırdı.

Ivor arkasını dönmeden, "Hiç sıkıntı değil," dedi. Pelerini uzadı ve Kiela o anda bunun bir pelerin olmadığını anladı. Adamın kanatları vardı; bir ejderha kanatları gibi kahverengi ve deri kanatlar. Kiela onu izlerken adam falezden süzülerek uçtu.

Kiela bir dakika onun arkasından baktıktan sonra şifayla ilgili endişelerini ve adamın şüphelerini aklından silip ormana doğru, eve ve Caz'e doğru koştu.

19. BÖLÜM

Fırtına sert darbeleriyle ağaçları hırpalamıştı ama çok yoğun oldukları için birbirlerine tutunup dik kalmayı başarmışlardı. Yalnızca birkaç tanesi devrilmişti. Yapraklar parçası oldukları yeşil kubbeden ayrılmıştı; tüm orman sarsılmışa benziyordu. Ama Kiela yine de patikayı buldu, birkaç dakika sonra da kulübeleri görüş açısına girdi.

Çiçeklerin ve ağaçların yaprakları ile dalları bahçeye, çatının üstüne, kulübenin önüne yayılmış, her yeri sarmıştı. Bir çam ağacı devrilmişti ama hayati bir tehlike yaratmamıştı, koy yönünde kulübenin yanında uzanıyordu.

"Caz!" diye bağırdı Kiela. Çalı çırpıyı geçerek kapıya yöneldi.

Kapı açıktı.

Niye kapalı değil? Nerede–

"Kiela!" Caz filizleriyle koşabileceği kadar hızla koşarak ön kapıdan çıktı, sonra kendini havaya fırlatıp Kiela'nın kollarına düştü. Yapraklarını Kiela'nın boynuna sardı. "Öldüğünü düşündüm."

Toprak topunun ıslaklığına aldırmadan Kiela da ona sarıldı, kolları yapraklarını sardı. "İyiyim. Senin de iyi olmana çok sevindim."

"Yıldırım çarpabilirdi, denize düşebilirdin, üstüne ağaç devrilebilirdi– Anma töreninde yapacağım konuşmayı yarısına kadar yazdım bile. Çok güzel şeyler söyledim."

Kiela güldü. "Sağ ol, yani sanırım?"

"Beşli ölçüde yazdım."

"Harika."

"Öldüğün farklı şekillere uygun olarak farklı versiyonlar yazmam gerekti."

Kiela nazikçe, "Ölmedim ama," dedi. "Fırtına vurduğunda kasabaydım ve geri dönemedim. Larran'ın evine sığındım. O da alabora olmuş bir tekneden bir kadını kurtarmak için okyanusa daldı."

Caz geri çekilip yapraklarını Kiela'nm saçlarından çekti. "Birilerini kurtarmaya epey düşkün, değil mi? Bu pek sağlıklı olamaz." Caz aşağı indi, Kiela da Larran'ın gömleğindeki toprağı temizledi. "Kirlettiğim için özür dilerim ama tam olarak altı farklı şekilde ölmen de senin suçun."

Kiela tekrar gülmeye başladı, biraz olsun içi rahatlamıştı.

"Ölmediğine göre, sana bir sorunumuz olduğunu söylemem gerek," dedi Caz.

Kiela'nın kalbi sıkıştı. Fırtına kulübeye zarar mı vermişti? Çatı sızdırmaya mı başlamıştı? Kitaplar güvende miydi? Ya bahçe?

Daha soru soramadan kulübenin içinde bir çığlık duydu: tiz sesli ve yüksek sesli, kesinlikle insana ait olmayan bir ses. Tüyleri diken diken oldu. O da neydi öyle? "Caz? Nasıl bir sorun bu?"

"Kendi gözlerinle görmen lazım." Filizlerini kullanarak kendini kulübenin içine çekti, Kiela da hızla arkasından içeri girdi. Kapıya varan çimenin düzleşip sanki biri çamur içinde sürüklenmiş gibi bir yol oluşturduğunu gördü.

Kulübenin kapı aralığında kaktüs titriyordu. Sarsılırken dikenleri birbirine çarparak ses çıkarıyordu. "Meep" dedi.

İleriye bakınca birkaç reçel kavanozunun raflardan yere düştüğünü gördü Kiela. Fırtına sırasında yere düşüp parçalanmışlardı. Çamurlu suyun izleri dükkânın içine kadar gidiyordu.

"İyi olduğuna sevindim," dedi kaktüse ve sonra izleri takip ederek reçel rafının arkasına geçti. Hayret verici bir biçimde, banyoda olması gereken bakır küvetin, odanın ortasında sobanın önünde durduğunu gördü.

İçinde bir denizkızı vardı.

Kiela'nm ağzı kocaman açıldı. "Nasıl? Neden?"

Denizkızının bedeni suyun altındaydı, gümüşi kuyruğu küvetin kenarından sarkıyordu ve yosun saçlı başını kollarının arasına almıştı. Kiela konuştuğunda denizkızı gümüşi pullarla kaplı yüzünü kaldırıp martı çığlığına benzeyen delici bir sesle bağırdı. Minik kulübenin içinde çığlığı yükseldi ve sanki Kiela'nm kafatasının içinde yankılandı.

Kiela yanına koşarak, "İyi misin?" diye sordu. Tabii ki iyi değildi. İyi olsaydı öyle bağırıyor olmazdı. Ama neden buradaydı? Yaralanmış mıydı? Kiela binlerce soru sormak istiyordu.

Arkasındaki Caz, "Koydan buraya merdivenleri tırmanarak gelmiş. Onu merdivenin tepesinde, yanında bebeğiyle buldum."

Bebeği mi? "Neden–"

Denizkızı tir tir titreyen perdeli parmağıyla bir yeri işaret etti.

Şöminenin önünde, bir yığın yorganın üstünde bir denizbebeği uzanıyordu, bu Kiela'nın koyda yüzdüğünü gördüğü denizbebeğiydi. Soluk yeşil renkli vücudu, ona fırtınanın yardığı gökyüzünü hatırlatır bir biçimde mor kesikler içindeydi ve minik kıvılcımlar, gözkapaklarının üzerinde başıboş şimşek parçaları gibi kıvrılarak dolaşıyordu.

Caz titrerken yapraklarını döküyordu. "O çıkardığı kıvılcımlarla suyun içinde yüzemez ama dışarıda da kuruyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sorununun ne olduğunu anlamadım. Meep'le birlikte küveti annesi için doldurduk ama..."

"Yıldırım hastalığına yakalanmış," dedi Kiela. Hastalık hakkında okumuştu: Büyüyle doğan bir canlı tek seferde çok fazla artık büyüye maruz kalırsa büyü miktarı fazla gelebilirdi. Denizbebeğinin küçücük vücudu, büyünün yönettiği fırtınanın içindeki tüm o gücü kaldıracak kadar dayanıklı değildi. İlgilenilmezse kalbi durabilirdi. "Bir şifacı var. Ivor. Onu getireceğim." Larran'ın evinde kurtardığı kadınla birlikte olmalıydı...

Kiela gitmek için döndüğünde denizkızı elini uzatıp Kiela'nın bileğini tuttu. Parmakları sanki deriden değil de deniz kabuğundan yapılmış gibi ıslak ve sertti. "Şifacı olmaz."

Konuşabiliyor! Kiela denizkızlarının gırtladığının adalıların dilini telaffuz edebilecek şekilde yaratıldığını bilmiyordu. Bu muazzam bir şeydi. Acaba âlimler bunu– *Kes şunu, bebeğe odaklan.* "Yardıma ihtiyacı var ve ben ne yapacağımı–"

"Sen."

Kiela başını iki yana salladı. "Ama bilmiyorum–"

Denizkızı bakır küvetten dışarı su sıçratarak yüzünü Kiela'nın yüzüne yaklaştırdı. Nefesi yoğun bir balık kokusuyla okyanusu hatırlatıyordu. Dişleri köpekbalığı dişleri gibi sivriydi. "Sen."

Yaşlar Kiela'nın gözlerine doldu. Yardım etmeyi *tabii ki* istiyordu ama nasıl? Denizkızı ne yapmasını bekliyordu? "Bana ne yapacağımı söyle. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Büyü."

Kiela başını iki yana salladı. "Ama ben–"

"Tabii ki!" dedi Caz. "Büyüye ihtiyacı var! Buna büyü sebep oldu, o yüzden iyileştirmek için de büyü lazım. Keşke bir büyücü olsaydı..."

Ama yoktu. Yalnızca Kiela ve çaldığı büyü kitapları vardı.

"Sen. İyileştirdin. Ağaçları." Denizkızı, her kelime canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Onu. İyileştir."

Bu yüzden buraya, bize gelmiş. Yardım edebileceğimizi düşünüyor.

Ama ağaç büyüsü, bir sürü araştırma ve denemeden sonra elde ettikleri tek şifaydı. Yardımcı olabilecek kitapları hafızasından tarıyordu, yıldırım hastalığı üzerine bir kitap var mıydı? Okuduğunu biliyordu ama neredeydi? Yanında getirmiş miydi?

Evet.

Evet, bir kitap hatırlıyordu. Yeşil kapaklı. Kenarları süslü. İki yazarı vardı; bir büyücü ve bir şifacı. Üçüncü sandığa koymuştu. "Caz, hızlı araştırma."

"Yaşasın!" diye sevindi Caz.

Denizkızı köpekbalığı dişlerini göstererek tısladı.

"Ciddiye alıyoruz, yemin ederim!"

Kiela koşarak arka odaya gitti ve üçüncü sandığın üzerindeki battaniyeyi kaldırdı. Kitapları çıkartıp yatağın üzerine yığmaya başladı. "Yeşil kapaklı. İki yazarlı." Caz de yanına gelmiş, kitapları sandıktan çıkarmasına yardımcı oluyordu. "Çoğunlukla hasta çiftlik hayvanlarını iyileştirmek için büyülerden oluşan bir derleme, hayvanların tedavisine yardım olmak için yazılmış ama büyü nüfuz etmiş yaratıklara dair de bir bölüm var içinde." Denizkızının bu ifadeye alınmamasını umdu. Deniz halkı insan sınıfına giriyordu, onlara "yaratık" demek kabalıktı ama bu eski metinlerde yaygın bir kullanımdı. Sonuçta bilgi bilgiydi ve Kiela'nm elinde olan da buydu.

Caz'le birlikte sandığı epeyce boşaltmışlardı. Kaktüs odanın çevresinde gezinip duruyordu. Kiela'nın içinde onun da tuhaf bir biçimde yardım etmek istediğine dair bir his vardı ama kaktüsün bu kadar bilinçli ve canlı olmasının ne anlama geldiği üzerine endişelenecek vakti yoktu şu an. Bu tuhaflığı aklına yazdı, hayati bir durum olmadığında bunun üzerinde duracaktı.

"Aha!" Caz filizleriyle ince yeşil bir kitabı havaya kaldırdı.

Kiela kitabı Caz'in yapraklarından çekip aldı, bağdaş kurup oturdu ve elinden geldiğince hızlı okumaya başladı. Yıldırım hastalığı, yıldırım hastalığı, yıldırım hastalığı... İşte bölüm buradaydı! Hızlıca göz gezdirdi. Bir tedavisi olması lazımdı... Yoksa neden bunun üstüne bir kitap yazsınlardı? "Bu malzemelere ihtiyacımız var." Görebilmesi için kitabı Caz'e tuttu. Kaktüs de Caz'in yanına gelmişti, sayfaya bakıyor gibi duruyordu. Acaba okumayı biliyor muydu? Caz'in nasıl okuyabildiğinden Kiela hâlâ emin değildi. Caz bilgiyle yaratılmıştı. Asi bir kütüphaneci tarafından yaratılmanın bir yan etkisi olmalıydı. Kiela kaktüse bakarak onun da benzer bir vaka olup olmadığını merak etti. *Sanırım artık asi kütüphaneci benim.*

Listedeki çoğu malzeme doğaldı ve kolaylıkla bulunabilirdi: Yıldırım vurmuş bir ağacın reçinesi (Kiela eve gelirken yolda görmüştü), yetişkin insan tükürüğü (bunu Kiela kendisi sağlayabilirdi), bir tüy (tavuğun hâlâ bahçede olmasını umdu), bir avuç toprak (bahçede ya da Caz'in kökünde bir sürü toprak vardı ama Kiela tabii ki almaya kalkmazdı asla)... Ama aynı zamanda verisad bitkisi yaprakları da listede vardı. "*Verisad* bitkisi ne ki?"

"Diğer bitkilerin gölgesinde büyüyen çok küçük, nadir bulunan parlak yapraklı bir bitki." Caz'in yaprakları hışırdadı. "Bahçede görmedim hiç. Caltrey'de yetişiyor mu bilmiyorum."

Kaktüs, "Meep!" diyerek yatak odasından çıktı.

"O zaman yerine koyabileceğimiz bir bitki bakarız." Denizkızını hayal kırıklığına uğratmayacaktı, hele de elinin altındaki yüzyıllık bilgilerle. "Bununla ilgilenmek ister misin? Ben yıldırım vurmuş çam ağacını nerede bulabileceğimi biliyorum."

"Tamam, bunu ben hallederim," dedi Caz.

Kiela yatak odasından koşarak çıkıp denizkızına, "Bir planımız var. Sadece..." dedi. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu, bebeğinin ölmediğinden emin ol mu diyecekti? "Geri döneceğiz. Bazı malzemelere ihtiyacımız var."

Denizkızı kuyruğunu sallayıp tıslayarak, "Git," dedi.

Kiela kırık reçel kavanozlarının etrafından sekip koşar adımla kulübeden çıktı. Yıldırımın yakıp kavurduğu o ağacı nerede görmüştü? Faleze giden patikanın üstünde olmalıydı... Arkasına bakmadan ormanın içine saldı. Çevresinde kuşlar şakıyordu, Kiela fırtınanın ardından ilk kez bunu yaptıklarını fark etti. Kuşların fırtınayı sağ salim atlattığını umuyordu. Ağaçları tarayarak elma çiçeği kuşuna bakındı ama görebildiği tek şey serçelerdi. Bulut ayılarının iyi olup olmadığını merak etti. Acaba hasar görmüş ağacı mı koruyorlardı? Kozalak büyüsü o ağacı iyileştirir miydi? Gerçi ilk önce reçineye ihtiyacı vardı...

Patikanın üçte birini gittikten sonra yıldırım çarpmış ağacı buldu. Durdu, onu izleyen herhangi bir bulut ağaç koruyucusu varsa diye bir özür mırıldandı. Kabuğun bir parçasını tutup gövdeden koparak aldı, hem yanmış hem de yanmamış kısımlardan almaya özen gösterdi. Büyünün hangisini gerektirdiğini bilmiyordu, bu yüzden ikisini de elinin altında tutması akıllıca olurdu.

Kiela hızla dönüp uçar adımlarla kulübeye gitti. Dosdoğru evin içinden geçti; bakır küvetteki denizkızının ve şöminenin

önündeki denizbebeğinin yanından geçip arka kapıdan çıktı ve bahçeye daldı. Bitkilerin birçoğu yağmurla dümdüz olmuştu. Çamur ayakkabılarına bulaşıyordu. Tavuk çamurlu ağılının içindeydi hâlâ. Sağ salim atlatmıştı fırtınayı. Kiela hayvanın sırtından bir tüy kopardı.

Tavuk gıdaklayıp tüylerini kabarttı.

"Özür dilerim."

Kiela, eve yakın olduğu için biraz daha kuru olan toprak parçasından bir avuç aldı. İçeri koşup toprağı, tüyü ve ağaç kabuğunu tezgâhın üzerindeki bir kâsenin içine koydu. Arkasında, bebeği zayıf zayıf inleyince denizkızı gerginlik içinde sağa sola su sıçrattı. Kiela kâsenin içine tükürüp malzemeleri karıştırdı. Eksik olan tek malzeme yapraklardı.

"Verisad yapraklarının yerine kullanabileceğimiz bir şey buldun mu?" diye sordu Caz'e.

Caz yatak odasından çıkıp filizlerini havada salladı. "Hayır! Hiçbir şey bulamadım! Fesleğen, keçi peyniri, keçi toynağı yerine kullanabileceğin malzemeler söyleyebilirim ama verisad için yok! Ayrıca niye bu kadar büyü keçilerin etrafında dönüyor? Eğer sonucun yalnızca evine yakın bir yerde etkili olmasını sorun etmiyorsan, kaz ya da kuğu yumurtası yerine tavuk yumurtası kullanabilirsin. Belli ki tavuklar etrafta gezinmeyi sevmiyor, sebebi bu olabilir belki? Gerçi bizim tavuğumuz sayılmaz, o gayet mutlu görünüyor. Verisad bitkisi için uygun bir şey bulamıyorum çünkü başka hiçbir büyü için bu malzeme gerekmiyor ve ben–"

"Meep."

Kiela arkasını döndü.

Bahçeye açılan kapının eşiğinde duran kaktüsün dikenlerine küçük, parlak yapraklar takılmıştı. "Caz?" diye sordu Kiela. "Onlar–"

"Ah, benim olağanüstü akıllı arkadaşım," dedi Caz kaktüse. "Verisad yaprakları bunlar."

Kiela kaktüsün dikenlerinden değerli yaprakları alıp malzemelerin üstüne koydu ve karıştırarak onları bir macun hâline getirdi. "Sen bir kahramansın," dedi kaktüse. "Teşekkür ederim."

"Meep."

Macun dolu kâseyle şömineye gidip bebeğin yanında diz çöktü. Denizbebeği cenin hâlini almıştı. Kuyruğu vücudunun etrafına sıkı sıkı sarılmıştı ve titriyordu. Annesi cildini nemli tutmak için suda kalmak zorundaydı ama bebeğini yanına alamıyordu çünkü fırtınadan kaptığı büyülü yıldırımlar, hâlâ vücudunda geziniyordu. Suya girerse yıldırımın etkileri çok daha yıkıcı olabilirdi. Ama dışarıda kalmaya devam ederse de...

"Her şey yoluna girecek." Kiela bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama söylemek zorundaydı. Yıldırım hastalığı bebeği öldürüyordu, ayrıca çok uzun zamandır suyun dışındaydı. Cildi o kadar ince ve solgun görünüyordu ki! Sanki her nefes alış verişi canını yakıyormuş gibi nefesi hırıltılıydı. "Caz, büyü kitabını açık tutar mısın?"

Bebek acı içinde inleyince annesi tekrar çığlık attı.

Caz yaprakları titreye tireye kitabı Kiela'nın yanında sabit tuttu.

Kiela kitaptaki talimatları takip ederek karışımı bebeğin omurgasına sürdü, sonra da büyüyü yüksek sesle okudu. Tüm dikkatini ufaklığa vererek her kelimeyi bir zil belirginliğinde telaffuz etti.

Sanki ormandaki her esinti, ağaçların üzerindeki her bir kuşun şakıması, küçük kulübenin içindeki her bir kalp atışı sessizliğe bürünmüştü.

Son heceyi söyledikten sonra denizbebeğinin derisi karışımı emdi, geriye yalnızca kahverengimsi yeşil bir iz bıraktı,

bu iz de hızla soldu. Kiela nefesini tuttu. Yavaşça, çok yavaşça yıldırım izleri kaybolmaya başladı ve cenin pozisyonundaki bebek normal bir pozisyon aldı.

Gözlerini açıp kollarını uzattı.

Denizkızı bir çığlık atıp küvetten çıktı. Bebeğini kollarına alırken su yere, şömineye ve Kiela ile Caz'in üstüne başına sıçradı. Caz yapraklarını siper ederek büyü kitabını sudan korumaya çalışıyordu. Denizkızı kollarında bebeğiyle küvete girdi ve bebek ânında suyun altına daldı.

"Meep?" diye sordu kaktüs.

Bebek başını dışarı çıkarıp güldü, gülüşü dalgaların kumsala vuruşuna benziyordu. Kiela gülümsedi. "İyileşti," dedi Kiela. "Başardık."

20. BÖLÜM

Kiela denizkızıyla denizbebeğinin merdivenlerden koya inmesine yardımcı olduktan sonra hem fırtınanın hem de beklenmeyen ziyaretçilerinin yarattığı dağınıklığı toparladı. Kaktüs, iğnelerine bir havlu takmış, yeri siliyordu. Kiela da bakır küveti boşaltıp tuvalet kapısının arkasına yerleştirdi. Battaniyeleri yıkadı ve kurumaları için bahçeye gerdiği bir ipe astı; bebeğin çıkardığı kıvılcımların bıraktığı ufak tefek yanıklar vardı ama hiçbiri delinmemişti. Ardından Caz'in büyü kitaplarını sandıklara yerleştirmesine yardım etti, kullanılmamış battaniyelerle üzerini örttü. Yatak odası eski düzenine kavuşunca dükkânın içindeki kırılmış kavanozları inceledi. Neyse ki kavanozların çoğu sağlamdı. Göründüğünden daha kötü değildi durum, ki bu harika bir haberdi, özellikle de dökülen kan kırmızısı ahududu reçelinin ortalığı küçük bir cinayet mahalline çevirmiş olduğu düşünülürse.

Cam parçaları temizlenip yer silindikten sonra Kiela yatağına gömüldü ve güneş kulübenin içine sızıp kapalı gözkapaklarına dürtünceye kadar da uyanmadı.

Uyandığı anda denizbebeğini, sonra da Larran'm kurtardığı kadını düşündü. Yataktan kalktı, elini yüzünü yıkayıp

deniz köpüğü ve yeşil tonlarında bir etek, temiz bir bluz ve en sevdiği botlarını giydi. Fırtınadan etkilenen başka birileri olup olmadığını ve onlara yardım edilip edilmediğini merak ediyordu. *Ne garip,* diye düşündü. Normalde uyandığında ilk düşüncesi kitapları olurdu. *Burası beni değiştiriyor.* Bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi.

Hem kurdele çiçeği hem de kaktüs bahçede, fırtınanın getirdiği çer çöpü temizliyordu. Caz küçük çalı çırpıları toplamak için filizlerini kullanıyor, kaktüs de dikenleriyle bu yaprakları Caz'e doğru sürüklüyordu. "Önce denizkızına, sonra da Larran'a bakacağım, tamam mı?" diye seslendi Kiela. "Benimle gelmek ister misiniz?"

"Burada yapılacak çok iş var, sağ ol."

Kaktüs de, "Meep," diyerek Caz'i onayladı.

Kiela ikisine de el salladı. "Tamam, iyi eğlenceler." Acaba kaktüs başka kelimeler söylemeyi öğrenecek miydi? Düşünebilen etli bitkilerin gelişim süreci hakkında özel bir fikri yoktu. *Ah, bu çok iyi bir araştırma konusu olur.* Tabii kaktüsün nasıl yaratıldığını ortaya çıkarmak korkunç bir fikir değilse.

Kapıdan çıkmadan hasar görmemiş reçel kavanozlarından birini aldı. Eğer Larran'ın kurtardığı kadın iyileştiyse, belki reçel severdi. Veya belki denizbebeği reçel seviyordu? Deniz halkı reçel sever miydi? Onların hangi yemekleri sevip hangilerini sevmediği üzerine bir araştırma yayınlanmış mıydı acaba? Kiela daha önce aniden küvetinde denizkızı bulan bir âlim, büyücü ya da kütüphaneci duymamıştı hiç. *Bu büyük bir haber.* Koyu kontrol etti ama ne denizkızı ne de bebek oradaydı, Kiela bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Demek ki artık eski durgun hâline dönmüş denizdeydiler.

Kiela ormana yürürken kuşlar cik cik ötüyordu. Orman ruhları için ağaçların arasına baktı ama hiçbirini göremedi.

Larran'ın kurtardığı kadının uyanıp uyanmadığını merak etti.

Larran'ın fırtınalı okyanusa dalışından sonra kendine gelip gelmediğini merak etti.

Acaba Ivor hâlâ Larran'ın evinde miydi? Ona şifaları hakkında soru sormaya karar verirse ne diyeceğinden emin değildi. En iyisi ondan kaçınmak olacaktı.

Belki de kulübeden çıkmadan önce biraz daha beklemeliydi. Evde kalıp Caz'le kaktüsün bahçeyi ve kulübenin etrafını temizlemelerine yardımcı olmalıydı. Kırılıp dökülen reçellerin yerine yenilerini koymak için reçel yapabilirdi. Veya kitaplarda daha fazla büyü araştırabilirdi.

Kiela ormandan çıktıktan sonra durakladı. Önünde, tarlanın ötesinde falezin üzerinden şelale akıyordu. İçinden bir ses geldiği yolu dönüp eve kaçmasını söylüyordu. *Dur artık,* dedi kendi kendine. Şifacının Kiela'nın büyü yaptığına dair herhangi bir kanıtı yoktu ve şüphelerden kaçmanın en iyi yolu da şüpheli davranmamaktı. Larran'ı ve kadını kontrol etmek istemesi çok doğal bir davranıştı.

Şelaleye bakmamaya karar veren Kiela merdivenlerden indi. Kendisine kırık basamaklara dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı; aşağı inerken yolun üçte birinde bir tane kırık basamak olmalıydı.

Tam o basamağa geldiğinde kırık basamakların yeni tahta parçalarıyla değiştirildiğini fark etti. Ayrıca korkuluğun da bazı yerleri onarılmıştı.

Larran yapmış olmalıydı. Buna emindi. Tam da onun yapacağı bir şeydi. Ama ne zaman yapmıştı? Kurtardığı kadınla ilgileniyordu ama vakit bulup basamakları onarmaya gelmişti. *Benim için mi?* Falezin ötesinde Ivor dışında yaşayan biri yoktu, ki o da merdivenlere ihtiyacı olmadığını kanıtlamıştı. Kiela kendini gülümserken buldu.

Benim için yapmış.

Tam olarak Larran'ın yapacağı bir şeydi: kimsenin rica etmediği bir iyilik.

Hayatında hiç bu kadar nazik biriyle tanışmamıştı Kiela. Kendi yorgunluğunun arasında basamakları tamir etmişti çünkü Kiela'mn o merdivenleri kullanacağını biliyordu. Kimse ondan bunu istememişti. Kimse bunu düşünmemişti bile. Nezaket bedenine sığmıyor, âdeta taşıyordu. Belki de bu nezaketi tehlikeli derecedeydi.

Kiela kıyıya ulaşıp deniz yosunu kaplı sahili geçti ve Larran'ın evine doğru yöneldi. Güneş ışığının içeri girmesi için panjurlar sonuna kadar açılmış ve verandadan yosunlar temizlenmişti.

Kiela kapıyı çaldı.

Beklerken şöyle düşünüyordu: *Onu öpmeliydim.* Birbirlerine çok yakın durdukları ânı tekrar düşününce yüzü kızarmaya başladı.

Larran kapıyı açmadı.

Kiela kapıyı tekrar çaldı. Yine cevap yoktu.

Pencereden içeri bakmaya çalıştı ama hiçbir hareket göremedi. Belki evde değildi. Nerede olabilirdi ki? Ya hastaysa? Ya bayılıp yere düştüyse? Fırtınadan dolayı iç kanaması olabilirdi. Merdivenleri tamir ederken iyice yorgun düşmüş de olabilirdi.

Kapıyı itip açarken, "Larran?" diye seslendi.

Sessizlik.

İçeri girerken tekrar adını seslendi. Yatak odasına göz attı. Orada yoktu, kadın da yoktu. Ama yatak yapılıydı, bulaşıklar yıkanmıştı ve ortalıkta herhangi bir kargaşa izi yoktu. Kiela reçel kavanozunu mutfak masasının üzerine bıraktı.

Belki Ivor hastayı evine götürmüş ve Larran da onlara eşlik etmişti? Öyleyse basamakları tamir etmesinin sebebi bu da olabilirdi. Kiela için değil de o kadın için. *Kimin için*

olduğu fark etmez, hâlâ ne kadar nazik bir insan olduğunu gösterir.

Off, neredeyse boğulan bir kadını kıskanıyor olamam, değil mi?

Bu çok saçma olurdu.

Larran komşuluğa fazla önem veren bir komşuydu sadece. Neredeyse öpüşmeleri dışında... gerçi bunu Kiela tamamen kafasında kurmuş olabilirdi. Birinden Larran'ı kıskanmasını haklı gösterecek bir ilişkileri yoktu. Ayrıca kadın bilinçsizdi. Sian'ı kıskanması daha mantıklı olurdu.

Evden çıkarken arkasından kapıyı kapattı ve ne yapacağını düşündü. Şelalenin arkasında yaşayan Ivor'u mu ziyaret etseydi? Çok riskli bir hareket olurdu. Eve geri mi dönseydi? Falez merdivenlerini hâlihazırda indiği düşünülürse mantıklı bir hareket olmazdı.

Bryn'i ziyaret etmeye karar verdi. Arkadaşının ve fırının fırtınayı sağ salim atlamış olduğundan emin olurdu. Sonra da Caz'le kaktüse bahçede yardım etmek için eve dönerdi.

Kiela kararını vermiş bir biçimde sahilden dosdoğru ilerledi; daha doğrusu ilerlemeye çalıştı. Sahil hâlâ o kadar çok çerçöple kaplıydı ki, yarısının üzerinden tırmanmak, geri kalanınınsa arasından kıvrılarak geçmek zorunda kaldı. Kasabaya ulaştığında sokakların daha iyi durumda olmadığını gördü. Fırtına her şeyi sağa sola savurmuştu: el arabaları, variller, çamaşırlar, kâğıtlar. Ama en kötüsü balıklardı. Ölü balıklar sokakları doldurmuş, çatıları esir almıştı. Halk ellerinde sepetlerle ya yem ya da türlü yapmak için balık ölülerini topluyordu. Çatıların üzerindeyse kanatlı kediler ziyafet çekiyordu. Kiela'nın kasabaya gelişlerinde gördüğünden çok daha fazla insan temizlik yapıyordu. Kiela eve sıvışmış olmayı diledi.

İşiyle gücüyle meşgul olan çoğu insan onu görmezden geldi. İçlerinden birkaç kişi el salladı. Sokaktaki kaostan

kaçmaya çalışırken bazıları onu meraklı gözlerle süzdü. Kurumuş çeşmeyi ve ilerisinde Bryn'in fırınım görene kadar daha hızlı yürümeye başladı; insanların, yetişeceği bir yer olduğu için aceleci davrandığını düşünmelerini istiyordu, paniklediği için değil.

Bryn, fırtına temizliğine ara verip fırına gelen çok yorgun ve çok aç insanlara içecek ve hamur işi dağıtmakla meşguldü, bir masadan diğerine koşuyordu. Kiela'nın görebildiği kadarıyla fırın çoğunlukla sağlamdı. Tabela savrulmuştu ve şimdi duvara yaslanmıştı. Birkaç kiremit yerinden sökülmüştü ama panjurlar pencereleri korumuştu. Ve duvarlara yapışmış yosun parçaları dışında hasar görmemişe benziyordu. Kiela rahatlayarak bir nefes verdi. Belki de tek kayıp, fırtınadan kurtulan kadının teknesiydi.

"Kiela!" dedi Bryn. "İlk ada fırtınan nasıl geçti?"

"Bayılmadım," diye itirafta bulundu Kiela. "Ama kasaba iyi görünüyor".

"Evet, Caltrey'de evlerimizi sağlam inşa ederiz." Bryn duvara şap şap vurunca gevşek bir kiremit çatıdan düştü. Gürültüyle yere çarpıp ikiye ayrıldı.

İkisi de kiremide baktı.

"Yani sağlam sayılır," diye açıkladı Bryn.

"Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Kiela.

Bryn başını iki yana salladı. "Ah, hayır, senin zaten bir sürü–"

İçeriden bir erkek çocuğu, "Bryn! Yanıyor! Ne yapacağım?" diye bağırdı. Bryn'in yeğeni Tobin başını uzattı. "Tamam, sıkıntı yok. Üstüne su döktüm. Her şey yolunda."

Bryn gözlerini kapatıp elleriyle ona kadar saydı, sonra gözlerini yeniden açtı. "Aslında, senin için sıkıntı olmazsa... herkese çay koyabilirsen, ben de Tobin'in fırınımı suya boğmadığından emin olurum. Zamanın için sana ödeme yaparım."

"Hayır, ödemeye gerek yok," dedi Kiela. Sonra Caz'i düşündü. Zamanına değer vermemesini onaylamazdı ama bir fırtına adayı vurmuştu ve Bryn de arkadaşıydı. "Veya bana ödeme olarak tarçınlı çörek verebilirsin." Larran'a götürdüğü ıslak çöreklere ne olduğunu bilmiyordu. *Orada bırakmış olmalıyım.*

"Anlaştık," dedi Bryn, sonra içeri koştu.

Kiela da içeriye girip tezgâha gitti. Tezgâhın üzerinde bir sıra fincanı tabaklarına yerleştirdi, her biri için süzgeçlere çay yaprakları ekledi ve ardından sürahiden aldığı sıcak suyu fincanlara doldurdu. Çayı fincanlara doldururken açık camdan tanıdık bir kahkaha sesi duydu.

Larran.

Kiela onun kahkahasına duyduğu an tanıyacak kadar aşina olduğunun farkında değildi ama onun olduğunu bilmek için bakmaya ihtiyacı yoktu. Gerçi *baktı* ve ateş kızılı saçlı bir kadına oturması için bir sandalye tuttuğunu gördü. Kiela durduğu açıdan kadının yüzünü göremiyordu ama kadına gülümseyen Larran'ın yüzünü görebiliyordu.

Birkaç dakika sonra kasaba halkından birkaç kişi yeni gelen kadının etrafında toplanıp hikâyesini anlatmasını istediğinde Kiela'nm görüş açısı kapandı, çay demlenirken Kiela da dışarıyı dinliyordu.

Kadının adı Radane'di ve Alyssium'dan geliyordu.

Olaylar yüzünden güvenliği için şehirden kaçmıştı.

Ne olayı? diye sordu kasaba halkı.

"Devrimi duymadınız mı?" diye sordu Radane. Düzgün bir şehirli aksanıyla her şeyi anlattı: devrimi, darbeyi, imparatorun ölümünü, sarayın ve belediye binasının yanmasını... Devrimciler ayaklanmanın kontrolünü kaybedip dikkatlice planlanmış darbe kaosa dönünce kütüphaneyi bile yakmışlardı.

Kiela daha fazla dinleyemiyordu. Duyabildiği tek şey, ölen insanların sokaktaki çığlığı ile kitap raflarının arasında ateş alan silahların gürültüsü ve alabildiği tek koku da dumanın yakıcı kokusuydu. Bryn elinde hafifçe ıslanmış bir tepsi küçük kekle hızla çıktığında Kiela, "Özür dilerim. Yapamayacağım, gitmem lazım," dedi.

Demlenmeye yüz tutmuş çayı bırakıp koşar adımla fırından çıktı, Larran'la yeni gelen kadının çevresinde toplanan müşterilerin yanından geçti. Sanki Larran'ın ona seslendiğini duydu ya da belki de duyduğunu sandı. Hangisinin doğru olduğunu anlamak için durup bakmadı. Çığlıkların ve alevlerin hatırası üstüne çullanmışken koşarak sahilden geçti, merdivenleri çıktı ve kendini yeşilliğin içine attı.

Ninova

21. BÖLÜM

Kiela kendisini araştırmaya vermeye karar verdi. Fısıltıyla konuşan müşterisi Halio'ya kurumuş pınarı için bir şifa bulacağına söz vermişti ama bulut ayıları, fırtına ve denizbebeğinden sonra... doğrusu zihni çok doluydu ve Larran'm kurtardığı kadınla (*adı Radane* diye hatırlattı kendine) Larran da iyiydi.

Dükkânın önündeki tabelanın "açık" yazan yüzünü çevirdi ve yatak odasında kitaplara gömüleceği sırada Caz'den gelen müşterilerle ilgilenmesini rica etti. Yatakta oturup ilgili ciltleri bulmak için hazırladıkları dizin listesini eline aldı.

Ama Larran'ı düşünüyordu.

Ve Radane'i.

Sonra yine Larran'ı.

Bir de Bryn'e yardım edeceğini söyledikten sonra hiçbir bahane sunmadan fırından kaçıp gidişini. Bunu nasıl açıklayacaktı?

Genelde araştırma moduna girdiğinde dünyanın geri kalanını zihninden uzaklaştırırdı. Her şey solup gider, o an yalnızca kitaplar var olurdu. Kütüphaneye çekilir, zaman mefhumunu kaybeder, gece mi gündüz mü olduğunu anla-

madan yemek ve uyku vakitlerinde bile çalışırdı. Ama bu sefer odaklanmak neredeyse imkânsızdı. Belki de denizkızının havada asılı kalan yoğun deniz kokusu ona yağmur yağarken Larran'ın evine kaçışını hatırlatıyordu. Belki de battaniyenin yumuşacık pamuğu, ıslak kıyafetlerini çıkardıktan sonra Larran'ın tişörtünün teninde bıraktığı hissi hatırlatıyordu. Fırtınaya bakarken ne kadar yakın olduklarını, Larran'ı az kalsın nasıl öpeceğini hatırlatıyordu. Ama sonra her şey nasıl da bir anda değişmişti.

Su büyüleri üzerine kitapları gelişigüzel bir biçimde karıştırıyordu ki hafif ezilip büzülmüş gibi görünen, içi zamanla solmuş yazılarla dolu ince bir kitap buldu. Başlığı gayet açık bir biçimde *Fırtınalar Üzerine* idi. Halio'nun susuz pınarını ve kurumuş kasaba çeşmesini bir kenara bırakan Kiela, hayatını fırtınaları ehlileştirmeye adamış usta bir büyücünün eserini inceleyip notlar almaya başladı.

Kitabı üç kez okuduktan sonra Kiela bunun imkânsız olduğunu anladı. Önce kütüphaneci, sonra dükkân sahibi olmuş bir kadın tek başına fırtınayı ehlileştiremezdi. Hava olayları üzerine özellikle eğitim almış bir büyücü, bir rüzgâr terbiyecisi lazımdı. Rüzgâr büyüleri o kadar dikkatlice korunuyordu ki yalnızca rüzgâr terbiyecileri bu büyüleri tanırdı. Başka bir deyişle, bu büyüler yazılı değildi. Elindeki kitap yalnızca göndermelerde bulunuyordu.

Ama rüzgâr terbiyecisi olsa bile Kiela bu büyüyü yapamazdı. Büyüyü aynı anda okuyacak bir grup büyücü de gerekiyordu. Caz ona katılsa da kaktüs konuşmayı öğrense de yeterli olmazdı. Böyle bir büyü için koro gerekliydi.

Kiela üzüle üzüle kitabı bir kenara koydu ve suyun yeniden akmasını sağlama gibi daha ufak, yapılması mümkün bir göreve odaklandı. İki saat sonra önemli bir aşama kaydetmişti. Büyüyü ve malzeme listesini not defterine yazarken

dükkânın içinden sesler duydu. Yazmaya devam edip sesleri duymazdan geldi. Caz bu satışı onsuz yapabilirdi.

Sonra sesler yatak odasına yaklaşmaya başladı.

Kiela yataktan fırlayıp kitapların ve notlarının üzerine bir battaniye örtmüştü ki sesleri tanıdı: Tabii ki Caz ve Larran. Fırlayıp kapıyı arkasından çabucak kapatmadan önce bir saniyeliğine donakaldı.

Larran ondan sadece birkaç santim uzaklıktaydı, eli kapıyı çalmak için çoktan havadaydı. Kiela'nın bir anda ortaya çıkışı belli ki onu şaşırtmıştı çünkü gözleri kocaman açılmıştı ve elini aşağı indirmeyi unutmuştu. Kiela başını kaldırıp ona baktı ve ikna edici bir ifadeyle, "Merhaba," dedi.

"Iıı, merhaba... Uykunu böldüm sanırım, özür dilerim. Caz yardımcı olabileceğini söyledi."

Kiela, Caz'e bir bakış atınca kurdele çiçeğinin yapraklarını salladığını gördü. Ne demek istediğinden emin olamamıştı ama hızlıca bahçeye kaçtı. Belki onlara alan vermeye çalışıyordu? Veya Meep'e bakacaktı? Başını kaldırıp tekrar Larran'a baktı, "Evet, tabii... belki... muhtemelen... Neyle ilgili?" diye sıralamaya başladı. Kiela karmakarışık kelime yığınına suratını buruşturmamak için zor durdu. "Ah! Gömleğin hâlâ bende!" Henüz yıkamamıştı ama çok fazla da giymemişti. Mutfaktaki sandalyelerden birinden gömleği alıp kokladı. Epey Larran gibi kokuyordu.

"Caz bir denizbebeğine yıldırım hastalığını atlatmasında yardımcı olduğunu söyledi."

Caz'in ağzından çıkanlara dikkat etmesi gerekiyor. "Eski bir aile şifası." Larran aslında ailesini tanıdığı için başka bir bahane düşünmüş olmayı diledi. Ailesinin ne şifayla ilgili olduğunu ne de deniz halkıyla bir bağı olduğunu düşünüyordu. Denizkızı konuşana kadar deniz halkının karadaki insanlarla konuşabildiğini bile bilmiyordu; okuduklarından yola çıkarak

bildiği, tıpkı balinalar ve yunuslar gibi birbirleriyle şarkılar ve sudaki titreşimler aracılığıyla iletişim kurduklarıydı. "Neden? Radane iyi mi? Sen iyi misin?"

"Sian. Fırtınadan beri pek kendi gibi davranmıyor. En sevdiği yiyeceğin, yani domatesin yardımcı olabileceğini düşündüm. O yüzden geldim, bahçede hiç olgunlaşmış domatesin var mı diye. Ama sonra Caz dedi ki..."

Fırtınanın üstünden koca bir gün geçmişti. Eğer Sian bunca zamandır hastaysa... Kiela bebeği ve ölüme ne kadar yaklaştığını düşündü. "Sence yıldırım hastalığına mı yakalanmış?"

Larran ellerini açtı. "Bilmiyorum. Belki de. Daha önce atbalıklarının hiçbirinin yıldırım hastalığına yakalandığını görmedim. Genelde fırtına süresince dalgaların altına dalarlar ama Sian..."

Teknedeki kadını kurtarmak için Larran, Sian'ın sırtına binmişti ve böylece fırtınaya doğrudan maruz kalmıştı. Kiela harekete geçti. *Büyüye ihtiyacım var.* Bir büyü kitabından alındığını gizlemek için sayfayı yırtabilirdi ama içindeki her şey bir kitaba zarar verme ihtimaline karşı çıkıyordu. *Yeni bir sayfaya yazarım.* Ama ya malzemeler, özellikle de verisad yaprakları? Hepsini denizkızı için kullanmıştı. Nasıl daha fazlasını bulacaktı...

Bu sırada Caz bahçeden içeri girdi. Filizlerinin arasına bir yığın yaprak sıkıştırmıştı. *Ne kadar da akıllı bir bitki.* Kiela'nın şimdi yalnızca yıldırım çarpmış bir ağaç kabuğuna ve de toprağa ihtiyacı kalmıştı. Malzemeleri toparlamak için kulübenin içinde oradan oraya giderken Larran'ın onu izlediğinin farkındaydı.

Tüm bunları ona nasıl açıklayacaktı? Yaptığı şey büyü gibi görünüyordu. Kulağa büyü gibi geliyordu. Ama öyle olmaması için ne yapması gerektiğini düşünecek vakti yoktu. "Sian buradaki koya yüzebilir mi? Onu burada tedavi etmek daha kolay olur."

Larran başını iki yana salladı. "Kayaların üzerinde. Onu hareket ettirmeye cesaret edemiyorum."

Peki. Larran'ın ne yaptığını tam olarak fark edemeyecek kadar yorgun olmasını umuyordu. "Sen yanına dön, onu rahatlatmaya çalış. Biz de Caz'le ihtiyacımız olan şeyleri toplayıp geleceğiz."

Bunu kabul edip kapıya yöneldi.

"Bekle," dedi Kiela. Bahçeye çıktı, üç tane domates topladı ve içeri girip bunları Larran'a verdi. "Git. Ben gelene kadar onu rahatlat."

Larran domatesleri alırken elleri Kiela'nın eline değdi. "Ona yardım edebileceğine inanıyor musun?" Gözleri kaygı doluydu, Kiela gözlerine bakınca Larran'ın içinde tuttuğu korku ve umudun her kırıntısını gördü.

Elinden geleni yapacağını söylemesi gerektiğini biliyordu. Herhangi saygın bir âlim cevap verirken belirsizlikler ve sınırlandırmalar içinde konuşurdu. Herhangi bir kesinlik bildirmek yanlıştı. Ama Kiela onun gözlerinin içine bakarken dudaklarından yalnızca tek bir kelime döküldü: "Evet."

Kiela karışımı ve büyünün hızlıca, kargacık burgacık yazılmış bir kopyasını kapıp hızla önce ormandan, sonra tarladan geçti ve merdivenlerden inip kıyıya ulaştı. Aklından malzeme listesini geçiriyordu, herhangi bir şey unutmadığından emindi ama listeyi, sonra da büyüdeki hecelerin müziğini sessizce tekrarlamak onu sakinleştiriyordu. Caz, toprak topunu filizleriyle ileri sürükleyerek onun yanında hantal hantal zıplıyordu. Merdivenlere ulaştıklarında yapraklarını etrafına dolayıp

kendini basamaklardan aşağı bıraktı. Kiela aşağı ulaşmadan Caz oradaydı.

İleride Larran'ı iskelenin üzerinde Sian'la gördü. Atbalığı kayaların üzerinde yatıyordu; Kiela bir anlığına çok geç kaldıklarını düşündü. Ama sonra Sian kuyruğunu bir an kaldırıp indirdi.

"Larran'ın dikkatini dağıtmamız lazım," dedi Kiela. "Başımızda dikilmek isteyecek."

"Başka bir malzemeye daha ihtiyacın olduğunu söyle," diye öneride bulundu Caz. "O bana malzemeyi bulmada yardımcı olurken sen de büyüyü yaparsın."

"Harika, planımız hazır o zaman."

"Ama yosun gibi bir şey söylemediğinden emin ol, mutfağında kolayca bulabileceği bir malzeme olsun."

"Yosun demeyeceğim herhalde."

Caz iskelenin bitiminde durdu ve Kiela da ilk kayanın üstüne çıktı. Arkalarındaki evde kapının açıldığını duydu ve başını çevirince Radane'in verandaya çıktığını gördü. Meltemde hafif hafif dalgalanan bol yeşil bir elbise giymiş, beyaz bir tokayla saçlarını bağlamıştı ve çektiği sıkıntılardan tamamen kurtulmuşa benziyordu.

Caz, Kiela'nın sormak istediği o soruyu sordu: "O niye burada?"

Yeni gelen bu kadının kalacak başka yeri yoktu belli ki ama yine de... burada olması en hafif tabirle uygunsuzdu. Ayrıca Larran'ın evinde yalnızca bir yatak vardı.

Radane neşeli bir biçimde onlara gülümsedi. "Ah, iyi günler! Çamaşır yıkamak için mi buradasınız?"

Çamaşır mı? O benim– Neyse. Önemli değildi. "Hayır, biz..." Kiela, Larran ve Sian'ın ona ihtiyacı varken durumu açıklamakla zaman kaybetmek istemedi. "Caz?" dedi. Caz, Radane'i selamlarken Kiela taşların üzerinden ilerleyip Larran'ın yanına gitti.

"Biz komşuyuz," dedi Caz. "Larran'ın atbalığına yardım etmek için geldik. Güçlü sancılara iyi gelen bir bitki şifamız var. Yıllar önce yaşlı bir kasabalıdan öğrenmiştik."

Radane, kurdele çiçeğinin karşısında şaşıp kalmıştı. "Konuşuyorsun! Ne kadar büyüleyici." Sonra diz çöküp Caz'i incelemeye başladı, filizlerinden birini kaldırıp yapraklarının içine göz attı. "Duyulara ve bilince sahip bitkilerin yalnızca Alyssium'da olduğunu sanıyordum."

Caz irkilip geri çekildi. "Dokunma lütfen."

Kiela tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Radane'in tepkisinin bir sıkıntı çıkarmamasını diliyordu. Duyulara ve bilince sahip bitkiler başkent dışında yaygın değildi ama Caz'in varlığının herhangi bir yasadışı tarafı yoktu. Kaktüsün aksine, Kiela yasalara uygun bir biçimde onun yaratımından mesul değildi.

Sorunlarla teker teker ilgileneceğim.

"Seni de mi bu kasabalı yarattı?" diye sordu Radane. "Onunla tanışmayı çok isterim."

"Ne yazık ki bir yangında öldü."

Radane, Caz'le böyle ilgilenmeye devam ederse Kiela'nın işini halletmesi için güzel bir dikkat dağınıklığı olurdu. Ona bakıp kaşlarını kaldırdı Caz, *hadi git*, anlamına gelen bir biçimde ona bir filizini salladı.

Kiela hızlıca Larran'la Sian'ın yanma gitti. "Şifayı getirdim." "Şifa" kelimesini vurgulamıştı. Caz'in yaşlı kasabalıya dair yalanını acaba tekrar mı etmeliydi?

Larran başını çevirip bakmadı. "Zayıflıyor. Gözlerine baksana."

Sian'ın gözleri gözbebeklerini yutan yıldırım parçalarıyla bulanıklaşmıştı. Bir zamanlar altın sarısı olan pulları limon sarısına dönmüştü ve bedeni mor çizgilerle doluydu. Bu izler belli belirsizdi ama denizbebeğinden sonra Kiela neye

bakacağını biliyordu. Sian kesinlikle yıldırım hastalığına yakalanmıştı. *Ölüyor.* Yenmemiş bir domates, atbalığının yanında kayaların üzerinde duruyordu.

"Toz bibere ihtiyacım var," dedi Kiela. Aklına gelen ilk mutfak malzemesi buydu. "Bende hiç yoktu ama şifa biberle daha etkili olacaktır."

Ayağa kalkan Larran, "Radane, toz biber kavanozunu getirir misin? Lavabonun solundaki üçüncü rafta. Lütfen, acele et!" diye bağırdı. Sonra tekrar dizlerinin üstüne çöktü ve Sian'ın yelesini okşamaya başladı.

Evet, bu işe yaramadı. Şimdi Radane'in dönmesini beklemek zorundaydı yoksa Larran onun yalan söylediğinden şüphelenirdi. Daha da kötüsü, kadın muhtemelen iskeleye gelecekti ve Kiela'nın iki tanığı olacaktı.

"Bir de gül goncası. O kadar telaşla geldim ki yol üstünde toplamayı unuttum." Güllerin falezin bitimini sardığı yeri eliyle işaret etti. "Altı tane."

Larran, Radane'e seslenmek için arkasını döndü ama kadın çoktan eve girmişti. Caz'e seslenmek için bir nefes alınca Kiela ondan önce davrandı. "Başparmakları yok," dedi Kiela.

"Ne?"

"Başparmakları nesneleri kavrayabilecek şekilde bükülmüyor. Gülleri koparması zor olur."

"Ama ben onu gör–"

"Ayrıca Caz diğer bitkilere zarar vermeyi etik bulmuyor." Bu doğru değildi. Sonuçta Kiela'ya verisad yapraklarıyla birlikte başka malzemeler getirmişti. Ama kulağa mantıklı bir sebep gibi geliyordu. "Bir hayat kurtarmak pahasına da olsa bir goncaya zarar verirse kendini affetmez. Lütfen sen gider–"

"Tabii ki," dedi Larran ve iskeleyi koşarak geçti.

Larran yeterince uzaklaşınca Kiela, Sian'ın yanına diz çöktü. Atbalığı titreye titreye nefes alıyordu, her nefesle tüm

vücudu sarsılıyordu. Kuyruğu kayalara zayıf zayıf vuruyordu.

Kiela şifayı hızla Sian'ın omurgasına sürdü. Malzemenin yeterli olduğunu umuyordu. Sian bebekten epey büyüktü ve fırtınanın üzerinden daha uzun bir vakit geçmişti, hastalığın yayılıp kötüleşmesi için daha fazla vakit olmuştu.

Bunun işe yaraması lazım. Larran'a söz vermişti.

Kiela derin bir nefes aldı, büyüyü açtı ve yumuşak ama kararlı bir sesle okudu.

Bir dakika bekledi.

Arkasında gülleri toplamak için Larran'ın merdivenleri çıkan ayak seslerini duyuyordu. Dalgalar iskelenin kayalarına güçlü bir biçimde vuruyordu. Tüm dikkatini Sian'a verdi. "Hadi, bunu yapabilirsin," diye fısıldadı. "İyileşeceksin."

Büyüyü daha yüksek sesle tekrar okudu.

Pullarının arasındaki mor izler nabız gibi atmaya başladı.

Lütfen işe yarasın!

Kiela bir kolunu Sian'ın boynuna sardı ve büyüyü bu sefer doğrudan Sian'ın kulağına okudu. Büyü kâğıdını tutan diğer eli titriyordu. *Lütfen, lütfen, lütfen.* Her kelimeyi yapabildiği kadar düzgün bir biçimde telaffuz ediyordu.

Aniden atbalığı kollarında kıvranmaya başladı. Sırtı gerildi ve kuyruğu şiddetle kayalara vurmaya başladı. Kiela, Larran'ın çığlığını duydu: "Sian!"

Yakındaydı.

Ne kadar yakındaydı? Ne görmüştü? Ne duymuştu? Önemli değildi. Şu an önemli olan tek şey Sian'dı. Kiela atbalığının gözlerinin içine baktı. "Hadi. Lütfen iyi ol. Lütfen."

Bir fırtına sonrası bulutların gökyüzünden kayboluşu gibi süt beyazımsı renk Sian'ın gözlerinden silindi. Gözleri eski yoğun mavi hâlini aldı ve fırtına parçaları kayboldu. Pullarının rengi günışığı gibi yayıldı, altın rengi mor çizgileri ele geçiriyordu.

Sian ağzıyla burnunu Kiela'nın saçına gömüp bir homurtu çıkardı.

Kiela güldü, atbalığını serbest bırakınca Sian ânında yenmemiş domatesin kokusunu aldı. Ön toynaklarıyla kayaları ite ite dalgaların içine gömüldü. Kiela yüzünde bir gülümsemeyle Larran'a doğru döndü ve...

Birkaç metre ötede Radane'in ona baktığını gördü. Caz, onun ayaklarının dibinde kayaların üzerinde titriyordu; Radane'in dikkatini kıyıya çevirmeyi başaramıyordu. Larran suya daldı. Birkaç saniye sonra yüzeye çıktı. Sian onun çevresinde dalgalarla oynuyordu.

Kiela kâğıdı arkasına sakladı, avucunun içinde ezip denize attı. Elleri boş bir hâlde ayağa kalktı. "Goncaya da bibere de ihtiyaç yokmuş meğer."

"Mucizevi," dedi Radane.

"Yoo, eski bir bitkisel şifa sadece," dedi Kiela.

Keyiften dört köşe olmuş Larran dalgalarda Sian'la oynar, Radane de onları izlerken Kiela doğru şeyi yaptığına, geri dönülemez bir hata yapmadığına dair kendini ikna etmeye çalışıyordu.

22. BÖLÜM

Atbalığını kurtardıktan sonraki günü Kiela sessiz sakin ve olaysız geçirmek istiyordu. Dükkânın önündeki tabelanın "açık" yazan yüzünü çevirdi ve hiçbir müşterinin gelmemesini umdu ki bunun hiç de girişimci bir tutum olmadığının farkındaydı.

"Hadi daha fazla çam kozalağı şifası yapalım," dedi Caz.

Orman ruhlarının getirdikleri tüm malzemeyi saklamışlardı ama ikisinin de malzemeleri birleştirecek vakti olmamıştı. Eadie'yi ve kiraz ağacıyla ne kadar mutlu olduğunu düşündü. Sonra Radane'i ve Kiela, Sian'a büyü yaparken ne kadar yakınında durduğunu düşündü. "Belki de şifalara biraz ara vermeliyiz. Birazcık."

"Ama daha yeni başladık."

"Daha fazla şüphe çekmek istemiyorum."

"O kadının herhangi bir şey duyduğunu sanmıyorum. Dalgaların sesi yüksekti ve sırtın ona dönüktü. Larran da epey uzaktaydı. Ayrıca Larran'ın tek önemsediği Sian'ın iyileşmiş olması. Sen çırılçıplak soyunup kanla bir büyü yapsaydın da umursamazdı."

Haklı olabilirdi. Yine de... "Sence çıplak olsam Larran umursamaz mıydı?"

"Demek istediğim o de– Aaa, müşteriler geldi!"

Off.

Off değil, "yaşasın," diye düzeltti kendini Kiela. Planı kitaplarıyla münzevi bir hayat sürmek değil, reçel satmaktı, o yüzden müşteri geldiği için mutlu olmalıydı. *Daha iyi bir plan yapmalıydım.*

Belki de sadece evlere teslimat yapan bir dükkân açıp Bryn'in yeğenini teslimat yapması için işe almalıydı, böylece ziyaretçilerle uğraşması gerekmezdi. Tabii kimseyi işe alacak gücü yoktu. Önce daha fazla reçel satması gerekiyordu.

Kiela tezgâhlı penceresini açınca üç figürün yeşillikten çıktığını gördü. Onları anında tanıdı: Bryn, Eadie ve çok kollu arpçı.

Neyse ki gelen Fenerer değildi. Ya da Radane. Ya da bir yabancı. Ya da izinsiz büyü kullanımı için onu tutuklamaya gelen imparatorluk muhafızları değildi. Bryn'le Eadie geldiği için mutlu olmaya çalıştı ama *İnsansız günüm buraya kadarmış,* diye düşünmekten de kendini alıkoyamadı.

Kiela hızla dükkâna ve kulübeye göz attı: Yatak odasının kapısı kapalıydı, kitaplar battaniyenin altındaydı, kaktüs tavukla birlikte bahçedeydi ve reçel kavanozları düzgün bir biçimde raflara dizilmişti. Mutfak tezgâhında bir sürahi içinde şakayıklar ve hezaren çiçekleri, reçel kavanozlarının arasındaysa küçük bardaklarda papatyalar vardı. Kurutulmuş otlar kurdelelerle bağlanmıştı ve bakır tencerelerin arasındaki kirişlerden sarkıyordu. Fırtınadan sonra tül perdeleri yıkamıştı ve Caz'le Meep daha bu sabah ahşap döşemeyi silmişti.

Caz raflara tırmandı ve yeni gelenlerle göz hizasında olabilmek için boş bir köşeye pat diye oturdu, Kiela da herhangi bir reçel lekesi ya da kir var mı diye kıyafetlerini kontrol etti. Günü bahçede geçirmeyi planladığı için özellikle güzel bir şeyler giymemişti. O bunun "toz tutmuş kitapları incele"

kıyafetiydi. Boyun kısmında çay lekesi, sol dirseğinde de bir yırtık vardı. Gelen üç komşusu da çok düzgün giyimliydi ve çok güzel görünüyordu: Bryn normal fırın önlüğünden daha şık görünen ekoseli askısız bir elbise giymişti, Eadie parlak yeşil bir elbise giyip uyumlu bir şapka takmıştı ve arpçı da beyaz pantolonuyla dört kolu için dört kollu sarı bir bluz giymişti. Ah, artık üstünü değiştirmesi için çok geçti.

Kiela yüzüne bir gülümseme yapıştırıp kapıyı ardına kadar açtı.

"Kiela'yla Caz'in Reçel Dükkânı'na hoş geldiniz. Sizi görmek ne güzel."

"Kiela! Caz!" Bryn neşeyle ikisine de el salladı. "Sanırım Eadie'yle tanıştınız artık. Sizi Ulina'yla tanıştırayım."

Ulina sanki bir iple bağlanmış gibi sağ taraftaki iki elini salladı. Kiela kitapları raflara dizmek için fazladan bir çift kolun ne kadar yararlı olacağını düşünürken kadını kıskanmamaya çalıştı. Şu an hiç kitap rafı yoktu zaten. Sadece reçel rafları vardı. "Biz de fırının dışında karşılaşmıştık. Resmî olarak tanıştığımıza çok memnun oldum, Ulina."

Ulina kollarından biriyle Eadie'yi dürtükledi. "Haklısın. Şimdi görüyorum. Hık demiş Binna'nın burnundan düşmüş. Gözleri aynı. Çilleri de."

Kiela kütüphanedeki rafların arasında vakit geçirmek yerine Caltrey'ye geldiğinden beri bahçede o kadar çok vakit geçirmişti ki kızılımsı mor çiller burnunun üzerinde belirmiş ve saçları da mavinin farklı tonlarına bürünmüştü; bazı tutamları daha açık renkte, bazıları da koyu safir rengindeydi, âdeta mavi tonlarından bir gökkuşağıydı.

"Ayrıca gülümsemesi de öyle," dedi Eadie. Sonra Kiela'ya, "Annenin gülümsemesini almışsın," dedi.

Kiela bunu duyunca nasıl hissedeceğini bilemedi. Duyguları karmakarışıktı. Gülümsemesinin hatıraları canlandırması

hoşuna gitmişti; annesi hâlâ buradaymış ve gülümsüyormuş gibi geliyordu. Ama annesi aslında Caltrey'ye dönmekten hoşlanmazdı. Alyssium'u seviyordu; tüm o dükkânları, keşmekeşi, penceredeki çiçekliklerden sarkan çiçekleri seviyordu. Kendi çiçekliğini çiçeklerle doldurmaya ne kadar da heveslenmişti. Tohumları filizlenene kadar hepsiyle tek tek ilgilenmiş, her bahar açan her çiçeği gururla herkese anlatmıştı. Kiela, annesinin çiçekleri ne kadar sevdiğini düşününce adadaki bahçesini hiç özleyip özlemediğini merak etti. "Gülümsemeyi severdi."

"Okula birlikte giderdik," dedi Ulina. "Başı hep kitaplara gömülüydü, ben de ona çatıların üstünde ne kadar iyi yürüyebileceğimi göstererek hava atıyordum. O zamanlar gözüm epey karaydı."

Eadie burnundan nefes verirken bir ses çıkardı. "Binna sana tehlikeli şeyler *yapmaman* için meydan okurdu, sırf çocukluğunu sağ salim atlatabilesin diye."

Kiela gülümsediğini hissetti. Bu annesinin yapacağı bir şeye benziyordu. Annesi okumayı çok severdi. Kiela'ya çok küçükken okumayı öğretmişti ve Alyssium'daki ilk günlerinde onu Büyük Kütüphane'ye götürmüştü. İmparatorluk geçiş kartı olmadan yalnızca halka açık alana girebilmişlerdi ama Kiela sarmal merdivenlerin ötesindeki kitap raflarına ve ara sıra açık kalmış kapılardan okuma odalarına göz atabilmişti. O gün oraya âşık olmuştu ve annesi de onu teşvik etmişti. Üniversitenin kütüphanecilik programına kabul edildiğinde annesi çok gurur duymuştu. Kitap kulübündeki, bahçecilik kulübündeki ve en sevdiği kafedeki herkese kızının bir kütüphaneci olacağını anlatmıştı. Kiela bunu yıllardır düşünmemişti. Hatırlamanın bu kadar hoşuna gitmesini beklemiyordu. Canını acıtmasını bekliyordu aslında. Ama ailesinin eski evinde, onların tanıdığı insanlarla birlikte olmak bir şekilde... iyi geliyordu.

Kiela'nın ondan bir cevap beklediklerini anlaması bir dakikasını aldı.

"Özür dilerim. Evet. Bana kitapları sevmeyi annem öğretti. Çatıları değil. Yani eminim çatılar da hoştur. Yürümek için." Off, ne diyordu böyle? "Reçel ister misiniz?"

"Pürüzsüz bir geçiş," diye mırıldandı Caz.

"Aslında..." diye cümleye başladı Ulina.

Eadie konuşmaya girdi. "Benim kiraz ağacımı gördü. Harika durumda. Her dalından meyve sarkıyor. Evimin arkasında ağaçlara da tekrar hayat verdim. Güzelce serpiliyorlar."

Bryn başını sallayarak onayladı. "Senin ağaç şifalarından daha fazla almak istiyoruz."

Arkasındaki Caz, "Ben demiştim," dedi.

"Şu an elimizde yok," dedi Kiela. "Fırtınadan sonra pek zaman bulamadık..." Yüzleri asılınca Kiela cümlesini tamamlayamadı.

Üstelik onca yol gelmişler, diye düşündü. *Bunun için güzelce giyinmişler. Falez merdivenlerini tırmanmışlar.* Bryn muhtemelen buraya gelebilmek için ya dükkânını kapatmıştı ya da yerine bakması için birini ayarlamıştı. Eadie'yle Ulina'nın buraya gelebilmek için neleri feda ettiklerini bilmiyordu ama ikisi de mutsuz görünüyordu. Partide çok hevesli bir grup insana daha fazla pasta kalmadığını söylemiş gibi hissediyordu.

"Ama daha fazla yapabilirim," dedi Kiela. "Beklerken Caz de sizinle ilgilenebilir." Onun için sorun olup olmadığını anlamak için omzunun üstünden kurdele çiçeğine baktı. Onun yardımıyla çam kozaklarını birleştirmek daha kolay olurdu ama birilerinin ziyaretçilerin dikkatini dağıtması lazımdı. "Gecikme için özür mahiyetinde ekmekle reçel ikram edelim. Hem ahududu hem de yabanmersini reçelimiz var." Bryn'in somun ekmeklerinden bir tane kalmıştı. Mantıklı

bir teklifti bu, özellikle şifalar için ödeme yapacakları düşünülürse.

Üçü de bu fikirle heyecanlanmış gibi görününce Kiela rahatladığını hissetti. *Doğru şeyi söyledim. Yaşasın.* Belki de dükkân sahibi olma işini kıvıracaktı.

"Biz de seve seve yardım ederiz canım," dedi Eadie.

Ulina bir sürü parmağını sallayarak, "Bir elin nesi var, iki elin sesi var," dedi.

Eyvah. Yardım ederlerse, büyü yaptığını görürlerdi. Hayır demeliydi. Ama daha fazla şüphe çekmeden nasıl hayır diyecekti?

Aslında hayır demeli miydi?

Daha fazla adalı ağaçları nasıl iyileştireceğini bilseydi daha iyi olmaz mıydı? Orman ruhlarını ve meyve bahçesini düşündü. İmparatorun yaptığı gibi kimseden bilgi saklamaya niyeti yoktu. Bilgiyi sadece korumak istiyordu ama bu üç kadın bilgiye değer veriyorsa... *Ben kimim de onlardan bunu alıkoyacağım?*

Nahoş bir şeye dönüştürülmek istemeyen biriyim.

"Aile tarifiyse başka tabii," dedi Bryn onun tereddüdünü hissederek. "Caz, sen paylaşmakla rahat edecek misin? Benim fırınımdan dışarı hiçbir zaman çıkmayacak gizli aile tariflerim var."

Bu mükemmel bir çıkış yoluydu.

Ama Kiela bu çıkışı kullanmak istiyor muydu? Caz'in fikrini almak için ona baktı, Caz yapraklarını sallıyordu; bilmiyordu, kararı ona bırakmaktan memnundu.

İlk başta ev yapımı şifalarla adadaki insanlara yardım etmenin güvenilir olduğunu düşünmüştü. Ada dışından birinin fark edeceğini veya umursayacağını düşünmemişti. Ama başkentten gelen bir kadın vardı, muhtemelen elit kesimdendi ve yakından epey bir büyü görmüştü... Ama bu tamamen farklı bir meseleydi.

Öyle miydi?

Belki de öyle değildi.

Bu üç kadına güvenebilir miydi? Bryn'i ve Eadie'yi o kadar uzun zamandır tanımıyordu, gerçi ikisini de epey sevmişti, yeni tanıştığı Ulina'yı da öyle. Kiela'ya hiçbir şey borçlu değillerdi. "Şifa"nın ne olduğunu bilselerdi, tepkileri ne olurdu?

Onlara güvenmemesi için hiçbir neden vermemişlerdi; bu ada onların eviydi ve sadece ağaçlarını iyileştirmek istiyorlardı. Eadie de Ulina da ev yapımı büyülerin yasadışı olmadığı zamanları hatırlayacak kadar yaşlıydı. Yasalar henüz yeni bir gelişmeydi, gücü elinde tutmak isteyen insanlar tarafından icat edilmişti. *Ama bak ne hâle geldiler şimdi.* Aslında büyü yapmanın modası geçmiş ve unutulmuştu, yoksa çoğu insan büyünün yanlış olduğuna inanmıyordu. Ayrıca Kiela büyük bir büyü yapmaya çalışıyor değildi. Yalnızca biraz şifa vermeyi umuyordu.

Ötede, yeşilliğin içinde Kiela hafif bir pus gördü.

Bir bulut ayısı mıydı?

Bu kararını vermesini sağladı.

Küçük bir korkunun doğru olanı yapmaktan onu alıkoymasına izin vermeyecekti. Büyük bir korku olsaydı... evet, o zaman tekrar düşünürdü. Ama şu anda sadece hafif bir rahatsızlık hissi vardı. Radane'in siyasi görüşlerini bilmesinin yolu yoktu; birkaç adalıyla bir bitkinin ağaçlara ne yaptığını önemsemeyebilir veya hayatını kurtardıkları için o kadar minnettar hissederdi ki hiç sorun çıkarmak istemezdi. Ayrıca başkentten epey uzaktaydılar.

"Bunu size öğretirsem, bunun basit bir bitki ailesi şifası olduğunu unutmamanız lazım," dedi Kiela. Caz'e baktı ama ona karşı çıkan bir harekette bulunmuyordu. Kiela bunun doğru karar olduğunu umuyordu. "Başka bir şey değil."

Üç kadın da ona gülümsedi. "Tabii ki," dedi Bryn. "Anlıyoruz."

"Şu ekmekle reçel teklifini de memnuniyetle kabul ederiz," dedi Eadie.

"Aslında ben yanımda peynir ve salam da getirmiştim. Düzgün bir piknik yapmak istersek diye," dedi Bryn. Elbisesinin cebinden sarılı paketler çıkarınca Ulina dört elini de sevinçle çırptı.

Kısa bir süre sonra, Caz, Kiela ve üç kadın kulübenin önündeki çimene serdikleri bir battaniyenin üzerinde oturuyorlardı. Kiela'dan ocağını ve su ısıtıcısını kullanmak için izin istedikten sonra Bryn herkese çay demlemiş, Kiela ekmekleri dilimlemiş, Eadie de sosis ve peyniri kesmişti. Caz malzemelerin olduğu sepeti taşıması için Ulina'dan destek almıştı. İki çift koluyla epey malzeme taşıyabiliyordu.

Sandviçlerini yerken Kiela bir çam kozalağını eline aldı. "Epey basit. Malzemelerin çam kozalağına yapışması için reçine kullanıyoruz. Malzemelerimiz meşe palamudu kabuğu, mürver ağacı yaprağı, çobanüzümü bitkisi yaprağı ve tavuk yumurtası kabuğu. Aslında herhangi bir kabuk da olur ama ben sadece tavuk kabuğuyla denedim."

"Özellikle mürver ağacı ve çobanüzümü bitkisi yaprakları mı?" diye sordu Bryn.

"Malzemeleri değiştirmeyi önermiyoruz. Beklenmedik yan etkileri olabilir." Meyve bahçesindeki elma ağacı acaba şarkı söylemeyi bırakmış mıydı? "Komşularınızın hoşuna gitmeyebilir."

Eadie bir homurtu çıkardı. "Benim komşum hiçbir şeyden hoşlanmıyor ki. Şikâyet etmek için hazırda bekliyor."

Bir keresinde çiçekleri Eadie'nin evine doğru baktığı için komşusunun şikâyet ettiğini anlattı, Eadie yalnızca çiçekleri görebiliyor ama onu göremiyordu. Sanki kadın güneşin yönünü değiştirebilirmiş gibi. "Bir keresinde bir kuş penceresinin kenarında şakıdı diye kızmıştı. Güya kuşun evinin etrafındaki çite saygı duyması gerekiyormuş?"

Hikâyenin yarısına gelince Kiela komşunun kim olduğunu anladı: Fenerer. Sandviçinden aldığı lokmayı yuttu (salam baharatlı, peynir de oldukça keskin bir aromaya sahipti, mükemmel bir biçimde uyumlulardı) ve sonra, "Dükkânımın açıldığı ilk gün buraya geldi. Reçel sevmediğini söyledi," dedi.

Bryn başını iki yana salladı. "Ama senin bir reçel dükkânın var, eğer reçel sevmiyorsan neden reçel dükkânına gelirsin ki? Deniz mahsulü sevmiyorsan balık pazarına, ekmek sevmiyorsan fırına gitmezsin ve sonra sana etle mısır vermediler diye şikâyet etmezsin, yani güzel bir yemek ama..."

"Şikâyet etmekten hoşlanıyor," dedi Ulina. "Bazı insanlar böyledir. Diğer insanların neşesini kaçırmaktan keyif alırlar. Onlara izin vermemek lazım. Kendi şarkınızı söylemeye devam edin."

"Ben onların yüzüne karşı aşırı derecede mutlu olmayı öneriyorum," dedi Eadie. "Fenerer'in pulları parlak bir kırmızıya dönüşüyor o zaman." Onu taklit etti: "*Hava da ne kötü!*" Sonra yine kendisi oldu: "Evet, yağmur çiçeklere çok iyi gelecek."

"Harika," dedi Bryn gülerek.

Kiela ilk kozalağını bitirdikten sonra nasıl görünmesi gerektiğini diğerlerine gösterdi. Kadınlar da yaptıklarını onunkiyle kıyasladılar. "Caz, rüzgâr bugün nereden esiyor?" diye sordu.

Caz filizlerinden birini havaya kaldırdı. "Doğudan esiyor," diye haber verdi.

"Muhteşem." Kiela bitmiş kozalağını havaya tuttu. "Doğudan esen rüzgârın esintisi lazım. Yalnızca rüzgâr işe yarar. Kesinlikle üstüne üflemeyi denemeyin."

Eadie kendi kozalağını havaya kaldırırken, "Beni meraklandırıyorsun, Kiela. Büyüden sapsak ne olur?"

"Şifa!" dedi Kiela'yla Caz aynı anda. Kiela kendini sakinleştirip, "Bunu bir tarif olarak düşün. Reçel tarifi gibi. Şeker yerine tuz koysan tadı aynı olmaz, değil mi?" dedi.

Bryn ona sırıttı. "Denedin, değil mi? Hadi, anlat bize. Neler oldu?"

"İşe yaramadı," dedi Kiela.

"Ağaçlardan biri kuşa döndü," dedi Caz.

Kiela ona ters ters baktı.

"Ne? Fazladan kuş istemiyorlarsa bilmeleri lazım."

"Doğudan esen rüzgâr," dedi Kiela kesin bir sesle. "Ve sonra..." Tereddüt etti. En çok bu kısmı bir büyücünün büyüsüymüş gibiydi çünkü *gerçekten* bir büyücünün büyüsüydü. "Pek bir anlam ifade etmeyen bazı kelimeler söylüyorsunuz."

Bryn kaşlarını kaldırdı.

Ulina'yla Eadie birbirine baktı.

Kiela yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? Değildi. Kesinlikle değildi. Ama... *Bilgi paylaşılmak için vardır.* Kütüphanenin asıl amacı buydu. Yoksa mühürlü bir mahzen olurdu. "Bu kelimeler yalnızca eğlence için. Caz'in ailesinden biri bunu yapmanın herhalde daha etkileyici olacağını, daha çok büyüye benzeyeceğini düşündü."

"Büyükbabamdı," diye yalan söyledi Caz. "Büyükannemi etkilemeye çalışıyordu. Ama geleneğe göre bu kelimeleri söylemeniz gerekiyor yoksa..." Filizlerini sallayarak omuz silkti.

"Yoksa büyükbabasının onurunu lekelemiş olursunuz," dedi Kiela.

Caz bütün yapraklarını sallayarak bunu onayladı.

"Peki, bize bu anlam ifade etmeyen kelimeleri öğretecek misin?" diye sordu Eadie.

"Evet ama bunları kimsenin yanında söylemenizi önermiyorum, yanlış anlaşılmaya yol açabilir," dedi Kiela. "Fenerer örneğin. Muhtemelen bunu olabilecek en kötü şekilde düşünür."

"Bir büyükbabayı onurlandırmak için yapılan zararsız bir gelenek yerine," dedi Bryn.

"Aynen öyle."

Tüm kadınlar başlarını salladı. Kiela onlara kelimeleri hece hece öğretti. Hepsi büyü telaffuzunu mükemmelleştirene kadar onları düzeltti. Ardından kelimeleri ellerindeki yapış yapış kozalaklara söylediler.

Sonra büyülü çam kozalaklarını kumaş parçalarına sardılar. Sonra yeniden başlamak için birer kozalak daha aldılar. Bu defa onları bir sürü anısıyla eğlendirme sırası Bryn'e gelmişti. Çeşitli pişirme kazalarını, tarif denerken yaşadığı olayları anlattı; hatta bir keresinde aklı o kadar dağılmıştı ki gerçekten tuzla şekeri karıştırmıştı. "Bir kuş yaratmadım ama kimsenin yiyemeyeceği en kötü pudingi yaptım."

"Tahmin edeyim," dedi Eadie. "Tobin yedi o pudingi."

Bryn gülümsedi. "Geriye hiçbir şey bırakmadı."

Saatler uçup gitti, güneş en tepeye çıktığında birkaç düzine şifa hazırlamışlar ve orman ruhlarının getirdiği malzemeleri tüketmişlerdi. Caz bir sonraki çalışma piknikleri için daha fazla malzeme toplamayı teklif etti, tabii bunu düzenli bir etkinliğe dönüştürmeyi planlıyorlarsa. Herkes bu fikre bayıldı; Bryn sonraki sefer ekmek, Ulina peynir, Eadie de bal getirmeye gönüllü oldu.

Son çaylarını doldururken Eadie, "Eğer bu düzenli bir etkinlik olacaksa bir adımız olmalı. Çam Kozalağı Cadıları adını oylamaya sunuyorum."

"Evet!" dedi Bryn.

"Bayıldım," dedi Ulina.

Bryn bir parmağını havaya kaldırdı. "Bu isim sıkıntı çıkarabilir."

"Çam Kozalağı Derneği?" diye öneride bulundu Bryn.

Hepsi bu ismi beğendi ve Kiela içinde alışkın olmadığı bir sıcaklık hissetti. Daha önce bir grubun parçası olmamıştı hiç. Okulda bile... Tatlı bir histi.

Bryn fincanını havaya kaldırdık. "Çam Kozalağı Derneği'ne."

"Çam Kozalağı Derneği'ne," dedi hepsi fincanlarını havaya kaldırarak. Caz de yapraklarını kullanarak fincanını kaldırmıştı. Fincanlarını tokuşturdular ve çaylarını içtiler. Caz de çay yerine su dolu fincanını kök topunun üstüne döktü.

Kiela fincanını koyarken gülümsüyordu ki...

Ormanın bitimindeki bir çalının titrediğini gördü. Orman koruyucuları mıydı? Bulut ayılarının Çam Kozalağı Derneği'nin daha fazla ağaç kurtarmasından mutlu olacaklarını düşünerek gülümsedi. Buluta benzer bir iz görebilmek için çalıları izlerken sanki kırmızı bir ışıltı gördüğünü sandı.

"Şunu gördünüz mü?" diye sordu.

"Neyi?" dedi Caz.

Hepsi arkalarını dönüp ormana baktılar ama Kiela herhangi bir hareket göremedi. Bir anlığına Radane'in saçlarının kırmızısını gördüğünü düşünmüştü.

Demek ki bana öyle geldi.

23. BÖLÜM

Kiela üç kadına el sallarken *Çam Kozalağı Cadıları* diye düşündü. Kendi kendine bunu söylemeye karar verdi, gerçi yüksek sesle "dernek" demek daha akıllıcaydı. Toplamda kırk altı tane şifa yapmışlardı. En azından yarısını onlara hem emekleri hem de geldikleri için teşekkür mahiyetinde vermek istemişti ama Caz hemen pazarlığa başlamış ve bir şekilde, Kiela'nın onlara büyüyü öğretmesinin karşılığı olarak meyve veya fındık hasatlarının çeyreğini vermeleri ya da şifayı başka bir çeşit ağaçta kullanırlarsa bir ay boyunca haftada bir kez balık getirmeleri için ikna etmişti. Kurdele çiçeğinin iş anlaşması yapmayı nereden öğrendiğine dair en ufak bir fikri yoktu Kiela'nm ama bildiği için minnettardı. Ayrıca Kiela'nın nasıl balık pişireceğini de öğrenmesi gerekiyordu.

Larran bilirdi.

Onu ziyaret etmek için bu yeterli bir sebep miydi acaba...

Sian'ın nasıl olduğunu da sorabilirdi...

Ama ya Radane oradaysa?

Ormanın kıyısında sessizce gezinen o muydu yoksa Kiela kafasında mı kurmuştu? *Belki de sinirlerim biraz fazla gergindir.* Gözüne sadece kırmızı bir şey çalınmıştı; bir kuş da

olabilirdi. Hatta belki de kırmızı tüylü elma çiçeği kuşuydu. Kiela kulübeye geri döndü.

"Kaktüs bir sonraki sefer yardım etmek istiyor," dedi Caz.

"Tabii ki!" Çam Kozalağı Cadıları'nın gruplarına eklenecek, duyulara ve hislere sahip bir etli bitkiye tepki vermeyeceklerine yüzde doksan dokuz emindi. Veya en azından doksan emindi. Seksen beş? "İstediği zaman yardım edebilir."

Kaktüs bahçe kapısından, "Meep," dedi. Sonra da bahçeye koşup tavuğun yanma gitti, ikisi bir çeşit ebelemece oynuyor gibiydiler.

"Kaktüs, ondan bahsettiğinde 'onlar'* demeni istiyor," dedi Caz, Kiela'ya.

"Ah, tamamdır. Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi Kiela. "Bekle bir dakika. Sen onları anlayabiliyor musun?" Kaktüsün konuşabildiğini, özellikle de dilbilgisinde seçici olacak seviyede konuşabildiğini bilmiyordu.

"Tabii. Bitkiler arasındaki bir şey."

"Ne kadar zekiler?" Kaktüs bu soruya alınmasın diye alçak sesle konuşmuştu. Kimseyi rencide etmek istemiyordu, sadece bu konuda çok kısıtlı deneyimi olmuştu. Kitaplardan hiçbirinin yanlışlıkla büyülenmiş bitki yaşamının gelişim hızından bahsettiğini hatırlamıyordu.

"Teorik astrofiziği anlayabiliyorlar."

Kiela kaktüsle tavuğa bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama şiir seviyorlar."

Kiela kaşlarını kaldırdı.

"Serbest şiir seviyorlar."

"Aaa..." Kurdele çiçeğiyle kaktüsün birbirlerine serbest

* İngilizcedeki ikili cinsiyet sistemi Türkçede bulunmadığı ve Türkçe cinsiyetsiz bir dil olduğu için Meep'in tercih ettiği zamir they olmasına rağmen, karışıklığı önlemek adına metin boyunca Meep için üçüncü tekil şahıs zamiri kullanılmıştır. *-e.n.*

şiir okudukları fikrinden hoşlanmıştı. Şiirleri kendilerinin mi yazdığını yoksa ünlü şairlerden mi aldıklarını sormak istedi ama aklı yeşillikte gördüğü o kırmızı tutama kaymıştı. Kurtarılan kadınla ilgili ne kadar endişelenmesi gerekiyordu? Radane, şiirden hoşlanan epey gelişmiş duyulara ve hislere sahip bir etli bitki hakkında ne düşünürdü? Kiela, Larran'ı ziyaret etse, Radane'in Sian'a yaptığı büyüye kulak misafiri olup olmadığına, onu gözetleyip gözetlemediğine, herhangi bir tehdit oluşturup oluşturmadığına karar verebilirdi. Ya da her şey Kiela'nın paranoyasıydı. "Larran'ı ziyaret etmeyi düşünüyordum..."

Caz oldukça kıkırtıyı andıran bir sesle yapraklarını hışırdattı.

"Sian'a bakacağım ve Radane'in bize bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamaya çalışacağım."

"Hımm, tabii."

"Ve Larran'dan bana balık pişirmeyi öğretmesini rica edeceğim." Kiela yüzünü buruşturdu. Kulağa bahaneler sıralıyormuş gibi geliyordu gerçekten de. "Ama önce, Halio için hazırladığım büyüyü bitireceğim."

"Kim için hangi büyü?"

"Kurumuş pınarı olan yaşlı kadını hatırlıyor musun? İlk gün reçel almıştı hani. Büyü neredeyse hazır, sadece üçüncü sıranın telaffuzundan emin olmam gerekiyor."

"Ah, araştırma!" Caz yatak odasına koştu.

"Kaktüs!" diye seslendi Kiela. "Dükkâna göz kulak olur musun? Biri gelirse 'meep' dersin."

Kaktüs sallanarak kulübeye girdi, tavuk da arkasındaydı.

"Tavuk kaçmasın," dedi Kiela.

"Meep," dedi kaktüs.

Kiela bunun ne demek olduğundan emin değildi ama sanki ona onay vermişti... Bitkiyle konuşmayı nasıl öğreneceğini

Caz'e sormalıydı, o öğretirdi. Büyük Kütüphane'deki tüm kütüphaneciler gibi Kiela da birden fazla dil biliyordu ama bitki dili bunlardan biri değildi. Bilinen bir dil olduğundan da emin değildi. *Belki de yaygınlaşmalıdır.* "Teşekkürler." Yatak odasına, Caz'in yanına gitti; Caz çoktan İlk Dil'deki büyüleri de içeren eski dillerin dilbilimi üzerine bir tez çıkarmış, okuyordu. Kiela bir çözüm bulduklarına dair makul bir biçimde emin olana kadar kendilerini araştırmaya verdiler.

"Nasıl test edeceğiz?" diye sordu Caz.

Sadece bir tane kurumuş pınar biliyordu ve bunun eski bir aile şifası olduğunu söyleyerek gerçekten Halio'nun önünde deney yapmak istemiyordu. Eğer başarısız olursa, açıklaması çok zor olurdu. *Hayır, bir tane daha biliyorum.* "Kasabadaki çeşme. O da kurumuş. Eğer herkesin denize açıldığı bir saat seçersem..."

"Şu an gibi mi?" Yapraklarını cama doğru salladı. "Güzel bir öğleden sonrası."

Hızla ayağa kalktı. "Şu an gibi. Kaktüsle sen–"

"Git," dedi. "Bitirdiğinde yemek vakti gelmiş olur. Sen de Larran'ın evinin yakınlardan geçiyor olacaksın. Belki de seni romantik bir akşam yemeğine davet eder."

Kiela'nın yüzü kızardı. "Romantik bir akşam yemeği beklemiyorum."

"Yemek paylaşmanın bağ kurmaya epey yardımcı olduğunu okumuştum," dedi Caz. "Birbirini beslemek bir bağlantı yaratıyormuş. Tıpkı benim toprak topumu..." Cümlesine devam etmedi.

Kiela not defterini indirip arkadaşı kurdele çiçeğine baktı. Yapraklarının bir parça daha parlak bir yeşile dönüştüğüne yemin edebilirdi, bu da bitki dilinde kızarmak demekti. "Caz?"

"Larran'ı ziyaret etmelisin."

Kiela ona gülümsedi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Diğer odadan, "Meep!" sesi duyuldu.

Kiela sırıtmaya devam ederken büyüyü cebine sıkıştırıp odadan çıktı ama bu ilginç konuşmayı daha sonra sürdürmeye kararlıydı. Çeşme ve Larran'dan sonra.

Kiela şanslıydı: Çeşmenin etrafında kimse yoktu.

Her yöne bakındı, herhangi bir kıpırtı görebilmek için evlerin pencerelerini inceledi. Fırının olduğu taraftan sesler, bağrışmalar, gaklayan kargalar, birbirine vuran metal sesleriyle liman yönünden de odunların çıkardığı pat küt sesleri duyuyordu. Ama onu izleyen tek canlı, kendini bir çiçekliğe yerleştirmiş ve orada yetişen çiçekleri bozan, kirli beyaz kanatlarıyla turuncu bir kediydi. Arka tarafında tek başına bir papatya cansızca açmıştı, kedi ara sıra kuyruğunu salladığında ona çarpıyordu.

"Kimseye söylemek yok," dedi kediye.

Boş sokağa tekrar göz attıktan sonra çeşmenin havuz kısmına girdi. Suyun akması gereken ağzın yanına diz çöküp malzemelerden (Caz'le kaktüs malzemeleri hem bahçeden hem de göletten toplamasına yardımcı olmuştu çünkü bu şifa için tatlı su bitkileri gerekliydi) oluşturduğu topu denizkızı heykelinin arkasına yerleştirdi. Dikkatlice kelimeleri söyledi, heceleri Caz'le birlikte karar verdikleri şekilde telaffuz ediyordu.

Havuzdan çıktı, acaba...

Sesler yaklaşıyordu.

Kiela hemencecik bir ara sokağa girdi. Çeşmeye sonra bakacaktı. Belki de yarın bakardı. Üzerine şüphe çekmemek

daha doğru olurdu. Hatta büyü etkisini gösterdiğinde kasabanın yakınlarında gözükmese iyi olurdu. Sahile ve Larran'ın evine doğru yürümeye başladı. Başını çevirip geriye bakmadı. Ya büyü işe yaramıştı ve böylece müşterileri için yeni bir şifa yaratmıştı ya da işe yaramamıştı ve hiçbir zararı da dokunmamıştı. Denemeye değerdi, hele de böyle mükemmel bir fırsat yakalamışken. *Bugün şansım yaver gidiyor.*

Bu şansın sürmesini umdu. Yürürken Larran'a ne söyleyeceğini düşünüyordu. Konuşmaya Sian'ı sorarak başlayacaktı tabii ki. Radane orada olsa da olmasa da ziyaret etmesi için gayet makul bir sebepti bu. Radane oradaysa... o zaman çok durmazdı.

Kadının nerede uyuduğunu merak ediyordu Kiela. Larran'ın yalnızca bir yatağı vardı. Kulübede ne misafir odası ne de kanepe vardı. Gerçekten Larran bu kadar nazik olmayı nasıl başarıyordu?

Kiela kahramanlarına ya da şifacılarına âşık olan insanlar hakkında masallar okumuştu. *Larran ikisiydi de.* Ya Radane minnettarsa... Larran'ın şeyi ne kadar riske attığını fark ettiyse... Onun ne kadar nazik, çok tatlı bir biçimde garip, ne kadar... *Off, neredeyse ölecek bir kadını açık açık kıskanmam benim hakkımda ne söylüyor?* Eğer Radane, Larran'a âşık olsa Kiela onu suçlamazdı. *Larran'ın tek yaptığı bacamı onarmaktı ama ben de onu düşünmeden duramıyorum.*

Hayır, onu çeken baca değildi. Sonrasında dilediği özürdü. Evet, Kiela o an Larran'a karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. O beceriksiz özürden sonra.

Radane onunla yatağını paylaşıyorsa... *İyi olacağım.* Hayatında daha önce romantizme ihtiyaç duymamıştı, şimdi de ihtiyacı yoktu. Yeni bir yerde yeni şeyler denemekten ortaya çıkmış yeni bir fikirdi ama bir gereklilik de değildi. Kiela annesiyle babasının ne kadar mutlu bir evlilikleri olduğunu

düşündü ve ne zaman ona aşk hayatıyla ilgili baskı yapsalar ne kadar sinirlendiğini hatırladı. Onların sahip olduğu şeye Kiela sahip değildi. O birliğe, beraberliğe.... Herkes buna sahip olamazdı. Bazı insanlar tek başlarına olurdu ve Kiela da bu zamana kadar tek başına gayet güzel idare etmişti. Mutluydu.

Larran benim için yalnızca çok iyi bir komşu olsa da burada mutlu olabilirim.

Verandasına gelince kapıya vurmak için elini kaldırdı ve o anda kapı ardına kadar açıldı. Larran'm gülümsemesi ışıl ışıldı, Kiela bir anlığına nasıl nefes alacağını unuttu.

Larran kahkaha atarak verandaya çıktı, kollarını Kiela'ya sardı ve ayaklarını yerden kesip döndürmeye başladı. O an Kiela tamamen onunla sarılmıştı ve sadece göğsündeki nefesine, kollarındaki güce, cildinin sıcaklığına ve denizin kokusuna odaklanabiliyordu.

"Sian'ımı kurtardın," dedi Larran.

Nazikçe onu yere indirip kollarını çekince Kiela sendelememeye çalıştı. Larran fark etmemiş gibi görünüyordu. Elini tuttu, onu sahilden geçirip iskeleye götürdü. Kiela'nın yolda kayıp düşmemeye odaklanması gerekiyordu, atbalıklarının oynayıp eğlendiği yere ulaştıklarında ikisi de kahkaha atıyordu.

Larran parmaklarını dudaklarının arasına yerleştirip üç kısa ve bir uzun ıslık çaldı.

Sian sürüden ayrıldı ve dalgaların içine daldı. Altın rengi pullarının üstünde ışıldayan güneş ışığıyla muhteşem görünüyordu. Kayalara ulaştığında yelesini salladı. Ön toynaklarının üzerinde yükselip Kiela'nın ellerini, sonra da ceplerini kokladı.

"Bugün domates yok," dedi Kiela. "Üzgünüm."

"Senin sayende kendine geldi," dedi Larran. "Borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Yeniden. O şarkı söylediğin bebek Sian'dı. Hayatını iki kez kurtardın."

Kiela başını salladı, artık gülmüyordu. "Bana borcunu ödemene gerek yok. Bu yüzden gelmedim..." Derin bir nefes aldı. "Sen de aynısını yapardın. İki kez. Fırsatın olsaydı."

Larran, Kiela'nın ellerini avuçlarına aldı. Kiela onun büyük ellerinin kendi ellerini sarışını, tamamen kaplayışını seviyordu. "Evet ama sen–"

"*Larran! Kiela!*" Tobin kıyıdan onlara el sallıyordu. Fırından kıyıya koşmuş gibi nefes nefeseydi. "Bunu görmeniz lazım!"

Larran bir adım geri çekilip ellerini bıraktı. "Ne oldu? Birine bir şey mi oldu?"

Tobin suların sürüklediği ağaç dallarıyla yosunların arasında dans ediyordu. "Çeşme! Tekrar akıyor! Bunu görmeniz lazım! Bu bir mucize!"

Larran başını iki yana salladı. "Mümkün değil." Kiela'ya gülümsedi. "Mucizelerle dolu bir gün demek. Bunu görmemiz lazım." Kiela'nın elini tekrar tuttu ve taş iskeleden aşağı onu yönlendirdi. Kiela, dalgaların arasından başını çıkarıp onları izleyen Sian'a baktı.

O cümleyi bitirmeyecek.

Ertesi günü, haftayı, hatta belki de tüm ömrünü *evet ama sen...*'den sonra ne geleceğini merak ederek geçireceğini biliyordu. *Ama sen* ne? Onun hakkında ne düşünmüştü? Onun hakkında düşünüyor muydu? Ya da sadece minnettar mıydı? Biricik atbalığını iki kere kurtarmıştı sonuçta.

Babası bunun bir işaret olduğunu söylerdi. Dünyadaki gelişigüzel olaylardaki işaretleri ve belirtileri aramayı severdi. Alyssium'daki yeni evlerini seçtiklerinde pencerenin üzerindeki çiçekler gül pembesiydi. Babası bunun bir işaret olduğunu söylemişti. O güllerin, falezin bitimini süsleyen yabani güllerle aynı renkte olduğunu şu âna kadar fark etmemişti Kiela. Bir keresinde kanalda şalını kaybedince babası bunun

rüzgârdan, denizden ve esintiden uzak bir biçimde Büyük Kütüphane'de yaşaması gerektiğine dair bir işaret olduğunu söylemişti. O noktada çoktan kütüphane görevini kabul etmişti ve ailesinin evinden ayrılıp ayrılmama konusunda kararsızdı. Babası kendi yöntemiyle gitmesinde bir sıkıntı olmadığını söylemeye çalışıyordu.

Sahile ulaştılar ve önlerinde çok heyecanlı bir keçi gibi sahilde zıplaya zıplaya giden Tobin'i takip ettiler. Kiela kalabalığı görmeden sesi duydu; bir martı sürüsü gibi gaklıyorlar, kelimeler o kadar hızlı bir biçimde birbirine karışıyordu ki hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Larran hâlâ elini tutuyor olmasa dönüp falez merdivenlerine doğru koşmaya başlardı... Ama elini tutuyordu, gerçi Larran'ın bunun ne kadar farkında olduğundan emin değildi. Tüm dikkatini Tobin'e vermişti.

Çeşmeye yaklaştıklarında yavaşladılar.

Yoğun bir kalabalık vardı, çeşmenin çevresinde bir halka oluşturmuşlardı. Kiela denizkızı heykelini bile göremiyordu ama sonra Larran ileri gidince kalabalıkta bir boşluk açıldı.

Güneş ışığıyla parlayan güneş, taş denizkızının etrafından kavislenerek akıyordu. Çeşmenin önündeki çocuklar birbirlerine su sıçratarak ve kahkahalar atarak dans ediyorlardı. Daha önce tek bir seferde gördüğünden daha çok adalı hayranlıkla suya bakıyor, aynı şaşkınlık bildiren deyişleri ardı ardına tekrarlıyor, bunun nasıl olduğunu ve ne anlama geldiğini soruyorlardı...

Bir kadının sesi kalabalığın içinden duyuldu. Sesi, bir martı çığlığı kadar sert ve keskindi. "Ne anlama mı geliyor? Belli ki birisi Caltrey'de yasadışı büyü yapıyor."

Kiela kendini bayılacak gibi hissetti.

Radane çeşmenin kenarına çıktı. Sesi öyle yüksek ve tiz çıkıyordu ki en son ne zaman çeşmenin aktığına dair soruları,

önünde yapılan düğünleri, yakınındaki evlilik tekliflerini ve çevresinde verilen müzik festivallerini hatırlatan, açıklayan ve özlemle anan sesleri ve mırıldanmaları bastırıyordu. Radane konuştuğu anda bu mırıldanmaların içeriği değişti. "Yasadışı büyü mü? Ama kim..."

Kiela uçup gitmek istiyordu ama Larran hâlâ elini tutuyordu. Kiela başının etrafını bir fırtına halkası sarmış gibi nefes almakta zorlanıyordu. Etrafındaki insanlar kadar şaşırmış görünmeye çalıştı. Etrafındaki vücutları, onu bastırışlarını hissediyordu.

"Caltrey'de asi bir büyücü var," diye bağırdı Radane. "Her kimse öne çıkmak zorunda! Kendi isteğinle öne çıkarsan imparatorluk müfettişi merhamet gösterecek. Kendi isteğinle öne çıkmazsan... imparatorluğa karşı hain ilan edileceksin!"

Kiela göz ucuyla Larran'ın kaşlarını çattığını gördü.

Hiçbir şey söyleme Larran, diye düşündü içinden. *Onun dikkatini buraya çekme.*

Ama bağıran Larran değil, Bryn'di. "Sen kim oluyorsun da buraya gelip tehditler savuruyorsun? İçimizden biri seni denizden kurtardı, şimdi bizden şüphelenerek mi ne kadar minnet duyduğunu gösteriyorsun?"

"Ben bir imparatorluk müfettişiyim," dedi Radane. "Görevim yasaları uygulamak. Suçluları benden saklamazsanız adanız için daha iyi olur."

Benim olduğumu bilmiyor.

Çeşme akmaya başladığında Kiela orada değildi. Kasabanın dışında, Larran'la birlikteydi. Larran bunu onaylayabilirdi. Tobin de onu görmüştü. *Şüpheli olamam, değil mi?*

"Gerekli gördüğüm takdirde her bir mülkünüzü arama, yasadışı eşyalara el koyma ve ihlaller için para cezası yazma yetkisine sahibim," dedi Radane. "Ama ben masum insanların hayatını bozmak niyetinde değilim. Bana asi büyücüyü

getirin, ben de hiçbir arama yapmadan, ceza kesmeden ve adadaki kimseyi rapor etmeden adadan ayrılırım. İmparatorluğun gözünden korunursunuz, zira imparatorun kendi gözü olmasa bile o göz hâlâ her şeyi görmeye devam ediyor. Crescent Adaları İmparatorluğu'nun iradesi engellenemez. Büyücünüz kim?"

Sakın koşma, dedi Kiela kendine.

Elini Larran'ın elinden çekti ve kalabalığın arkasına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Larran ona baktı ama Kiela gözlerini Radane'den alamıyordu.

"'Bitki şifası' bilgisine sahip yaşlı kasabalıların hepsiyle konuşmak istiyorum," dedi Radane. "Ayrıca hastalarına bir şeyler mırıldanmasıyla meşhur şifacılarla ve garip veya beklenmedik bir şeye şahit olan herkesle."

Fenerer, "Şehirli kız gelene kadar hiçbir gariplik yoktu," dedi.

Tüm gözler ona dönünce Kiela olduğu yerde donakaldı.

"Saçmalık," dedi Ulina. "Kiela bizden biri."

"Sen onun koyunu ve ormanını istiyorsun sadece," diye çıkıştı Bryn, Fenerer'e. "Ebeveynleri buradan gittiğinden beri istiyorsun. Sırf açgözlülüğün yüzünden bu kadar alçalıyorsun, kendinden utanmalısın."

Herkes bir şeyler mırıldanmaya başladı. Çoğu ses Bryn'e katıldı. Bryn'in onu savunması çok hoştu ama Kiela yine de ortadan kaybolma gücüne sahip olmayı diliyordu. Veya elma çiçeği kuşuna dönüşüp uzaklara uçmayı. Şu an burada olmamak için birkaç kitap bile feda ederdi, gerçi hangi kitap olduğuna bağlıydı: Bilgin Mimay ile Bilgin Liy'in yazdığı neredeyse anlaşılmaz olan *Yarım Ay Tırtıllarının Tanımlanması Zor Davranışları Üzerine Düşünceler* olabilirdi veya kibirli yeniyetme âlim Wilgafort'un yazdığı dayanılmaz *Yosunlar İçin Fikirler* kitabı da olabilirdi veya...

Radane kalabalığın içinden ona kaşlarını çatarak baktı ve Kiela, *Bu iş bitti,* diye düşündü.

Bryn çeşmenin kenarına çıkarak Radane'in yanına geldi: "Bir teklifim var. İnsanların evine girip onları rahatsız etmek yerine niye bu işi fırında yapmıyorsun? Orada herkesle görüşebilirsin, seninle konuşmak isteyenlere ve sana da çayla tatlı ikram ederim. Burada herhangi bir yasadışı aktivite olmadığını fark edeceğine eminim. İnsanlar ellerinden gelen en iyi şekilde hayatlarını yaşamaya çalışıyor."

"Bu işler öyle yürümüyor," dedi Radane. "Ama tamam, aramaya fırınınla başlayacağım. Yönetmeliğe aykırı bir şey bulmamam için dua etsen iyi olur."

"Herkesi fırınıma bekliyorum," dedi Bryn yüksek sesle. Kalabalığa bakınca Kiela'yla bir an göz göze geldiler, sonra Bryn bakışlarını çevirdi. Kalabalığı yararak müfettişi fırınına yönlendirdi, o sırada Kiela da hızlı ama masum göründüğünü umduğu bir şekilde sokakta yürümeye başlamıştı.

Sahile ulaşınca koşmaya başladı.

24. BÖLÜM

Kiela falez merdivenlerini koşarak çıktı; yanları, ciğerleri, bacakları ve her şeyi mahvettiğini düşünmekten kalbi ağrıyordu. Büyülerini kimseyle paylaşmasaydı... Elma ağacında deneyler yapmasaydı... Kitaplara dokunmasaydı... Ama bunların hepsini yapmıştı ve şimdi yalnızca kendisini değil, aynı zamanda Caz, Larran, Bryn, Eadie, Ulina ve muhtemelen adadaki herkesin canını tehlikeye atmıştı. Tabii bu durum, müfettişin "asi büyücüyü" sakladıkları için adaya ne kadar sert davranacağına bağlıydı.

Radane'in soruşturması başka neyi açık edebilirdi?

Başka neleri tehlikeye attım?

Nefes nefese merdivenlerin tepesine ulaştı. Ya Ivor? Onunla şifaları hakkında konuşmak istediğini söylemişti. Ivor'un bu durumu onaylamadığını düşünmüştü ama ya yanlış anladıysa? Sonuçta o adanın şifacısıydı. Belki o da bir hastayı kurtarmak için yasadışı "şifalardan" biraz yapmıştı. Alyssium'da şifacılar zengin ve güçlü insanları iyileştirmeye devam ettiği sürece tam olarak nasıl yaptıklarına kimse çok dikkat etmezdi ama dış adalardan birinde de durum böyle miydi? Yine görmezden gelirler miydi? Radane özellikle

şifacılardan bahsetmişti, belli ki o görmezden gelmeyecekti. İmparatorluk müfettişi olarak, onaylanmamış büyü kullanımına karşı yasaları sonuna kadar uygulama yetkisine sahipti. Caltrey'ye birlikleri çağırıp herkesin evini tek tek aratabilir, hareketlerini inceletebilir ve sorgulatabilirdi... Sonra para cezası yazabilir, onları tutuklatabilir ve cezalara karar verebilirdi. Eğer isterse Caltrey'deki tüm kaynakları ellerinden alıp buna adalet diyebilirdi.

Şelalenin dışında Kiela, "Ivor!" diye bağırdı. Dizlerinin üzerine çöküp nefesini düzenlemeye çalıştı. Sonra doğrulup daha yüksek sesle bağırdı: "Ivor!"

Ivor şelalenin arkasından çıktı. Muazzam gözüken ıslak boynuzları parlıyordu. "Kimin yardıma ihtiyacı var?"

"Senin."

Ivor şaşkın şaşkın Kiela'ya baktı.

"Adada bir imparatorluk müfettişi var," dedi Kiela. "Saklayacak bir şeyin yoktur belki ama varsa... bir an önce sakla." Cevap vermesini beklemeden arkasını döndü.

"Kiela, Larran'ın atbalığı için ne yaptığını biliyorum."

Kiela donakaldı.

"Gerçekten de yürekten bir iyilikti yaptığın."

Kiela başını aşağı yukarı salladı, sonra yeşilliğe doğru hızla yola koyuldu. Koşarken yanlarını tutuyordu. Her nefes alışı sanki boğazını sıyırıyordu. Koşmaya alışkın değildi. Büyük Kütüphane'de pek ihtiyaç olmazdı. Bir şey seni kovalamadığı sürece koşmanın mantığını anlamıyordu.

Şimdi bir şey seni kovalıyor ama.

Sonuçlar.

Yaptıklarının sonuçları onu kovalıyordu. İyi, vatansever biri bu sonuçlarla yüzleşmeyi seçebilirdi... *Ama benim düşünecek bir kurdele çiçeğim, kaktüsüm ve tavuğum var.*

Bir de kitapları.

Radane'in büyü kitaplarını almasına izin veremezdi. İmparatorluk müfettişleri kütüphaneci değildi. Radane onlara nasıl bakılacağını, onları nasıl koruyacağını, değer görecekleri ve korunacakları yere nasıl sağ salim teslim edileceğini bilemezdi. En iyi ihtimalle, kitaplara el koyduktan sonra bir depoda çürümeye bırakırdı. En kötü ihtimalle, yasadışı aktivitelerin bir aracı olarak görüp kitapları yok ederdi. Kütüphaneye ait kitaplar olduğuna inanmazdı. Veya umursamazdı.

Bu alabileceğim bir risk değil.

Sendeleyerek kulübenin önündeki yeşilliğe varan Kiela elleriyle dizlerinin üzerine çöktü. "Caz!" diye bağırırken sesi çatladı. Daha yüksek sesle tekrar denedi: "Caz!"

"Meep?"

Kulübenin köşesinden ona bakan kaktüse, "Caz'i getir, lütfen," dedi. "Ona acil olduğunu söyle. Ona..." *Her şeyin yanlış gittiğini söyle. Hata yaptığımı söyle. Üzgün olduğumu söyle.*

Ama o herhangi bir şey söyleyemeden Caz bahçe duvarının üstünden ona doğru fırladı. "Ne oldu? Yaralandın mı? Aman tohumlarım ve toprağım! Ölüyorsun!"

Kiela başını iki yana salladı. "Radane. İmparatorluk müfettişiymiş. Caltrey'de yasadışı büyü yapıldığını biliyor. Kitapları saklamalıyız."

"Off!"

Kulübeye koştu, kaktüs de onu takip ediyordu. "Meep, meep, *meep!*"

Kiela da kalkıp arkalarından yatak odasına gitti. Sandıkların üzerinden örtüleri çekip aldı, okuduğu araştırma kitaplarını sandıkların içine doldurup kapaklarını kapattı. Daha sonra ilk sandığı kulübeden dışarı taşımaya başladı.

"Nereye götüreceksin?" diye sordu Caz.

"Tekneye," dedi.

"Nasıl?"

"Merdivenlerden aşağı indireceğiz sanırım?" İlk sandığı merdivenlerin tepesine götürürken patikanın yanındaki çalılardan hışırdama sesleri duydu. Kalbi göğüs kafesinde güm güm çarpıyordu. "Saklanın," dedi Caz'le kaktüse.

Ama sandığı saklamanın bir yolu yoktu. Merdivenlerden aşağı itecek hâli yoktu ya, merdivenlerin sonunda su olduğu düşünülürse güvenli değildi. Başka bir yere götürmeliydi ama zamanı–

Birden Larran yeşilliğin içinden çıktı. "Kiela?"

"Buradayım," dedi Kiela. Sonra sessiz kalması gerektiğini düşündü. Gerçi onu merdivenlerin başında önünde devasa bir sandıkla durduğunu hemen görürdü. Larran yanma gelirken Kiela kendini hazırladı, bu tatlı bir konuşma olmayacaktı. Muhtemelen soru soracaktı Larran. Ya da bir açıklama talep edecekti. Larran onu kaçarken görmüştü, bunu saklamanın bir yolu yoktu. Radane'den önde başlamış olmayı, Bryn'in onu fırında yeterince oyalayacağını ummaktan başka seçeneği yoktu.

Ama Larran hiçbir şey talep etmedi. Sadece, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Kiela ağlamak istiyordu. Bu hayatında duyduğu... *Hayır, bunu sonra düşünürüm.* "Sandıklar. Onları saklamam lazım. Caz'le ben... Sandıkları tekneye koymamız sonra da... bir yere götürmemiz lazım." Nereye olduğunu bilmiyordu. Denizde bir yere. Kıyıda. Bilmiyordu ama bulacaktı. İlk önce kitapları buradan uzaklaştırması lazımdı. Belki başka bir koy bulurdu, kimsenin onu aramayacağını düşünmeyeceği bir koyu. Ya da daha iyisi, bir mağara. Evet! Falezleri çevreleyen bir sürü mağara vardı. Tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu ama yeterince bakınırsa... *Kitapları buradan uzaklaştırmam lazım.*

Larran sandıkların içinde ne olduğunu sormadı.

Neden saklanması gerektiğini bilmiyordu.

Yalnızca yardım ediyordu. Sandığı kapıp tek başına merdivenlerden aşağı indirdi; Kiela, Caz ve kaktüs de o sırada ikinci sandığı yatak odasından merdivenlerin tepesine sürüklüyordu.

Larran koşarak yukarı çıktı ve sonraki sandığı kollarına aldı. Kiela, kollarında gerilen kaslarını ve alnındaki teri gördü. Sandıkların onun için bile acı verecek kadar ağır olduğunu biliyordu ama tek kelime bile etmiyordu. Yavaşlamıyordu.

Kiela üçüncü sandığa uzandı.

Dördüncü.

Beşinci.

Sonuncuya geldiğinde kolları o kadar acıyordu ki artık titremelerini kontrol edemiyordu. Ama Larran'ın son sandığı merdivenlerden aşağı taşımasına yardım etti, ikisi de inleyip sızlıyordu. Onu diğerlerinin yanına mavnaya yerleştirdiler ve Kiela hepsini brandayla örttü.

"Kiela?" diye seslendi Caz kıyıdan. Yapraklarının arasında çam kozalağı şifalarının olduğu torbayı tutuyordu. Kaktüs de torbanın altındaydı, desteklemeye yardımcı oluyordu.

"Caz, sen burada bekle. Ben seni limanda alayım. Kaktüs–"

"Ben burada kalacağım," dedi Caz.

Burada? Kalmak mı? "Kalamazsın. Seni görüp yanlış anlarsa..."

"Benim yasadışı bir tarafım yok ki," dedi Caz. "Yaratılışım öyle, evet. Ama yaratıcım cezalandırıldıktan sonra baş kütüphaneci korunacağımı güvence altına almak için bir belge hazırlamıştı."

"Eğer Radane sana inanmazsa–"

"Meep!"

"Benimle birlikte kalmak istiyorlar," diye tercüme etti Caz.

İkisi için de bu korkunç bir fikirdi. Fenerer'in kurdele çiçeğini görünce nasıl tepki verdiğini hatırladı. "Tehlikeli. Bilemezsin–"

"Meep, *meep!*"

Kiela'nın *bunun* için tercümeye ihtiyacı yoktu. Kaktüs de Caz'le kalmak istiyordu, normalde çok tatlı bir hareketti ama şu an safi pervasızlıktı. Radane, Caz'i veya kaktüsü görürse, bitkisel şifaları olan yaşlıca bir kasabalı yerine büyünün kaynağının Kiela olduğuna ikna olurdu. Ve haklı da olurdu. Kiela başka bir yol denedi. "Kitapları sakladığım yerde onları korumanıza ihtiyacım var. Onları öylece bir yere bırakamam ve kendim de kalamam. Eğer dükkânda kalmazsam şüpheleri üstüme çekerim."

"Ya sen yokken gelirse?" diye karşı çıktı Caz. "Birinin onu oyalayıp yanlış yönlendirmesi–"

Larran, "Ben yaparım," dedi.

"Saçmalama," dedi Kiela. O bu işin içinde değildi. Neler olduğuna veya neleri kaybedebileceğine dair bir fikri yoktu. Yapmaması lazımdı... O an dehşetle "kitaplar" dediğini fark etti. Bir an sonra, Larran'ın irkilmediğini fark etti. "Ne kitabı?" veya daha kötü bir senaryoda, "Kimin kitapları?" diye sormamıştı. Belki... *Hayır.* Bu Larran'm sorumluluğu değildi. Larran'ın ona hiçbir borcu yoktu, Sian'la ilgili söylediği sözleri göz ardı ediyordu. *Ben onun... hiçbir şeyi değilim.* Bunu yapmak için bir sebebi yoktu ama o Larran'dı, böyle şeyler yapardı, böyle bir insandı.

Ama yine de ona izin veremezdi. Resmî bir soruşturmayı engellemekle suçlanabilirdi ama tutuklanabilecek durumda değildi; atbalıklarının ona ihtiyacı vardı. Ayrıca bu karmaşanın içine çekilmeyi de hak etmiyordu. İyi bir insandı, gereğinden fazla kibardı. Kiela başını iki yana salladı. "Hayır. Hayatın benim yüzümden mahvolamaz. Eve git, masumiyetini

koru. Sen onun hayatını kurtardın, o yüzden seni rahat bırakması–"

"İstemeden de olsa onu hayatına sokarak başına dert açtım," dedi Larran. "Karşı koyma. Git. Caz'i al ve..." Tereddüt etti.

"Meep," dedi kaktüs.

"Caz'le Meep'i yanma al, eğer Radane gelirse ben onu oyalarım."

Kiela gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardı. Rıhtımda tekneye doğru paytak paytak yürürlerken, "Meep harika bir isim," dedi kaktüse. Caz kozalak torbasını taşıyarak kaktüsü takip ediyordu. Tahtaların ortasından yürüyor ama sendelemiyordu. İkisi birden mavnaya atladılar ve Caz, sudan mümkün olduğunca uzak durmak için sandıkların üstüne tırmandı.

Larran onu rıhtımın sonuna kadar takip etti. "Nereye gideceksin?"

"Bilmesen daha iyi." Kiela eğilip ipi çözdü ve sonra mavnaya çıkıp tekneyi iskeleden itti. "Ben dönmeden o gelirse ne yapacaksın?"

"Reçel satarım," dedi Larran.

Caz burnundan bir ses çıkararak güldü.

"Teşekkür ederim," dedi Kiela. Daha fazla şey söylemek istiyordu: ona gerçeği söylemediği için üzgün olduğunu, onun ne kadar nazik bir insan olduğuna hep şaşırdığını, gözlerini çok beğendiğini. Ama doğru kelimeleri bulamıyordu. Belki de içinde fokur fokur kaynayan duyguları nasıl dile getireceğini öğrendiğinde, konuşmak için bir şansı daha olurdu. Direğe uzanarak, koydan çıkıp dalgalara doğru yol aldı. Larran da arkasını dönüp merdivenlere koştu, tek seferde ikişer basamak çıkıyordu. Kiela mavnayı koydan dışarı yönlendirdi.

Koyun sığınak gibi koruyucu sınırlarının dışına çıkınca dalgalar teknenin gövdesine vurmaya başladı, rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Gümüş yelkeni çözüp serbest bıraktı. Tepelerinde gökyüzü parlak, mavi ve bulutsuzdu, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş ve hiçbir şekilde ne fırtınaya ne de çiselemeye izin verecekmiş gibi duruyordu; diğer bir deyişle, yalan söylüyordu. Martılar tepelerinde uçuyordu, onların durup balık tutmasını bekliyorlardı ama Kiela onları görmezden geldi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Caz.

Bunu Larran'a sormalıydı... *Hayır o elinden geleni yapıyor zaten.* "Mağaralara bakınalım." Çocukken babasıyla birlikte Caltrey'nin çevresinde birkaç mağarayı ziyaret ettiğini hatırlıyordu. Bazılarının içinde büyüyle canlandırılmış yüzlerce yıllık çizimler vardı; imparator ve onun açgözlü yasalarından önce de Crescent Adaları'nda büyü olduğuna dair kanıttıydı. Caltrey Adaları, Kiela'nın babasını büyülerdi. Kiela'nın bunlardan birinde saklanması gerekeceğini babası hiçbir şekilde tahmin edemezdi. İçinde keskin bir öfkenin yanmaya başladığını hissetti. Yaptıklarından dolayı cezalandırmamalıydı. Kitapları korumak onun hem işi hem de hayatının en önemli amacıydı. Kitapların içindekileri kullanmak ve içerdikleri bilgiyi paylaşmak da... işi ve amacı *olmalıydı.*

Kitaplar, kalbini ve zihnini onlara açmak isteyen herkesle paylaşılmalıdır.

Asıl suç, kitapları ve bilgiyi ihtiyacı olan insanlardan alıkoymaktı. Kelimeler sadece zenginlere ve güçlülere değil, bütün insanlara aitti; deneyimsiz büyücülerin yaptıkları büyüler yüzünden birkaç felaket yaşanmış olsa bile... Güncel yasalar kimseyi korumuyordu. Hatta işleri daha da kötüleştiriyordu. Kiela'ya kalsaydı büyüleri herkesle paylaşırdı.

Bunların hepsi doğruydu ama yardımcı olmuyordu. Ahlaki açıdan haklı ya da haksız olması önemli değildi, bir mağara

bulup kitaplarla bitkileri oraya saklaması gerekiyordu, sonra da Radane gelmeden Larran'ın yanına gitmeliydi ki Radane'in kısa bir zaman içinde dükkânda olacağından emindi, hele de geçen gün yeşilliğin içinde gördüğü oysa. Caz'in bitkisel bir şifası olan eski kasabalı yalanı onu uzun süre oyalamazdı. *Yakında gelecek.* Ne kadar hızlı saklanacak bir yer bulurlarsa o kadar iyiydi.

Teknenin yanındaki bir su şapırtısı dikkatini çekti.

Kiela suyun içine baktı ve koydaki denizkızını yanında bebeğiyle birlikte yüzerken gördü. Bebek dalgaların arasından tıpkı bir yunus gibi süzülürken Kiela gülümsemesine engel olamadı. Ona perdeli elini sallarken kıkırdıyordu.

Caz sandığın ucundan denize doğru eğildi. "Pardon, bakar mısınız? Başımız biraz belada. Saklanabileceğimiz bir mağara biliyor musunuz? Tekneyi ve içindeki her şeyi alacak kadar büyük ama fark edilmeyecek kadar küçük bir mağara? Adaya imparatorluk müfettişi geldi ve eğer bulursa büyü kitaplarını alacak, sonra da bizi tutuklayacak ya da daha kötü bir şey yapacak." Caz titreyince bir yaprağı döküldü.

Denizkızı başını suyun üzerine çıkardı. "Tehlike mi?"

"Evet, tehlike," dedi Caz. "Saklanmamıza yardım eder misin?"

Denizkızı dalgaların altında gözden kayboldu.

"Meep?" dedi kaktüs. Dikenleriyle dökülen yaprağı alıp Caz'e geri uzattı, bundan bir sonuç almayacak olsalar da Caz kaktüsün yaprağı toprak topuna ekmesine izin verdi.

"Anladığını düşünmüyorum," dedi Caz.

Kaktüsün iğneleri aşağıya döndü. "Meep."

"Deniz halkının imparatorluk müfettişleriyle sıkıntıları olduğunu sanmıyorum," dedi Caz. "Suyun altında kitapları da olmadığı kesin. Bence denizkızı–"

Bu sırada denizkızı teknenin uç kısmına yakın bir yerde suyun yüzeyine çıkıp, "Gelin," diye buyurdu.

Kiela yelkeni ayarladı ve denizkızıyla bebeğini takip ederek dalgaların üzerinde ilerlediler. Falezin ucundaki meyve bahçesinin yanından geçerken Kiela ağacın hâlâ şarkı söyleyip söylemediğini merak etti. Eğer öyleyse, Fenerer'in bunu müfettişe gösterip tüm şüphelerine anlatacağına hiç kuşku yoktu. Açıkçası Radane'in dükkânda araştırma yapmaya başlamaması tamamen şans eseriydi. *Hayır, şans sayesinde değil,* diye düşündü. *Bryn sayesinde.*

Radane geldiğinde Larran'ın ne diyeceğini, Radane'in kulübeyi arayıp aramayacağını ve yatak odasından çıkardıkları şeyin ne olduğunu doğru tahmin edip edemeyeceğini merak etti, eşyaları düzenlemeye vakti olmamıştı. Örtülerin ne olduğunu düşünecekti? Teknesinin koyda olmadığını fark edecek miydi? Kiela'nın tekneyle geldiğini keşfettiyse teknenin nerede olduğunu bilmek isteyebilirdi.

İyi bir müfettiş Kiela'nın yalanlarını ânında açığa çıkartırdı.

İyice saklanamadım.

Saklanmaya çalışmıyordu; kaçmaya çalışıyordu. Buraya geldikten sonra da... Alyssium'dan bu kadar uzakta kimsenin ne yaptığını umursamayacağını düşünmüştü. Kendini güvenli olduğuna dair bir hayale bırakmıştı ve şimdi bunun cezasını çekiyordu.

"Özür dilerim," dedi Caz'e.

"Ne için? Olabildiğince çabuk geldin."

"Her şey için. Kitaplara dokunmasaydım... Onları yanımıza almasaydık..."

Caz ona filizlerini salladı. "Yanıp küle dönüşürlerdi."

"O zaman onları bir yere saklamalıydım. Ben–"

"Meep!"

Hiç büyü işine bulaşmasaydı Meep şu an var olmayacaktı, orman ruhları ağaçsız kalacaktı ve denizbebeğiyle Sian'ı da fırtına hastalığından kaybedeceklerdi. *Hepsi hata değildi.* İleride denizkızı falez duvarında bir gölge gibi gözüken yere doğru yüzüyordu. Kiela yelkene asıldı ve denizkızını takip ederek suyun içinde ok gibi ilerlediler. Kayalara doğru hızlandılar.

Caz yapraklarını hışırdattı. "Kiela?"

Mağaranın nerede olduğunu bilmiyordu, tabii bir mağara varsa ama denizkızı...

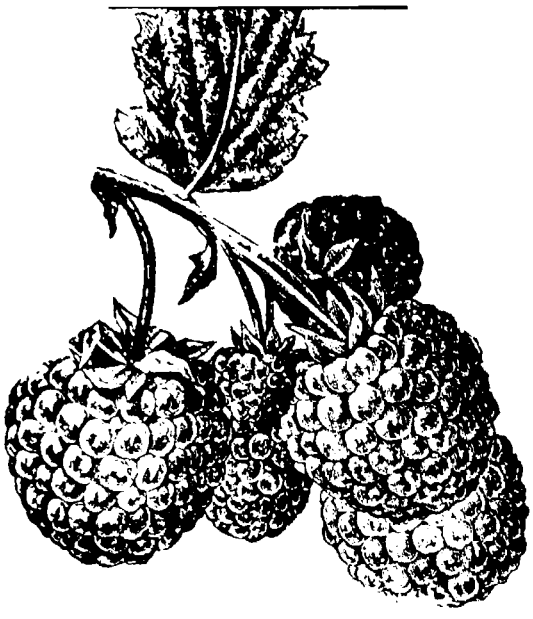
"Kiela!"

"Ona güveniyorum."

Mağara karşılarındaydı işte. Kayaların rengiyle falez duvarının açısından oluşan bir göz yanılgısıydı. Denizkızı olmasaydı muhtemelen göremezdi bile. Yelkeni gevşeterek teknenin açıklığa doğru süzülmesine izin verdi.

Sessiz taşların arasından içeri kaydılar. Etraflarındaki gölgeler, sanki bir annenin şefkatli kolları gibi onları korumak istercesine üzerlerine kapandı. Mağaranın içinde dalgaların sesi yankılanıyordu. *Bu sesi tanıyorum.* Babasının en sevdiği mağaraydı burası.

Duvarlarda ve tavanda çiçek resimleri, binlerce yıl önce yapılmış bir büyü sayesinde büyülü bir ışık gösterisiyle parlıyordu. Kiela hayranlık içinde yavaşça kendi etrafında döndü; kadim güllerin, zambakların, papatyaların ve daha nice çiçeğin taçyaprakları gökkuşağının her rengiyle parıldıyordu ve Kiela kısa bir anlığına da olsa, kendini güvende hissetti.

25. BÖLÜM

"Sen de burada kal," dedi Caz, Kiela'ya.

"Meep," diyerek katıldı kaktüs.

Kiela tekneden kayaların üstüne atladı. İleride bir gün ışığı şeridi gördü, yayan hâlde mağaradan çıkmanın yolunu bulmuştu. "Dükkâna dönmem lazım. Şüpheleri üstümden kaldırmanın tek yolu, şüphe çekmemem. Hayır, bu doğru bir kelime olmadı. Suçsuz mu? Zararsız mı? Masum?" İpi sivri bir kayanın çevresine bağlayıp teknenin yerinde kalmasını sağladı.

"Sonra ne olacak?" diye sordu Caz. "Bizi sonsuza kadar saklayacak mısın? Bir daha büyü yapmayacak mısın? Orman ruhlarının ağaçlarını kaybetmesine izin mi vereceksin? Deniz halkının yavrularını veya bebek atbalıklarını kurtarmayacak mısın?"

Kiela bilmiyordu. Sonrasında ne olacağını nasıl bilebilirdi? Bunların hiçbiri planlanmamıştı. Hayatının ve geleceğinin önceden nasıl olduğunu biliyordu; tozlar iskeletini yok edene kadar her gününü kütüphanede geçirecekti.

Geri dönebilirim.

Kütüphaneye dönebilirdi. Eve... dönebilir miydi? Orası artık ev miydi? "Ev" denilince aklına ormanın çevrelediği ve

arkasındaki bahçeyi bitkilerin kapladığı bir kulübe geliyordu. *Alyssium'a dönmek istemiyor muyum?*

Radane'in burada olması imparatorluğun hâlâ yerinde olduğu anlamına geliyordu, kütüphanede de yerli yerinde duruyor olabilirdi. Kiela başkente yelken açabilir, ne yaptığını ve neden yaptığını açıklayabilirdi. Devrimden kitapları kurtardığı için bir kahraman gibi karşılanabilirdi bile!

Eğer adayı bırakırsa... kulübeyi ve reçel dükkânını özlerdi. Fırını özlerdi. Bulut ayılarını, tek boynuzlu atı ve denizkızlarını özlerdi. Ama onu burada tutmaya yetecek sebepler miydi bunlar? Zaten burada geçici bir süre kalacaktı.

Teknenin yakınında denizkızı kuyruğunu suya vurdu ve ses mağaranın içinde yankılandı. Bebeği cıvıldayan bir ses çıkardı. Bebek teknenin etrafında yüzüyor, küçük parmaklarıyla teknenin gövdesine yapışmış midyeleri söküp her birini değerli bir taşmış gibi annesine gösteriyordu.

"Meep?" Meep, teknenin kenarından sarkıp midyelerden birini iğnesiyle dürttü. Bebek teknenin güvertesine uzanıp kaktüsün iğnelerini çekmeye çalıştı. Caz yapraklarını sallayarak onu suya kışkışladı.

Meep'le birlikte dönemem. Yasalar değişmediyse. Meep'i iyi karşılamazlardı ve Kiela da Büyük Kütüphane'den geriye ne kaldıysa içindeki en yeni heykel olurdu. Caz yalnızca etkili kütüphanecilerin birçok bağlantılarını kullanması sayesinde kurtulmuştu. Meep'e aynı merhametle yaklaşacaklarının garantisi yoktu. *Bunu riske atamam.* Kitap yığınları arasındaki tatlı küçük odasına kaçma fikri ne kadar cazip görünürse görünsün, artık sadece Caz'le ikisi yoktu. Yanlarında Meep de vardı ve onu bırakamazdı.

Ya dükkânda onu bekleyen Larran ne olacaktı? Kiela kaçıp gitse, imparatorluk müfettişi ne düşünürdü? Şüphelerini Larran'a, Bryn'e, Eadie'ye ve Ulina'ya çevirirdi. Hayır, tek

seçeneği kulübeye dönmek, masum davranmak ve Caltrey'de yasadışı büyü yapılmadığına Radane'i ikna etmekti. Sadece güzel reçel kavanozları vardı. *Belki de imparatorluk müfettişinin sevdiği bir aroma vardır* Bu da işe yaramazsa... "Halledeceğiz," dedi Kiela. "Adım adım."

"Dikkatli olacaksın, bana söz ver," dedi Caz.

"Radane'den sadece bir tane var," dedi Kiela, cesur görünmeye çalışıyordu.

"Senden de bir tane var," dedi Caz, cümlesini vurgulamak için yapraklarını salladı. "İşler ters giderse oradan sıvışacağına söz ver. Buraya gel, denize açılırız. Yeni bir ada buluruz. Lütfen, bana söz ver. Hiçbir risk alma."

Kütüphane yandığından beri yaptığım her şey riskli, diye düşündü Kiela. Ama yine de söz verdi.

Caz, Meep ve denizkızıyla bebeğini çizimlerin olduğu mağarada bırakıp adaya yöneldi. Sonu çeşitli tarlalarla meyve bahçelerine çıkan açıklıklarla toprak yollardan uzak durdu, sadece ormanın içinden yürüdü. Hangi yönden gideceğine tam olarak emin değildi, acelesini düşünürse bu bir sorundu. Adanın, bir ada olması yolunu bulmasına yardımcı oluyordu. Güneşi arkasına, görebildiği zamanlarda denizi de iki tarafına alması gerektiğini biliyordu.

Söğüt ağacının yanındaki gölete ulaştığında, *Neredeyse eve vardım,* diye düşündü.

Bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki yarı yolda durdu. Burası ne zaman kütüphaneden daha çok evi gibi hissettirmeye başlamıştı? Kütüphanede yıllarca yaşamasına rağmen burada kısa bir süredir yaşıyordu.

Meltem yapraklarının arasından eserken söğüt ağacı usulca fısıldıyordu. Yere uzanan dallarından sallanan bir bulut ayısı gördüğünü düşündü Kiela.

Daha cesur hissederek bahçesindeki meyve çalılarının taştığı yere ulaşıncaya kadar eğreltiotlarının ve ağaçların altında bitkilerin arasından geçti. Etrafta dönüp kulübenin köşesine–

Sesler duyunca durdu.

"Teknem o talihsiz fırtınayla karşılaşmasaydı ben de sana belgelerimi gösterebilirdim." Konuşan Radane'di. Bağırmıyordu ama Kiela bu tonu tanıyordu. Bu, dediklerinin yapılmasına alışkın birinin ses tonuydu.

Larran'ın cevap verdiğini duydu, mahcup ve kibar bir sesle konuşuyordu. Belgesi olmadan onu içeri alamazdı. Larran da sadece yasaların gereğini yapıyordu.

Kiela gülümsedi. *Zeki çocuk.*

"Bana engel olmak istemezsin," diye uyardı Radane. "İnan bana."

"Burası benim evim değil," dedi Larran. "Seni içeri alamam. Yasalar böyle diyor. Ev sahibinin izin vermesi lazım–"

"Resmî soruşturmalar haricinde," dedi Radane.

"Belgeni gösterirsen ben de seve seve yardımcı olurum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Radane. Sen de bir yabancının evine dalmasını istemezdin."

"O zaman ev sahibi nerede?" diye sordu buyurgan bir tonla. "Saklayacak bir şeyi yoksa neden saklanıyor? Onun burada olmaması soruşturmanın engellendiğini gösteren..."

Araya girme zamanıydı. Kiela kitapları saklarken Larran, Radane'i oyalamıştı ve ihtiyacı olan kazanım da buydu. Kiela işe yarayabilecek bir şey aradı... Aha, mavi-siyah meyveleri olan bir dal parçası! Ne tür olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama önemli değildi. Meyvelerin bulunduğu dalın ucunu kopardı ve bir köşeyi döndü. "Larran! Yürüyüş sonuç verdi! Çobanüzümüyle ahududuyu karıştırıp– Ah, merhaba, Radane."

Larran'm yüzünü rahatlamış bir gülümse kapladı ama bu gülümseme hızlıca silindi ve kaşlarını çattı. "Onlar

çobanüzümü değil. Müşterilerinin midelerinin, şey, isyan etmesini istemiyorsan bunları herhangi bir şeyle karıştırma."

"Iyy." Kiela dalı uzağa attı ve Radane'e kibar kütüphaneci gülümsemesiyle gülümsedi. "Mideni isyan ettirmeyecek bir reçel denemek ister misin?" Kendisine kızdı. Radane'in önünde "isyan" kelimesini kullanmamalıydı ama bu kelimeyi Larran aklına yerleştirmişti ve bir anda ağzından çıkıvermişti. İmparatorluk müfettişinin alınmayacağını umarak konuşmaya devam etti. "Elimde ahududu ve yabanmersini reçeli var. Larran, dükkâna göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Yeni bir aroma için farklı bir malzeme bulurum diye düşünmüştüm."

Radane kaşlarını kaldırdı. "Reçel malzemesi toplamak için mi ormanda yürüyordun yani?"

"Burası bir reçel dükkânı." Kiela tabelayı işaret etti.

Larran araya girdi. "Radane'den önce bir müşteri geldi. Bir kavanoz yabanmersini reçeli aldı ve bir sonraki sefer ravent reçeli beklediğini söyledi."

"Tamam, bahçeye bitkisini ekeyim," dedi Kiela; sesini sakin ve olağan tutmak için elinden geleni deniyordu. Radane ellerinin titrediğini görmesin diye ellerini arkasında birleştirdi. "Ravent tohumu olan birini tanıyor musun?" Larran başını iki yana sallayınca Kiela aynı soruyu Radane'e sordu.

Radane kaşlarını çatmıştı. "Ravent benim ilgi alanıma girmiyor." Derin bir nefes aldı. "İmparatorun yetkisiyle, yasadışı malzeme aramak üzere bu mekânda arama yapma talebinde bulunuyorum."

"Peki," dedi Kiela.

Tehditler savurup tartışma çıkarmaya hazırlanan Radane olduğu yerde kaldı. "Pardon? Herhangi bir itirazın olmadan 'peki' mi diyorsun yani?" Larran'a bir bakış attı. "Madem onun hiçbir itirazı yok, neden sen yarım saattir işime engel oluyorsun?"

Larran omuzlarını silkti. "Senin evin de olsaydı aynısını yapardım. İyi bir komşu olmak böyle bir şeydir. Onun evine girme iznin yoktu, artık var."

Belli ki Radane'e nasıl tanıştığımızı anlatmamış. Larran o zamanlar özel mülkiyet konusunda bu kadar titiz değildi. Kiela gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Bir bardak su içer misin?" diye sordu Radane'e. "Reçelli ekmek de hazırlayabilirim ama onun için ödeme almam gerekir. İşim sonuçta, anlıyorsun ya."

Radane, Kiela'ya dik dik bakarak hışımla Larran'ın yanından geçti. Larran onun içeri girmesi için hızlıca yoldan çekildi. Larran'la Kiela'nın gözleri birbirini yakalayınca, Kiela sessizce *Teşekkür ederim,* dedi.

Kiela da içeri geçti. Radane kulübeyi araştırmaya reçel dükkânındaki raflarla başlarken Kiela'yla Larran da mutfak lavabosunun yanında duruyorlardı. Rafları bitirdikten sonra yatak odasının kapalı kapısını görüp oraya yöneldi. Kiela, ailesinin anısına sessizce dua etti; her kitabı, her kâğıt parçasını ve her notu sandıklarla birlikte götürmüş olmalarını diledi. *Tabii ki götürdük.* Bu kadar detaycı biri olmasaydı ona Büyük Kütüphane'nin koca doğa bilimleri bölümünün sorumluluğunu vermezlerdi. Bir kere bile bir kitabı ya da belgeyi yanlış yerleştirmemişti. Şimdi mi yapacaktı?

Kiela'yla Larran kapının girişinde dururken Radane yatak odasının altını üstüne getiriyor, Kiela'nın annesiyle babasının örtülerini çekiştiriyor, yatağın altına bakıyor ve herhangi bir tahta parçası gevşek mi diye döşemeleri kontrol ediyordu.

"Ne arıyorsun tam olarak?" diye sordu Larran yumuşak bir tavırla.

"Saklama yerleri," dedi kısaca.

"Benim saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi Kiela.

"Bu adadaki birinin var," dedi Radane. "Ve ben onu bulana kadar durmayacağım."

Bu... iyi değildi. "Seni temin ederim ki..."

Radane, Kiela'yla Larran'ın arasından geçerek öfkeyle yatak odasından çıktı. Mutfaktaki her dolabı açmaya başladı. Kiela'nın ailesinin yemek kitabını çekip çıkardı. "Aha! Bu ne?" Kitabı masaya çarparak koydu.

Kiela konuşmaya başladı. "Dikkat et! O–"

Radane sayfaları o kadar hızlı çevirdi ki bir sayfa yırtıldı.

"Ailemin o!" Kiela kitabı onun ellerinden çekip almak için yanıp tutuşuyordu. Bir kitaba bu kadar pervasızca davranmak, hele de ailesine ait olan, onların sevgiyle, yorgunlukla ve tarifleri yazarken hissettikleri her neyse onunla yazdığı şeylerin anısına bu şekilde davranmak... "Yemek kitabı. Sadece bir yemek kitabı."

"Büyüye benziyor." Radane açık bir sayfaya avcunun içiyle vurdu.

"Kek ve çorbalar için malzeme listeleri."

"Şifre de olabilir."

"Öyleyse de benim haberim yok," diye tersledi Kiela. "Annemle babam öldü. Elinde tuttuğun şey, onlarım mirası. Biraz özen göster."

Radane hızla kapağı kapattı. "Buna el koyacağım".

Kiela'nın elleri yumruk hâlini aldı, çığlık atmak istiyordu. Onun izni olmadan kimse kitap alamazdı, özellikle de kitaplara nasıl davranacağını bilmeyen biri. Dışarıda, rüzgâr bir sarmaşığı pencerenin üzerine uçurdu ve bir gölge bir anlığına mutfaktan geçti. Caz'i hatırlayınca yavaşça bir nefes verdi.

Korumam gereken şey, bir yemek kitabı değil, diye hatırlattı kendine.

"El koyman gerekiyorsa al ama aynı şekilde geri vermeni bekliyorum," dedi Kiela. "Hassas ve eşsiz bir kitap. Özenli davranılması gerekiyor."

Radane ateş kırmızısı saçlarını savurdu. "Görevimi yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Larran nazik bir biçimde, "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Bu cümleyle irkilen Radane ona dik dik baktı. "Bu ne cüret! Ben bir imparatorluk müfettişiyim. Konuşurken, hareket ederken, görevimi yerine getirirken imparatorluğun gücünü ve ihtişamını taşırım."

"Deneyimlere göre atbalıklarımdan biri sinirli davranıyor, kendini oradan oraya atıp sürünün lideri gibi davranmaya başlıyorsa, korkudan böyle yapıyordur." Sesi nazikti; Kiela atbalıklarını da bu şekilde, nezaket ve anlayışla eğittiğini düşündü. "Çabuk parlayan genç atbalıklarının okyanus dalgalarına saldırdığını gördüm. Su sanki çevrelerinde parçalanırdı."

"Benim agresif bir balık gibi mi davrandığımı söylüyorsun?"

"Atbalıkları ya da teknik adıyla *hippocampi* memelidir," diye bilgi verdi Kiela. İkisi de ona bakınca devam etti. "Deniz memelileri. Balık değil. Sınıflandırılmaları esas olarak nasıl nefes aldıklarına ve yavrularını nasıl dünyaya getirdiklerine göre yapılır. Balıklar yumurtlar."

Larran bunu bildiği için mutlu olmuş gibi görünüyordu.

"Biraz okuma yaptım," dedi Kiela.

Radane bu cümlenin üzerinde durdu. "Bu büyü kitabında mı?"

"Yemek kitabı," diye düzeltti Kiela. "Hayır, okulda öğrenciyken. Ben burada doğdum, büyüdüm ve kasabadaki okula gittim." Dokuz yaşındayken Alyssium'a taşındıkları gerçeğini atlamıştı. Bir gerçeği söylememek, yalan söylemek değildi ve Radane, Kiela'nın büyü kitaplarıyla bağından ne kadar az haberdar olursa, o kadar iyiydi. Kiela'nm tüm hayatını burada yaşadığını düşünmesi daha doğruydu. "Bu kulübe çocukluk evimdi. Annemle babam evlendiğinde buraya taşınmışlar. Onlar da Caltrey'de doğmuş. Çocukken bir balıkçı teknesinde tanışmışlar." Kiela tanışma hikâyelerini hatırlıyordu;

babası denizden yıldızları seyretmek istemiş ama kendi anne babası meyve bahçesinde çalışıyormuş. Tekneleri yokmuş ve yıldızları izleme gibi önemsiz bir etkinlik için birinin teknesini ödünç istemenin gereksiz olduğunu düşünüyorlarmış. Kiela'nın annesi de onun ailesinin teknesine davet etmiş. Kiela büyükannesinin çok kötü bir sesle şarkı söyleyen, küçücük, kırışık yüzlü bir kadın olduğunu hatırlıyordu ama aslında bir balıkçıydı ve o zamanlar gece balık tutacağı bir gezi için hazırlık yapıyormuş; en çok geceleri hareketlenen özel bir balık türü varmış. Kiela'nın annesiyle babası on bir yaşındaymış; babası annesine o gece, o balık ay ışığı ve yıldızların altında zıplarken âşık olduğunu söylerdi. Kiela bu hikâyeyi düşünürken kendini Larran'a bakmaktan alıkoyamıyordu. Acaba o da yıldızların altında atbalığı sürmüş müydü hiç?

"Başka bir şekilde dile getir," dedi Larran, "daha yumuşak davranırsan, ada halkının aslında sana yardımcı olmak *istediğini* anlarsın. Emir verirsen sinirlenirler. Bu insanları senelerdir tanıyorum, hepsi de iyi insanlar. Ama gururumuz da var. Bize suçlu gibi davranırsan biz de karşı koyarız."

"Crescent Adaları İmparatorluğu'na kimse karşı koyamaz," dedi Radane. Yemek kitabını belinde duran çantaya soktu, çantada sayfaları lekeleyecek veya zarar verebilecek neler olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kiela yumruklarına düzelmelerini buyurdu. *Hiçbir şey deme. Hiçbir şey yapma. Caz'le Meep'i düşün.*

"Asi büyücü bulununca bu sana geri verilecek," dedi Radane. "Tabii büyücüye yardım ettiğin keşfedilmezse. Eğer onun saklanmasına yardım ediyorsan, bütün sahip oldukların," eliyle kulübeyi, dükkânı ve bahçeyi işaret etti, "imparatorluğa ait olur."

Radane hışımla kulübeden çıkarken Kiela, Larran'ın elini omzunda hissetti. Eli sıcak, ağır ve rahatlatıcıydı. Onu çığlık atmaktan veya daha kötüsü, Radane'in arkası dönük figürüne

bir reçel kavanozu fırlatmaktan alıkoyuyordu. İmparatorluk müfettişi yeşillikler içinde yürürken ikisi de konuşmadı ve Radane arkasına dönüp bakmadı.

"Teşekkür ederim," dedi Kiela.

"Yemek kitabını koruyamadım," dedi Larran. "Durumu daha da kötüleştirmeden yapamadım."

Kiela başını iki yana salladı. "Doğru olanı yaptın. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. İmparatorluk müfettişlerinin neredeyse sınırsız gücü vardır." Bunu doğrulamak için anayasaya bakmasına gerek yoktu. Bir keresinde Büyük Kütüphane'nin altıncı katındaki koca kanat bir müfettişin emriyle mühürlenmişti. On üç ay boyunca kimsenin, atanmış kütüphanecinin bile girmesine izin verilmemişti. Kanadın mührü sonunda söküldüğünde, müfettişlerin eşsiz, yerine konulamayacak kitaplardan sayfalar yırttıkları ve bunun için yanlarında getirdikleri bir kazanda yaktıkları anlaşıldı. Kitapların neden bu talihi yaşadıklarını kimse bulamadı ama kütüphaneciler o zamandan beri bu olaydan hep fısıltıyla bahsederdi.

Kiela kalbi sanki bir yumruğun içinde sıkılıyormuş gibi hissederken Larran'a yaslandı. Larran kollarını ona sardı. "Burada olması benim suçum," dedi.

"Kimsenin suçu değil. Sadece kötü şans," dedi Kiela.

Ama Radane'in burada olması Kiela'nın burada kalamayacağı anlamına geliyordu. *Kalamayız.* Büyü yapıldığına dair bütün kanıtları kendisiyle birlikte Caltrey'den uzaklara götürse herkes daha güvende olurdu. Ama nereye gidecekti? Ve ne zaman gitmeliydi? Şu an adayı terk ederse, onunla arkadaş olan herkesten şüphelenilecekti.

Mesela Larran'dan.

Kiela ne yapacağını bilemeyerek gözleri yeşilliğe dikilmiş vaziyette Larran'ın kollarında kıpırdamadan durdu ve Radane'in teknesinin eve bu kadar yakın bir noktada batmamış olmasını dilememeye çalıştı.

26. BÖLÜM

Etrafındaki sandıkların içinde güvenle duran büyü kitapları olmadan Kiela uyuyamıyordu. Annesiyle büyükannesinin ördüğü yumuşak battaniyelerin arasında kıvrılmış, ne kadar denese de uyuyamıyordu; her baykuş ötüşüne, şömineden gelen her esintiye ve panjurların her çatırdamasına uyanıyordu.

Yalnız olmaktan nefret ediyordu. Kütüphanede hiçbir zaman yalnız değildi. Diğer kütüphanecilerle konuşmasa bile mırıldanmalarını, asansörün sesini, başka bir kattan belli belirsiz yankılanan ayak seslerini duyardı. Ayrıca yanında her zaman Caz vardı, yakınlarda bir yerde, rafların arasında sallanırdı.

Karanlığın içinde uyanık yatarken Caz'le Meep'i kontrol edebilmeyi diledi ama cesaret edemiyordu. Radane bahçenin ötesindeki ormanda gizleniyor, Kiela'nın böyle fevri bir hareket yapmasını bekliyor olabilirdi. İmparatorluk müfettişinin ne kadar şüphe dolu olduğunu bilmesinin yolu yoktu ama sırf Radane çekip gitti diye güvende olduğunu düşünecek kadar da saf değildi Kiela. Her an Radane geri dönüp onu tutuklayabilirdi. Yerel polisin onun emirlerini yerine getirmesi gerekiyordu, başka şansları yoktu. İşbirliği yapmazlarsa yerel polis ve Caltrey'deki herkes aynı cezayı paylaşırdı.

Demek ki devrimciler başarısız oldu.

Devrim olsaydı imparatorluk müfettişlerinin sınırsız güçleri ellerinden alınır ve onaylanmamış büyüye karşı yasalar da kaldırılırdı. Kiela başkentteki durumun ne kadar kötü olduğunu merak etti. Başarısız bir isyanın karşılığının, hızlı ve vahşi olduğunu bilecek kadar tarih kitabı okumuştu.

İmparatorun ölümünden sonra hangi elitin ya da generalin tahta geçtiğini merak etti, sonra umurunda olmadığına karar verdi. Umurunda olan tek şey kitaplar, kendisinin ve bitkilerin güvende olması için ne kadar ileri gitmesi gerektiğiydi. Güvenli bir yer kalmış mıydı artık? Caltrey gibi pek tanınmayan uzak bir ada bile imparatorluğun dokunuşundan kaçmak için yeterince uzak değildi.

Nereye gidebilirdi?

Diğer adaları veya orada yaşayan kimseyi tanımıyordu. Hayatına tekrar başlamak istemiyordu, nerede yaşayacaktı? Ne yiyecekti? Caz'in, Meep'in ve kitapların güvende kalmasını nasıl sağlayacaktı?

Bir noktada uyumuş olmalıydı çünkü battaniyelere sarılı bir biçimde uyandığında aynı endişeler hâlâ aklında dönüyordu.

Kuşlar henüz gözlerini açmamış ve güneş de henüz çalıların arasından süzülmeye başlamamıştı ama Kiela yine de yataktan çıktı. Sabahın erken saatleri epey serindi, kulübenin çevresini hafif bir sisle kalın bir çiy sarmıştı. Yün bir bluz ile bir battaniye kadar yumuşak kalın bir etek giydi. Güneş doğduğunda etraf ısınırdı ama şimdi... Aklındaki düşüncelerle bir saniye daha yatakta kalamazdı. Olağan bir günün gündelik işleriyle ilgilenmeye devam etmek zorundaydı, resimli mağaraya kaçabileceği bir an bulana kadar.

Radane'den herhangi bir iz bulmak için ormanı izlerken Kiela içi dolu bir ahududu sepeti aldı ve keşke adada kalabilseydi diye düşündü. Ah, neler yapardı! Öncelikle yeni reçel

aromaları için çilek, böğürtlen ve *boysen* böğürtleni gibi diğer meyveleri tanımayı öğrenir ve hiçbirinin zehirli olmadığından emin olurdu. Meyve bahçesinin sahibinden elma alıp elma reçeli yapmaya çalışırdı. Gizlice veya açık açık adadaki tüm meyve bahçelerini iyileştirir ve büyülü pınarların tekrar akmasını sağlardı. Bir şekilde atbalıklarının bebek sahibi olmasına yardımcı olacak bir yol bulurdu. Hatta gittikçe kötüleşen fırtınalardan Caltrey'yi nasıl koruyacağını bile keşfedebilirdi. Ayrıca kanatlı kedileri beslemeyi de. Bryn, Eadie ve Ulina'yla daha fazla vakit geçirirdi. Ve Larran'la. Larran'a söylemediği çok şey vardı. Sandıkların içinde ne olduğunu bilmeden, neyi niçin riske attığını sormadan ona yardım etmişti. Bunu kim yapardı? Kim bu kadar nazik, güven dolu ve fedakâr olurdu? Sadece Larran.

Ahududuların üstüne şeker dökerken ağlıyordu. Gözyaşları kâseye dökülüyordu. Hızlıca başını kaldırıp yanaklarını sildi. Reçelin tuzlu bir tadının olmasını istemezdi.

Burada kalamam. Ne kadar istesem de kalamam.

Açık pencereden içeri süzülen tanıdık sesler duyduğunda Kiela yerleri siliyordu. Kulübeye yaklaşırken konuşuyorlar, kelimeleri kuş cıvıltıları gibi birbirine karışıyordu. Tanıdık, endişeli sesler.

Ağladığına dair herhangi bir kanıt kalmaması için yanaklarını iyice silip koşar adımlarla dışarı çıkınca Bryn, Eadie ve Ulina'nın yeşilliğin içinden çıktıklarını gördü. Bryn fırıncı önlüğünü giyiyordu, Eadie görkemli bir şapka takmış, Ulina da çok kollu bir bluz giymişti. Yüzlerinde tedirgin, gergin bir ifade vardı, sanki eski kulübede neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlarmış gibi.

Kiela onları elinden geldiğince neşeli bir şekilde karşılamak için kendini toparlamaya çalıştı ama Bryn gelip ona sarıldı. "Şükürler olsun, iyisin! Dün müfettiş fırından çıkar çıkmaz buraya gelmek istedik ama–"

"Akıllıca olmayacağını düşündüm," diye araya girdi Eadie. "Daha önce bu tip insanlarla uğraştım. Her şeyde bir şüphe ararlar. Eğer aceleyle buraya koşuştursaydık–"

Bryn tekrar konuştu. "Senin için durumu daha da kötüleştirmek istemedik. Ama bunu tek başına yaşadığın için çok üzgünüm." Kiela'ya tekrar sarıldı. Taze ekmek ve tarçın kokuyordu. Kiela garip bir biçimde sarılmasına karşılık verdi ve üzerine ahududu bulaştırmadığını umdu. Son günlerde hayatı boyunca sarıldığından daha çok sarılmıştı birilerine. Güzel bir histi. Çok güzel.

Benim için endişelenmişler. Pek tanımadıkları benim için. Hayatlarını tehlikeye atan benim için. "Fırın... Radane tekrar..." Sormak istediği şeyi nasıl soracağını bilmiyordu. Radane çam kozalağı şifalarını bulmuş muydu? Bryn'in başı belada mıydı? Herhangi birinin başı belada mıydı? Müfettiş şimdi neredeydi?

Ulina üç koluyla Kiela'nm omzunu sıvazladı. "Artık her şey bitti."

Hayır, bitmedi. Daha kötü olayların yolda olduğunu onlara nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Caz'i yaratan kütüphaneciyi düşündü, bir zamanlar çok güzel olan Kuzey Okuma Odası'ndaki kitaplar ve duvar halılarıyla birlikte muhtemelen yanıp kül olmuştu. Caz acaba onun kaderini tahmin etmiş miydi?

Eadie homurdandı ve Ulina'ya bakıp gözlerini devirdi. "Hiçbir şeyin bittiği yok. Gerçekten buna inanıyorsan çok tatlı bir biçimde safsın demektir, ben de yanaklarını sıkıp sana şeker vereceğim. Müfettişler vazgeçmez. Vazgeçemezler. Bir fırtınada yelken açtı ve gemisi battı. İmparatorluğun

fırtınalara sebep olması önemli değil, hataları affetmezler. Böyle bir felaketten sonra elinde sonuçlarla dönmesi lazım. Asi büyücüyü tutuklarsa onu affederler. Başarısız olma şansı yok."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ulina. "Sadece tahmin ediyorsun. Hiçbir şey bulamayınca gidecektir. Olmayan kanıtlar uyduracak hâli–"

"Yemek kitabımı aldı," dedi Kiela. "Kanıt olarak."

"Benimkisiyle de epey ilgilendi," dedi Bryn. "Bir şeyler pişirmekten para kazandığımı söyleyince kitapları rahat bıraktı."

Eadie, "Şifaların... onlar..." diye sormaya çalıştı.

"Hayır, ailemin yemek kitabıydı aldığı," dedi Kiela. "Caz'in ailesinin şifaları yoktu içinde."

"Ailenin miydi?" diye tekrarladı Bryn. "Ah, çok üzüldüm."

Kiela kendisine ağlamamasını söyledi. Yemek kitabına ihtiyacı yoktu. Anıları vardı ve adaya geldiğinden beri onları daha net hatırlıyordu. Yemek kitabının elinden alınması sanki geçmişinden bir parçayı kaybetmek gibi gelmeliydi ama öyle değildi.

"Ya Caz?" diye sordu Eadie. "Caz hakkında ne düşündü? Müfettişler detaylarla ya da açıklamalarla pek ilgilenmez. Kocamla ben... o ölmeden birkaç yıl önce, işimizi Caltrey dışındaki adalara da tanıtmak için bir plan yapmıştık..."

"Eadie'nin kocası oyma sanatçısıydı, Eadie de ressam," diye açıkladı Ulina. "Birlikte ortaya koydukları eserleri görmeliydin; çok güzellerdi. Bana bir martı hediye etmişlerdi."

"Ziyaret ettiğimiz üçüncü adada adını duyurmaya hevesli bir imparatorluk müfettişi vardı," dedi Eadie. "Bizim kaçakçı olduğumuzu iddia etti. Heykellerimizin içine insanın aklıyla oynayan bitkileri saklamakla suçladı bizi. Heykellere el koydu, hepsini parçalayıp içine baktı, tabii ki hiçbir şey bulamadı

ama zararımızı da karşılamadılar. Hatta bize vergi kaçakçılığı sebebiyle ceza yazdı çünkü ürünlerin satışı için belgeleri tamamlamamışız. Çünkü biz satamadan onlara el koymuştu. Kocam ondan sonra ahşaba dokunmadı bile. Eserlerinin mahvolduğunu görünce..." Eadie derin bir iç çekti. "O adi müfettişi şikâyet etmeye çalıştık ama hiçbir sonuca ulaşamadık."

Kiela buna şaşırmamıştı. İmparatorluk müfettişleri neredeyse dokunulmazdı. "Yaşananlar için çok üzüldüm. Kocan için de öyle."

Eadie gülümsedi. "Teşekkür ederim canım. Üstünden bir süre geçti ama onu hâlâ özlüyorum. Bazen verandada oturup sanki hâlâ buradaymış gibi onunla sohbet ediyorum. Ayrıca komşum bundan nefret ediyor ama ben her zaman onunla konuşmadığımı ve diğer insanların konuşmalarına burnunu sokmanın büyük bir kabalık olduğunu söylüyorum. Demek istediğim şey, Radane'in henüz işinin bitmediği."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti Ulina.

Kiela derin bir nefes aldı. "İşte tam olarak da bu yüzden buradan gitmem lazım."

Kadınlar o kadar yakınındaydı ki Kiela çevresini sardıklarını, bilinçli veya bilinçsiz bir biçimde sanki onların ötesindeki bir şeyden Kiela'yı korumaya çalışıyorlarmış gibi birleştiklerini fark etti. Temas edilmeyen bir kucaklaşmaya benziyordu.

"Evine daha yeni döndün ama," dedi Eadie. "Bir yere gidemezsin."

"Kesinlikle!" dedi Bryn, neredeyse bağırıyordu. Yakınlardaki bir ağaçta bir kuş irkildi, ormanın derinliklerine uçarken elma çiçeği kuyruğu Kiela'nın gözüne ilişti. "Burada bir dükkânın var ve ayrıca çoktan buraya izini bıraktın. Demek ki buraya aitsin."

"Çam Kozalağı Cadıları'yla kalmalısın," dedi Ulina.

"Derneği," diye düzeltti Eadie onu.

Kiela'nın gözleri doldu, gözlerini zar zor kırpıştırıyordu. "Ben..."

Bryn omzunu dürtükledi. "Ya Larran? Onu bırakamazsın. Sana nasıl baktığını gördüm. Mahvolur."

Kiela yanaklarının kızardığını hissetti. "Özellikle bana bakıyor değil. Benim için arada sırada kötü hisseden iyi bir insan sadece." Evet yakınlaştıkları birkaç an olmuştu ama bu aralarında bir ilişki olduğu anlamına gelmiyordu. Kiela'nın sahip olduğu sorumluluklar yüzünden hayatında bu çeşit bir duygusallık yaşama lüksü yoktu. Son zamanlarda hayalini kurduğu o toz pembe düşlerden söz etmiyordu bile. "Ben gidince beni unutur."

"Ah, tatlım," dedi Eadie.

Ulina bir balık gibi ağzını açıp kapatıyordu, sanki bir şeyler söylemek istiyordu ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Onu bizim tanıdığımız gibi tanımıyorsun. Onun hakkında..."

Eadie konuşmasını böldü. "Bence bunu çay içerken konuşalım. Yanında da reçelli ekmek yeriz. Ahududu reçelinden biraz alabilir miyiz?"

Kiela onları kulübeye buyur etti. "Almanıza gerek yok."

"İş ortağın olarak söylüyorum, insanlar sana para vermek istediğinde onlara karşı çıkmamalısın," dedi Bryn. İçeri girerken sözlerini yüzünde bir gülümsemeyle yumuşatmıştı. Kiela, Bryn'den sonra Eadie'nin içeri sığabilmesi için geri çekildi. Eadie toynaklarıyla mutfağa geçerken raflar sallandı.

Kiela ocağı yaktı, Eadie çaydanlığa su doldurdu. Ulina mutfak dolabından çay fincanlarını çıkarıp masaya koydu. Masanın etrafına dört sandalye yerleştirilmişti; birkaç dakika sonra su ısınmış, Bryn'in geniş cebinde taşıdığı bir somun ekmek dilimlenip kızartılmıştı. İçerisi çam yaprağı çayı, ahududu ve ekmek kokuyordu.

Her şey o kadar sıcacık ve tatlı hissettiriyordu ki Kiela tekrar ağlamak istiyordu. *Benim neyim var böyle?* Nadiren ağlardı oysa. Duyguları inişli çıkışlı bir insan olmamıştı hiç. Genelde sessiz sakin, hatta durgun biriydi.

Çay demlenirken bir süre başka şeylerden bahsettiler. Bryn, Tobin'in çeşmenin tekrar akmaya başladığını unutup içine düşmesini, her sabah kanatlı kedilerin çeşmenin çevresine toplaşıp nasıl soğuk, taze suyu içtiklerini anlattı. Ulina çeşmenin nasıl oluştuğuna dair büyük halasının ona anlattığı hikâyeyi anlattı: Çeşmeyi sipariş eden adam, bir keresinde teknesi derinlerde yaşayan dev kalamarlardan biri tarafından alabora edilince bir denizkızı tarafından kurtarılmıştı. Caltrey'de solungaçlı ağların kullanılmasını yasaklayan yasanın çıkarılmasından o sorumluydu. Bu yasadan önce, denizciler ağları suda bırakıp gider ve özellikle meraklı atbalıkları da bu ağlara dolanırmış. Trajediler birbirini takip ediyormuş. Çeşme işte bu yasayı kutlamak için oraya yerleştirilmiş, adamın karısı da suyun akması için bir büyü yapmış. O zamanlar bu yasak değilmiş. "Adalılar önceleri birbirini kollardı," dedi Ulina. "İmparatorluk da bunu yapmamıza izin verdi. O zamanlar daha iyiydi."

"Aman Radane bu dediğini duymasın," dedi Kiela. "Onun isyan ve devrim hakkında neler dediğini duydun. İmparatorluk müfettişlerinin burada olması devrimin başarısız olduğu anlamına geliyor. Şimdi de imparatorluk hakkında eleştirel bir biçimde konuşan herkesin üzerine gelecektir."

Ulina homurdandı. "Kendi fikrinde ısrarcı olmaya karşı bir yasa yok ama."

"Henüz yok," dedi Kiela. Başarısız devrim sonrasında ne tarz yasalara onay verildiğini bilmiyordu. "Risk alamayız. Bu yüzden gitmem lazım. Kalırsam–"

"Burada mutlu musun?" diye sordu Bryn. "Kalmak istiyor musun?"

"Evet," dedi Kiela. Sesi bir fısıltı gibiydi.

Ailesini düşündü ve Kiela'nın şu anda böyle hissediyor oluşunu anlayıp anlamayacaklarını merak etti. Ailesi buradan ayrılmaya çok heveslenmiş, Alyssium'da çok mutlu olmuşlardı, hayallerinin peşinde koşmak için doğru yere vardıklarına çok eminlerdi. Kiela da aslında ilk başta adaya başka gidecek yeri olmadığı için gelmişti. Aç kalmak istemediği için de dükkânını açmıştı. Ama şimdi... *bundan daha fazlası var.* Bahçesini, meyve bahçelerini, ormanın içindeki söğüt ağacını ve kısa zaman içerisinde yaptığı diğer şeyleri düşündü. *Sadece bunlar da değil.* Bryn, Eadie, Ulina ve tabii ki Larran da vardı. Şimdi, ailesinin terk etmek istediği bir yerde, onların kendileri için seçtiği bir yerde hissettiğinden daha yakın hissediyordu onlara.

Daha yüksek sesle, "Evet," dedi.

"Larran kalmam istiyor," diye dedi Eadie.

"O çocuk..." Ulina başını iki yana salladı. "Hiç de kolay zamanlar geçirmedi. Ailesi..." Cümlesini tamamlamayıp başını yine iki yana salladı.

"Ona iyi davranmadıklarını biliyorum," dedi Kiela. "O kadarını anlattı."

Eadie homurdandı. "Keşke sadece iyi davranmasalardı. Gerçeği çarpıtma, Ulina. 'Hiç de kolay zamanlar geçirmedi' mi? Her ne kadar trajik, çirkin ve korkunç olsa da Kiela gerçeği bilmeli."

Ulina bir eliyle çayını karıştırırken diğeriyle ekmeğin üzerine reçel sürüyordu. "Larran'ın annesiyle babası, insan formunda canavarlardı. Kesinlikle çocuk sahibi olmaması gereken türden insanlardı. Daha önce fark etseydik... Ama etmedik. Sakladılar; zavallı küçük Larran da diğer

yetişkinlerden yardım isteyebileceğini bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Onunla ilgilenmesi, onu koruması, onu sevmesi gereken insanlar... Hâlâ burada olsalardı..."

"Özetle," diye araya girdi Eadie. "Babası bağırıp çağıran bir insandı. Hepimiz bunu biliyorduk. Sesini sokaktan duyardık ama kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bir keresinde bunu sorduğumu hatırlıyorum, hep insanların işine burnunu sokan bir tiptim, o da bana istediği duyguyu hissetmeye hakkı olduğunu ve dışarı yansıtmanın sağlıklı olduğunu söylemişti. Sevginin bir çeşidi bu, demişti. Bağırmazsan onları önemsediklerini nereden bilecekler? İçinde tutmasındansa dışarı çıkması daha sağlıklıymış güya."

Bryn tiksindiğini belli eden bir ses çıkardı. "Tam anlamıyla egosunu tatmin etmeye çalışan bir pisliğin söyleyeceği şeyler."

"Hepimiz farklı bir ebeveynlik yöntemi olduğunu sandık," dedi Eadie. "Ama evet, sevdiğin insanlara karşı daha kontrollü davranmalısın, daha kontrolsüz değil."

Kiela annesiyle babasının bir kere bile bağırdığını hatırlamıyordu. Belki yalnızca bir kere, Kiela köprüden neredeyse kanala düşecekken... Ama hiçbir zaman öfkeyle bağırmamışlardı, en azından böyle bir anısı yoktu. Bazen hayal kırıklığına uğrarlardı ama bundan daha kötüsü olmazdı.

"Bazı insanlar bağırıp çağırır," dedi Eadie. "Hoş bir şey değil. Benim de bir iki kere kontrolümü kaybedip bağırdığım oldu. Ayrıca biraz fazla açıksözlüyümdür ama buna sadece dürüst bir insan olduğumu söyleyerek bahane buluyorum. Ama *gerçekten* dürüst olmam gerekirse, açıksözlülük bazen kaba bir hâl alıyor. Dürüstlük, karşındaki insana zorbalık etmek için bir bahane olabiliyor."

Ulina onun yelesini okşadı. "Sen düzeltmeyi deniyorsun. Larran'ın babası denemedi."

"Yalnızca bağırıp çağırmakla kalmadığını kimse bilmiyordu," diye lafa girdi Bryn. "Veya bana öyle söylendi. Kimse neler yaşandığını bilmediklerine ya da yaşanacaklara dair herhangi bir fikirleri olmadığına yemin ediyor. Her şey kapalı kapılar arkasında olmuş, o ailenin ne kadar büyük bir karanlık sakladığını kimse görememiş."

Kiela kendi annesiyle babasının herhangi bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini merak etti. Küçük Larran'ın kendi koylarını kullanmasına izin vermişlerdi, bu da demek oluyor ki bazı şeylerin doğru olmadığını biliyorlardı. "Ne olmuş peki?"

"Çok kötü," diye uyardı Eadie. "Bir gece, balıkların sürü hâlinde dolaşmadığı bir gün balıkçılar ağlarında tek bir balık bile olmadan dönmüşlerdi. Akşam yemeği saatiydi..." Sanki hikâyeyi daha hoş kılacak kelimeler arıyormuş gibi cümlenin yarısında sustu.

Bryn araya girdi. "Bunu söylemenin nazik bir yolu yok: Adam karısını öldürdü."

"Larran'ın babası annesini merdivenlerden aşağı itmiş," dedi Eadie. "Kadın başını vurmuş. Daha sonra herkese böyle olmasını istemediğini söyledi. Sokaklarda bağırıp çağırıp kendisine engel olamadığını, anlık bir kriz yaşadığını ve onu incitmek istemediğini söyledi..."

"Birkaç gün sonra tekneyle açıldı ama tekne sahile bomboş döndü," dedi Ulina. "Bedeni daha sonra kayaların üstüne vurdu. Bir kaza mıydı yoksa kasti mi yapmıştı hiçbirimiz bilmiyorduk ama on üç yaşındaki Larran yetim kaldı. Bir atbalığı sürücüsü onu yanına aldı ama birkaç yıl sonra... ani bir fırtına olunca o da boğulup gitti. Larran onu buldu, kurtarmaya çalıştı ama artık kurtarılabilecek durumda değildi." Derin bir iç çekti.

"O çocuk çok kötü şeyler gördü," dedi Eadie. "Annesiyle babasının tam aksi olmak için çok uğraştı, çok didindi ama kalbini öyle herkese açmaz. Kimseyle çok yakınlaşmaz."

"Seninle tanışana kadar," dedi Bryn bir gülümsemeyle.

Kiela başını iki yana salladı. Çok fazla şey yaşamıştı... *Zavallı Larran.* Ama Kiela onun önemsediği, ilgilendiği ilk insan değildi tabii ki. Kendisini önemseyip ilgilendiğinden bile tam olarak emin değildi. Paylaştıkları tek şey birkaç andı. Ona Sian için iyi davranmıştı. Kiela'ya karşı minnet ve belki de arkadaşça duygular hissediyordu. *Kalabilseydim belki daha fazlası olurdu ama kalamam.* "O... biz şey değiliz..."

"Senin hakkında konuşurken sesinde duyabiliyorsun," dedi Bryn.

Kiela ona şaşkınlıkla baktı. "Benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Neredeyse her sabah tarçınlı çörek almaya gelir," dedi Bryn. "Her seferinde senden söz ediyor. Genellikle rasgele bir düşünce hâlinde; mesela senin gündoğumunu görüp görmediğini, domatesli sandviçleri sevip sevmediğini ya da atbalıkları hakkında ne düşündüğünü merak ediyor. Ama sana daha önce hiç böyle davranmadığını söyleyebilirim."

Eadie parmak eklemlerini masaya vurdu. "Oğlumuz üzgün ve birinin onu düzeltmesine ihtiyacı var diye sana kal demiyoruz. Hayır, bu korkunç bir sebep olur. Asla bir sevgiliyi düzeltebileceğini düşünme. Birbirinizi mutlu etme şansınız olduğu için kalmalısın diyoruz, bu çok özel bir şey."

"Risk almaya değer," dedi Ulina.

"Kimsenin hayatını tehlikeye atamam," dedi Kiela. "Belirsiz veya asla var olmayacak bir ilişki için olmaz. Olmayan işaretler görüyor olabilirsiniz."

"O zaman onunla konuş," dedi Bryn, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi.

"Hemencecik gitmeyi planlamıyorsan tabii?" diye sordu Ulina.

"Radane'in şüphelerini artırmak istemiyorsan bunu önermem," dedi Eadie. "Seni kovalamasını istemezsin. O yüzden gidip Larran'la konuş. Ona bahçenden bir şey götür, böylece kimse ziyaretini sorgulamaz." Gülümsedi. "Konuş onunla, kalmak için bir sebebin var mı gör."

Bryn, "Bizim haricimizde, tabii," derken herkesin fincanına çay koyuyordu. "Biz burada kalman için harika bir sebebiz ama ekstra bir sebebe ihtiyacın varsa..."

Ulina ona sırıttı. "Güzel gözleri var."

Diğer iki kadın da başlarını sallayarak onayladı.

27. BÖLÜM

Kiela bir sepet domates taşıyarak falez merdivenlerinden iniyordu. Denizden esen meltem bugün mavi saçlarının dans etmesine sebep oluyor, ensesini karıncalandırıyordu. Tüm pembe güller açmıştı, kokuları havaya yayılmış, güneşlenen yosunların hiçbir zaman dağılmayan kokusuna karışıyordu. Babasının bu kokudan nefret ettiğini hatırladı, *sanki çok pişmiş bir salata gibi*, derdi ama Kiela havanın harika koktuğunu düşünüyordu. *Yaz kokuyor.* Gökyüzü bulutsuz, engin bir mavilikteydi ve böyle bir günde bu adada korkunç bir şeylerin yaşanmış olduğunu düşünmek çok zordu.

Larran'ın babasının yaptığı gibi.

Sahile ulaştı ve gözlerini güneş ışığından korumak için elini siper ederek iskelenin ucuna bakındı. *Bryn, Eadie ve Ulina haksızlar. Larran'ın bana ihtiyacı yok.* Atbalıkları vardı. Arkadaşları vardı. Neredeyse adadaki herkesi tanıyordu. Kiela onun için özel bir anlam ifade etmiyordu.

Dalgaların içinde Larran'ı altın renkli bir atbalığının sırtında gördü. Havada parlayan su damlacıkları çevrelerinde uçuşuyordu. Larran'ın sırtı Kiela'ya dönüktü ama Sian'ı kabaran

dalganın köpüklerine doğru sürerken omuzlarının şeklini ve kollarındaki kasları görebiliyordu.

Kiela sepetten bir domates alıp havaya kaldırdı. Atbalığının sudan çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu, denizaygırları gibi kıyıya çıkabiliyorlar mıydı? Suyun dışında ne kadar zaman geçirebiliyorlardı? Bunu seviyorlar mıydı? Aralarında hiçbir şey olmadığına Larran'ı ikna edip kaçıp giderek herhangi bir potansiyel geleceği mahvetmediğini anladıktan sonra bunu Larran'a soracaktı. Veya... konuşmaya belki de atbalığının davranışları hakkında sorularla başlamalıydı.

Sian kumsala doğru son hız gelirken Kiela, Larran'ın şaşkın bir biçimde bağırdığını duydu.

Bir an sonra Kiela'yı gördü ve Kiela gülümsemesine engel olamadı. Larran da gülümsüyordu, tek eli selam vermek için havaya kalkmıştı ve Sian da dalgaların arasından inip çıkarak kıyıya geliyordu. Kiela botlarını çıkardı ve sığ suya doğru ilerledi. Annesinin en sevdiği eski ada elbiselerinden birini giymişti, yumuşak beyaz bir üstü ve gümüş iplikle işlenmiş mavi parçalı bir eteği vardı. Gümüş kurdeleli kenarı ıslanmasın diye eteği dizlerine çekti. Bugün su bir nefes kadar sıcaktı.

Sian domatesi elinden kaptı, sonra da başını sepete soktu. Kiela güldü. "Kusura bakma, sorun olur mu?" diyecekken Larran, "Ona atıştırmalık getirdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Ben *sana* teşekkür ederim," dedi ama sonra kendi sözünü kesip Larran'ın evine bir bakış attı. "Dün için." Daha fazla detay vermemek güvenlik açısından daha iyiydi.

"Burada değil," dedi Larran keskin bir tonla. "Biz hiç... Bilinçsiz olduğu ilk gece dışında hiçbir zaman yatağımda yatmadı, ilk gece uyandıktan sonra..." Kendini tekrarladı: "Burada değil ve bir süredir de yok. Sadece buna açıklık getirmek istedim."

Larran, Radane'i tekrar evine buyur etmemiş ve yatağını paylaşmamıştı. Kiela bariz bir biçimde yasaları çiğnemiş ve tüm arkadaşlarını tehlikeye atmıştı ama buna rağmen Larran, Kiela'nın tarafını seçmişti. Sanki bu iki kelime her şeyi anlatmasına yetecekmiş gibi, "Teşekkür ederim," dedi.

Sanki bu iki kelime her şeyi açıklıyormuş gibi, "Tabii ki," dedi Larran da.

Altın atbalığı sepetin altını üstüne getirirken Larran'la Kiela bir dakikalığına birbirlerine baktılar. Sian domatesleri öyle hevesle çiğneyip sesler çıkartıyordu ki Kiela gülmeye başladı. Ta ki Sian sepeti dişleriyle yakalayıp Kiela'nm elinden çekip almaya çalışana kadar. Kiela'nın dengesi kayboldu ve sendeledi.

Larran, Kiela düşmeden onu tutmak için öne atılırken, "Sian, geri çekil!" diye bağırdı atbalığına.

Atbalığı yelesini savurdu, kişnedi ve derin sulara yöneldi.

Neyse ki bu sefer suya düşmeden dengesini sağlayan Kiela, "İyiyim ben," dedi. *Buraya gelirken yanımda fazladan kıyafet getirmeliyim.* Gerçi bu belki de son gelişiydi.

Larran onun kollarını bırakmamıştı, Kiela da bırakmasını istemiyordu.

Kiela gözlerinin içine bakarak yeşillik boyu ve falez merdivenlerinden aşağı inerken söylemeyi planladığı tüm cümleleri aklına getirmeye çalıştı. Larran'a, Kiela'yı birkaç çocukluk anısından hatırlasa da birbirlerini uzun süredir ve iyi tanımadıklarını hatırlatacaktı. Hiçbir şeyi bitirmiyordu çünkü başlayan bir şey yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Larran.

"Evet, tabii, iyiyim."

"Dünden sonra. İyi misin?"

Gözlerinin içine o kadar yoğun bir biçimde bakıyordu ki... Kiela bu bakışa karşılık verdi. "Evet."

"Caz de iyi mi?" diye sordu.

Bu sorudan sonra söylemek istediği kelimelerin hiçbirini söyleyemedi Kiela. Bu soru, en yakın arkadaşı hakkında soru sormayı seçmesi, Kiela'nın cevabını beklerken gerçekten onu önemsemesi Kiela'nın çözülmesine yetmişti.

Kiela ıslak kumda parmak uçlarında yükseldi ve Larran'ı öptü.

Larran dondu, gözleri açık ve dudakları hareketsizdi, sanki bunu hiç beklemiyormuş gibiydi. Nasıl bekleyebilirdi ki, Kiela bunu planlamamıştı sonuçta. Kiela neredeyse geri çekilecekti ki, sanki gök gürültüsünden sonra aniden uyanır gibi Larran da onu öpmeye başladı.

Kiela'yı kendine çekti, Larran'ın göğsündeki deniz suyu elbisesinin kumaşını ıslatıyordu. Kiela bunu umursamadı. Larran'ın dudaklarının tadı okyanus gibiydi ve sıcacıktı.

Öpücük bitti ama Larran geri çekilmedi. Sadece bir santim ötedeydi ve Kiela zorlukla nefes alıyordu. Larran, Kiela'ya öyle bir bakıyordu ki sanki Kiela koca adada var olan tek şeydi.

"Buraya gitmem gerektiğini söylemeye geldim," dedi Kiela.

"Ne?" dedi Larran.

Kiela derin bir nefes aldı, geriye doğru bir adım attı ve sonra sudan çıkıp kuma varıncaya kadar yürüdü. Larran'a o kadar yakın olmayınca düşünmek daha kolaydı. "Caltrey'den gitmem gerektiğini söylüyorum. Caz ve Meep'le birlikte. Burada kalamayız."

Kiela başka bir dilde konuşuyormuş da dedikleri anlaşılmıyormuş gibi ona şaşkınlıkla bakıyordu Larran. "Neden?"

"Çünkü ben bir kütüphaneciyim."

"Ah."

Onu tekrar öpmek istiyordu Kiela. Bu kadar güçlü bir istek duyması garipti; genellikle dudakları beynine ne yapması

gerektiğini söylemezdi ama vücudunu kendi vücudunda hissetmek, ona dokunmak istiyordu.

Larran kaşlarını çattı. "Peki, neden?"

"Çünkü ben bir hırsızım ve yalancıyım." Kiela kendini bir adım daha geri atmaya zorladı, ondan biraz daha uzaklaştı, sonra bir adım daha atarak kıyıya doğru ilerledi ve sonunda dalgaların ulaşamayacağı çakılların üzerinde durdu. "İmparatoru bir pencereden attılar. Ben atmadım. Benim bunlarla hiçbir ilgim yok. İmparatorla hiç tanışmadım bile. Onu bir kere bir geçit töreninde görmüştüm, daha doğrusu gemisini görmüştüm. Her sene iki kere Alyssium'un kanallarında geçit töreni olurdu. Ben üniversiteydim o zamanlar ve genellikle böyle zamanlarda geç saatlere kadar çalışırdım ki kalabalığa kalmayayım diye ama bir sefer unutmuştum ve..." Kiela nefes aldı. "İmparatorun öldüğü gece her yer yanmaya başladı. Kütüphane de öyle. Herkes çıkmıştı ama Caz'le ben... Yanmaya başlarken kaçtık, yanımıza da kurtarabileceğimiz kadar kitap aldık. Aklıma sadece burası geldi. Evim."

"Peki sandıklar..."

"Büyü kitapları."

"Ah."

"Radane'in aradığı asi büyücü benim," dedi Kiela. "Yani bir nevi. Daha doğrusu birkaç kitap okudum ve yararlı olabilecek birkaç büyü buldum. Ağaçları iyileştiren çam kozalakları gibi. Ama aslında gerçekten bir büyücü değilim."

Larran hâlâ ona bakıyordu ama Kiela ifadesini okuyamıyordu. "Büyücü değilsin."

"Hayır."

"Kütüphanecisin."

"Evet."

"Kitaplarını kurtardın," dedi Larran.

"'Kurtarmak' kelimesini sevdim ama aslında onları ait oldukları yere geri götürmediğim gerçeği düşünülürse imparatorluğun gözünde kitapları 'çalmış' oluyorum. Görüyorsun ya, imparatorluk düştü sandım. Devrimcilerin kontrolü ele geçirdiğini düşündüm ve Büyük Kütüphane onarılsaydı kitapları geri götürecektim..."

Larran sığ sulardan kumsala adım atarak Kiela'nm aralarında yarattığı boşluğu kapattı. "Bence inanılmaz cesur davranmışsın."

Kiela hıçkırıkla kahkaha arasında bir ses çıkarttı. "Ah, sorma, inanılmaz biçimde kaçtım."

"Evet." Larran ciddiydi. "Kendini ve arkadaşını kurtardın, sonra da buraya gelip bizi kurtardın."

Kiela utanmıştı, yanaklarının hafif bir mor rengini aldığını biliyordu. "Tamam, o son kısım biraz abartı. Biraz reçelle yapış yapış çam kozalakları yaptım sadece."

"Sian'ın hayatını kurtardın. Sanıyorum Meep'in varlığından da sen sorumlusun?"

"Bir hataydı ama evet." Bu hırsızlığının ve çiğnediği kuralların kötülüğünü dengelemek için yaptığı iyi bir şey olarak düşünülebilirdi. Larran denizbebeğiyle orman ruhlarını bilmiyordu. Ama bunların hiçbiri Kiela'nın Larran'ı, arkadaşlarını ve Caltrey'deki herkesi Radane'in soruşturmasına maruz bırakarak tehlikeye attığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Hiçbirinden pişman değilim. Ama böyle devam edemez, adada bir imparatorluk müfettişi varken olmaz."

"İlgisini yitirecek," dedi Larran. "Caltrey'den gidince de her şey normale dönecek ve senin de korkmana gerek kalmayacak–"

"Normale dönmesinin tek yolu benim buradan ayrılmam," dedi Kiela. "Burada kalırsam ve Radane ne yaptığımı fark ederse Caltrey'deki herkes şüpheli sayılacak. Bana nazik

davranan herkes işbirlikçi olarak anılacak. Durum artık daha kötü; imparatorluğun gücün kendilerinde olduğunu kanıtlaması gerek. Sert davranacaklar. Ceza yazacaklar. Belki daha da kötüsü olacak."

Larran başını iki yana salladı. "Radane fark etmeyecek."

"Bunu bilemezsin. Sian'a yardım ettiğimi gördü. Henüz kanıtı yok ama çam kozalakları... Ve çeşme! Biri beni görmüş olabilir. Yeterince insanla konuşursa, doğru insanlarla konuşursa, doğru sorular sorarsa, yeterince baskı uygularsa... Alyssium'dan bu kadar uzaktaki bir yerde büyü yapmanın daha güvenli olacağını düşünmüştüm. Kimsenin umursayıp da buraya geleceğini düşünmedim. Ama Radane burada ve durum bu. Şüpheleri üstüme çekmeyecek bir bahane bulmam ve sonra da adadan ayrılmam lazım. Her şey daha kötü olmadan."

"Tekneyle açılmanı izledikten sonra omzumu silkeleyip 'bu kadarmış' dememi mi bekliyorsun?"

Aslında evet. En azından bunu isterdi. Öpüşmeden önce. "Gitmek istemiyorum." Bunu yüksek sesle söyleyince gerçekten ne kadar doğru olduğunu anladı. Caltrey'den uzaklara yelken açma, ailesinin kulübesini geride bırakma, Larran'ı, Bryn'i, Eadie ve Ulina'yı, hatta küçük Tobin'i bir daha göremeyecek olma fikri... Kısa bir süre içinde insanlara bu kadar bağlanacağına hayatta inanmazdı. Hayatının Caltrey'de bu şekilde olmasını istiyordu; bahçesi ve reçel dükkânıyla kulübesinde, yanında Caz ve Meep'le, koyda denizkızı ve bebeğiyle... Ağaç koruyucularına yardım etmeyi sürdürmek istiyordu. Meyve bahçesindeki diğer ağaçları iyileştirmek istiyordu. Elma ağacından yanlışlıkla yarattığı kuşun iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Kurumuş pınarı olan müşterisine yardım etmek istiyordu. Eadie'nin kiraz ağacından topladığı meyvelerle kiraz reçeli yapmayı denemek istiyordu. Sian'ın sırtına binip denize açılmak istiyordu. Ve

Larran'ı daha fazla öpmek istiyordu. Hatta mümkünse bunu şimdi yapmak istiyordu.

Larran ona yaklaştı. "Gitme o zaman."

"O kadar basit değil."

Artık çok yakınlardı, Larran ona dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki aralarındaki havanın titreştiğini hissedebiliyordu. Kiela ayaklarına vuran dalgaları veya tepede uçan martıları güç bela duyuyordu. Dünyanın geri kalanının kaybolmasını diledi, yalnızca bu sahil şeridiyle bu zaman dilimi kalabilseydi.

"Neden değil?"

"Çünkü. İmparatorluk. Yasalar. Berbat cezalar."

Bu sefer Larran onu öptü ve kollarını Kiela'nın etrafına dolarken her şey eriyip kayboldu. "Kal," dedi, kelimeyi dudaklarının içine fısıldadı.

"Kalmamı istemezsin."

Larran onun boynunu öpüyordu şimdi, öyle hafif öpücüklerdi ki Kiela'nın nefesi kesildi. "İstiyorum."

"Beni tanımıyorsun. Yeterince değil."

Elleri Kiela'nın sırtındaydı ve Kiela hayatında daha önce hiç bu kadar güvende hissettiğini hatırlamıyordu. Eğer dünya ayaklarının altından bir anda kayıp gitseydi Larran onu havaya kaldırırdı. "Seni daha iyi tanımak istiyorum," dedi. Kulağını öptü.

"Hayır, istemiyorsun. Ben arkadaş canlısı bir insan değilim. Yalnız kalmayı severim."

"Benimle yalnız kalabilirsin."

Kiela ellerini Larran'ın boynundan başına götürdü ve saçlarıyla oynamaya başladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Özür dilerim. Haklısın."

Kiela onu öptü ve söyleyecekleri tamamen aklından uçup gitti. Caz yanında olduğundan beri gerçekten hiç yalnız

kalmadığıyla ilgili bir şeyler söyleyecekti. Aslında yalnız kalmak istemediğiyle ilgili bir şey. Kendi ailesi, Larran'm ailesi veya Radane'le ilgili bir şey... "Kitapları abartılı bir biçimde seviyorum."

Larran onu öperken duraksadı. "Ne?"

"Beni tanımıyorsun, ben de sana kendimi anlatıyorum. Beni tanıdıktan sonra gitmemin daha doğru olduğunu düşüneceksin. Kitap okuduğumda geri kalan her şeyin var olduğunu unuturum. Ayrıca kitaplara özen göstermeyen insanları da affetmem. Sayfaları yırtan, köşelerini büken, sırtlarını kıran insanlardan nefret ederim."

"Affedilemez," diyerek ona katıldı Larran.

Kiela geri çekilip ona kaşlarını çattı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Evet. Bunlar kusur değil ki. Bunlar... seni sen yapan özellikler. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Öyle mi?" diye sormadan edemedi Kiela.

Larran başını sallayarak onayladı. "Sian'ın domateslerden hoşlandığı kadar."

Kiela kahkaha attı, ardından Larran'ı tekrar ve tekrar öptü. Dalgalar çıplak ayaklarını okşuyor, denizden esen meltem çevrelerinde dans ediyor ve güneş onları aydınlatıyordu. Her şey aynı anda hem sonsuz hem de bir anlıkmış gibi geliyordu.

28. BÖLÜM

Kiela sonsuza kadar Larran'ı öpmek istiyordu ama maalesef bu gerçekçi değildi. Koruması gereken kitaplarıyla bitkileri vardı. Eliyle Larran'ın yanağını kavradı. "Larran..."

Larran avcunun içini öptü.

Nasıl veda edeceğini düşünürken sanki biri göğüskafesine ulaşmış da tüm yumuşak parçaları zorla çekip almış gibi hissediyordu. *Gitmek istemiyorum.* Keşke gerek olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini ve endişelenecek hiçbir şey olmadığını söyleyebilseydi ama yapamazdı. Bunun yerine, "İstersen yakında olgunlaşacak domatesler var bahçemde," dedi.

Larran alnını nazikçe onunkine dayadı. "Gitme."

"Caz'i kontrol etmem lazım."

"Ben de seninle geleyim."

Kiela da bunu istiyordu ama başını iki yana salladı. "Çok fazla ilgi çeker. Günün bu saatinde sürünü bırakıyor musun hiç?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, "Geri dönecek misin?" diye sordu.

Bilmiyordu. "Deneyeceğim."

"Öğle yemeği yedin mi? Yediğinden emin ol. Ve su iç. Gitmeden önce su ister misin? Veya çay? Sana çay yapabilirim. Yanında da sandviç hazırlarım."

Kiela güldü ama ağlamak istiyordu. Onu nazikçe suya doğru itti. "Atbalıklarını besle. Sana ihtiyaçları var."

Larran ona döndü. "Benim de sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın yok ve açıkçası olsaydı biraz rahatsız hissederdim. Daha yeni tanıştık. Benden açıklayamayacağın sebeplerle hoşlanıyorsun."

Larran gülümsedi. "Peki, öyle olsun. Ama senden çok hoşlanıyorum."

Kiela kızardı. "Ben de."

Kiela kendini sahilden merdivenlere doğru ilerlemeye zorladı. Arkasına bakınca Larran'ın yavaş yavaş suya girdiğini gördü, kıyının biraz ilerisinde yarım düzine atbalığı dalgaların üstünde hareket ediyordu. *Benden çok hoşlanıyormuş.*

Kiela merdivenleri tırmandı ve yeşilliğin içinden yürüdü. Sorunlarım çözmeye henüz yaklaşmamıştı ama bir parçası hâlâ şarkı söylemek istiyordu. Söylemedi tabii ki. Her ne kadar epey dikkati dağılmış olsa da dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı. Kulübesine ulaşıp etrafında dolanırken hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu; malzemeye ihtiyacı olan sıradan bir reçel dükkân sahibi ormanda dolaşıyordu.

Onu kimsenin takip etmediğinden emin olunca duvarları çiçek çizimleriyle dolu mağaraya gitti.

Kayaların arasından içeri süzülünce, "Caz," diye fısıldadı.

Loş ışığa gözlerinin alışması için bir anlığına bekledi.

Daha yüksek sesle seslendi: "Caz? Meep?"

Niye cevap vermiyorlar? Korkunun midesinden yukarı çıkıp boğazını sarmaladığını hissetti. Mağaranın daha da derinlerine doğru ilerledi. Hava serin ve nemliydi, her nefes alış verişinde tuz tadı alıyordu. Duvarlara çarpan suyun sesi

mağaranın içinde yankılanıyordu, gözleri içerideki ışığa alıştıkça yukarıdaki çiçeklerin parıldadığını gördü.

Kütüphane teknesi buradaydı, suyun üzerinde bir gölge gibi duruyordu. Ama diğerleri neredeydi...

Boğuk bir çığlık duydu.

Kiela eteğini dizlerine çekerek sese doğru sığ suyun içinden koşmaya başladı. İleride bir figürün, mağaranın uzak köşesindeki kayaların üzerinde debelendiğini gördü. Duvara yansıyan gölgelerin sağa sola sallandığını gördü.

Caz'ın sesini duydu: "Tut onu! Neredeyse yakala– Meep, kadını dürtükleme!"

Yerde, teknenin ipiyle bağlanmış imparatorluk müfettişini gördü. Kızıl saçları dağılmış ve yelkenin koparılmış bir parçası gibi gözüken bir kumaş parçası ağzına tıkılmıştı.

"Ne yaptınız siz!" diye bağırdı Kiela.

"Kiela! Buradasın! Bize yardım et!"

Bir imparatorluk müfettişini bağlayamazlardı! Bu korkunç, korkunç bir fikirdi. "Çok özür dilerim." Kiela yere diz çöküp Radane'in ağzındaki yelken parçasını çıkarıp aldı.

Caz, "Denizkızı mı buldu seni?" diye sorarken Radane, "Beni hemen bırakın yoksa imparatorluğun gazabına uğrarsınız!" diye bağırdı.

Meep dikenlerini kumaş parçasına batırıp Radane'in ağzına tekrar tıktı. Çığlıklar yeniden boğuklaştı.

"Açıklayabiliriz," dedi Caz, Kiela'ya.

"Meep," diyerek katıldı Meep.

Caz aynı soruyu tekrar sordu: "Denizkızı mı buldu seni?"

"Hayır," dedi Kiela. "Size bakmaya gelmiştim."

"Ben onu sana yolla– Neyse. Buradasın ya. Radane'i yakaladık," derken yapraklarıyla yerde bağlı kadını gösterdi, "mağaraya gizlice giriyordu. O pis adamın, Fenerer'in teknemizi gördüğünü söyledi. Belli ki onun evinin yanından geçmişiz,

bizi görmüş ve Radane'e gidip şüpheli davrandığımızı ve nereye gittiğimizi söylemiş, o da buraya geldi–"

Kiela başını iki yana salladı. "Lütfen bana bir imparatorluk müfettişine saldırmadığınızı söyle."

"İmparatorluk müfettişine saldırmadık," dedi Caz ve filizlerini izci yemini yapar gibi büktü.

"O zaman neden–"

"Çünkü Radane imparatorluk müfettişi *değil*."

Dalgalar duvarlara çarpıyordu. Kiela önce Caz'e, sonra Radane'e baktı. Ama... öyle olduğunu söylemişti. Öyleymiş gibi davranmıştı. Bununla ilgili bir kanıtı yoktu, tamam ama teknesi batmıştı ve tüm eşyalarını kaybetmişti, nasıl kanıtı olacaktı ki? "Nereden biliyorsun?"

"Büyü kitaplarına el koymaya çalışmıyordu; onları çalmaya çalışıyordu."

"Meep," diyerek onayladı Meep.

Radane yerde debelendi ve boğuk sesler çıkardı.

Kiela tekrar, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. Radane gizlice mağara girip tekneyi aradıysa... Bu bir müfettişin yapacağı bir şey değil miydi? Caz'i kitapları çalmak üzere geldiğine ne ikna etmiş olabilirdi ki...

"Çünkü büyü yapmayı denedi," dedi Caz.

Ah.

Kiela, Radane'e baktı. Evet, bu bir müfettişin yapacağı bir şey değildi. Kesinlikle dürüst davranmıyordu. Kiela kumaş parçasını Radane'in ağzından çekti. "Kendini açıklayacak mısın?" diye sordu kibarca.

Mağara zeminine biraz tüy tükürdükten sonra Radane taramalı tüfek gibi konuşmaya başladı: "Buna inanacak değilsin herhalde! Konuşan bir bitki! Onun sözüne mi güveneceksin, benimkine mi? Bana bunun yetkisi–"

"Neden ağzını tıkadığımızı anlamışsındır," dedi Caz.

"Caz 'o', Meep de 'onlar' zamirlerini tercih ediyor," dedi Kiela. "Ve ben senin büyü yapmadığını söylediğini duyamadım."

Radane ona öfkeyle baktı, gerçi bu pek etkili olmadı çünkü yan yatmış hâlde, bağlanmış bir tavuk gibi çırpınıyordu. "İkisi de yanılıyor. Ben gerçekten büyü olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Tam bilgi sahibi olmadan hareket etmek istemedim."

"Ailemin yemek kitabına hiç tereddüt etmeden el koymuştun ama," dedi Kiela. Radane'in büyü kitaplarındaki büyülerin gerçek olduğunu anlaması için onları yüksek sesle okumasına ihtiyacı yoktu. "Büyü" kelimesi kitabın adında geçiyordu! Ayrıca büyülerden birini açsa İlk Dil'i görüp tanırdı. Büyü kitapları ne olduklarını saklamazdı, o yüzden onları teknede bir muşambanın altındaki sandıklarda ve evde de örtülerin altında saklıyordu. Kiela, "Hangi büyüyü denedi?" diye sordu Caz'e.

Meep tekneye gitti ve bir kitapla geri dönüp kitabın ileri sayfalarından birini açtı. Kiela ona teşekkür etti, kitabı alıp okudu. "Görünmezlik mi?" Bu cildi okumamıştı çünkü doğayla ilgili büyüler yoktu içinde. Daha yakından bakınca, bunun görünmezlik yerine daha çok bir gizlenme büyüsü olduğunu anladı; birinin ayak izlerini silikleştirmek ve kıyafetleri, gözleri ve teni daha az yansıtıcı hâle getirmede kullanılıyordu. Çok nadir ve çok pahalı bir mücevheri içeren bir malzeme listesi de vardı. Kitabın sırtına bakınca bunun avcılara yönelik yazılmış bir büyü kitabı olduğunu gördü. Bu büyü, avcıların avlarına sinsice yaklaşabilmeleri için tasarlanmıştı. "Diğer malzemelerin yanında, büyünün işe yaraması için üzerinde en ufak bir kusur bulunmayan üç karatlık bir yakuta ihtiyaç var."

"Gördün mü!" dedi Radane. "Ben büyü yapmıyordum. Yüksek sesle okuyordum sadece, sonra senin bu canavarların gelip—"

Caz bir filiziyle kadının boynuna ulaşmaya çalışınca Radane yüzüstü döndü. Meep iğnelerini Radane'in çıplak bileklerine batırdı. Radane çığlık atıp irkilince Caz bu ânı Radane'in boynundaki kolyeyi kapmak için kullandı. Yakut kolyeyi kadının bluzundan çıkarıp Kiela'ya gösterdi. "Şu işe bak sen. Büyü için tam da ihtiyaç duyulan malzeme... Ne büyük tesadüf!"

Radane dudaklarını birbirine bastırıp öyle bir öfkeyle baktı ki Kiela kadının gözlerinde şimşekler çakmamasına biraz şaşırdı.

Radane'in koleksiyonda o büyüyü ve tam da boynundaki taşı kullanan tek kitabı seçmesi, son derece düşük bir ihtimal ve neredeyse inanılmaz bir tesadüftü. Üstelik bir imparatorluk müfettişinin takamayacağı kadar da pahalı bir mücevherdi bu. "Kimsin sen?" diye sordu Kiela.

"Ben yetkileri olan bir imparatorluk müfetti–"

Caz yüzünü Radane'in yüzüne yaklaştırdı. "Kiela herhangi bir durumda tehlikeli çözümler düşünmeyen iyi bir insandı. Devrimcilerin imparatoru bir pencereden dışarı atacaklarına inanmadı. Veya birilerine kütüphaneyi yakma izni vereceklerine. Veya birinin peşimizden geleceğine. Ama şimdi sen buradasın. Eğer söylediğin kişiysen, dediğin gibi teknesi adamıza vurmuş bir imparatorluk müfettişiysen kimsenin senin burada olduğunu bilmediğini hatırlatmak isterim. Fırtınada boğulmuş da olabilirdin."

"Adalılar biliyor–"

"Ama senden hoşlanmıyorlar," dedi Caz. "Gitmeni istiyorlar. Eğer senin bir reçel dükkânı sahibinin yemek kitabından başka şüpheli bir şey bulamadıktan sonra adadan sessizce gittiğini düşünürlerse, sence durumu sorgularlar mı?"

Kiela kaşlarını çattı. Caz'in nereye varmak istediğinden emin değildi ama Radane'i korkunç bir şeyle tehdit edecekmiş

gibi geliyordu kulağa. "Caz," diye başladı söze. Ama kaktüs ayak bileğini dürttü.

Radane'in yüzüne daha da yaklaştı ve yapraklarını kocaman açtı. "Su burada epey derin. Bedenin kıyıya vurmaz bile. Birkaç tane ağır taş da bağlarsak..."

Radane'in gözleri kocaman açıldı.

Kiela dehşete düşmüş bir hâlde, "Caz!" diye bağırdı.

"Ben ona sadece seçenekleri açıklıyorum," dedi Caz.

"Biz kimseyi..." Kiela "öldüremeyiz" bile diyemiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Kesinlikle böyle bir şey konuşmuyor olmaları lazımdı.

Caz dikkatini tekrar Radane'e verdi. Yaprakları hâlâ kabarıktı ve tüm filizleri de dimdik duruyordu. "Kiela benim en yakın arkadaşım."

"Meep!"

"Ve Meep'in annesi sayılır."

Kiela buna çok şaşırdı. Kendisini kimsenin annesi olarak düşünmemişti. Kaktüse karşı hiçbir zaman anaç davranmadığı veya öyle hissetmediği de çok açıktı. Öyle davranması ve hissetmesi mi gerekiyordu? "Öyle olduğunu sanmı–"

"Kendini daha iyi hissedeceksen, seni daha çok teyzesi gibi görüyor."

Tamam, bu daha iyiydi ama... *Odaklan. Potansiyel bir cinayet konuşması dönüyor burada.* "Caz, biz kesinlikle herhangi bir şey yapmaya–"

"*Sen* yapmayacaksın," dedi Caz. "Sen o tekneyle kulübeye döneceksin, kitapları kaldırdıktan sonra yakışıklı ve tatlı komşunla öğle yemeği yiyeceksin. Biz de Meep'le birlikte yeni arkadaşımızla sohbet edeceğiz."

"Gitmeyeceğim, eğer sen..." Kiela yutkundu.

"Kiela..." dedi Caz.

"Hayır." Radane'i bağladıkları ipi çekiştirdi. "Kim olduğunu veya ne istediğini bilmiyorum ama belli ki imparatorluk müfettişi değilsin ve biz de katil değiliz. O yüzden medeni insanlar gibi konuşacağız, sen bize neden Caltrey'de olduğunu ve ne istediğini anlatacaksın. En yakın arkadaşımın geri alamayacağı ve sonra pişmanlık duyacağı bir şey yapmasına izin veremem."

"Kiela..."

"Biz birbirimizi koruruz," dedi Caz'e. "Sen onu yakaladın. Şimdi sıra bende." İpleri çözdü. Radane'in gözlerinin içine baktı. "Ben Büyük Kütüphane'de bir kütüphaneciyim, en azından öyleydim. Caz benim asistanımdı. Çıkan yangından kaçıp aile evime sığındık. O zamandan beri burada bir hayat kurmak için elimizden geleni yapıyoruz. Sıra senin hikâyende."

Radane bileklerinden ipleri çıkardı, sonra oturdu.

Kiela onun saldırıya geçmesini veya kaçmaya çalışmasını beklediği için gergindi. Radane'in nasıl bir insan olduğuna bağlıydı. Kiela, kaba ve düşmanca bir tavrı olduğu dışında ona dair hiçbir şey bilmiyordu... *Kimseyi öldürmüyoruz. Bu kütüphanecilerin yaptığı bir şey değildi.* Biraz raf düzenleme, biraz araştırma, biraz da gizli kapaklı şiddet mi? *Hayır.*

Radane saldırmadan veya kaçmadan onları inceledi. Tekneye ve kitaplara da uzanmaya çalışmadı. Kiela doğru kararı verdiğine dair umutlanmaya başladı.

"Benim adım Radane değil. Ravandil Etra–"

Mağaranın içinde bir dalga yükseldi, tekneyi sarsarak üstlerine geldi. Kiela deniz suyu öksürüyordu. Radane veya adı her neyse, sırılsıklam olmuştu. Caz bağırıp mağara duvarına tırmanmaya çalışırken Meep son sürat tekneye koştu ve iğnelerini tırmanma araçları gibi kullanarak çevik hareketlerle direğe tırmandı.

Bir atbalığı sürüsü mağaraya hücum etmişti. Sular etraflarında savruluyor, kişnemeleri borazan sesleri gibi yankılanıyordu. Kiela, atbalıklarından birinin sırtında Larran'ı gördü, mağaranın ötesindeki ışıkla silueti duvara yansıyordu ve eski masallardan birinden çıkıp gelmiş bir kahraman gibi duruyordu.

"Larran? Senin burada–"

Denizkızı sürünün önünde sudan çıktı.

"Ay hayır, sakın," dedi Caz ve Kiela arkasını dönünce Caz'in yapraklarını Radane'in bileklerine sardığını gördü. Radane mağaranın girişine doğru kaçmaya teşebbüs etmişti.

Sürünün yarısı Radane'in karadan kaçışını toynakları ve güçlü kuyruklarıyla engellemek için kıyıya çıkmış, diğer yarısı da sudan çıkışı kapatmıştı. Larran, Sian'ın sırtından suya atlayıp mağaranın kıyısına yüzdü. Karaya tırmandı. Üstünden sular damlarken Radane'in karşısına geçti. Larran, "Onu tutuklayamazsın! O masum!" derken Caz da aynı anda, "İşimiz burada bitmedi!" diye bağırıyordu. Kiela, "Herkes sakin olsun!" diye bağırır ve denizkızı sirene benzeyen bir bağırtı kopartırken atbalıkları homurdanıp kişnedi, kaktüs de bir yandan, "Meep, meep, meep!" diye bağırıyordu.

Radane ellerini yüzüne gömdü ve sertçe kıyıya oturdu.

Caz tutuşunu gevşetti.

Larran bir elini havaya kaldırınca atbalıkları sakinleşmeye başladı. Deniz suyu etraflarında çalkalanıyordu ama yatışmaya başlamışlardı. Meep de sessizleşmişti.

Radane'in omuzları sarsılıyordu.

Ağlıyor muydu?

Gülüyordu.

Başını sallayan Radane bakışlarını kaldırdı. "Koca imparatorluktaki en iyi eğitimli gardiyanlardan, şiddet eğilimli bir mafyadan ve beni kaçırmaya gelen her bir ödül avcısından

kaçtım ama bir kütüphaneci, iki bitki ve bir çiftçi mi beni alıkoydu yani?" Daha fazla gülmeye başladı.

Kiela sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukla konuşuyormuş gibi olabildiğince sakin bir sesle, "Radane. Bize kim olduğunu ve niye burada olduğunu anlat," dedi.

Radane gözlerini silip kendine geldi, omuzlarını dikleştirerek, "Benim ismim Ravandil Etra L'sari ve imparatorun vârisiyim. Buraya geldim çünkü ne tahta geçmek ne de idam edilmek istiyorum," dedi.

Ninova

29. BÖLÜM

"Meep?" dedi kaktüs.

"Kesinlikle," dedi Caz.

Larran homurdandı. "Sen... ne?"

Kiela ona baktı. "Mümkün değil. İmparatorun vârisi ilk doğan oğlu Umele S'rov Vironin. İkinci sırada ise kızı Seviene Nicla Edin Lariviron var, sonra da sırayla kardeşi, baldızı ve onun çocukları geliyor."

"Ben on altıncı sıradayım," dedi Radane. "Sıranın bana gelmemesi gerekiyordu, zaten gelmesini istemiyorum. Alyssium'da olanlar hakkında yalan söyledim."

Caz, "Aman ne şaşırdık," diyerek homurdandı.

"Devrimciler galip geldi ve askeriyenin en başındaki generaller, davalarına olan bağlılıklarını kanıtlama gayretiyle tahtta hakkı olan herkesi idam etmeye başladı. Yeni hükümetin bunu isteyip istemediği tartışılır ve davaya bir etkisi de yok çünkü sonuç aynı olacak. Devrimcilerin arasındaki siyasetçiler kontrolü sağlamaya çalışıyorlar ve askeriyedeki liderleri uzaklaştırma lüksüne sahip değiller. Daha basit bir ifadeyle, önceki rejimle bir akrabalık bağına sahip olmak için kötü bir zaman. Neyse ki ben büyükannem tarafından uzak

bir akrabayım ve bu zamana kadar bir rüzgâr terbiyecisi olmak için eğitim aldım. Hatta üçüncü yıl sınavlarımı geçip bir gemideki ilk görevime atanmayı bekliyordum. Artık hepsi bitti çünkü birileri aile ağacına bakıp kısa süren bir evliliğin yeterince yakın bir bağ olduğuna karar verdiler. Bir grup kralcıysa beni bir sembol olarak kullanmak istiyor, böylece adaları bir iç savaşa sürüklemek için ellerinde bir bahane olacak. Yeni bir imparator seçmeyip yerine bir parlamento kuran devrimciler de kralcı kesimin herhangi bir meşruiyete sahip olmasını istemiyor ve daha kana susamış grubun yapacaklarını görmezden gelmeye hazırlar." Kelimeleri içinde çok uzun süre tutmuş birinin sertliğiyle bir anda her şeyi dökmeye başlamıştı. "Bence imparatorluk imparator veya imparatoriçe olmadan çok daha iyi yönetilecek ama kimse bana fikrimi sormadı. Hiç tanışmadığım bir akrabam biriyle kısa süreli bir evlilik yaptı diye... Daha fazla kan dökülmesi için bir bahane olmak istemedim, o yüzden ben de kaçtım."

Kiela ona bakakaldı. "Yüksek düzeyde bir elit olduğun için yakut takıyorsun."

Radane başını sallayarak onayladı.

"Sen de saçlarını kırmızı olmaları için büyüledin ki seni düşük düzeyli bir elit sansınlar."

"Kimse dönüp ikinci kez bakmıyor," dedi Radane. "Muhafızlar yüzümü tanımadı. Yalnızca servetimi biliyorlar. Küçüklüğümden beri tanıdığım muhafızlar bile."

"O denizde batan tekne ailenin miydi?" diyerek bir tahminde bulundu Kiela.

"Halalarımdan biri imparatorluk müfettişiydi," dedi Radane. "Devrimciler onların soruşturma ofisini dağıtıp rozetlerine el koyduklarında bana tekneyi hediye etti. Yeni yönetim kendi insanlarını hükümete yerleştirmek istiyor ama önce yasaları elden geçirmeyi tamamlamaları lazım ama bir anda çok

fazla değişiklik oldu. Her şey kaos hâlinde ama imparatorluk tahtının vârisi olmadığı için yaşanan bürokratik bir kaos, sokaklarda çatışma yok."

Larran ıslak elini Kiela'nın omzuna koydu. "O zaman imparatorluk Kiela'nın peşinde değil mi? Kimse onu tutuklamayacak yani?" *Kalabilir miyim?* diye merak etti Kiela. *Kitap sandıklarını açabilirim, reçel yaparım, Larran'la akşam yemeği yerim...*

Radane başını iki yana salladı. "İlki doğru ama ikincisi... Bildiğim kadarıyla yasalar henüz yeniden yazılmadı. Burada yaptığın şey," eliyle kitap dolu tekneyi ve bitkileri gösterdi, "tutuklanmana, yargılanmana ve suçlu bulunmana neden olabilir. Ama bunu yapacak kişi ben değilim."

Caz yapraklarını kullanarak toprak topundan deniz suyu sıkıyordu. "O zaman haklıydım: Büyü kitaplarını kendin için çalmaya çalışıyordun."

"Yalnızca yararlı olanları," dedi Radane.

"Tüm kitaplar yararlıdır," dedi Kiela'yla Caz aynı anda.

"Ah, bu ikisi kesinlikle kütüphaneciler," dedi Radane. "Benim saklanmamı sağlayacak büyüler lazım. O hayata tekrar dönmek istemiyorum. Sizin sahip olduğunuz şeyi istiyorum. Suikasta kurban gitme korkusu olmadan yaşanacak sıradan bir hayat."

Bu... gayet makul bir istekti.

"Sana nasıl güvenebiliriz?" dedi Caz. "Devrimcilerin kazanmasına rağmen –yaşasın bu arada– bizi tutuklatıp cezalandırmakla tehdit ettin."

Radane, "Ben *size* nasıl güvenebilirim? Beni öldürüp cesedimi gizlemekle tehdit ettin," diye karşı çıktı.

Larran'ın şaşkınlıktan ağzı açıldı.

Caz yapraklarını Larran'a doğru salladı. "Kiela yapmadı canım. Kiela'nın etik değerleri basit bir sağduyudan daha

fazla." Radane'e dönüp, "Bu sefer dediğin kişi olduğunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu.

Ellerini iki yana açtı Radane. "Hayır. Fırtına vurduğunda üstümdeki kıyafetler hariç yanımda hiçbir şey yoktu."

"Bir rüzgâr terbiyecisi olduğunu söyledin," dedi Caz. "O zaman neden fırtınaya engel olmadın?"

"Tek bir rüzgâr terbiyecisi o kadar büyük bir büyüyü yapamaz," dedi Radane. "Fırtınanın etkilenebilmesi için birden fazla büyücü gerekir. Tek başıma yapabileceğim tek şey, hoş bir meltem yaratmak."

Kiela, Caz'e baktı. Radane'e güvenmek istiyordu ama kız çoktan yalan söylemiş ve işi abartmıştı; özellikle yemek kitabıyla affedemeyeceği bir sınırı geçmişti. Kiela'nın önemsediği insanlarda ve bitkilerde çok fazla gerginliğe sebep olmuştu.

Başını suyun yüzeyine çıkaran denizkızı, "Sen sensin," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Caz.

"Sen sensin."

Kiela ne demek istediğini anlamıştı. *Kütüphaneciyi Büyük Kütüphane'den çıkarsan da hâlâ kütüphanecidir. Elit birini saraydan çıkarsan...* Radane'e baktı. "Sen hâlâ sensin. Aristokrat biri yıkanırken çevresinde kaç kişi olması gerek?"

"İki," dedi Radane. "Biri içeriyle ilgilenmek, suyun derecesini ayarlamak, havlu getirmek ve aristokrat kaymasın diye yerleri silmekten mesuldür. Diğeri de dışarıyla ilgilenir, savunmasız ânında rahatsız edilmediğinden veya saldırıya uğramadığından emin olur."

"Bu gelenek ne zaman başladı?" diye sordu Kiela.

"Yüce Divan Başkanı Irizinth banyodan çıkarken bir kalıp sabuna basıp başını vurduktan ve aldığı yaralar yüzünden öldükten sonra. Erkek kardeşi cinayetle suçlanıp idam edildi ama daha sonra suçlunun sabun olduğunu keşfettiler."

Caz lafa girdi. "Bir aristokrat kaç tane bahar festivaline katılmak zorunda?"

"Çift yılda mı tek yılda mı?" diye sordu Radane.

"Çift ama ilk açan çiçekten önce üç yağmurlu bir yılda," dedi Kiela.

"Altı ama herkes ilk üçüne maskeyle katılmak zorundadır," dedi Radane. "Çünkü üçüncü imparatoriçe karısıyla üç bahar festivalinden sonra tanışmış ve o zaman beri bunun, iyi şans getirdiğine inanılıyor."

"Hangi tatlı için–"

Larran bir elini havaya kaldırdı. "Caz'le ikiniz bunları biliyorsanız nasıl kanıt olabilir?"

"Yalnızca rüzgâr terbiyeciliğinde üçüncü yıl sınavlarına çalışmış bir aristokratın bilebileceği bir soru sorun bana," dedi Radane. Rüzgâr terbiyeciliği, havanın hareketlerinin kontrolüne odaklanan bir büyücülük dalıydı. Uygulanabileceği birçok alan vardı: Özellikle gemilere uygulanırdı elbette ama rüzgâr terbiyecileri, uzaktaki seslerin kulaklarına ulaşmasını sağlayabildikleri için casus olarak da kullanılırlardı.

"Büyük Kütüphane'nin hangi bölümünde üçüncü hanedanlıktan Oppeindone'un rüzgâr yönetimine dair deneylerinin toplandığı inceleme yer alır?" diye sordu Kiela. Göründüğünden daha karmaşık bir soruydu çünkü büyücü Oppeindone geniş bir yelpazede disiplinler arası deneyler gerçekleştirmişti ve yazılarını, bir kütüphanecinin beklentisini karşılayacak kadar organize etmiş değildi. İncelemeleri konudan konuya atlamaya müsaitti. Kiela onun akıl hocası olsaydı, en azından makalenin özetiyle tutarlı olması için biraz olsun dikkatini toplaması gerektiğine dair sert bir dille uyarırdı. Bilimsel kitaplar, bilinç akışı tarzıyla yazılmamalıydı. Ama bu çalışmalarının dâhiyane olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ve yeterince

ileri seviyedeki herhangi bir rüzgâr terbiyecisine büyücünün orijinal metinlerini okuma ödevi verilmiş olmalıydı.

Radane ona baktı.

"Dediğin kadar ileri seviyede olsaydın bu sorunun cevabını bilirdin," dedi Caz.

"Sınavlarımı geçeceğimi söylemedim ki," diyerek söylendi Radane. "Oppeindone'un rüzgâr üzerine ilk dönemki deneylerini okumamız istenmişti..." Gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Bir kütüphaneciyle konuşmuştum, sakalının içinde yeşil tutamlar vardı. Tuniğinin üzerinde çimen bitiyordu ve batı kanadından bulunduğu yere atandığı için şikâyet edip duruyordu..." Gözlerini açtı. "İkinci kattaydı, kuzey kanadında; İmparatoriçe Pergin'i ve Alyssium kanallarının inşasını tasvir eden vitrayın hemen yanında."

"Peki, Oppeindone'un rüzgâr deneyleri neyi kanıtlar?" diye sordu Caz.

Radane ters ters bitkiye baktı. "Daha şimdi iyi bir öğrenci olmadığımı söyledim ya. Ama tuttuğu notların elle yazıldığını söyleyebilirim, neredeyse okunması imkânsız bir yazıydı. Kapağında çay lekeleri olan mavi kapaklı bir kitaptı. Elyazısı bu kadar okunmaz olmasaydı kitabı okuyacaktım."

Caz, başını sallayarak onaylayan Kiela'ya baktı. "Gerçekten okunması çok zor bir elyazısı varmış. Hiçbir imparatorluk müfettişi bunu bilemez." İkinci katın kuzey kanadından herhangi bir müfettiş kitap istemiş olsaydı Kiela bunu mutlaka bilirdi. Müfettişler o kadar nadiren kitap isterlerdi ki bunun dedikodusu kütüphanede hemen yayılırdı ama ne kadar aristokrat olursa olsun, sıradan bir öğrenci kütüphanenin tam da hizmet etmeyi amaçladığı türden bir ziyaretçiydi. "Bana kalırsa doğruyu söylüyor."

"Peki o zaman," dedi Larran.

Caz başını salladı.

"Meep?"

Kiela, kaktüsün sorusunu tercümeye ihtiyacı olmadan anladı: "Şimdi ne yapacağız?"

Hep birlikte tekneye atlayıp Kiela'nın koyuna döndüler.

Bundan sonra her ne yapacaklarsa, bunu kulübede rahat rahat çay içip reçelli ekmek yerken düşünebilirlerdi. Tabii önce sandıktaki kitapları güvenli bir biçimde içeri taşıyacaklardı. Adada gerçek bir müfettiş olmadığına göre kitapları o kadar da saklamaya gerek yoktu. Kiela'nın yatak odası yeterli olurdu.

Larran muazzam gözüken camgöbeği renginde bir atbalığının sırtındaydı, denizkızıyla bebeği de dalgaları aşarak teknenin yanında yüzüyordu. Meep direğin tepesinde, Kiela da dümene yakın oturuyordu. Caz ise kitap sandıklarının üzerine yayılmış, Radane'i izliyordu.

Radane kendisini tehlikeli gösterebilecek herhangi bir konudan konuşmaktan kaçınıyordu. "Bahar festivallerinden hep nefret etmişimdir," dedi sesi rüzgârla boğulmasın diye yüksek perdeden konuşarak. "Çok fazla dans ediyorsun, çok fazla yemek yiyorsun ve birçok soylu, güya 'anonim' gözüktükleri için kuralların onlara işlemediğini düşünüyor; gerçi kostümleri kimin kim olduğunu bariz biçimde ele veriyor çünkü kostümler genellikle tasarımcısının adı ve statüsü üzerine yapılan bir kelime oyununa göre tasarlanıyor. Biri beni öpmeden önce benden izin istemelerini istiyorum. Ve o gürültü! Müzisyenlerle bir sıkıntım yok ama sırayla çalsalar keşke."

"Bütün festivallerde kütüphanede saklanırdım ben," dedi Kiela.

"Ne şanslısın," dedi Radane. "Annem bana izin vermiyordu. Ailemi temsil etmek görevimmiş güya. Bir yıl, küçük kız kardeşim benim kılığıma girerek benim yerime festivale gitmek için biriktirdiği tüm şekerleri rüşvet olarak vermişti. Sonra ben de odasına gizlice girip tüm şekerleri bıraktım çünkü benim yerime festivale katılması için asıl ben ona para verirdim. Geri döndüğünde muhteşem vakit geçirdiğini söylemişti."

"Akıllıca." Kiela, vâris olarak görülüyorlarsa şu an Radane'in annesiyle kız kardeşinin nerede olduğunu merak etti. Radane'in kaçışı iç savaşı geciktirmiş miydi? "Sen son vâris misin yoksa senden sonra başkaları da var mı?"

"Babam öldükten sonra annem tekrar evlendi ama soy babamın tarafından geliyor. Tekrar evlendiği için annem tahttan men edildi. Yani sorduğun şey buysa, onlar güvende."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bu da demek oluyordu ki, savaş kaçınılmaz değildi. Harika bir haberdi bu çünkü gerçek bir iç savaş, dış adalara da sıçrardı. Bir darbenin yalnızca Alyssium'la sınırlı kalma ihtimali vardı. *Radane'in peşinden koşup onu yakalamaya çalışmak için iyi bir sebep.*

"Onlara veda etme şansı bulamadım," dedi Radane. "Pişman olduğum tek şey bu. Ayrıca ailenin yemek kitabını aldığım için de pişmanım. Oynadığım role uygundu ve söylediğim kişi olduğuma inanman gerekiyordu."

"Etkiliydi," dedi Kiela. Onun için çok kıymetli olan yemek kitabını aldığında Kiela, Radane'in müfettiş olmadığından bir an bile kuşkulanmamıştı.

"Geri vereceğim," dedi Radane. "Zarar görmedi, yemin ederim."

"Teşekkür ederim." Belki de ona el koymasını affedebilirdi ama Kiela, Radane'in bu rolü ne kadar ileri götüreceğinden emin olamıyordu. İnsanları korkutmuştu ama yemek kitabına

el koyması dışında gerçek bir zarar da vermemişti. Planı sadece ortadan kaybolmaksa... Caz'in tehlikeli bir çözüme başvurmadığına memnundu.

Ama şimdi Radane'le ne yapacaklardı?

Tekne koya girerken Kiela yelkeni indirdi, Radane de onları iskeleye çekti. Kiela tekneyi sıkı sıkı bağladı ve karaya çıktı. Larran da yanlarına geldi ve hep birlikte beş sandığı da kulübeye taşıdılar. Caz'le Meep de sandıkların birinin üstündeydi.

Kiela'nın yönlendirmeleriyle, sandıkları yatağın yanına yerleştirdiler. İşleri bitince Caz'le Meep köklerini toprağa bırakmak için koşa koşa bahçeye gittiler, Kiela da nane çayı yaparken Radane'i düşünüyordu.

Larran son sandığı da yerine yerleştirdikten sonra yatak odasından çıktı. "İstersen sana kitap rafları yapabilirim. Artık gitmediğine göre."

Gitmiyorum. Farkındalık, Kiela'nın içinde gün ışığını gören bir gül gibi açtı ve bütün endişelerini aklından sildi. Larran'a gülümsedi. Kitap rafları! Ona birinin sunabileceği en güzel teklifti bu. Mücevherlerden, saraylardan ya da ziyafetlerden daha iyiydi. Larran da ona gülümseyince Kiela sanki dünya etrafında şarkı söylemeye başlamış gibi hissetti. "Evet, çok iyi olur."

Gülümsedi. "Tamam o zaman."

Belki de *bu* sürebilecek bir şeydi. Size kitap rafları yapmayı teklif eden biriyle ne kadar sık karşılaşırdınız ki? Kiela onu izlerken Larran ıslık çala çala dışarı çıktı ve tahtayla aletlerini almaya gitti.

Radane derin derin iç çekerek gürültüyle sandalyelerden birine oturunca irkilen Kiela neredeyse yerinde zıpladı. Bir anlığına eski imparatorluk müfettişinin burada olduğunu unutmuştu.

"Konuşan kurdele çiçeğinin beni boğmasına izin vermediğin için minnettarım," dedi Radane. "Ama sorunum çözülmedi." Yakut kolyesini çekiştirip günışığında parlaması için havaya kaldırdı. "Büyü kitabını satın alabilir miyim?"

"O kitap kütüphaneye ait!" dedi Kiela.

"Bana senin yatak odana aitmiş gibi geldi."

Kiela başını iki yana salladı. "Hiçbirini satamam. İşler böyle ilerlemiyor." O yalnızca kitaplarla ilgilenen kişiydi, sahibi değil. "Hem büyüyü nasıl yapmayı planlıyorsun ki? Sonsuza kadar görünmez kalamazsın. Saklı yaşadığın bir hayat, sıradan bir hayatla aynı şey değil." Ayrıca Radane'in büyüyü yapabilmesi için o yakuta ihtiyacı vardı, yani teklifi ciddiyetsizdi. "İhtiyacın olan şey hayatında yepyeni bir sayfa açmak ve bence–"

Kiela dışarıdan ayak sesleri duydu.

"Merhaba?" Bryn'in şen şakrak sesini duydu. "Açık mısın? Sen dükkânı kapamaya yakın bir sürü ev işiyle uğraşırken gelip sürekli bir şeyler talep eden müşterilerden biri olmak istemiyorum ama varsa ahududu reçeli almak istiyorum."

Şimdiden daha fazla reçel mi istiyordu? Kiela köşeyi dönüp pencereye geldi. "Merhaba. Evet, tabii ki."

Bryn pencere tezgâhına yaslanıp Kiela'ya yaklaştı ve fısıldayarak, "Başın belada mı? Ânında buradan gidebiliriz. Seni saklarım," dedi.

"Hayır, ben... Beni saklar mısın?" Omzunun üstünden arkasına bakınca Kiela, Radane'in dirseğinin reçel rafından gözüktüğünü gördü. "Yardıma ihtiyacım yok ama... İçeri gelsene, çay yapıyorum." Kapıyı açıp Bryn'i içeri aldı. "Meraktan soruyorum, niye yardıma ihtiyacım olduğunu düşündün?"

Bryn elini raflara, bahçeye ve kulübeye doğru salladı. "Endişelendim sadece."

Anlaşılabilir. Bryn'in tüm hikâyeyi ve sandıkların içinde ne olduğunu tahmin edip etmediğini merak etti. Radane

gerçekten bir imparatorluk müfettişi olsaydı Çam Kozalağı Cadıları'nın varlığı bile, Kiela'yla Caz'i mahkûm etmeye yeterdi.

Bryn mutfağa girince Radane'i gördü ve olduğu yerde durakladı. "Ah." Kiela'ya döndü. "Emin misin..." Sorusunu bitirmedi ama yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. "Sonra gelebilirim. Veya kalabilirim de. Kalmamı ister misin? Tabii istersin, çay teklif ettin. Evet, bir fincan çay isterim." Bryn sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi Radane'in tam karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kiela, Radane'e, "Bryn'e güveniyorum," dedi.

"Benim de güvenmemi mi söylüyorsun?" diye sordu Radane.

"Ya bize güvenirsin ya da kaçmaya devam edersin. Karar senin. Görünmezlik büyüsünün bir kopyasını vereceğim sana ve tabii ki kolyeni de istemiyorum ama nereye kaçacaksın?"

Bryn'in bakışları Kiela ile Radane arasında gidip geliyordu.

Suyun kaynadığını haber veren çaydanlığın ıslığını duyunca Kiela bir havluyla kolunu tuttu. Üç fincana sıcak su koydu ve sonra fincanları hafifçe hasar görmüş tabaklara yerleştirdi. Misafirleri sanki aynı çatıyı paylaşmak istemeyen iki kanatlı kedi gibi birbirlerini dikkatle gözlüyordu.

"Nereye kaçacağımı bilmiyorum," diyerek itirafta bulundu Radane. "Veya nasıl kaçacağımı. Teknem battı."

"Başka bir tekne alabilirsin," dedi Kiela. "Ama zaten dış tarafta kalan adalardan birindeyiz. Saklanmak için buradan daha güvenli bir yer bulabilir misin, bilmiyorum. Ayrıca kimse teknenin nerede battığını bilmiyor, değil mi? Battığını ya da senin kurtulduğunu da bilmiyorlar."

"Bir dakika, sen benim *kalmamı* mı istiyorsun?" diye sordu Radane. "Onca..." Açıkça aklı karışmış bir hâlde başını iki yana salladı. "Niye kalmamı istiyorsun ki?"

Çünkü Radane böyle bir hayat istediğini söylemişti. Çünkü Caltrey, Kiela'ya hiçbir zaman isteyeceğini hayal bile etmediği bir gelecek bahşetmişti. Çünkü burası birbirine göz kulak olan iyi insanlarla dolu bir yerdi. Çünkü ormanda tek boynuzlu at, koylarda denizkızları ve hayatında tattığı en iyi ahududu buradaydı.

Ayrıca eğer Radane burada kalırsa... Caltrey dışından kimseye Kiela, Caz, Meep ve büyü kitaplarının burada olduğunu söyleyemezdi. Hem güzel hem de işe yarar bir çözümdü.

"Kalırsan benim için daha güvenli olur," dedi Kiela.

"Ahh." Bu Radane'e mantıklı gelmişti.

Ama Bryn'e o kadar da mantıklı gelmemişti belli ki. "Niye ki?" diye sordu.

Kiela, Radane'e baktı ve kim olduğunu, neden burada olduğunu, neden burada kalıp saklanmak istediğini nasıl açıklayacağını düşündü.

"İmparatorluk müfettişliği görevini bırakmak istiyorum," dedi Radane. "Ama işverenlerim bu kararımdan rahatsız olacak. Ortadan kaybolmam lazım."

Bu gerçeğe epey yakındı ama işverenlerinin ne denli "rahatsız" olacağını ya da Alyssium'da Radane'in peşine düşeceklerin sayısını pek de yansıttığı söylenemezdi. "Beni saklamanın bir yolu olduğunu söylemiştin," dedi Kiela, Bryn'e. "Onu da saklamanın bir yolu var mı?"

Bryn çayını yudumlayıp Radane'i uzun uzun süzdü. "Fırınımın altını üstüne getirdin."

Radane'in omuzları düşmüş, çay fincanına bakıyordu. "Özür dilerim. Ben... ben kendimde değildim. Ben, imparatorluk müfettişi olmam gerektiğini düşündüm."

"Hımm," dedi Bryn.

"Onu nasıl saklayabiliriz?" diye sordu Kiela.

Bryn çayından bir yudum daha alarak bir süre daha düşündü. Sonra fincanını indirip kararlı bir biçimde konuşmaya başladı: "Ortalık yerde saklayacağız. Fırına benim yanıma çalışmaya gelir, ortalığı dağıtmasının ücretini ödeyene kadar bedava çalışacak tabii, sonra ona ödeme yapmaya başlarım. Herkesin gözü önünde olacak, Tobin kadar alışıldık bir figür hâline gelmesi lazım. İçimizden biri olunca da konuşup diğer adalıları onun yıllardır burada yaşadığına dair yemin etmeleri için ikna ederiz."

Radane ağzı açık hâlde ona baktı. "Bunu yaparlar mı?"

Bryn omuz silkti. "Benim için yapmışlardı."

Bu sırada Caz'le Meep bahçeden içeri girdiler, kurdele çiçeği kaktüsün mutfak tezgâhına çıkmasına yardım etti. Caz, Meep'in iğnelerine takılmış yaprakları ayırırken sessiz sedasız kadınların konuşmasını dinliyorlardı. Meep kedi mırlaması gibi yumuşak bir ses çıkardı.

"Karımın ailesi beni onaylamadı," dedi Bryn. "Ben bir kabileden geliyorum... İsim vermesem daha iyi ama buraya epey uzakta olan ormanlı bir adadanım aslında. Kabilelerimiz nesillerdir birbirlerinden nefret ediyordu. Bu nefret o kadar uzun zamandır sürüyordu ki kimse düşmanlığın nasıl başladığını hatırlamıyordu ama herkes, o zamandan bu zamana edilen her hakareti, her küçümsemeyi, her haksızlığı ezbere biliyordu, öyle ki ailelerimiz artık birbirlerinin topraklarındaki ağaçları ve nehirleri bile zehirler olmuştu. Ben karımla... Kuzenlerimden birini bir gün hem karımın ailesinin toprağını hem de bizimkini besleyen bir göle çöp dökmeye çalışırken yakaladım ve karımla da orada tanıştım. Kuzenim birbirimize duyduğumuz nefretin bizi nasıl mahvettiğini hiçbir zaman anlamadı ama gelecekte karım olacak kadın anlamıştı. Gizlice buluşmaya başladık tabii, o gençliğin bencil masumiyetiyle ne kadar âşık olduğumuzu herkese gösterirsek..." Derin bir iç

çektikten sonra Kiela'ya döndü: "Bence bunun devamı reçeli hak ediyor."

"Tabii ki." Kiela kalkıp taze bir kavanoz açtı ve Bryn de ceplerinden birinden taze pişirilmiş küçük ekmekler çıkardı.

Radane şaşkınlıkla onlara baktı. "Burası gerçekten bir reçel dükkânı mı?"

"Evet." Kiela ekmeğin yarısına reçel sürüp bir ısırık aldı. Ekmek yumuşacıktı ve biraz biberle biraz bal tadı vardı ki bunların birleşimi reçeli mükemmel bir biçimde tamamlıyordu. "Ahududu çalılarını büyütmek için hızlandırılmış bitki büyütme büyüsü kullandım."

Radane'in ağzı açık kaldı. "Beş sandık dolusu... Ve senin önceliğin ahududu muydu?"

"Daha sonra çilekle denemek istiyordum ama bahçede hiç çilek çalısı bulamadım." Kiela, Bryn'e döndü: "Kasabada kimsenin çileği var mı? Birkaç tohum eksem..."

"Sorarım," dedi Bryn. "Çilek reçeli muhteşem olur."

"Ahududu ve yabanmersiniyle çileği karıştırıp orman meyvesi reçeli de yapabilirim."

Radane hayretle bakmaya devam ediyordu.

Bryn bir tabağın içine yuvarlak ekmeklerden koyup üstüne reçel sürdü ve Radane'e uzattı. "Tatlı ye. Daha tatlı hissedersin."

"Ah, sağ ol."

Bryn kendi yuvarlak ekmeğine baktı ama yemedi. Onun yerine hikâyesini anlatmaya devam etti. "Ailelerimiz öğrendiğinde neler olduğunu tahmin edebilirsiniz. İkimizi de evlatlıktan reddettiler. Ben küçükken bana şeker getirip ormanda benimle saklambaç oynayan amcam, tüm ailenin nasıl hissettiğini gayet açık bir biçimde gösterdi. Karım amcamın açtığı yaralarla hayatını kaybetti ve ailesi beni suçladı. Dediler ki, ben onu baştan çıkarmasaydım amcam da onun canını

yakmazmış. Ben de kaçtım. Caltrey'ye varana kadar da kaçmaya devam ettim. Adımı değiştirip yeni bir hayata başladım. Ama karımın ailesi intikam almak için bir profesyonel tutmuş. O beni bulduğunda... Caltrey'dekiler âdeta etrafımda etten duvar ördüler. Benim aradığı kişi olmadığıma yeminler ettiler. Benim burada doğduğumu söylediler. Adam da onlara inanıp gitti. O günden beri huzur içinde yaşıyorum."

Kiela'nın kalbi sızlamıştı. "Çok üzüldüm." Keşke başka, daha iyi kelimeler aklına gelseydi... Bryn böyle bir kalp ağrısını ve yası taşımak zorunda kalmamalıydı. Onun o kadar büyük bir kalbi vardı ki!

Caz bir filizini uzatarak Bryn'in kolunu okşadı. "Hepimiz üzüldük."

"Meep," dedi kaktüs anlamlı sesle.

"Ay, sağ olun ama bana üzülmeniz için anlatmadım bunları," dedi Bryn. "Bunun yapılabileceğini göstermek için anlattım. Adalılar birbirlerini korur. Beni sahiplendiler; Tobin'in annesi artık benim kız kardeşim ve Tobin de yeğenim. Adalılar benim yeni ailem."

"Ben sizden biri değilim," dedi Radane.

Bryn elini kaldırdı. "İstersen olabilirsin. Buna cevap vermeden önce bir düşün. Asıl soru burada güvenli olup olmayacağın değil; burada kalmak isteyip istemediğin. Hayata yeniden başlayıp yeni hayallere sahip yepyeni bir insan olmak kolay iş değil. Burada yeni bir hayata başlamak istiyor musun?"

Radane reçele kaşlarını çatarak baktı, sonra bir bıçak alıp ekmeğin üzerine biraz reçel sürdü. Bir ısırık alıp çiğnedi. Kiela'yla Bryn de nazik bir biçimde çaylarını yudumlayıp ekmeklerini ısırdılar. Kiela sonraki sefer elma reçeli yapmayı düşündü. Caz kendisini masaya çekti ve sonra bir filizini aşağı sarkıtarak Meep'in de masaya çıkmasına yardımcı oldu. Radane düşünürken onlar da bekliyorlardı.

Kısa bir süre sonra Radane, "Burada bir hayat kurmak istiyorum," dedi.

Bryn başını hızlı hızlı salladı. "O zaman önerdiğim şekilde yapabiliriz: Fırınımda çalışarak yarattığın karmaşıklığı temizlersin. Ben de seni yardımcım olarak işe alırım, en azından bir süreliğine. Fırında çalışmayı seversen kalabilirsin. Sevmezsen kasabada başka bir iş bulmana yardımcı olurum. Ben fırının üzerinde yaşıyorum, fazladan bir odam da var. Senin olabilir. Biri sana bakınmaya gelirse çok uzun zamandır burada yaşadığını ve fırında çalıştığını söyleriz."

Radane ağzına attığı reçelli ekmeği yuttu. "İkinize de çok kötü davrandım. Bana neden bu kadar iyi davranıyorsunuz?"

Kiela, Larran'ın ilk sabah kapısının önüne bıraktığı tarçınlı çöreklerle yumurtaları düşündü ve Radane'in sorusuna en basit ve en doğru cevabı verdi: "Çünkü yapabiliyoruz."

30. BÖLÜM

Kiela, Larran'ı görmeden önce ıslığını duydu; belinde alet kemeri, sırtında da odun taşıyordu. Odunları kulübe kapısının önündeki güllerin yanına yığdı. "Yatağın iki yanındaki duvarlara duvar boyu raflar yapmayı düşünüyorum. Her duvara."

Kiela mutluluk gülümsedi. Bir sürü raf! "Çok fazla kitap *var.*"

Larran yakınlardaki bir kütüğün üzerine testeresini ve kemerdeki diğer aletlerini dizdi. "Nasıl başardığını... Neyse. Karışmamam lazım."

"Başkentteki karışıklığı duyunca hazırlanmaya başladık," dedi Kiela, Larran'ın her şeye gösterdiği özeni aletlerini dizerken de göstermesini izleyerek. "Keşke daha fazlasını alabilseydim. İşlerin o kadar da kötü gideceğini düşünmemiştim. Ayrıca Alyssium'a şu an gitmemen gerektiğini anlamışsındır diye düşünüyorum."

Larran başıyla onayladı. "Anladım. Ama fırtınalar–"

"Meep!" dedi kaktüs kapı aralığından.

"Tamam tamam," dedi Larran gülerek. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kiela, Bryn ve Radane raflara yer açmak için sandıkları ve yatağı odadan çıkarırlarken Larran da odunları kesiyordu. Radane daha önce hiç testere veya çekiç tutmamıştı ama ölçüm almakta hünerliydi. Kiela'yla Bryn rafları yerlerine çaktılar, Caz de Meep'le birlikte talimatları veriyordu; yerden tavana kadar raflar, alttaki üç sıra için otuz santim, üsttekiler içinse yirmi santim aralık. Reçel raflarının aksine, bu raflar duvara gömülü olacaktı. Çalışırlarken onlar için kıymetli olan şeylerden bahsettiler: Kiela'yla Caz kütüphaneden, Bryn fırınından, Radane okuduğu üniversiteden ve Larran da Caltrey ve atbalıklarından bahsetti.

Pek hoş geçen iki gün içinde rafları bitirdiler. Yatak odasının tüm duvarlarını süsleyen, yerden tavana uzanan, pencereleri çerçeveleyen çok renkli ahşaptan güzel raflar vardı artık. Kulübenin içi taze kesilmiş odun kokusuyla dolmuştu. Geceleri Radane, Bryn'in fırının üstündeki dairesinde kalıyor, Larran da atbalıklarıyla ilgilenmek için eve dönüyordu. Kiela da bulut ayıları ve tek boynuzlu atla ormanın merkezinde olduğu rüyalar görüyordu.

İkinci gün Eadie'yle Ulina dükkâna uğradı. Eadie bir sepet dolusu kırmızı kiraz getirmişti; Ulina da yanında getirdiği ikinci bir arpı Caz'e hediye etti, bu neredeyse Caz'ın büyüklüğünde iki set teli olan taşınabilir, küçük bir arptı. Çam Kozalağı Cadıları buluşması için çalışmayı bıraktılar ve reçel yapımı için ayırdıkları kirazların dışındaki diğer kirazlardan atıştırdılar. Bu sırada Caz yeni arpını çalıyor, Meep de dikenlerini sallayarak müziğe eşlik ediyordu.

Kiela daha mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyordu.

Üçüncü günün şafak vaktinde yalnızca Radane geldi. Bryn daha fazla fırından ayrı kalamazdı ve balıkçı teknelerinin de Larran'la sürüsüne ihtiyacı olmuştu.

"Bryn fırındaki işime yarın başlayabileceğimi söyledi," diye açıklama yaptı Radane gelince. Cebinden eski püskü, tanıdık bir kitap çıkardı. "Bunu sana getirmek istedim."

Ailesinin yemek kitabıydı.

"Aslında daha önce getirecektim ama yırtılmış sayfayı onarmak istedim."

Kiela kitabı alıp göğsüne bastırdı. Sanki kalbinin bir parçası tekrar yerine konmuştu. "İyi." En başta Radane kitabı rızası olmadan aldığı için ona teşekkür etmeyecekti ama özellikle kitabı onarmakla uğraştığı için durumun iyi olduğunu söyleyebilirdi. "Caz'le birlikte kitapları raflara yerleştirecektik. Bize katılmak ister misin?"

"Kitaplara dokunmama izin mi vereceksin?"

Eğer dikkatli davranırsa. Kesinlikle gözlem altında olacaktı. Ama evet, yardım etmek isterse edebilirdi. Bu kadar güven kazanmıştı. "Kitapları sandıklardan çıkarıp bize uzatabilirsin. Biz de sıralarız."

"Tamamdır."

İşe koyuldular.

Kitapları yerleştirirken Kiela, Radane'e ağaç ve su büyüleriyle yaptığı deneyleri anlattı, Radane de Caz'le Kiela'ya bölümü için okuduğu kitaplardan bahsetti. İki konunun arasında pek bir bağlantı yoktu ama Kiela bu sohbeti çok etkileyici buldu. Radane'in okuduğu kitapların hepsini değil ama bazılarını biliyordu, Radane de Kiela'nın yaşadıklarını hayranlıkla dinlemişti. Üniversitede herhangi bir büyüyü değiştirmelerine ya da profesörlerin onayından geçmeyenleri denemelerine bile izin verilmiyordu. Şehir çok kalabalık, büyüler de risk alınamayacak kadar değişkendi.

"Atbalıklarına yardımcı olabilecek bir büyü bulmak istiyorum." Kiela şehir büyücülerinin yardımı olmadan atbalıklarının hem hamile kalmakta hem de doğum yapmakta ne

kadar zorlandığından bahsetmişti ona. "Doğrudan bu konuyu ele alan bir metin bulamadım ama sanki potansiyeli olabilecek birkaç yol var."

Caz, Radane'e ilgili büyüleri göstermek için kitapları çıkardı. Hiçbiri atbalıklarına özel değildi ama biraz araştırmayla atbalıklarına uygun hâle getirebileceklerini düşünüyorlardı. Kiela'nın yatağının ucuna oturan Radane, kitaplardan birini incelemeye başladı. "Bu atlar için bir büyü. Bunu safi büyülü yaratıklar için olan bir büyüyle birleştirirsek işe yarayabilir. Sizde Stigard'ın büyüyle doğmuş yaratıkların fizyolojisini incelediği üçüncü, hayır dördüncü cildi var mı?"

Kiela dizinin yazılı olduğu not defterine baktı. "Üçüncü sandıkta."

Kitapları dizme işini yarıda bırakıp birçok kitabı incelemeye koyuldular. Kiela koleksiyonlarındaki bazı kitapların onun için ileri seviye olduğunu biliyordu çünkü onun almadığı büyü eğitimi gerekliydi ama Radane'in eğitimi vardı.

Güneş batıncaya kadar kitapların sadece çeyreği raflara dizilmişti ama üzerinde çalışabilecekleri bir büyü oluşturmaya epey yaklaşmışlardı. "Bryn'den bir gün daha isteyebilir misin?" diye sordu Kiela.

Radane şaşırmıştı. "Tekrar gelmemi mi istiyorsun?"

"Niye şaşırdın ki? Epey ilerleme kaydettik."

"Ama ben..." Radane bir nefes alıp bıraktı. "Crescent Üniversitesi'ne gitmek istememin ilk sebebi, ismimden daha fazlası olmak istememdi. Bugüne kadar kimse bana bildiğim veya yapabildiğim şeyler için ihtiyaç duymadı. Mesele her zaman benim kim olduğumla ilgiliydi."

"Önceden kim olduğunla," diye düzeltti Kiela. "Sen artık bir adalısın."

Radane gülümsedi.

Ve ertesi gün tekrar geldi.

Dördüncü günde raflar tamamlanmıştı (Larran sağ olsun), kitaplar düzenlenip sıralanmıştı (Caz sağ olsun) ve ellerinde işe yarayabilecek bir büyü vardı (Radane sağ olsun). Meep büyü malzemelerini topladı, Kiela hepsini macun hâline getirip bir reçel kavanozuna koydu. Larran her gün uğruyordu ama sahildeki günden beri yalnız kalamamışlardı, Larran o gün ziyarete geldiğinde Kiela ona büyünün hazır olduğunun müjdesini verdi.

Larran hiçbir şey söylemeden onu öptü. Sanki sıcak bir günde okyanusun içine çekilmek gibiydi. Kiela kendini öpücüğe bıraktı, âdeta dünyanın geri kalanı silinip gitmişti. Ta ki Radane boğazını temizleyene kadar. Ayrıldılar, Kiela yüzünün kızardığını hissetti.

İkisi de tekrar nefes alabilecek duruma gelince Larran, "Bu büyünün atbalıklarımdan birine zarar vermeyeceğine nasıl emin olabiliriz?" diye sordu.

Kiela da bunu düşünüyordu. "Yanımızda Ivor'u da götürelim."

"Ama o bunun büyü olduğunu bilmiyor," diye uyardı Radane.

"Şaşıracağını sanmıyorum." Kiela, Larran'a baktı. Onun onayı olmadan sürüsünden herhangi bir atbalığına hiçbir şey yapmayacaktı. Onlar Larran'ın kendisinin, yüreğinin birer parçasıydı ve hayır diyecek olursa bu işe hiç girişmeyeceklerdi.

Larran başını salladı. "Ivor'a hem sırrınızı koruma hem de atbalıklarıma göz kulak olma konusunda güvenirim."

"Emin misin?" diye sordu Radane. "Ne kadar fazla insan bilirse, risk de o kadar artar."

Kiela bunun doğru olduğundan emin değildi. "Ne kadar fazla arkadaşım olursa, o kadar güvende olurum. Aynısı senin için de geçerli." Kendisi için de Caz için de Radane için de

doğru cevap kendilerini yalnızlaştırmak değildi. Eğer burada güvende olacaklarsa tüm halkın desteğine ihtiyaçları olacaktı.

Ve bu, atbalıklarına yardım etmekle başlayacaktı.

"Herkes sürünün sağlıklı olmasını istiyor, öyle değil mi?" diye sordu Kiela. "Sürü genişlerse balıkçılara da yardımları dokunur. Balıkçılar yeterince balık yakalarsa herkes daha iyi bir duruma gelir, kanatlı kediler bile. Biz adalılara göz kulak olacağız, onlar da bize." Ayrıca bu Larran'ı da çok mutlu ederdi. Kiela ona baktı. "Atbalıkları senin için olduğu gibi tüm ada halkı için de önemli."

Larran, Kiela'nın umduğu gibi gülümsedi. "Doğru."

"Hadi o zaman işe koyulalım," dedi Kiela.

Caz reçel dükkânına göz kulak olmak için Meep'le birlikte kulübede kalmıştı, Radane de fırında Bryn'e yardımcı olmak için kasabaya dönmüştü çünkü işi resmî olarak başlamıştı. O yüzden şimdi Kiela, Larran ve Ivor yanlarında büyü ve malzemelerle taş iskeleye yürüyorlardı.

Ivor atbalıklarının biyolojisi hakkında epey bilgiliydi. "Büyücülerin istediklerinde yardımcı olabilmesinin nedeni, dişi atbalıklarının bahar ve yaz ayları boyunca içlerinde döllenmiş yumurtalar taşımalarıydı. Büyüye ihtiyaç duydukları tek aşama döllenmenin gerçekleştiği andı. Bu yüzden büyücülerin döngüleri içinde Caltrey'ye ne zaman uğrayacakları önemli değildi; dişiler her zaman hazır bekliyor olurdu."

Kiela dersi bölerek, "O zaman bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Ivor. "Kullandıkları büyüleri öğrenme ayrıcalığım olmadı. Ama herhangi bir

şey ters giderse diye ben hazır bekleyeceğim. Anne adayını gözlemleyeceğim, fiziksel bir sıkıntı içinde mi diye bakacağım."

Peki ya dişi atbalığı bir kuşa dönüşürse? Ya da ağaca? Kiela, Caz ve Radane defalarca büyünün üzerinden geçmişlerdi. Her kelimeyi ve her malzemeyi karşılaştırarak doğrulamışlardı ama Kiela büyüyü yapana kadar gerçekten doğru olup olmadığını bilemezdi. Kiela, bir büyüyü araştırmakla gerçekten yapmak arasında devasa bir fark olduğunu yakın zamanda fark etmişti.

"Büyünün işe yarayıp yaramadığını da anlarım," dedi Ivor.

"Nasıl?" diye sordu Kiela. Büyüyü doğru anladıysa, yalnızca döllenme aşamasını kolaylaştırıyordu. Atbalığının hamile olduğu haftalar sonra gözle görülür hâle gelecekti ve ancak dört ay sonra doğum yapardı.

Ivor parmaklarını oynattı. "Büyü."

Kiela kaşlarını kaldırdı.

"*Bu* büyüyü bilmiyor olabilirim," dedi Ivor. "Ama imparatorluk müfettişlerinin bilmesini istemediğim başka sırlarım olduğu konusunda haklıydın."

"Neyse ki Radane emekli olmayı seçti," dedi Kiela.

"Kesinlikle," diye katıldı ona Ivor.

İskelenin sonuna gelince Larran tişörtünü çıkardı. Sonra suya atladı ve dört kısa, bir uzun ıslık çaldı. Atbalıklarından biri kişneye kişneye sürüden ayrıldı. Pulları öğle vakti gökyüzünü andıran soluk mavi renkli bir dişiydi.

"Bu Marri," dedi Larran. "Dört yaşında, tam da ilk yavrusunu doğurması gereken yaşta. Gayet sağlıklı ama hamile olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyor." Atbalığını sevip yelesini okşadı. Marri de burnunu Larran'ın boynuna soktu. "Aferin kızıma. Aferin kızım benim."

Kiela kayalardan aşağı tırmandı ve atbalığının yanına gitmek için suya girip Larran'ın yanına geldi. Meraklanan Marri, Kiela'nın saçlarına doğru hafifçe kişnedi.

"Atıştırmalık yok şimdi," dedi Larran. "Uslu davranırsan sonra." Dilini şaklatınca atbalığı dalgaların içinde döndü. "Onlara bunu öğrettim ki yaralanır veya hastalanırlarsa Ivor onlarla ilgilenebilsin."

Keseden büyüyü çıkaran Kiela, dalgalardan biraz uzakta duran Ivor'a uzattı. "Benim için bunu tutabilir misin?" Büyüyü ezberlemişti tabii ki ama böbürlenmektense tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi. Macunun kapağını açtı ve atbalığın karnına sürdü.

Marri dokunuşunun altında titredi ama sakin kaldı. Suda sırtüstü duruyordu, at bacakları havadaydı ve balık kuyruğu öne arkaya sallanıyor, akıntıya karşı durmasını ve Kiela'yla Larran'ın yakınlarında kalmasını sağlıyordu.

Kiela bir nefes aldı ve kelimeleri hece hece okumaya başladı, gözleri Ivor'un okyanus damlacıklarının uzanamadığı bir mesafede tuttuğu kâğıttaydı. Elleri atbalığının üzerindeydi, macunu dairesel hareketlerle sürerek karın pullarının her bir noktasını kapladı. Konuşurken macunu her bir yarığa itinayla bastırıyordu.

Kıyıdan uzakta duran diğer atbalıkları da başlarını yüzeye çıkarmıştı, Kiela onların gözlerini üzerinde hissediyordu. Bu fikri aklından uzaklaştırmaya çalıştı ve her heceyi dikkatle ve özgüvenle okudu. Dalgalar vuruyordu ama Kiela bunu görmezden geldi. Martılar tepede uçuşuyordu ama Kiela duymuyordu. O dakikalar boyunca, yalnızca kendisi, atbalığı ve kelimeler vardı.

Sonra büyüyü bitirdi.

Geri çekildi. "Onu bırakabilirsin."

Larran dilini şaklattı ve Marri suyun içinde döndü. "Bitti mi?" diye sordu.

Kiela, Ivor'a baktı. "İşe yaradı mı?"

Ivor başını eğdi, boynuzları öne çıktı ve birkaç kelime mırıldandı. Kiela, o kendine özgü ezgiyi dinlemiyor olsaydı, bunların İlk Dil'e ait olduğunu anlayamazdı. Ivor ne yaptığını saklamada iyiydi. Bu büyü yapma yöntemini, Çam Kozalağı Cadıları'yla denemeyi aklına yazdı. Ivor mırıldanmayı bitirince atbalığına avuç dolusu kum fırlattı.

Kiela nefesini tuttu.

Kum altın sarısı bir renkle parlıyordu.

"İşe yaradı," dedi Ivor kendinden emin bir hâlde.

Larran yüzünü ellerine gömdü. Omuzları titremeye başlamıştı. Larran ağlarken Ivor eğilip elini Larran'm omzuna koydu, Kiela da dalgaların içinden iskeleye çıktı.

Larran yutkunduktan sonra gözyaşlarını sildi ve atbalığına bakarak gülümsedi. "Akıllı kızım," dedi ona. Atbalığımn ensesini okşadı. "Gidebilirsin."

Marri kişneyerek sürüsünün yanına döndü, daha derin sulardaki sürü Marri'nin etrafını sardı. Larran da dalgaların içinden iskeleye çıktı.

Ivor, Larran'a, "Tebrik ederim," dedi. Sonra Kiela'ya döndü. "Bunu tekrarlamak istediğinde bana haber ver. Yarın olur diye düşünüyorum?"

Kiela başıyla onayladı. İşe yaradığına göre... *İşe yaradı!*

Dizleri jöleye dönmüş gibi hissediyordu, daha doğrusu tam kıvamını almamış reçel gibiydi. Vücudunu ne kadar kastığının farkında değildi. Titremeye başladı. "Daha fazla malzeme toplar toplamaz."

Ivor ikisini de başıyla selamladıktan sonra kanatlarını açıp gökyüzüne yükseldi. Kiela'yla Larran onun falezden yukarı süzülüp şelaleye gidişini izlediler. Boynuzlu şifacı güllerin arkasında kaybolduktan sonra Larran, Kiela'ya döndü. "Bir mucize yarattın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Kiela başını eğip ıslanmış yamalı elbisesine baktı. Yine atbalığının yanına suya atlamadan önce kıyafetlerinin ıslanacağını düşünmemişti, gerçi yalnızca heceleri ve malzemeleri değil de işin lojistiğini de düşünmüş olsaydı, bunu öngörebilirdi. "Bana daha fazla kıyafet ödünç vermekle başlayabilirsin."

Larran kollarını Kiela'nm beline sarıp onu kendine çekti. Öpüşürlerken okyanus suyu etraflarında damla damla uçuşuyordu. Kiela eridiğini hissediyordu. Larran onun dudaklarını, boynunu, kulağını, çenesini ve sonra tekrar dudaklarını öperken güneş, sudan ıslanmış tenini ısıtıyordu.

Larran nefes nefese, "Acaba benimle..."

"Evet," dedi Kiela.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun ki," dedi Larran. "Belki yüzmeye gidelim diyecektim. Veya atbalıklarının üstüne binip gezintiye çıkalım."

"Ne istersen kabul," dedi Kiela.

Larran onu tekrar öptü. "Evet."

Kiela öpücüklerinde kayboluyordu. Larran'ın tadı deniz ve tarçın gibiydi.

Uzakta, dalgaların arasında bir denizkızı çığlık attı; sirene benzer çığlığı duyunca Kiela'yla Larran hemen ayrıldılar. Atbalıkları sürüsünün ötesinde, denizkızı yunus gibi onlara yüzüyordu. Suyun yüzeyine her çıkışında aynı çığlığı atıyordu.

"Gemi!" diye bağırıyordu denizkızı.

Bu olağan bir durum değildi. Limandan biraz ilerde, suyun üstünde bir düzine balıkçı teknesi ve yarım düzine yelkenli dağılmış hâlde duruyordu. Bazıları daha açıkta olmasına rağmen, deniz oldukça sakindi...

Larran kaskatı kesildi. "İmparatorluk."

"Ne?" Kiela, Caltrey tekneleri dışında bir şey göremiyordu...

Larran parmağıyla güneşin sol tarafını işaret etti. Kiela işte o zaman gördü: İmparatorluğun savaş gemilerinden biri limana doğru geliyordu.

Ninova

31. BÖLÜM

Larran savaş gemisine bakarak, "Kitapları saklamamız lazım," dedi.

İlk söylediği şeyin bu olması Kiela'nm çok hoşuna gitmişti. "Evet."

"Sahte bir duvar yapacağım," diye karar verdi Larran. "Kitap raflarını saklarız."

Kiela bunu daha önce uzun soluklu bir çözüm olarak aklında evirip çevirmişti ama bu kadar çabuk ihtiyaçları olacağını düşünmemişti. "Gemi rıhtıma yanaşmadan hallolur mu ki?"

Cevap hayırdı. Kiela bunu Larran'ın gözlerinde görebiliyordu ama Larran söylemeyi reddetti. "Deneyeceğim." Kiela'nm elini tuttu ve taş iskeleden sahile doğru aceleyle yürüdüler. "Hem eve yalıtım görevi de görecektir, kışın işine yarar."

Kiela gülmek istedi. Veya ağlamak. Radane'den sonra güvende olacağını düşünmüştü ama böyle olacağını– *Ah hayır, Radane!* "Benim veya önemsiz şifalarımın peşinde değiller." Nasıl olabilirlerdi ki? Bu kadar kısa sürede duyulmuş olamazdı. Caltrey dışında kimse, onun birkaç ağaçla bir denizbebeğini iyileştirdiğini ne biliyor ne de önemsiyordu. Yalnızca

Fenerer bu konuda şikâyetçi olmuştu. Ama onun da buraya savaş gemisi çağıracak bağlantıları olduğunu sanmıyordu. "Radane için geliyorlar. Onu uyarmamız lazım."

Birlikte sahile ulaştılar.

"Sen onu uyar, ben de sahte duvar yapmaya koyulayım," diye öneride bulundu Larran.

İmparatorluktan gelenlerin reçel dükkânından haberdar olması biraz vakit alırdı ama Radane tam da kasabanın ortasındaki fırında, ortalıktaydı.

"Falezin tepesine ulaşınca Ivor'u da uyarmayı unutma," dedi Kiela. "Caz'le Meep'e de ormanda saklanmalarını söyle lütfen. Herhangi bir kahramanlık yapmaya çalışmasınlar. İmparatorluk aradığını bulamazsa teselli ödülü için etrafı didik didik etmeye başlayabilir, işte o zaman başımız belaya girer."

Larran onu öptü. "Dikkatli ol. İşin biter bitmez kulübeye gel."

Larran basamakları ikişer ikişer çıkmaya başlarken Kiela da kasabaya doğru koşmaya başladı. Gürül gürül akan çeşmenin yanından koşar adımlarla geçip fırına yöneldi. *Bomboştu.* Dışarıdaki masalarda, tezgâhın arkasında ya da fırının yanında kimse yoktu. "Bryn? Radane? Tobin?"

Sesler rıhtım tarafından geliyordu. Kiela fırından çıkıp limana doğru koştu. İleride, bir kalabalık üç direkli ve kırmızı yelkenli parıltılı imparatorluk gemisinin limana yanaşmasını izlemek için toplanmıştı. Martılar uçuyor, geminin yarattığı dalgalar demir atıp limana yanaşmış her teknenin düzensiz bir ritimle sallanmasına neden oluyordu. Kiela kalabalığın içinden sıkışarak geçip rıhtımın ucundaki Bryn'le Radane'e ulaştı.

Kalabalığın içinde uzanıp Radane'in elini tuttu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Kiela. "Senin, bilmiyorum... saklanman gerek! Ya da bir hikâye uydurmamız lazım." Sonradan fark

etti ki Bryn de Radane'in diğer elini tutuyordu ve birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Hep birlikte kitapları raflara dizdikten sonra aralarında neler olduğunu merak etti Kiela. *Odaklan. Radane burada olmalı.*

"Her şey yolunda," dedi Bryn. "Ben de onun yıllardır burada yaşadığı hikâyesini yaymak için daha fazla zamanımız olduğunu düşünüyordum ama adalılar–"

"İşe yaramayacak," dedi Radane.

"Bunu bilemezsin," dedi Bryn.

Radane başını iki yana salladı. "O gemiyi tanıyorum. Kaptanı... Onu sekiz yaşımdan beri tanıyordum. Ailemin evlenmemi istediği kişi o. Beni gördüğü an yalanımız ortaya çıkacak."

Bryn onun elini bırakıp, "Evlenmek mi?" diye tekrarladı.

"İkimiz de istemiyorduk," dedi Radane sert bir tonla. "Birbirimize uygun olmadığımızı anlamıştık. Ama beni gördüğü anda kesinlikle tanıyacak."

Kiela planlarının ufalanarak parçalara bölündüğünü hissetti. Radane haklıydı, eğer kaptan onu tanıyorsa, o zaman kaç tane adalının onun yıllardır burada yaşadığına yemin etmesinin bir önemi olmazdı. Radane'i görünce imparatorluktan gelenler ne yapacaktı? Adalıları onu saklamakla suçlarlar mıydı? Radane'e ne yapacaklardı? *Durum düşündüğümden de kötü.* "Ne yapar peki?"

"Hangi tarafa bağlı çalıştığına göre değişir; beni öldürmek isteyenlere mi çalışıyor, yoksa beni kullanmak isteyenlere mi?" Omuzları çöktü. "Sanırım birazdan öğreneceğim."

Limana yaklaşınca geminin uzaktan göründüğünden daha da büyük olduğunu fark ettiler; beyaz ve altın renkli gövdesi güneş ışığının altında ışıl ışıl parlıyordu. Kiela, asker-denizcilerin halatlara üşüşüp limanın derin sularına demir atmaya hazırlandıklarını gördü. Gemi yanaşırken birkaç dakikaları

olduğunu, denizcilerin geminin iki yanına bağlı birden çok filikayla limana kürek çekeceğini de hesaba katarlarsa birkaç dakikaları daha olduğunu düşündü Kiela.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var," dedi Kiela. Elinin altında raflarca büyü kitabı vardı, değil mi? Doğru kitabı bulabilirse o zaman belayı savuşturabilirlerdi. Keşke biraz daha vakitleri olsaydı...

"Göz önünden çekilelim," diye önerdi Bryn. "Fırında konuşabiliriz."

Gemi limana demir atarken Bryn kolunu Radane'in koluna geçirdi ve sanki bir amaçları varmış gibi şüpheleri üzerlerine çekmeden limandan uzaklaşmaya başladılar. Üçü fırına giderken sorular havada uçuşuyordu: "Nereye gidiyorsunuz? Bunu görmek istemiyor musunuz?" ve "Bunlar kim? Niye geldiler?" ve "Gelen büyücü mü? Sonunda birini mi yolladılar?"

Bryn her soruya cevap olarak aynı yanıtı verdi: Fırında bir şeyler pişirecekti. Yeni gelenler aç olabilir ve Bryn fırınının hazır olduğundan emin olmalıydı. Gelen yeni bir büyücü müydü, bilmiyordu. Onların bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu ama herkes hamur işi severdi, o yüzden gidip bir şeyler pişirecekti. Muhtemelen küçük kekler yapacaktı çünkü hızlı pişerlerdi. Evet, Kiela'nın reçellerini de kullanacaktı.

Kiela dönen dedikodulara kulak kabartınca ortak fikrin, imparatorun büyücülerini yolladığı yönünde olduğunu keşfetti. Fırtınaları sonlandırmaya, adaları onarmaya ve yaratılan karmaşıklığı düzenlemeye geliyorlardı. Şu zamana kadar gemiyi kimsenin eski müfettişin varlığına bağlamadığı açıktı ama birinin ağzından bir laf çıkıp insanlar arasında hızlıca yayılması an meselesiydi.

Sonunda fırına girip kapıyı arkalarından sıkıcı kapattılar.

Pencereleri panjurlarla örterken Bryn, "Tesadüf de olabilir," dedi. "Seni aramak için gelip gelmediklerini bilmiyorsun;

ayrıca sen bir fırtınaya yakalandın, teknen alabora oldu. Burada olduğuna dair bir fikirleri olamaz."

"Bu bir tesadüf olsa ve benim için gelmemiş olsalar bile, beni gördükleri anda..." dedi Radane başını iki yana sallayarak. "O görünmezlik büyüsüne ihtiyacım var."

"Gerçek bir görünmezlik büyüsü değil o," diyerek uyardı Kiela. Radane, mağarada kim olduğunu itiraf ederken Kiela tanımlamayı okumuştu. "Daha çok bir gizlenme büyüsü. Ayak izlerini sessizleştirmek, görüntünü bulanıklaştırmak üzere tasarlanmış. Seni tamamen gizler mi emin değilim. Ayrıca işe yarayacağına da söz veremem çünkü daha önce hiç denemedik."

Radane tezgâhın önünde volta atıyordu şimdi. "Burada varlığımdan şüpheleniyorlarsa askerler dur durak bilmeden beni arayacaklardır. İmparatorluk askerlerinin ne kadar dikkatli olabileceğini bilmiyorsunuz. Tüm adayı didik didik arayacaklar."

"Seni arayan birileri buluyorsa, o zaman o büyü ismini hak etmiyor demektir." Bryn, Radane'in önüne geçti ve kollarını yakaladı. Radane kendini ona bıraktı.

Kiela'nın bir fikri vardı. "Peki ya aramasalar?"

İkisi de ona baktı.

"Teknen battı, değil mi?" diye sordu Kiela. "Herkese batan teknede boğulduğunu söyletsek? Larran seni hiç kurtarmadı. Caltrey'ye hiç ulaşamadın. Bunun doğru olduğuna inanırlarsa, adayı aramak için bir sebepleri de olmaz. Onlar gidene kadar da seni adanın mağaralarından birinde görünmezlik büyüsüyle saklarız."

"Bu fikri beğendim," dedi Bryn. "Ama çok fazla insan onun boğulmadığını biliyor ve bunu yaymaya zamanımız yok. Benim ailemle mevzumda, yıllardır burada yaşadığım yalanını yaymak için aylarca zamanımız olmuştu ama şimdi

elimizde birkaç dakika var ve birileri sorun olacağını düşünmeden bir şeyler yumurtlayabilir. Ama..." Volta atması sırası Bryn'deydi, yürürken ellerini heyecanla sallıyordu. "Neden daha küçük bir yalan denemiyoruz? Herkesin bilmemesi makul olan, hiçbir şeyle çelişmeyen bir yalan mesela. Bir kadın kurtarıldı. İmparatorluk müfettişi olduğunu iddia etti. Benim söyleyeceğim tek şey de kadın hiçbir şey bulamadıktan sonra adadan ayrıldı demek. Bunun doğru olmadığını kim söyleyebilir? Özellikle de kimse seni bulamazsa. Adadan ayrılmış olabilirsin."

"Evet!" dedi Radane. "Burada herhangi bir kanunsuzluğa dair kanıt bulamayınca gittiğimi söylersiniz herkese. Siz bunu yayarken Kiela da görünmezlik büyüsünü yapmama yardımcı olur." Umutlu gözlerle Kiela'ya baktı. "Yardımcı olmak istersen tabii?"

"Tabii ki isterim," dedi Kiela. Bu nasıl bir soruydu böyle? Alabora olmuş gemiyi gören Larran'ın fırtınada dışarı koşmasını hatırladı, acaba o da böyle mi hissetmişti? Kiela'nın yardımcı olabileceği bir yol varsa yardım etmesi gerekiyordu. "Bir sorun var ama. Büyüyü yapmak için büyü kitabına ihtiyacımız var ama kulübeye giderken görülürsen, imparatorluk askerlerinin bakacağı ilk yer orası olur. Büyüyü mükemmelleştirmek için vaktimiz olmaz." Kiela'nın bugüne kadar yaptığı her büyü, ilk adım olarak yoğun bir miktarda araştırma ve deneme yanılma gerektirmişti. Şarkı söyleyen ağaç, elma çiçeği kuşu ve Meep buna birer örnekti. "Zaman kazanmamız lazım. Faleze giden daha az görünür bir yol var mı?"

Bryn önlüğünü ellerinde gergin gergin çevirirken başını iki yana salladı. "Uçamıyorsan, kayalara tırmanamıyorsan ya da şelalede yüzemiyorsan, yok."

"Ya Ivor? Sizce bizi uçuramaz–"

Radane panjurlardan birini açıp dışarıya göz attı. "Gemi demir atmış," diye bildirdi. "Yelkenler inmiş. Burada olamam şu an."

"Benim kılığıma girersin, benim gibi giyinirsin." Bryn arkaya odaya gitti ve elinde bir yığın kıyafet ve önlükle döndü. "Seni gören herkes, kekleri için daha fazla reçel almaya giden ben olduğumu düşünür. Bu tamamen akla yatkın, değil mi? Bu kadar çok küçük kek için çok fazla reçele ihtiyaç olur. Ben de elimden geldiğince olağan ve masum bir biçimde kek yapmaya başlarım–"

"İşe yaramaz," dedi Radane. "Hem beden hem de vücut dili olarak birbirimize hiç benzemiyoruz." Ama yine de un lekeli bir pantolonla bir önlük giymeye başlamıştı.

"İşe yarayabilir," dedi Kiela. Herkes yeni gelenleri incelemek için rıhtımda toplanmıştı. Kimse fırına ya da falez merdivenlere dikkat etmezdi. "Belli bir mesafeyi geçmen lazım yalnızca."

Bryn bir eşarp çıkarıp Radane'in saçlarının etrafına sardı, kızıl tutamları eşarbın içine iyice sıkıştırdı. Onu bir anlığına inceledikten sonra figürünü daha da yuvarlaklaştırmak için beline bir önlük daha bağladı. "Herkesin dikkati gemide. Kimse sana dikkat etmeyecek."

"Bunu bilemezsin," dedi Radane.

"O zaman ben de dikkat dağıtırım," dedi Bryn. "İnsanlara kek fırlatırım. Bilmiyorum. Bir şey düşünürüm. Senin yapman gereken bir an önce kasabadan ayrılmak ve ben de–"

Bu sırada Eadie aniden fırının kapısından içeri daldı, at kalçası kapının çerçevesine sıkışmıştı. Radane'e bir parmağını uzattı. "Sen! İmparatorluk müfettişi! İşi bıraktığını söylemiştin. Yalan mı söyledin? Bu insanları Kiela'mız için mi buraya çağırdın? İzin vermeyiz– Niye bu kadar fazla önlük giydin?"

Kiela'mız. Kiela yüzünün kızardığını hissetti. Daha önce hiç kimse onu böyle kurtarmaya gelmemişti.

Radane insan başlı at kadına gözünü dikip baktı. "Neden biri Kiela için gelsin ki? Kiela burada doğup burada büyüdü ve Caltrey'den hiç ayrılmadı. Başkentten birinin onunla ilgilenmesi için hiçbir sebep yok."

Bu yalana şaşıran Eadie hayretle ona baktı. "Yeni gelenleri sen çağırmadın mı?"

"Hayır," dedi kararlılıkla Radane.

"O çağırmadı," diye tekrar etti Bryn. "Hatta eğer şüpheli hiçbir şey bulamadıktan sonra emekliliğe ayrıldığını söyleyip daha bu sabah adadan gittiğini herkese anlatırsak harika olur. Ne yazık, onu kaçırdılar ama nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Ah," dedi Eadie. "Harika. Bunu yayacağım. Benden başka istediğiniz bir şey var mı?"

"İnsanların dikkatinin dağıtılması lazım," dedi Kiela. "Kimse Radane'in fırından ayrıldığını fark etmeden onu kulübeye götürmemiz lazım. Bryn gibi giyinecek."

Eadie, Radane'i şöyle bir süzüp burnunu çekti. "Belli bir mesafeden anlaşılmaz." Döndü ve nal sesleri yankılanarak ağır adımlarla fırından çıktı. "Ulina, herkesin limana gitmesi lazım, yalnızca meraklı insanların değil de adadaki herkesin. Yeni gelenleri güzel bir biçimde coşkuyla karşılayalım! Yıllardır ilk kez adayı ziyaret eden büyücüye şanımıza yaraşır bir şekilde hoş geldin diyelim."

Ulina'nın sesi dışarıdan duyuluyordu. "Ah, sence gerçekten bir büyücü mü yolladılar?"

"Açıkçası hayır ama yollamalıydılar." Eadie sokakta, gemiyi ağzı açık bir biçimde izlemeyen birkaç adalıya seslendi. "Herkes limana! Limana! Caltrey'de yeni büyücümüzü nasıl karşılıyoruz, herkese gösterelim!"

Bryn, Radane'in saçını eşarbın içine iyice sıkıştırmıştı. Yakından Bryn'e hiç benzemiyordu ama kıyafetler, önlük ve eşarpla Kiela işe yarayabileceğini düşündü. "Hızlı hareket edeceğiz. Sanki reçellerle ilgili acil bir durum varmış gibi davran."

Radane hafifçe histerik bir biçimde kıkırdadı. "Reçel aciliyeti."

"Dikkatli ol lütfen," dedi Bryn. "Bu aramızdaki şeyin ne olduğunu tam anlamadan seni kaybedemem. Daha çok–" Bryn daha fazla şey söyleyecekti ama Radane onu öptü. Bryn de aceleyle öpücüğe karşılık verdi; birbirlerini bir daha göreceklerine emin olamayan çaresiz insanların paylaştığı bir öpücüktü bu.

Kiela onlara özel bir an tanımak isteyerek sokağı kontrol etti. Eadie'yle Ulina herkesi limana sürüklüyordu ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildi. Kalabalığın sonunun gözden kaybolmasını bekledi, daha sonra, "Üzgünüm ama gitmeliyiz," dedi.

"Sen de dikkatli ol," dedi Radane, Bryn'e. "Bunu imparatorluk emri olarak düşün."

"Hadi gidin," dedi Bryn, sesi son hecede çatlamıştı.

Kiela'yla Radane koşarak fırından çıktı. Çeşmeyi geçtiler, boş sokaklarda hızla ilerliyorlardı. Kiela'nın bir gözü evlerdeydi ama çatılardaki kanatlı kediler haricinde kimseyi göremedi.

Değerli birkaç dakikadan sonra sahile ulaştılar ve falez merdivenlerini tırmandılar. Radane parlak kırmızı saçını saran eşarbı sıkı sıkı tutuyordu. Kiela kimsenin onları izlemediğini umuyordu. Tüm gözler limandaki geminin üzerinde olmalıydı. Sonuçta bu, yıllardır Caltrey'de yaşanan en heyecanlı olaydı ve mantıklı olan, herkesin orada olup bu gösteriyi izlemesiydi, özellikle de Eadie onları bir araya toplarken.

Neyse ki bu onlara büyüyü mükemmelleştirmek için yeterli zaman kazandıracaktı. Kazandırmazsa...

Önce açıklıktan sonra da yeşillikten koşarak geçtiler. Kulübeye ulaştıklarında Kiela nefes nefese kalmıştı. İçeri koşarak girince Larran'la Caz'i yatak odasında, kitap raflarının üzerine tahta levhalar çakarken gördüler. İşin yalnızca dörtte biri bitmişti.

İşe yaramayacak, diye düşündü Kiela. Tahtalar çok taze, inşaat çok yeniydi ve levhaların daha eski gözükmesi için üzerinde oynama yapsalar bile, hâlâ rafların gerisinde kalan pencere açıklıkları vardı; duvarların olması gerekenden daha kalın olduğunu açıkça ele veren bir detaydı bu. *Başka bir çözüme ihtiyacımız var* Ama önce Radane'in acil problemiyle ilgilenmeleri lazımdı. Kiela hangi rafta hangi kitabın olduğunu çok iyi bildiği kitaplığa yöneldi. "Caz, araştırma modumuz açıldı. Radane'in yakutunu kullanacağımız görünmezlik büyüsünü mükemmelleştirmemiz lazım."

Larran çivi çakarken durdu. "Görünmezlik büyüsü mü?"

"Geminin kaptanı beni tanıyor," dedi Radane. "Beni görürse bu iş biter."

"Yani seni görmemesi gerekiyor," dedi Larran.

"Aynen öyle," dedi Kiela. "Büyü mükemmel bir çözüm değil ama elimizdeki tek çözüm. Büyüyü yaptıktan sonra onu bir mağaraya veya bir yere saklarsak, askerlerin bakınmak için bir sebebi olmaya–"

Radane sanki donmuş gibi bir anlığına olduğu yerde kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu Kiela.

"Sadece..." Yutkundu. "Başkentten kaçarken kimse bana yardım etmemişti. Ben... her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalmıştım. Beni sadece birkaç gündür tanıyan sizlerse... Ailem bunu yapmazdı ama siz bir an bile düşünmediniz."

"Aile her zaman kan bağın olan insanlar anlamına gelmez," dedi Larran. Yeni bir tahta levhayı rafların üzerine yerleştirip çivi çakmaya başladı. "Benimkiler... Neyse, ne kadar vaktimiz var?"

"Yeterince yok," dedi Radane.

"Buldum," dedi Caz. Yapraklarını kullanarak kitabı açtı. O, Radane ve Kiela büyüyü okumak için yatağın etrafında toplandı. Radane'in yakutuna ihtiyaç vardı ama aynı zamanda Caltrey'de yetişmeyen kırmızı çiçekli bir bitkiyle yıldırım düşmüş kum da lazımdı ki Kiela bu kadar kısa sürede bunu nereden bulacağını bilmiyordu.

"Şey, bir sorunumuz var," dedi Kiela. "Diğer malzemeler elimizde var mı?"

"Yakutun kısmi olsa da bir etki yaratması için yardımcı olacağını umuyordum," dedi Radane. "Yardımcı olmadı, işte bu yüzden iki bitkin beni yakalayabildi."

Bu Radane'in fırından kulübeye gelirken bahsedebileceği bir detaydı. *Sıkıntı yok. Sıkıntı yok. Halledeceğiz.* Kiela, Larran'a, "Yıldırımın kuma vurduğu bir nokta biliyor musun?" diye sordu.

Larran ellerini açtı. "Son fırtınada Caltrey'ye yıldırım düştüğünü sanmıyorum. Sahile yıldırım isabet ettiğini de duymadım. Bir kere olmuştu; kum cama dönmüştü. Sanki bir heykel gibi görünüyordu. Biri bir parçasını saklamış olabilir ama kim bilmiyorum. Daha fazla vakit olsaydı çevreye sorardık ama..."

"Kırmızı çiçekli bitki için bahçeye bakalım mı?" diye sordu Caz, Kiela'ya.

"Yıldırım vurmuş kum yerine ne kullanabiliriz diye araştırabilir misin?" dedi Radane'e. Radane'in bir şeyi nasıl doğru şekilde araştıracağını bilip bilmediğinden emin değildi ama bir zamanlar öğrenci olduğuna göre temelleri anlaması gerekirdi. "En azından başla. Ben de döneceğim."

Kiela, Larran'ı sahte duvarlar, Radane'i de büyü kitaplarıyla bırakıp bahçeye giden Caz'i takip etti. Meep de oradaydı, tavuğa ekmek parçaları atıyordu ve tavuk onları gagalamaya çalışınca da kaçışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kiela, Caz'e. Caz'in çiçekleri araştırmak için Kiela'nm yardımına ihtiyacı yoktu. Caz bitkilerin neler olduğunu ondan çok daha iyi biliyordu.

"Radane'i başka bir plana ikna etmemiz lazım," dedi Caz. "Tüm malzemeler elimizde de olsa, daha önce hiç yapmadığımız bir büyüyü denemek istemiyorum, özellikle de bir imparatorluk savaş gemisi kasabaya gelmişken. Yanlış gidebilecek çok fazla şey var. Radane'i kurtarmak yerine tüm dikkati üstümüze çekebiliriz. Daha önce denediğimiz bir büyüyü kullanabilsek çok daha iyi olur."

Kiela buna katılıyordu ama ellerinde de geniş bir repertuar yoktu ki. Yıldırım hastalığını iyileştirmek bu durumda işe yaramazdı ve çam kozalağı şifaları da kimseyi saklamaya yardımcı olmazdı. "Ağaçları sağlıklarına kavuşturmak işimize yaramaz, tabii planımız imparatorluk askerlerine meyve fırlatmak değilse."

"Hayır ama bu planın da işe yarama ihtimali çok düşük."

Caz haklıydı.

Bir B planına veya C planına ihtiyacımız var. Ama ne olabilir...

Kiela küçük bulut ayılarından birinin ahududu çalılarının altından süzülüp bir ağacın köklerinin arasında kaybolduğunu gördü. *Aha!* Bahçenin karşı tarafına geçip ağacın yanında yere diz çöktü. Yosunlu köklere dokundu. "Ağaç koruyucusu? Merhaba? Sana bir soru sorabilir miyim?"

Ağaç koruyucusunun tekrar ortaya çıkmasını beklemiyordu, bu yüzden kendisinden daha uzun bir bulutun devasa bir ayının belli belirsiz şeklini aldığını görünce ister istemez geriye doğru sıçradı.

"Ah. Merhaba. Teşekkürler." Dudaklarını yalayıp sakin kalmaya çalıştı. "Hımm, nasıl gizleniyorsunuz?"

"Kelimenin tam anlamıyla buluttan oluşuyorlar," dedi Caz arkasından. "Tekniklerinin kanlı canlı bir insan için etkili olacağını sanmıyorum."

Belki olmazdı. Belki de olurdu. Ama sözde şeytani orman ruhları hakkmdaki onca masal... hep kaybolan bir insanı merkeze alıyordu: ormana gidip bir daha geri dönmeyen kadınlarla erkekler, evden biraz uzaklaşınca ortadan kaybolan çocuklar, kendi bahçesinde otururken ormana çekilen yaşlı kadınlar. Yakınları aramış ama sanki bir anda yer yarılıp yerin içine girmişlerdi. Bazı masallar özellikle insanların arama yaparken ne kadar uğraştığına vurgu yapıyordu. Dönen birkaç insan da nerede olduklarını söyleyemiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu, iyi niyetli bir nedenle dost canlısı bir orman ruhu tarafından yapılmış olabilir miydi? Arkadaş canlısı oldukları düşünülürse... *Gerçekten öyleler,* diye düşündü Kiela. Buna inanıyordu. "Bir arkadaşımın saklanması lazım. Yardım edebilir misin?"

Caz, Kiela'ya yanaştı. "Sence bu akıllıca mı?"

"Yanlış malzemelerle test edilmemiş bir büyü yapmaktan daha tehlikeli değil," fısıldadı Kiela. "Ayrıca biz onlara yardımcı olduk. Belki bize az da olsa minnettar hissediyorlardır."

"Bize karşılığını vererek minnettarlıklarını gösterdiler zaten," dedi Caz. "Bahçedeki yığınla malzemeyi hatırlamıyor musun?"

"Daha fazla şifa hazırlayabilirim," dedi Kiela, bulut ayısına. "İmparatorluk askerleri beni bir kaçağı saklamaktan alıp götürmezse daha fazlasını yapacağım. Lütfen, arkadaşımı saklamanın bir yolu var mı?"

Devasa bulut ayısı, Kiela'yla Caz'in gözlerinin önünde bir ağaç gövdesine dönüştü. Öylece... erimişti. Ağaç sanki onu

içine çekiyormuş gibi ağaç gövdesiyle tek vücut olmuştu. Bir saniye sonra yeniden dışarı kaydı ve ateşten gözleriyle ona bakıp bekledi.

"Onu bir ağacın içinde mi saklayabilirsin?" diye sordu Kiela.

Bu yapılabilir miydi? Daha önce böyle bir şey hiç duymamıştı ama sırf Kiela bunun hakkında bir şey okumadı diye gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Masallarda yaşananların da bu şekilde mi vuku bulduğunu merak etti, sürece dair notlar almak için bunu sormak istedi, daha sonra da metinleri araştırırdı ama şimdilik...

Arkalarında kaktüs, "Meep!" diye neşeli bir sesle bağırdı.

"Meep, Radane'i buraya getirecek," diye tercüme etti Caz.

Ne Kiela ne de Caz bulundukları yerden kıpırdadılar. Gözlerini orman ruhuna dikmişlerdi. Buluttan yapılmış vahşi bir boz ayıya güvenebilirler miydi? *Onları ormana kadar takip ettim ve bana zarar vermediler.* Evet, eski masallar onların ahlaksız, tehlikeli ve düşman ruhlu olduğunu söylerdi ama Kiela'ya gayet arkadaş canlısı davranmışlardı; ayrıca eğer insanlar *böyle* kayboluyorsa, o zaman ihtiyaçları olan çözüm tam olarak bu olabilirdi.

Kiela, Radane'le Larran'ın bahçeye geldiklerini duydu.

"Ne oldu? Askerler mi geldi?" diye sordu Radane.

"Bu garip bir fikir gibi gelebilir..." diye konuşmaya başladı Kiela. *Muhtemelen korkunç bir fikir. Veya dahiyane bir fikir.* "Garip" uygun bir sıfattı.

Radane duraksadı. "Bu... Ah, vay canına. Onları duymuştum ama insanların onları göremediğini sanıyordum." Yüksek sesle konuşursa onları korkutup kaçırırmış gibi alçak bir tonda konuşuyordu.

"Bence bu bulut ayısı saklanmana yardımcı olacak," dedi Kiela.

"Ne? Nasıl?"

Bulut ayısı bir ağaç gövdesiyle tek vücut olarak nasıl yapılacağını tekrar gösterdi. Kiela göz ucuyla diğer bulut ayılarının da bahçeye süzüldüğünü, çatılara sızdığını, sarmaşıkların arasına girdiğini ve tavuk ağılının üzerine yerleştiğini gördü.

Radane başını iki yana salladı. "Ben etten kemikten oluşan bir canlıyım. Bir ağacın içine girip kaybolamam ki– Ah, vay canına!" Diğer bulut ayıları da ona doğru uçmuş, bulutumsu bedenleriyle etrafını sarmışlardı.

Caz toprak topunun üstünde gergin gergin zıplıyordu. "Bu canını yakmaz, değil mi? Keşke daha fazla açıklama olsaydı. Veya daha önce denemiş olsaydık. Acaba önce deneyebilir miyiz?"

Radane, Kiela'ya baktı. "Onlara güveniyor musun?"

Güveniyor muyum? Kiela orman ruhlarının onun şifaları yapmaya ve kullanmaya devam etmesini istediklerini biliyordu. Ama bundan da ötesinde... onun bir tek boynuzlu atı görmesine izin vermişlerdi. "Güvenli mi değil mi bilmiyorum. Nasıl yaptıklarını da bilmiyorum. Amaçlarını bilmiyorum veya nasıl geri çevireceğimizi de. Ama yardımcı olmak istediklerini biliyorum. Ve bizim de yardıma ihtiyacımız olduğunu."

"Yani riskli olduğunu söylüyorsun," dedi Radane.

"Herhangi birine güvenmek başlı başına bir risk zaten," dedi Kiela. "Ama tek başına yapmaktan iyidir." Omzunun üstünden bahçeye girmiş Larran'a baktı. Tavuk Larran'm botunu gagalıyordu. Larran onu uzaklaştırmak için ayağını nazikçe salladı.

Radane bulut ayılarını inceledi. "Ya büyü kitapları? Onları saklamana yardım etmeliyim..."

"Onun için bir planım var," dedi Kiela. Caz'in zaten bildikleri bir büyüyü kullanmak üzerine söyledikleri ona bir

fikir vermişti. "Ayrıca bu işe yararsa ben de daha fazla reçel yapabileceğim."

"Ah, tamam o zaman. Ne muhteşem." Radane gözlerini devirdi.

Radane'e her şeyin yolunda gideceğini, bu seçeneğin denenmemiş bir büyü yapmaktan daha iyi bir fikir olduğunu, bulut ayılarının arkadaş canlısı davrandığını söylemek istedi ama bunlardan herhangi biri doğru mu bilmiyordu. Bu Radane'in kendi kararı olmalıydı. Kiela onun yerinde olsaydı ne yapacağını kestiremiyordu. Radane'in orman ruhlarından mı yoksa imparatorluk askerlerinden mi daha çok korktuğuna bağlıydı...

"Hadi yapalım," dedi Radane ruhlara.

Bulut ayıları onun çevresini sardı. Kiela artık Radane'i sisi andıran vücutların içinden zar zor ayırt edebiliyordu. Larran koşar adım yaklaşıp Kiela'nın yanında durdu. Radane çığlık atarsa peşinden sise dalmaya hazırmış gibi gergindi; Kiela, Larran'ın bunu yapacağından kuşku duymuyordu.

Ama bulut ayıları bahar havasındaki karlar gibi yumuşakça birbirlerine karışıp âdeta eridiler.

Saniyeler içinde, ayılarla birlikte Radane de ortadan kaybolmuştu.

"Of, bu biraz endişe verici," dedi Caz. Titreyince tüm yaprakları sallandı.

Kaktüs de ona katıldı. "Meep."

"Seni de aynı şekilde mi saklayacağız?" diye sordu Larran.

Kiela başını iki yana salladı. "Yeni gelenlerden yalnızca biri ortadan kaybolursa daha az şüpheli gözükür. İhtiyacımız olan şey, askerlerin bir an önce çekip gitmesi. Ayrıca büyü kitaplarını bulmadıkları sürece benimle bir işleri olmaz." Kısa bir anlığına bulut ayılarından kitapları da saklamalarını rica etmeyi düşündü ama kitapların ölü ağaçlardan yapıldığı

düşünülürse, bu pek akıllıca bir fikir değildi. Nasıl tepki vereceklerini kestiremiyordu. "Kitapları saklamamız lazım."

"Planın ne?" diye sordu Caz.

Kiela çalıları işaret etti. "Ahududu. Bolca ahududu."

32. BÖLÜM

Caz'la Meep göletten su mercimeği almaya gitmişlerdi, Kiela da gül goncaları, mürver çalısı yapraklarıyla birkaç damla suyu macun kıvamına getirmek için eziyordu.

"Sahte duvarlar yetişmeyecek, üzgünüm," dedi Larran.

"Daha fazla zamanımız olsaydı yetişirdi," dedi Kiela. "Denedin."

"Kitapları sandıklara koyup kütüphane teknesine taşıyabiliriz..."

"Peki nereye götüreceğiz?" diye sordu Kiela. Mağara işe yaramamıştı; Radane neredeyse ânında yerini bulmuştu. Larran'ın evi de onunkinden daha güvenli değildi. Ayrıca onun evi burasıydı. *Burayı korumam lazım.* Başparmağını çizip macuna birkaç damla kan ekledi.

Larran kanı görünce irkildi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pencerelerle kapıların üstüne tahta çakar mısın?" diye sordu Larran'a. Çalıların ne kadar büyüyeceğinden emin değildi ve çalıların camları kırmasını da istemiyordu.

"Ama neden..." Başını iki yana salladı. "Soruları sonra sorarım. Tabii ki çakarım. Neye ihtiyacın varsa." Ön verandaya

doğru ilerleyip gözden kayboldu ve kısa bir süre sonra, testere ile çekicin sesi duyuldu.

Kiela büyünün hecelerini ezberlemişti, tekrar aklına getirdiğinde kalbi güm güm atmaya başladı. Planında çok fazla bilinmeyen nokta vardı. İmparatorluk askerlerinin neden geldiğini, neye bakındıklarını veya araştırmakla ne kadar uğraşacaklarını bilmiyordu. Çok sınırlı bilgiyle çalışıyordu ve bu çok rahatsız ediciydi. Ama kitapları ve arkadaşlarını korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Hemen hemen aynı anda işlerini bitirdiler: Bitkiler su mercimeğiyle geri dönerken Kiela büyüyü ezberlemeyi tamamlamış, Larran ise pencere ve kapıları tahtayla kapatmıştı. Kiela macunu hazırlayınca dördü de bahçeye doluştu. Larran bir şey demek için ağzını açtı ama Caz sessiz olması için eliyle bir işaret yaptı ki Kiela buna memnun oldu. Yeterince gergindi zaten.

İlk önce sarmaşıklarla başlamaya karar vermişti. Duvar sarmaşığının yanma eğilip hızlı büyümesi için hazırladığı macunu sürdü. "Bana şans dileyin."

Caz geri çekildi. Filizlerinden biriyle uzanarak Meep'i de geri çekti. "Larran sen de biraz çekilmek isteyebilirsin."

Larran geriye doğru birkaç adım attı. "Ne olacak?"

"İzle ve gör," dedi Caz.

Kiela büyüyü bir kez, iki kez ve sonra üçüncü kez okudu. Sonra da hızla sarmaşığın etrafından çekildi. Bir an sonra, sarmaşık havaya doğru yükselmeye başlamıştı bile. Yeni sarmaşıklar doğuyor, çatıyı kaplıyordu. Kiela hiç beklemeden diğer sarmaşığa döndü. Tüm kulübe sarmaşıkla kaplanana kadar süreci tekrar etti.

Sonra da çalılara geçti.

Eve en yakın olan ahududu çalısını seçti. Macunu gömerken çalıların tüm bahçeyi ele geçirmemesini umdu. Bu

çalıları budamak için çok çabalamışlardı, güzel bir ilerleme kaydetmişlerdi. "Meep, tavuğu salar mısın? Bunun içinde kalmasını istemiyorum."

Kaktüs gidip kümesin kapısını açtı.

Tavuk hareket etmedi. Kaktüse gaklayınca o da, "Meep!" dedi.

Kiela büyüye başladı.

Çalılar patlarcasına açarken tavuk ciyaklayarak Meep'in peşinden bahçeden çıktı. Ahududu çalıları büyüdü, o kadar büyüdü ki yer sarsıldı, bir an sonra kulübenin tamamı gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra durulduldular.

Kiela çatının veya duvarların herhangi bir parçasını zar zor seçebiliyordu. Güçlükle yutkundu. Mantıklı bir seçim gibi görünmüştü ama ailesinin evini bu şekilde görmek... *Benim evimi.*

"Bu kitapları güvende tutacaktır," dedi Caz memnuniyetle.

Kiela kendisine amacının bu olduğunu hatırlattı. *Daha sonra düzeltiriz.* Bu kalıcı bir durum değildi. Savaş gemisi gittikten sonra... Herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra... Tabii eğer böyle bir şey yaşanırsa... Ya imparatorluk askerleri onun yalan söylediğini anlarlarsa?

Larran elini Kiela'nın omzuna koydu. "Şimdi seni nasıl güvende tutacağız?"

Ona Bryn'in Radane için ilk planını anlattı: Caltrey'ye neden geldiği ve ne kadar süredir burada olduğu hakkında yalan söylemek. "Kasabadaki herkesi bütün hayatım boyunca burada olduğuma inandırmak için yeterli zaman yok. Ama *belki de* onları yanıltacak bir hikâye bulabiliriz." Bunu düşünecekti. Belki de fırında çalıştığını söylerdi? Yeterince zararsız bir yalandı bu ve büyü kitaplarıyla alakalı değildi. "Bu süreçte

burada kalamayız. Onlara buranın terk edilmiş olduğuna inandırmamız lazım. Caz–"

"Çalıların arasına saklanacağız," dedi Caz. "Mükemmel bir saklanma alanı."

Meep nasıl saklanacaklarını göstererek çalının altına girip gözden kayboldu.

"Güvende kalın," dedi Kiela onlara.

"Siz de," dedi Caz.

"Meep."

Kiela o kadar endişeliydi ki kendi kendine nefes almayı hatırlatması gerekiyordu, Larran'la birlikte kasabaya doğru yürüyorlardı. Bir ayağını diğerinin önüne atmak ve içten içe çığlık attığını kimseye belli etmemek için sahip olduğu tüm cesarete tutunması gerekiyordu.

Belki bulut ayılarına beni de saklamalarını söylemeliydim.

Ama bu uzun vadede yararlı bir çözüm olmazdı. Kasabada herkesin gözünün önünde olmalı, masum davranmalı ve ilgiyi kulübeye çekmemeliydi. Fırında Bryn'in asistanı olarak Radane'in rolünü üstlenmeyi ve hep orada çalışmış gibi davranmayı planlıyordu. Şansı yaver giderse imparatorluktan gelenler onu tamamen göz ardı ederlerdi.

Alyssium'daki yaşamından, asil veya askeriyeden olması fark etmeksizin, gücü elinde tutanların sıradan insanları göz ardı ettiğini biliyordu. Kütüphanecilerle dükkân sahipleri onlar için neredeyse görünmezdi, sadece bir işi tamamlamak için var olan araçlardı. Radane'in aksine, gemideki kimsenin onu tanımayacağına emindi. *Yıllar içinde Alyssium'daki insanların üzerinde çok az iz bıraktım. Ama burada, birkaç gün*

içinde... Kiela, Larran'a baktı ve her şeye rağmen, gülümseyecekmiş gibi hissetti. Bütün risklere ve belirsizliğe rağmen Larran onun yanındaydı.

Birlikte denizkızı çeşmesinin yanından geçtiler. Çeşme, sanki her şey yolundaymış gibi neşeli bir biçimde akıyordu. Çatılarda kanatlı kediler güneşleniyordu. Kendine rahat, doğal, masum görünmesi gerektiğini hatırlatıp duruyordu ama her adımını eleştirmekten de kendini alamıyordu: Yeterince rahat görünüyor muydu? Yüzündeki ifade yeterince doğal mıydı? Omuzları gevşek duruyordu mu? Kollarıyla ne yapması gerekiyordu? Yanlarında sallayacak mıydı yoksa sıkı sıkı tutmalı mıydı? Normalde nasıl yürüdüğünü hatırlayamıyor gibiydi. Peki ya yüz ifadesi? Gülümsemesi normal miydi? Ayaklarına, ellerine ve yüzüne çok odaklandığı için Larran'ın dediğini duymadığı şeye yine de gülüyor gibi yapmalı mıydı?

Larran yaklaştıklarında Kiela'nın parmaklarını sıktı. Kulübede çok fazla vakit geçirmişlerdi, imparatorluktan gelenler fırının etrafına doluşmuştu. Tobin aralarında koşuşturuyor, Bryn tezgâha koydukça elinden geldiğince hızla küçük kekleri servis ediyordu.

Eğer fırında çalıştığımı iddia edemezsem...

B planı? Ya da C veya D planına mı geçmeliydi?

Bryn neşeli bir hâlde onlara el salladı. "Merhaba, Kiela! Larran, senden bahsediyorduk biz de!" Masaların arasında dolanıyor, birkaç askere fincan dağıtıyordu. Teknelerinin yelkenleri kadar kırmızı, sert tuniklerden oluşan askeri üniformalar giymişlerdi, deri zırhı andıran pantolonları ve bellerine bağlanmış kılıçlar vardı. Kiela üç erkekle beş kadın saydı ama kasabada başkalarının da olduğuna emindi. O boyutlardaki bir gemi genellikle iki düzine mürettebat taşırdı.

Saçı spiral şeklinde bükülüp şekillendirilmiş ve tuniğinde altın şeritler olan adam kaptan olmalıydı, Radane'in eski

müstakbel nişanlısı. Eadie'nin yanına oturmuştu. "Ah, evet, Larran da geldi işte!" dedi Eadie. "Kırmızı saçlı kızı okyanustan çıkaran o."

"Adına Radane dediğini mi söylediniz?" diye sordu kaptan. "Onu ve geldiği tekneyi tarif edebilir misiniz?" Ayağa kalkınca adamın Larran'dan çok daha uzun olduğunu fark etti Kiela ama iskelet gibi zayıftı. Konuşurken hareket eden parmakları upuzun ve incecikti.

"Tabii. Peki siz kimsiniz?"

Başıyla minik bir selam verdi adam. "*Alyssium Gemisi*'nin Kaptanı Varrik."

"Ben de Caltrey'li Larran. Bu da eşim, Kiela." Kiela'nm elini dudaklarını götürüp öptü.

Kiela tepki vermemeye zorladı kendini. Larran'ın onu korumak için öyle söylediğini biliyordu ama zihninde yankılanan kuş cıvıltısına benzer bir sesi susturamıyordu. Zorla gülümseyerek, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi kaptana. Tepkilerini izlemek için Bryn veya Eadie'ye *bakmadı*. Ama Tobin'in önce küçük bir inleme sesi, daha sonra da sanki biri bacağını tekmelemiş gibi hafif bir feryat çıkardığını duydu.

"Fırtınanın ortasında tekneyi gördük," dedi Larran. "Dalgaların arasında savruluyordu. Orta boyutlarda, bir ila dört yolcu kapasitesindeydi. Ama fırtınanın yarattığı kaostan dolayı iyice inceleyemedim. Sen inceleyebildin mi, sevgilim?" diye sordu Kiela'ya.

"Direği vardı," dedi Kiela yardımcı olmaya çalışır gibi.

"Yelkeni ne renkti?" diye sordu kaptan.

Kiela hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Sanki anı hafızasına kazılı gibiydi; rüzgârın çığlığı, dalgaların öfkesi ve teknenin nasıl da kırılgan gözüktüğü. Tabii ki her detayı hatırlıyordu. "Ben yelken görmedim. Belki de rüzgâr alıp götürmüştür?"

"Zaten neredeyse tamamen alabora olmuştu," diye açıkladı Larran. "Ben atbalıklarımdan birinin sırtına binip enkaza vardım. Kadın neredeyse boğuluyordu ama zamanında yetiştim neyse ki. Onu eve götürdüm, ısınmasını sağladım ama hızla iyileşti. Hipotermi geçirecek kadar suda kalmamış."

Fenerer sendeleyerek ayağa kalktı. "Gidip kadını getir, Larran. Senin evinde kalıyor. Ya da yatağında mı yatıyor? Söylesene, Larran'ın *karısı*, Larran ve müfettişle aynı yatağı mı paylaşıyorsun yoksa onların ikisi birlikteyken çekip gidiyor musun?"

"Larran'ın evinde değil," dedi Bryn. "Fırınımın üstündeki boş odada kalıyordu, sonra Caltrey'den ayrılmaya karar verdi."

Eadie de lafa girdi. "Ayrıca düğünlerine davet edilmedin diye Kiela'ya saygısızlık edemezsin. Dediklerine dikkat et, yoksa Bryn o sevdiğin kurabiyelerden sana vermez."

Fenerer homurdandı.

Tekrar konuşmaya başlamadan Larran araya girdi. "İlk başta kim olduğunu söyleyemedi ama kendine geldikten sonra bir imparatorluk müfettişi olduğunu söyledi."

"Ortalık yatışana kadar fırınımın altını üstüne getirdi," diye söylendi Bryn.

"Yatışana kadar mı?" diye sordu Kaptan Varrik.

İşinde iyi. Çok fazla konuşmamıştı Varrik. Yalnızca diğer insanların konuşmasına izin vermişti. Neyse ki, Fenerer dışında Kiela'nın arkadaşları metne sadık kalmıştı ki kısıtlı zamanlarına rağmen harika bir iş çıkartıyorlardı. Çoğunluklu doğruyu söylemeleri de yardımcı oluyordu. Kiela huzursuzlukla hareket etme içgüdüsüne karşı koymaya çalışıyordu.

"Şüpheli herhangi bir şey bulamadı," dedi Bryn. "Hatta gönlümüzü almak istediği için fırınımı temizlememe yardımcı oldu, ben de karşılığında ona kalacak bir yer verdim."

Fenerer başparmağını fırma doğrulttu. "Şüpheli bir şey bulamadı demek! Ha! Bunu onun ağzından duyalım. Buraya getirin! Askerlere neden açıklama yapmıyor? Bulduklarını raporluyor olmalıydı."

"Müfettişle konuşmayı çok isterim," dedi Kaptan Varrik, Fenerer'den çok daha nazik bir tonla. Kiela bütün aksi komşuları konuşmadan uzaklaştırmanın bir yolu olmasını diledi. Fenerer buradayken bir sıkıntı çıkması çok olasıydı. Kimsenin yalanları çok abartmamasını umuyordu.

Bryn omuz silkti. "Burada işi bitince önüne bakmaya karar verdi."

"Nereye gitti peki?" diye sordu Kaptan Varrik.

Bryn boş tabakları toplayıp tezgâhına götürdü. "Söylemedi ama açıkçası biri Caltrey'yi neden bırakmak ister, bilmiyorum." Adalı diğer müşterilerden bir tezahürat duyuldu. Diğer imparatorluk askerleri, olası bir saldırıya karşı tetikteymiş gibi sokakları ve evleri gözlüyordu. *Kim saldıracak ki?* diye düşündü Kiela. *Kediler mi?*

"Başka gelen biri oldu mu?" diye sordu Kaptan Varrik.

Kiela, Larran'ın yanında gerildiğini hissetti.

Fenerer herhangi bir suçlamayla konuşmaya girmeden Eadie, "Kimi aradığınızı bilirsek size daha iyi yardımcı olabiliriz. Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Tabii ki." Başıyla nazik bir selam verdi. "Biz Ravandil Etra L'sari'yi arıyoruz. Son... hadiselerden sonra, İmparator Mevorin'in yaşayan tek vârisi o. Onu bulmamız hayati önem taşıyor."

Gerçekten Radane'i bulmak için yollanmışlar.

"Bulunca ona tahtı mı vereceksiniz yoksa öldürecek misiniz?" diye sordu Eadie.

Bryn masaların arasında koşturmaya devam ediyordu. "Eadie!"

"Ne?" diye sordu Eadie. "Soru soramaz mıyım?" Kaptana dönüp, "Yaşlı bir kadının açıksözlüğünü mazur görün. Buraya haberler çok geç ulaşır da," dedi. "Ama nasıl oldu da hayatta kalan tek vârisi kaybettiniz? Takip edilmesi gereken türden biriymiş sonuçta. Sanki güzel bir süs eşyasıymış da bir kutunun içinde kaybolmuş gibi değil."

"Süs eşyası olmadığı kesin," dedi Kaptan Varrik. Sanki kendini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi spiral şekilli saçına dokundu ve sonra iç çekti. "Açıkçası bulunmak istemiyorsa bulunmamalı. Ama ben de emir kuluyum. Üstelik bir ödül sunmaya geldim: Alyssium'da yakın zamanda boşalan bir sarayın tapusu. İçinde önceki sahibine ait tüm eşyalar ve hazineler de duruyor, ayrıca baron ya da barones unvanı da verilecek."

Fenerer ayağa fırlayıp eliyle Kiela'yı işaret etti. "*O* da Caltrey'ye yeni geldi."

Kiela'nın kalbi sıkıştı. *Yalan buraya kadarmış.*

Larran, Kiela'nın önüne geçti ve Kiela da şaşırmış bir ifade takınmaya çalıştı. Gerçekten şaşırmıştı da. Sunulan ödül büyüktü. Caltrey'deki herkesi cezbedebilirdi. Bryn'i veya Eadie'yi bile. Acaba onlar Radane'in vâris olduğunu tahmin etmiş miydi? İşinden ayrılmak isteyen bir müfettiş olmasından ne daha az ne daha fazla inandırıcıydı. Yine de... *Nerede saklandığını bilmiyorlar.*

Ayrıca ne Bryn ne de Eadie'nin kasabadan ayrılacağını düşünüyordu.

Kaptan Varrik, Larran'ın yanına gelmek için avluyu geçti. İki adam birbirlerine dikkatle baktılar ve kaptan yumuşak bir tavırla, "Eşinizle özel olarak görüşmek istiyorum," dedi.

Kiela elini Larran'ın koluna koydu. "Sorun yok. Benim hiçbir şeyin vârisi olmadığım açık, ailemin yemek kitabı dışında." Larran'm arkasından çıktı. "Benim ismim Kiela

Orobidan, Atlan ve Binna'nın kızıyım. Caltrey'de doğdum." Söylediği her şey doğruydu.

Varrik onun mavi tenini, saçlarını, yüzünün şeklini, gözlerini ve yeni çıkan çillerini bir anlığına inceledi. "İmparatorluk vârisi değil".

Kiela normal bir biçimde nefes almaya başladı.

Fenerer parmağını salladı. "Ama onda şüpheli bir şeyler var. Adaya gelir gelmez garip şeyler olmaya başladı. Kulübesini aramalısınız. Orada doğal olmayan şeyler tutuyor. Eminim imparatorluk müfettişine de ne olduğunu biliyordur. Kadının daha fazla soru sormasını engellemek için ona da doğal olmayan bir şey yapmış olabilir."

Eadie elindeki peçeteyle adamın parmağına vurdu. "Bu kadarı yeter, Fenerer. Kaptan Varrik..."

Larran aynı zamanda, "Kaptan Varrik..." diye söze başlamıştı.

Bryn, "Fenerer'i görmezden gelin. O herkesten şüpheleniyor," dedi.

Kaptan Varrik başını eğdi. "Benim yetki alanım, yerel ada mevzularını soruşturmayı kapsamıyor. Tek bir önceliğim var."

"Şuraya yazıyorum," dedi Fenerer. "Bu kadın bir şeyler saklıyor."

Kaptan Varrik en rahatsız edici insanlarla görüşme yapmaya alışmış birinin havasıyla, "Bu müfettişi bana tarif edin, lütfen," dedi.

Fenerer seve seve betimlemeye başladı: boyu, vücut tipi, teni, gözleri, saçları. O kadar detaylı bir biçimde betimlemişti ki bir resmini de çizebilirdi. Kiela kaptanı izledi, şüphelerinin doğrulandığı ânı gördü.

O âna kadar kaptanın sadece usule göre hareket ettiğini, adalılar tekne kazası ve ortalıkta görünmeyen imparatorluk müfettişi hakkında tartışırken onları oyaladığını düşünmüştü.

Göreviyle bir ilgisi olduğunu gerçekten düşünmemişti. Ama şimdi, tavşan kokusu almış bir av köpeği gibi görünüyordu.

Ah, bu hiç iyi olmadı.

"Onu son gören kimdi?" diye sordu sert bir tonla.

Askerleri de kaptanlarının ses tonundaki değişikliği fark etmiş ve daha tetikte davranmaya başlamışlardı. Kiela duruşlarının dikleştiğini, her şeyi ve herkesi gözlemek için bakışlarının keskinleştiğini gördü. En ufak şüpheyi bile dönüp bildireceklerinden şüphesi yoktu.

"Bendim," dedi Bryn neşeli bir şekilde. "Yoluna devam etmeden önce bana fırında yardım etmişti, ben de yolculuğu için ona bir torba tarçınlı çörek verdim. Diğer adaya yelken açacaksanız şekere ihtiyacınız olur, kısa bir yolculuk değil ve tarçınlı çöreklerim çok lezzetlidir. Denemek ister misiniz?"

"Onunkisi battıysa hangi tekneyi aldı?"

Bryn, Kiela'ya baktı, yalnızca çok kısa bir anlığına baktı ama kaptan bunu yakaladı. Kiela'ya döndü. "Siz bu olayın neresinde yer alıyorsunuz?"

Kiela düşünmedi. Sadece cevap verdi. "Ona ailemin teknesini sattım."

"Ah, öyle mi?"

"İhtiyacım yoktu," dedi Kiela. "Caltrey'den ayrılmayı hiç planlamıyorum." Larran'a gülümsedi, bu sefer gülümsemesi içtendi. Larran da ona gülümsedi.

"Yalan söylüyor," dedi Fenerer. "Bu şehir kızının geldiği tekne dışında başka teknesi yok ki. Yelkenle bir çeşit mavnası var. Burada yapılmış bir tekne değil. Bu kız Alyssium'dan geldi ve eminim ki aradığınız vârise dair her şeyi biliyordur. Bahse girerim işbirliği içindeler. Ya da ezeli düşmanlar. Onu ortadan kaldırıp cesedini gömmüş de olabilir. Bir parça yosuna. Ya da bir sümüklüböceğe. Size söylüyorum: O kulübede yasadışı büyüler karıştırıyor. Onu tutuklamanız lazım."

Kaptan fazla resmî bir şekilde, "Hiçbir kanıt olmadan bir sivili tutuklayacak değilim. Ama bu kulübeyi görmek için ısrar etmek durumundayım," dedi.

"Orada yaşamıyorum," dedi Kiela. "Kimse yaşamıyor. Terk edilmiş bir hâlde."

"Senin o kulübede işlettiğin bir reçel dükkânın var!" diye bağırdı Fenerer. "Belli ki karanlık bir işin paravanı. Sadece reçel satarak nasıl hayatta kalabilirsin ki? Hele de tek çeşit satıyorsan."

Kaptan Varrik ona döndü. "Suçlamanız ne tam olarak? Başına buyruk bir büyücü, bir katil ya da kötü bir iş kadını olduğunu mu iddia ediyorsunuz? Şikâyetlerinizi takip edemez oldum."

Fenerer duruşunu dikleştirdi. "Sadece buraya ait olmadığını söylüyorum."

Bryn masalardan birinin üzerine gürültüyle bir fincan koydu. "Buraya ait olmayan sensin. Belki de Kaptan Varrik'in gemisi adadan ayrılırken sen de onlarla gitmelisin."

"Ah, gideceğim ve siz de bana baron diyeceksiniz. Size söylüyorum: Bu mavi saçlı şehir kızıyla ilgili yanlış olan bir şeyler var." Bir parmağını önce Eadie, sonra da Kiela'ya doğrulttu.

Larran ona doğru yürüdü. "Yeter, Fenerer!"

"Sana da büyü yapmış o kız," dedi Fenerer. "Yoksa sen de görürdün. Bu adada yaşanan her garipliğin sorumlusu bu kız. Asi büyücü de. Yine söylüyorum: Müfettişinize ne olduğunu da kesinlikle biliyor."

Kaptan Varrik, Kiela'ya döndü. "Dayatmamı mazur görün ama sizden bize bu kulübeyi hemen göstermenizi istemek zorundayım." Bunun bir rica olmadığı açıktı ama kaptanın ilham kaynağından memnun olmadığı da barizdi. Kiela bunun mahvolmadıkları anlamına gelmesini umuyordu.

"Ha!" dedi Fenerer zafer kazanmış bir edayla.

Larran alçak sesle, "Fenerer'in... bizim en güvenilir sakinimiz olmadığını görüyorsunuz. Paranoyaya yatkındır ve nedense en başından beri eşimden hoşlanmıyor. Mantıksız bir hoşnutsuzluk. Gelgitlerden balık güvecinin fazla tuzlu olmasına kadar her şeyin günah keçisi olarak Kiela'yı belledi."

"O zaman bahsettiği kulübeyi görmemizde de bir sakınca yoktur," dedi Kaptan Varrik. "Pozisyonumu anlamalısınız: Üstlerim bana bir görev verdi ve kişisel hislerim ne olursa olsun, dikkatli bir soruşturma yürütmek zorundayım."

"Peki kişisel hisleriniz nedir?" diye sordu Kiela.

"Önemi yok," dedi kaptan. "Lütfen yolu gösterin."

33. BÖLÜM

Kiela kaptanla askerlerini falez merdivenlerine yönlendirdi. "Adımlarınıza dikkat edin." Bunu söylediği anda kendini çok aptal hissetti; bu askerler ve denizciler şüphesiz ki meltemde sallanan tahta merdivenlerden daha çok tehlikeli durumda bulunmuşlardı.

Ama kaptan nazik bir biçimde, "Teşekkürler," dedi ve merdivenlere tırmanmaya başlarken korkuluklara tutundu. Kaptan kötü birine benzemiyordu. Tabii, Kiela'nın vârisi sakladığını, çalıntı büyü kitaplarını aldığını veya daha kötüsü, onları kullandığını tahmin etse iyi bir insan olması onu durdurmazdı. Ne kadar kibar biri olsa da Kiela bu gerçekliğin farkındaydı. Kaptan onu hiç tanımıyordu ve tereddüt etmesi için de hiçbir sebebi olmazdı.

Larran merdivenlerde onların peşinden gelmek yerine, "Ben yanınıza sonra gelirim. Balıkçılara yardım etmek için sürüyü denize çıkarmam lazım," dedi.

"Şimdi mi?" diye sordu Kiela. Tüm endişelerini ve korkusunu tek bir heceye sızdırmamaya çalışmıştı ama sesi titreyince bunu hiç de iyi saklamadığını anladı.

Larran olağan bir biçimde omuz silkti. "Hayat araya girdi diye işlerimiz durmuyor."

Kaptan Kiela'ya baktı. "Bir sorun mu var?"

Yaptığım yasadışı her şeyi keşfedersen, olacak. "Tabii ki hayır. Larran sürüsüyle ilgilenirken ben sizi eski kulübeye götürürüm." Larran'a ihtiyacı yoktu. Yarım düzine eğitimli asker onu tutuklamaya karar verirse bir şey yapabilecek hâli de yoktu. Yine de... destek ve teşvik için onunla birlikte gelmesini beklemişti.

Açıkçası gidişini görmek Kiela'nm canını yakmıştı.

Kendi kendine buna üzülmemesi gerektiğini söyledi Kiela ama kalbi bugün onu dinleyecek durumda değildi. Güm güm atmakla meşguldü. *Sakin ol. Bunu halledebilirsin.*

Kiela falez merdivenlerinden çıkmayı sürdürürken Larran da çakıltaşlı sahile doğru koşar adımlarla gidiyordu. Arkasına dönüp bakınca Larran'ın tişörtünü çıkarıp bir kayaya attığını ve sonra suya girdiğini gördü. Ardından atbalıklarını çağırmak için ıslık çaldı.

Merdivenlerin tepesinde kaptan, askerleriyle Kiela'nın yanına gelmesini bekliyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, önce okyanusa sonra da ufuktaki mor çizgili bulutlara baktı. Önünde güller meltemle hafifçe sağa sola sallanıyor, tüm bu manzara kartpostallara yaraşır bir güzellikte duruyordu. "Ne güzel manzara," dedi kaptan.

Kiela nefesini tutup başını salladı. "Caltrey'ye dair en sevdiğim şeylerden biri bu."

"Nedenini anlayabiliyorum." Sonra gökyüzüne kaşlarını çatarak baktı. "İlerlememiz lazım. Yakında hava bozacak gibi görünüyor."

Kiela hemen bu lafın üzerine atladı. "Geminize dönmek istemediğinize emin misiniz? Fırtına vurmadan buradan uzaklaşıp bir sonraki varış noktanıza ulaşmak istersiniz belki."

Denizcilerden biri bulutları inceledi. "Yeterince uzaktalar ve fırtınaya dönüşüp dönüşmeyeceği belli değil," dedi. "Dağılabilir de. Endişelenmek için vaktimiz var."

Yani denemeye değerdi, diye düşündü Kiela. "Yalnızca bir uyarı: Dış adalarda fırtınalar çok hızlı vurur. Başkentte olan fırtınalara benzemezler, küçümsememek lazım."

Denizci ona katılmıyordu. "Bu kadar hızlı olmaz ama. Vaktimiz var."

"Devam edelim," dedi kaptan.

Kiela onları yeşillikten, ilk önce Larran'ın fazla yeşilliği kesip açtığı ve Kiela buraya geldiğinden beri tüm gidiş gelişlerinden sonra iyice ortaya çıkmış patikadan geçirdi. Bu patikanın burada olmasının şüpheli bir yanı olmamasını umuyordu. Belki de patikayı yutması için de yeşilliğe bir büyü yapmalıydı. İmparatorluktan gelenler yeşilliği yararak geçmek için ışıltılı kılıçlarını kullanmak zorunda kalırdı ve böylece bu alan iyice terk edilmiş görünürdü ama bu aklına gelmemişti. "Küçüklüğümden beri burada yaşamadım ben. Fenerer'in niye böyle düşündüğünü bilmiyorum. Belli ki aklı karışık."

Yeşillikten geçip kulübenin önüne çıktı.

Kulübe sarmaşıklar ve çalılarla kaplıydı. Yemyeşil ve gür bitkiler, tüm evin etrafını sarıp kapıyla pencereleri de örtmüştü. Larran'ın tahtalara ve kapılara çaktığı tahta parçaları gözükmüyordu bile. Duvarın üzerinden sarkan sarmaşıklarda birkaç çiçek bile açmıştı.

"Burayla ilgilenmeliydim," dedi Kiela özür diler bir edayla. "Ama kimse burada yaşamadığı için..."

"Bunu görüyorum," dedi kaptan.

"Zamanınızı harcadığım için özür dilerim," dedi Kiela. "Size söylemeye çalıştım."

Kaptan başını kibarca, hatta biraz mahcup bir şekilde eğdi. "Rahatsızlık verdiğimiz için ben özür dilerim ama bir ipucu ortaya çıkınca takip etmemiz gerekir."

"Tabii ki," dedi Kiela. Kaptan da burada görülecek hiçbir şey olmadığını anladığına göre kendini minnettar hissetmeliydi. "Şimdi dönersek eminim Bryn yanınızda götürebileceğiniz bir şeyler pişirmiştir, onlardan alırsınız."

"Araştırmamızı tamamladıktan sonra kasabaya döneceğiz," dedi Kaptan Varrik. Askerlerine sert bir tonda, "Alanı arayın," dedi. Sonra Kiela'ya dönüp, "Formalite icabı, anlıyorsunuz ya. Her ipucunun peşinden gittiğimizi raporlamam gerekir," diye ekledi.

Askerler ayrılıp evi çevreledikten sonra ormanın içine girince Kiela hissettiği paniğin yüzüne yansımaması için çabaladı. Askerler sıkı bir araştırma yaparlarsa Caz'le Meep'i bulur muydu? Bitkilerin saklanacak kadar akıllı olduklarını umuyordu. Ya askerler sarmaşıkları kesip evin içine girmeye karar verirse? Ama niye böyle bir şey yapsınlardı ki? Yıllardır kimse kulübenin içine girmemiş gibi görünüyordu. Eve girseler bile, içeriyi araştırmaları için bir sebep yoktu...

Kaptan Varrik'in onu dikkatle izlediğini fark etti Kiela. *Biliyor. Yüzümden anlıyor.* Sakin olmadığını anlayabildiğine emindi ama ne sakladığını tahmin edebilir miydi? Radane'in burada olduğunu bilemezdi ve büyü kitaplarının da burada olduğundan şüphelenmesi için hiçbir sebebi yoktu. *Caz, Meep, lütfen saklanın.*

Kalbi sanki bir sinekkapanın kanat çırpışı kadar hızlı atıyordu.

"Kayıp vârisi bulunca ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Kiela, sanki öylesine sohbet ediyormuş gibi sesini oldukça doğal tutmaya çalışmıştı.

Kaptan huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Mahkemeye çıkacak."

"Ne için?"

"Crescent Adaları'nın yeni hükümeti için bir tehlike oluşturup oluşturmadığına karar vermek için." Çalı kaplı kulübeye döndü yüzünü. Askerleri etrafta gürültüyle dolaşıyor, dallar çizmelerinin altında çıtırdayarak kırılıyordu. Bir çam ağacının tepesindeki bir kuş onları paylıyordu, Kiela da başını kaldırıp bakınca kırmızı tüylerle elma çiçeği kuyruğu gördü. Hiçbir askerin kuşun ne kadar olağandışı olduğunu fark etmediğini umarak hızla bakışlarını kaçırdı. Her şey çok hızlı bir biçimde çok yanlış gidebilirdi.

Kiela ne diyeceğini düşündü. Kelimelerini özenle seçmesi gerekiyordu. Ve ses tonuna dikkat etmesi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Buradaki kadının vâris olup olmadığını bilmiyorum ama bir tehdit oluşturuyor gibi durmuyordu. Yalnızca sıradan bir hayat istediğinden söz etmişti," dedi.

"Öyle mi dedi?"

"Bana Alyssium'a bir daha geri dönmek istemiyormuş gibi geldi."

"Ah..."

Askerlerden biri koya inen merdivenlere yöneldi. *Ah hayır, kütüphane teknesi!* Alyssium yapımıydı. Herhangi bir denizci bunu anlardı. Buranın eski ve terk edilmiş olmadığını da anlayacaktı. Daha da kötüsü, kaptan Kiela'nın yalan söylediğini anlayacaktı. Caltrey'den hiçbir zaman ayrılmadığını, ayrıca Radane'e ailesinin teknesini sattığını söylemişti. Daha fazla soru soracaklardı ama Kiela onları nasıl cevaplayacağını bilmiyordu. Kaptan ellerinin nasıl da tir tir titrediğini görmesin diye Kiela onları arkasında birleştirdi.

Kaptan Varrik yumuşak bir sesle, "Hep kendi hayatını yaşamak istemişti," dedi.

Kiela bunu nasıl cevaplayacağına karar veremeden askerlerden birinin küfredip şöyle seslendiğini duydu: "Dikenlere dikkat edin!"

"Askerleri geri çağırmak isteyebilirsiniz," dedi Kiela. "Her yerleri çizilir. Dikenler tehlikeli, özellikle de daha derine gidilirse."

Kaptanın düşünürken alnı kırıştı.

"Ayrıca zehirli sarmaşıklar da var. Kaşınmadan duramayan bir gemi dolusu mürettebatla baş başa kalırsınız."

Kaptan sesini yükseltip askerlerine, "Zehirli sarmaşıktan uzak durun. Kaşınmak istemiyorsanız da parlayan yapraklara dokunmayın," dedi.

Daha fazla zehirli sarmaşık yetiştirmeliydim. Bir de zehirli meşe ağacı. Belki bir iki arı kovanı da yerleştirmeliydi. Ya da bir rakun ailesi. "Her zaman parlamazlar. En iyisi üç yapraklı herhangi bir ağaçtan uzak durmak."

Kaptan bunu askerlerine aktardı.

"Bunun yerine dev kalamarlarla uğraşmayı tercih ederim," diye söylendi bir asker.

Kiela ellerini arkasında bağladı ve korkmuş bir yüz ifadesi yerine eğlenmiş bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. "Bu 'vârisin' yapmak istediği tek şey ayrılmaksa hükümete nasıl bir tehdit oluşturabilir ki? Endişelenmeleri gereken bir insan gibi durmuyor."

Kaptan başını salladı. "Siyaset."

"Eğer sessiz sakin, sıradan bir hayat yaşamak istiyorsa, bu herkes için en iyisi olmaz mı?"

Kaptan bir an onu inceledi ve sonra tekrar sesini yükseltti. "Herhangi bir kırmızı meyve görürseniz hemen geri çekilin." *Kırmızı meyve mi?* diye düşündü Kiela. Ahududu çalılarında tabii ki kırmızı meyveler olacaktı...

"Bir sürü kırmızı meyve var, efendim," diye seslendi bir asker. "Ama bunlar ahududuya benziyor."

"Caltrey'de değil," diye seslendi kaptan. "Hemen çıkın oradan. Bu bir emirdir. Caltrey, ahududuya benzeyen ama

çok zehirli olan bir kırmızı meyve çeşidinin evidir." Kiela'ya baktı. "Yerel halk da bunu doğrulayabilir."

Kiela da ona baktı ve onu doğru anladığını umdu. "Kesinlikle," dedi Kiela yüksek bir sesle. "Kokusunu içine çekmek bile ciğerlerde, böbreklerde ve... dalakta kalıcı bir hasar bırakabilir. Dalağınız için çok zararlı."

Kaptan başını salladı. "Yerel halkı da duydunuz. Okyanusa açıldığımızda hastalanmanızı istemiyorum. O kırmızı meyveleri görür görmez çıkın oradan."

Bu emirden sonra askerler çıkabildikleri kadar hızla çalıların içinden çıktı. Sonra da kaptanın önünde toplandılar. Bazıları paniklemiş gibiydi ve kulübeyi kaplayan ahududulara bakıp duruyorlardı.

"Bu yüzden kulübeden ayrılmam gerekti," diye açıkladı Kiela. "Zehirli meyveler ele geçirdi."

Kiela bir anlığına paçayı yırttığını düşündü. Arama yarıda kesilmişti. Kaptan nedense Kiela'mn aramayı bitirmesine yardımcı olmuştu. *Şimdi gidecekler, biz de güvende olacağız ve–*

Koy merdivenlerinin orada bir hareket gördü ve denizci asker dönene kadar herhangi bir tepki vermemeye çalıştı. Evet, askerler kulübenin etrafında araştırmayı bırakmışlardı ama tekneyi gördüyse Kaptan Varrik bu kanıtı görmezden gelemezdi. Bir araştırmayı kurnazca engellemek bir şeydi, açık bir delili herkesin önünde görmezden gelmek bambaşka bir şey. Dönüp rapor vermesi gerektiğini kendisi söylemişti. Ona verilen emirlere karşı gelme konusunda ne kadar istekli olduğunun da bir sınırı olmalıydı; dikenli çalıların arasında bir araştırmayı erken sonlandırabilirdi ama bir yalana ulu orta bir şekilde göz yummak olacak şey değildi.

Kaptan Varrik şimdi yine onu izliyordu. İrkildiğini görmüştü.

Yalan söylediğimi biliyor.

"Koyda tekne yok," diye bildirdi denizci. Bir parça ipi elinde tutuyordu. "İp yeni, tahminime göre bir tekne kısa bir süre önce buraya demir atmış ama artık burada değil."

Kiela o kadar rahatlamıştı ki ağlamak istiyordu. Tekneyi orada bulmaları gerekiyordu. Soru sormaları gerekiyordu. Hikâyesindeki açıkları bulmalı ve Fenerer'in suçlamalarını yeniden değerlendirmeliydiler... Ama kütüphane teknesi ortada yoktu.

Larran.

Gülümsemesini bastırdı.

Kiela, Radane'e teknesini sattığı yalanını söylediği anda Larran bunun hikâyedeki en zayıf nokta olduğunu anlamış olmalıydı. Koya gitmek için atbalıklarından birine binmiş ve Kiela'yla askerler falez merdivenlerini çıkıp ormanda ilerlerken tekneyi yerinden almış olmalıydı. Kiela bunun için onu daha fazla öpmeyi aklına yazdı. "Size söylemiştim: Ailemin teknesini Radane'e sattım."

"Peki ne yöne açıldı?" diye sordu Kaptan Varrik.

"Nereye gideceğini sormadım," dedi Kiela. "Ama buraya en yakın ada Faysa. Doğuda kalıyor." Son anda aklma gelmiş gibi, "Sanırım doğuya yelken açtı," dedi. "Sonradan yön değiştirdiyse bilemem ama. O kadın tahtın vârisiyse ve bulunmak istemiyorsa, öyle yapmış olabilir."

Kaptan buna tepki vermedi ama askerlerine, "Rapor verin!" diye bağırdı.

Sırayla rapor verdiler: Zehirli meyveler yüzünden kapsamlı bir arama yapamamışlardı ancak gördüklerine göre kulübe her yönden bitki örtüsüyle kaplanmıştı, kullanılmış belirgin bir giriş yoktu, dikenli çalılar kesilmemiş ve bozulmamıştı, ayrıca pencere ve kapılar tahtalarla kapatılmıştı. Askerlerden biri, haddinden fazla büyümüş bitkilerle kaplı bahçenin

ortasında başıboş dolanan bir tavuktan şikâyet etti. Hiçbiri konuşan bir kurdele çiçeği, hareket eden bir kaktüs, elma çiçekli kuş, bulut ayısı veya kayıp bir vâristen söz etmedi. Eve aylardır girildiğine dair herhangi bir işaret olmadığına hepsi son derece emindi ve hepsi bir an önce zehirli meyvelerle çevrili kulübeden ayrılmak istiyordu.

Kiela gözle görülür bir biçimde rahat bir nefes vermemeye çalıştı.

Kaptan başını ona doğru eğdi. "Verdiğimiz rahatsızlık için tekrar özür diliyorum."

Kiela, kaptanın zehirli meyveler hakkında ürettiği "gerçeğin" ne anlama geldiğini düşündü. Acaba Radane'i bulmamaya mı çalışıyordu? Öyle görünüyordu. Eğer öyleyse, ne kadar ileri gidecekti?

"Bunu telafi etmek için size fırında bir fincan çay ısmarlayabilir miyim?" diye sordu kaptan.

"Harika olur." Gülümsemesiyle desteklediği bir başka yalan daha. *Belki de bu işi kıvırmaya başlıyorum.* Onları yeşillikten geçirip falez merdivenlerine götürürken neden kaptanın çay teklif ettiğini merak etti. Onu özel olarak sorgulamak mı istiyordu? Suçsuzluğu artık kanıtlanmamış mıydı?

Ufukta mor bulutlar birikmişti, maviliğin ortasında bir çürüme gibi duruyordu, sanki gökyüzü yumruk yemişti. Caltrey'de daha önce yalnızca bir fırtına geçirmişti, o yüzden uzman değildi ama fırtına bulutları dağılıyormuş gibi görünmüyordu.

"Belki de çay için oyalanmamalısınız," diye öneride bulundu Kiela.

"Belki de haklısınızdır," dedi kaptan gökyüzüne bakarak.

Daha önce yolda olan fırtınayı önemsemeyen denizci de onlara katıldı. "Hızla büyümüş ama şimdi adadan ayrılırsak etkilenmeyebiliriz."

Kaptan hızla başını salladı.

Denizciler diğerlerini çağırmak için hızla kasabaya inerken Kiela arkada kaldı. Onları Bryn, Ulina ve diğer ada halkıyla rıhtıma kadar takip etti. Bu arada Fenerer evinden sırtında bir çanta ve elinde bir sandıkla çıkmıştı. Onu rıhtıma kadar sürükledi.

"Alyssium'a seyahat izni talep ediyorum!" diye seslendi Fenerer.

"Bu bir yolcu gemisi değil," diye bilgilendirdi kaptan onu. Onu görmezden gelerek, güvertede toplaşan adamlarına yelken açmaya hazırlanmaları için komutlar veriyordu.

"Sığınma talep ediyorum!" dedi Fenerer.

Kaptan Varrik iç çekti. "Neye dayanarak?"

"Cezalandırılma tehlikesi."

Kiela, suçlanan kişiden gelecek cezalandırılma tehlikesinin imparatorluk mülkünde sığınma hakkı verilmesi için geçerli bir sebep olduğunu bilecek kadar hukuk kitabı okumuştu ama suçlanan kişinin suçlu bulunduğu durumlarda geçerliydi bu. Yasa asılsız suçlamaları kapsamıyordu. Hatta asılsız suçlamalara maruz kalanların, onlara iftira atanlardan tazminat istemesini sağlayan yasalar vardı.

"Reddedildi," dedi Kaptan Varrik.

Belli ki yasaları iyi biliyordu.

Hımm... Eğer yasaları biliyorsa... "Suçlamaya maruz kalan taraf olarak tazminat talep ediyorum," dedi Kiela.

Sanki kuyruğuna basılmış bir kedi gibi ciyakladı Fenerer. "Edemezsin!"

Kiela onu görmezden gelerek, "Bu adam bana defalarca asılsız suçlamada bulundu, imparatorluk kaynaklarını ve zamanını boşa harcadı. Tazminat olarak, bu adamın Caltrey'den alınıp Alyssium'a gönderilmesini talep ediyorum," dedi.

Ulina kıkırdadı.

"Bu ne cüret!" diye konuşmaya başlayan Fenerer aniden sustu. Gözleri kocaman açıldı ve Kiela o zaman söylediklerini anladığını gördü. Kaptan Varrik'e döndü. "Evet, olur. Gayet adil."

Kaptan Varrik yaklaşmakta olan fırtınaya göz attı. Kiela, kaptanın Fenerer'i gemisine almak mı yoksa tartışmaya devam etmek mi daha hızlı olur diye hesaplayıp hesaplamadığını merak etti. "Gemiye binebilirsin," dedi. "Bunun lüks bir taşıt olmadığını anlamalısın. Burası bir çalışma gemisi ve emirlerle işliyoruz. Alyssium'a araştırmamız tamamlanınca varacağız, daha öncesinde değil. Gemide üzerine düşeni yapacaksın ve konaklama koşulları hakkında şikâyet etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Fenerer çoktan rampadan çıkıp güverteye geçmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Kiela kaptana. "Bu çaydan daha iyi bir telafi. Araştırmanızda başarılar diliyorum. Umarım aradığınızı bulursunuz."

Kaptan dudaklarının arasından, "Umarım bulmam," diye mırıldandı. Sonra adadan ayrılmak üzere olan gemiyi izlemeye gelen adalılara el salladı. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim, Caltrey halkı!"

Daha fazla şey söylemek ister gibi bir hâli vardı, dokunaklı bir konuşma yapacak gibiydi ama güverteden Fenerer, "Hey, eşyalarımı nereye koyacağım?" diye seslendi.

Kaptan Varrik bir iç çekip gemiye bindi.

Kiela onların kürek çekip yelkenleri kaldırmasını izlerken rıhtımda duruyordu. Gökyüzünde kızgın mor bulutlar yayılıyordu. İleride bir yerde, altın renkli bir yıldırımın çaktığını gördüler.

34. BÖLÜM

Rıhtımdaki balıkçılardan biri, "Kesinlikle fırtına geliyor," dedi.

Kiela diğer insanların fikirlerini belirtmesini beklemedi. İmparatorluk gemisi, limanın başlangıcını işaretleyen kayaları geçtikten sonra Kiela önce rıhtım, sonra da sokaklar boyunca koşup çakıltaşlı sahile ulaştı.

Larran onu görünce iskeleden el salladı. Sonra atbalıklarına derin sulara yüzmeleri işaretini verdi, ardından taşların üzerinden geçip sahil boyunca koşmaya başladı. Ona ulaşınca Kiela'yı kollarına alıp kendine çekip döndürdü. "Seni almadılar," diye fısıldadı kulağına. "Güvendesin. Hâlâ buradasın."

Kiela onu öpmek istiyordu. Tekneyi koydan aldığı için, onu güvende tutmak adına elinden geleni yaptığı için, o yardım etmeyi bile düşünmediğinde ona yardım ettiği için teşekkür etmek istiyordu. Kollarının arasında erimek ve hep burada kalmak istiyordu. Ama mor bulutlar güneşi ortadan silmek üzereydi. "Fırtına yolda," dedi. "Kulübe sarmaşıklarla sarılı hâldeyken Caz'le Meep güvenli bir yere geçemez. Bir de Radane... Ya ağaç fırtınada hasar alırsa? Onu orada bırakamayız."

Larran, Kiela'nın elini tuttu ve tek bir kelime dahi etmeden onunla birlikte falez merdivenlere koşmaya başladı. Kiela bir eliyle korkuluklara, bir eliyle de Larran'ın eline tutundu ve rüzgârın onu pataklarcasına esmesini göz ardı etti; artık nazik bir meltem gibi esmiyordu. Merdivenlerin tepesinde güller bir sağa bir sola savruluyordu, koşarak aralarından geçtikleri çam ağaçları boyunlarını bükmüştü.

"Caz? Meep?" diye seslendi Kiela.

Caz çalıların altından bir filizini uzattı. "Kiela! Güvende miyiz?"

Larran tereddüt etmeden ön kapıyı engelleyen çalılara girişti. Kalın çalıları testereyle kesti, daha ince olanları eliyle kopardı. Daha sonra kapıya çaktığı tahtayı çekicinin arkasıyla sökmeye koyuldu.

"İmparatorluk gemisi gitti ama şimdi de fırtına yolda," dedi Kiela, Caz'e. "Meep nerede?"

Meep de çalıların altından çıkıverdi. "Meep?" Onların arkasında tavuğu gördü. Bir şekilde, aşırı büyümüş dalların arasında ve askerlerin müdahalesi içinde bile, tavuğun kaçmasına engel olmuşlardı.

"Radane'i çıkarmamız lazım," dedi Kiela. "Larran, sende–"

Larran ceplerinin birinden bir makas çıkardı.

"Mükemmel."

Kiela bahçenin derinlerine ilerledi, yürürken kendine yol açmak için makasla çalıları kesiyordu. Larran'ın tırpanını da getirmiş olmasını diledi ama en azından makas işe yarıyordu. Çalıların bu kadar kalınlaşması inanılmazdı. Askerlerin geçtiği yerlerdeki boşlukları görebiliyordu ama kaptanları sağ olsun, daha ileriye gitmemişlerdi.

Yeni bitkilere yer açmak için Caz'le ne kadar uğraştıkları aklına geldi... Tekrar başlamaları gerekecekti ama buradan alınıp götürülmekten daha iyiydi. *Yalnızca zaman ve ter.*

Durum daha kötü olmadığı için minnettar olması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. "Ağaç koruyucuları?" diye seslendi, makasla dalları kesmeyi sürdürürken. "Arkadaşımızı geri alabilir miyiz lütfen?"

Ya bulut ayıları onu duymazsa? Radane'i bırakamazlar ya da bırakmazlarsa? O kadar çaresiz durumdalardı ki... *İşe yaradı.* Ama Radane sonsuza dek bir ağacın içinde hapsolursa işe yaraması anlamsız olacaktı. Kiela daha fazla soru sormuş ya da araştırma yapmış olmayı isterdi.

Bu iş bittiğinde Kiela dur durak bilmeden araştırma yapacaktı: Orman ruhları, bahçe büyüleri, fırtınalar... Kısacası bilmek istediği her şeyi araştıracaktı. Hepsini de kayıt altına alacaktı tabii ki, Caltrey hakkında bir kitap yazacaktı.

Açıkçası ona mükemmel bir hayat gibi görünüyordu.

Ama şu an için Radane hâlâ bir ağacın içindeydi.

Sonunda Kiela bir yerlerden tırmanarak, bir şeylerin arasından sıkışarak ve yolundaki bitki örtüsünü keserek Radane'i tutan ağaca ulaşmayı başardı. Kollarıyla bacakları minik kesiklerle doluydu ve derisi yanıyordu.

Uzaklarda, gök gürültüsünün uğultusunu duydu.

Ağacın gövdesini tıklattı. "Radane? Beni duyabiliyor musun? Gittiler. Çıkabilirsin. Aslında bir an önce çıkman lazım çünkü eve sığınmalıyız. Büyü fırtınası geliyor ve bu sırada bir ağacın içinde olmak iyi bir fikir mi emin değilim." Annesiyle babasının ne zaman gök gürültüsü duyulsa veya yıldırım düşse onu içeri kışkışlamalarını hatırladı. Yıldırım olduğunda hiçbir zaman ağaçların altında durmaması konusunda onu uyarmışlardı. Bunun bir ağacın *içinde* olmayı kapsayıp kapsamadığını bilmiyordu ama özellikle de sıradan olmayan bu fırtınada, bunun kimsenin almaması gereken bir risk olduğunu düşünüyordu.

"Radane?"

Cevap yoktu, üstelik bahçeye karanlık çöküyordu. Başını kaldırdığında morluğun arasından zikzak çizerek tam başının üzerinden geçen gümüşi bir parıltı gördü. Yağmur aniden yağmaya başladı, Kiela'nm yüzünü gözyaşları gibi ıslatıyordu.

"Radane!"

Beyaz sis, ağacın etrafından kalkınca Kiela geriye bir adım attı. Sis dağıldı ve Kiela ateş gibi yanan gözleri gördü. Bir bulut ayısının nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini ayırt edemiyordu; kocaman bir bulut hâlindeydiler.

Bir dakika sonra ayrıldılar ve Radane, Kiela'nın ayaklarının dibine düştü, elleriyle dizleri sarmaşık kaplı zemine çarptı. Kiela ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Bu..." Radane derin bir nefes aldı. "Çok, çok garipti. Varrik?"

"Gitti." Kiela koyun ötesindeki denize baktı. Gemi iddia ettikleri kadar hızlı ve dayanıklı mıydı acaba? Şehirlilerin, dış adalardaki fırtınaların ne kadar kötü olduğunu bildiklerinden emin değildi. Belki de kalmalıydılar.

Gerçi bu tehlikeliydi.

Hayır, elbette neyin üstesinden gelebileceklerini bilirlerdi. "Seni bulmak için gelmiş."

"Beni öldürmek için mi tahtı teslim etmek için mi?"

"Sanırım ilki." Ama sonra hızla, "Ama bunu istediğini sanmıyorum. Bence kaçmanı istiyordu," diye ekledi. Kiela, Radane'in bahçeden geçmesine yardımcı oldu. Yavaş ilerliyorlardı; Radane'in bacakları sanki aylardır onları kullanmıyormuş gibi titriyordu ve sarmaşıklarla çalılar çok kalındı.

Kulübeye ulaştıklarında Larran kapıyı kısmi olarak temizlemişti. Hepsi içeri doluştu. Caz'le Meep çoktan mutfağa geçmişti, yanlarında tavuk da vardı ve Caz birkaç tane mum

yakmıştı. Siyah bulutlar ve sarmaşık kaplı pencereler yüzünden kulübenin içi neredeyse gece karanlığındaydı.

"Kötü bir fırtına olacak," dedi Larran acı acı.

"Peki atbalıklarm?"

"Kendilerini korurlar. Derinlere dalarlar."

"Ya kasaba?" diye sordu Kiela. Evlerin çoğu suya yakındı. Geçen fırtınada hasar almaktan çoğunlukla kurtulmuşlardı ama daha güçlü bir fırtınanın evlerin çatılarını uçuracağı, tekneleri batıracağı, rıhtımı yıkacağı kesindi, rüzgârla yağmurun verebileceği zarar çok fazlaydı.

Larran çekicini kullanarak ön camdan bir tahta plakayı çıkardı.

Radane sandalyelerden birine çökerek, "Eğer durum bu kadar kötüyse, belki de tahtaları sökmemeliyiz. Onlarla daha güvende hissederim."

"Sadece birini söküyorum. Gökyüzünü görmek istiyorum." Larran dışarıya baktı. "Off. Evet, gerçekten kötü bir fırtına olacak. Liman zilini çalmış olmalılar. Kasabalılar evlerinde kalmaları gerektiğini biliyordur." Sesi kendinden emin değildi ama.

Kiela fırtınanın ne kadar *kötü* olabileceğini merak etti. Ya kasabayı su basarsa? Ya yerle bir ederse? Ya... "Peki savaş gemisi?" diye sordu Kiela. "Sence zamanında açıklığa ulaşacaklar mı? İmparatorluk burada fırtınaların ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyor. Alyssium'da böyle bir hava yok."

Radane elini salladı. "Lütfen bana açık açık buraya beni ölüme götürmeye gelen insanlar hakkında endişelendiğini söyleme."

"Kaptan Varrik bunu istemedi," diye hatırlattı Kiela ona.

"Evet ama beni bulsaydı emirlere uyacaktı."

Kiela bundan o kadar da emin değildi. Belki... belki de öyle olmazdı. Sonuçta o zehirli meyveler hakkındaki yalanı

uydurmasına gerek yoktu. Ayrıca kütüphane teknesini keşfetseydi ne yapacağını da kestiremiyordu. "Bunu kesin olarak bilemeyiz. Bazen korkunç seçenekler arasında seçim yapmak zorunda kalırız. Ne tür bir baskı altında olduğunu bilmiyorsun." Kiela sandıklar dolusu eşsiz kitapla kaçmıştı. Radane de bir imparatorluk müfettişiymiş gibi davranmıştı. Belki de Kaptan Varrik, Radane'i aramaya gönüllü olmuştu çünkü onu bulmak için gerçekten çabalamayacak tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. "İyi birine benziyor."

Radane iç çekti. "İyi biri zaten. Ama şimdi onun kaderi de... eh, kadere bağlı. Tek başına bir rüzgâr terbiyecisinin bir fırtınayı durduramayacağını söylemiştim sana. Yardım edebileceğim hiçbir şey yok. Geçmesini bekleyip kötü bir şey olmaması–"

Kiela, Caz'e baktı.

Caz arka odaya koşuşturdu ve üstünde *Fırtınalar Üzerine* yazan ince bir kitapla geldi. Kendini masanın üzerine çekti, kitabı Radane'in önüne koyup açtı. "Bu büyüyü biliyor musun? Bunun sadece rüzgâr terbiyecilerine öğretildiği yazıyor."

Radane sayfaya göz attı. "Evet ama–"

"Bunun için bir grup insana ihtiyaç var," dedi Kiela.

"Kesinlikle," dedi Radane.

Caz filizlerini masaya vurdu. Tedirgin tedirgin hareket eden Meep, masanın bacaklarının arasında geziniyordu. Bir riskti ama gerekli bir risk miydi? Kiela, Larran'a baktı. "Sence gemi tehlikede mi?" diye sordu yeniden.

Larran bir kez daha dışarı baktı. "Evet. Bu raddede bir fırtınada mı? Kesinlikle tehlikedeler. Ama gemi alabora olursa hepsini kurtaramam. Çok fazla insan var."

"Alabora olmaz," dedi Radane. "Devasa bir gemi."

"Devasa bir fırtına olacak," dedi Caz. "Yapraklarımda hissedebiliyorum."

Larran kapıya yöneldi. "Atbalıklarını seferber edeceğim."

Kiela, Larran'ın önüne geçip gitmesini engelledi. "Radane'in teknesinden çok daha uzaktalar. Hem Radane Caltrey'ye geliyordu. Gemidekiler ise fırtınadan uzakta, sağlam bir başlangıç yaptılar. Bu kaosun içinde onlara ulaşamazsın." Dalgalar, rüzgâr ve yıldırımların arasında Larran asla başaramazdı.

"Boğulmalarına izin veremem. Birkaç tanesini kurtarabilirsem–"

Kiela onun sözünü kesti. "Bence gemideki ve adadaki herkesi kurtarmamızın en iyi yolu, fırtınayı durdurmamız."

Radane başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Lütfen, mantıklı ol. Deneyimli, iyi eğitimli bir grup insan lazım. Seninle ben tek başımıza... Bitkiler büyü yapabilir mi? Larran, daha önce hiç büyü yaptın mı? İlk Dil'de bir kelime okudun mu?" Cevap vermesini beklemeden Kiela'ya döndü. "Amatörlere uygun bir büyü değil bu. Büyü bu kadar büyükken neyin ters gidebileceğine dair en ufak bir fikrin var mı?"

Kiela pencereye gitti ve Larran'ın açtığı boşluktan dışarı baktı. Sarmaşıkların arasından, kızgın mor gökyüzünün bir parçasını gördü. "Kasabaya ulaşabilir miyiz? Bryn, Eadie ve Ulina, hepsine ihtiyacımız var."

Larran başını iki yana salladı. "Merdivenler güvenli olmaz."

Ivor'u düşündü. "Uçabilir miyiz?"

"Bu korkunç bir fikir," dedi Caz.

Kaktüs de ona katıldı. "Meep."

"Ama işe yarayabilir," dedi Kiela.

Uçmadılar.

Onun yerine süzüldüler. Ivor yatay şekilde tuttuğu cilalı bir baston getirmişti. Larran bir ucuna, Kiela'yla Radane de diğer ucuna tutundular. Meep, Kiela'nın ceplerinden birine sokulmuştu, Caz de Kiela'nın boynuna dolanmıştı.

"Sıkı tutunun," dedi Ivor falezin ucundan aşağı süzülürken.

Rüzgâr sanki adayı kamçılarcasına vuruyordu ama Ivor nasıl gidileceğini biliyordu. Falezin kenarından inen bir akım seçti ve doğrudan kasabanın içine süzülmek için onu kullandı. Kiela rüzgârı yüzünde hissediyordu ve genellikle kanatlı kedilerin güneşlendikleri çatı katlarının üzerinden geçerken çığlık mı atsa kahkaha mı atsa karar veremiyordu. Daha önce hiç dünyanın ayaklarının altından kayıp gittiğini veya böylesine engin güçler tarafından sarıldığını hissetmemişti. O an gökyüzünün bir parçasıydılar, kendini hem durdurulamaz hem de inanılmaz derecede kırılgan hissediyordu.

Bir yıldırım daha gökyüzünü delerken çeşmenin yakınlarına indiler. Yağmur sokaklara çaprazlamasına yağıyordu. Hepsi sırılsıklam olmuştu. Kiela, Meep'in dikenlerinin tişörtünün üstünden tenine battığını hissetti ama şikâyet etmedi; hiçbiri yağmura uygun giyinmemişti. Ivor yağmurun en kötü kısmından onları korumak için kanatlarını açık tutup Bryn'in fırınına ulaşana kadar onları korudu. Kapıyı da boynuzlarıyla çaldı.

Kiela basamakların yanında iç burkan bir miyavlama sesi duyunca gözlerini kısarak baktı: Parlak, papağını andıran yeşil kanatlı bir tekir kedinin, fırının penceresinin altına sığınmış olduğunu gördü. "Burada olmamalısın."

Hızla kapıyı açan Bryn onlara hayretle baktı. "Ne işiniz var–" Ivor'u boynuzlarından tutup içeri çekti, diğerlerini de içeri kışkışladı. "Kiela, sen de."

Ninova

Yere eğilen Kiela kediye, "İçeri geç. Hadi," dedi.

Kiela'nın tişörtüne yapışmış Meep de, "Meep!" diyerek emir verdi.

Meep'in komutuyla kedi içeri fırladı, kanatları sırılsıklam olmuş tüylerine yapışmıştı.

Hepsi içeri girdikten sonra Bryn rüzgârdan korunmak için kapıyı kapattı ve bir açıklama bekleyerek, "Niye bu havada dışarıdasınız? Liman zili çalalı çok oldu!" dedi.

Birbirlerine sokulmuş dururlarken fırının zeminine şıp şıp su damlatıyorlardı. Kanatlı kedi titreye titreye tezgâhın altına saklanmıştı, Kiela da onun yanına girebilmeyi diledi. Burada olduklarına göre... *Çok uçarı bir plan. Çok büyük bir fırtına. Yeterince deneyimli değiliz.* Ama herkesi buraya kadar sürüklemişti. Kiela cebinden bir parça kâğıt çıkarıp üstüne su damlatmamaya dikkat ederek tezgâha bıraktı. "Radane büyüyü yazdı fakat hepimiz bir araya gelirsek büyüyü yapabiliriz."

"Yalnızca ve yalnızca doğru yapılırsa işe yarar," dedi Radane. "Büyü fırtınasını durduracaktır ama aynı anda en az beş büyücünün büyüyü okuması lazım."

Bryn büyüye göz attı. "E, hiçbir malzemesi yok."

"Malzeme biziz," dedi Kiela.

"Ivini'nin çalışmalarında açıkladığı gibi," diye söze başladı Caz. "Büyüleyici bir teori aslında; eğer her nefes alış veriş birbirleriyle uyumlu olursa, büyücülerin nefesleri büyü malzemesi olarak işlev görür." Ivini bu öncü çalışması için bir ödül kazanmıştı. Kuzey Okuma Odası'nda sergileniyordu, daha doğrusu önceden sergileniyordu.

"Her nefes alma ve verme de dahil olmak üzere büyünün aynı anda yapılması hayati önem taşıyor," dedi Radane. "Genellikle rüzgâr terbiyecileri ritimlerini birbirine uydurana kadar saatlerce pratik yaparlar. En iyi ihtimalle aptallık, en kötü ihtimalle pervasızlık bu kalkıştığımız şey."

Kiela yüzünde bir gülümsemeyle Larran'a bakarak, "Alabora olmuş bir gemiden bir kadını kurtarmak için fırtına sırasında okyanusa dalmak gibi," dedi.

Larran ona gülümseyerek baktı ve karşı çıkmadı. "Eadie'yle Ulina'yı getireceğim."

Başka bir şey söylemeden yağmurun dövdüğü sokağa yöneldi. Rüzgâr fırının kapısını zorluyordu, Larran kapıyı zar zor açtı ve Bryn de zar zor kapattı. "Fırtına geçecek," dedi Bryn. "Daha önce de atlattık, yine atlatacağız."

"İmparatorluk gemisi orada bir yerlerde," dedi Kiela. "Fırtınadan kaçacak kadar erken ayrılmadılar. Açıktalar, rüzgâra, dalgalara ve daha kötü şeylere karşı hiçbir korumaları yok."

"Onları kurtarmak istediğimizden emin miyiz?" diye sordu Bryn. "Yani onları güç bela başımızdan savdık ya." Gözlerini Radane'e dikti, Kiela yüzündeki endişeyi görebiliyordu.

"Yasaklı büyü kullandığımızı tahmin edecekler," dedi Radane.

Larran da bunu yapardı. Bunu yapmanın neden önemli olduğunu kelimelere dökemiyordu ama yapmazsa... Aldığı bilgileri istifleyip yardım etmek için kullanmazsa, imparatordan ve büyücülerinden hiçbir farkı kalmazdı. "Yardım edebilecek gücümüz var. Niye bu gücü kullanmayalım?"

"Sadece bunun riskli olduğunu söylüyorum," dedi Radane.

"Kaptan Varrik'in ne yapacağını kontrol edemeyiz," dedi Kiela. "Yalnızca kendi yaptıklarımızı kontrol edebilir ve diğer insanların da doğru kararlar vermesini umabiliriz." Kaptanın kulübedeki davranışlarını düşününce Kiela umutlanıyordu ama daha zor bir kararla karşılaştığında aldığı emirleri takip etmeyeceği sadece bir seziydi.

"Doğru şeyi yapıyoruz," dedi Caz. "Ben senin yanındayım, Kiela."

"Ben de yanındayım tabii ki," dedi Radane. "Büyüyü buldum. Kanatların üzerinde fırına geldim." Kendine bir fincan çay koyan Ivor'a doğru elini salladı. Ivor çayı içerken eli titriyordu. "Sadece bunun sonuçları olabileceğini anlatmaya çalışıyorum. Diyelim ki onları kurtardık ve bize 'teşekkür etmek' ya da bizi tutuklamak için geri döndüler, beni gördüklerinde ne yapacaklar? Beni sakladığını anlarlarsa *sana* ne yapacaklar?"

"Seni görmelerine izin vermeyiz," dedi Bryn.

"Beni ağacın içine geri mi koyarsınız?"

Bryn'in aklı karışmış gibi duruyordu.

Kiela onlara herhangi bir açıklama yapamadan Larran fırına girdi. Kolunu Ulina'ya sarmıştı. Arkalarından da Eadie geliyordu. Eadie yelesiyle kuyruğunu sallayınca her yere sular saçıldı. "Bu kadar acil olan ne?"

"Anlattın mı onlara?" diye sordu Kiela, Larran'a.

"Çam Kozalağı Cadıları, dedi sadece," dedi Eadie. "Başka bir şey duymamıza gerek yoktu." Ivor'dan Radane'e, Meep'ten Caz'e, fırının içindeki herkese gülümsüyordu. "Bakıyorum cadı meclisimiz genişlemiş."

Kiela yaklaşmaları için elini salladı. "Şimdi şöyle yapıyoruz..."

35. BÖLÜM

Hiçbir hata olmaması için Caz büyüyü fonetik olarak yazmıştı çünkü en düzgün elyazısı onundu. Ulina da onları yönetmeyi kabul etti; her hece ve her nefeste onlara bir işaret verecekti. Kiela büyünün durduğu masanın etrafına bir çember oluşturdu. Solunda Larran duruyordu. Bryn sağındaydı. Eadie, Radane ve Ivor masanın diğer tarafına sıkışmıştı.

"Fırtınanın bizi duyması lazım," dedi Radane.

Bryn pencereyle kapının yanma gitti. "Hazır mısınız?"

Meep'le Caz büyünün yazılı olduğu kâğıt parçası uçmasın diye kenarlarına oturmuştu. "Meep."

Kiela pencereyle kapıyı açınca fırtına içeri doldu. Bir çuval un raftan düşüp yere çakıldı ve patlayarak açıldı. Tekir kedi miyavladı. Un kedinin etrafında bir bulut gibi yükselip sokağa uçtu.

"Çok daha kötü!" Larran çılgınca esen rüzgârdan sesini duyurmak için bağırıyordu.

"Sokakları sel almış!" diye bağırdı Bryn.

"O zaman durduralım!" dedi Kiela. Bryn'le Larran çemberin içine girince hepsi el ele tutuştu. "Ulina, bizi yönlendir!"

Komşusunun ellerini bir eliyle tutan Ulina diğer elini yönetmek için kullandı. Ellerini kaldırdı, derin bir nefes aldı... ve sonra başladılar.

Verisinasa tri biasa
Sey hiavor cry tricoma
Suna wyri suna wira...

Dışarıda esen rüzgârın uğultusu bir çocuğun çığlığına benziyordu. Kanatlı kedi kendini parlak yeşil tüyleriyle koruyarak tezgâhın arkasına saklanmıştı. Kiela bir gürültü duydu; bir ağaç mı devrilmişti? Rıhtım mı parçalanıyordu? Çatı mı sökülüyordu? Kiela odaklanarak her heceyi olabildiğince düzgün telaffuz etmeye çalışıyordu. Çevresinde diğerleri de aynısı yapıyordu.

Virrinaya tri virona
Muria rysana verisinasa...

Dışarıda sokaklarda gürül gürül akan suyun sesini duyunca elinin içinde Bryn'in elinin kasıldığını hissetti. Larran'm dediği gibi, bu fırtına bir öncekinden daha kötüydü; daha yüksek bir yere çıkmalıydılar. Ama büyü tamamlanana kadar bulundukları yerden ayrılamazlardı.

Sey govana
Suna wyra veri myana!

Sona ulaşmışlardı, başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar.
"Bir daha," dedi Kiela.

Verisinasa tri biasa...

Kiela ayak parmaklarında bir ıslaklık hissetti. Başını eğince açık kapıdan deniz suyunun içeri sızdığını gördü. Sokaklardaki su seviyesi merdivenlerin başına kadar yükselmişti. Kasabayı sel basıyordu. Kısa zamanda evlerin içine girecekti ve Kiela ne zaman biteceğini bilmiyordu. Belki de adanın tamamı suların altına gömülene dek durmayacaktı.

Kelimeleri daha yüksek sesle söylemeye başladı.

Yanında Eadie'nin bir hecede takılıp sesinin titrediğini duydu. Kanatlı kedi ona doğru yürüyüp ön toynaklarının önüne kıvrıldı. Bu cesaretlendirmeyle kuvvet bulan Eadie, sesi temiz ve güçlü bir biçimde büyüyü söylemeye devam etti.

Üçüncü sefer.

Ardından sessizlik. Rüzgârın çığlıklarının bir fısıltıya döndüğünü duydu Kiela. Yerdeki suyun alçaldığını fark etti ve Kiela kapıya bakınca sokakları vuran selin sanki okyanusa pompalanıyormuş gibi geri çekildiğini gördü.

"Biz... başardık mı?" diye sordu Ulina. Sesi pürüzlüydü. Hepsi uzun bir süredir bağırıyordu. Kiela kendisinin de bağırdığının farkına varmamıştı. Yutkununca boğazı acıyla yandı.

Yavaşça birbirlerinin ellerini bıraktılar.

Eadie at kalçasının üzerine oturdu. "Ben kekeledim. Başaramadım."

Kiela başını iki yana salladı. "Bence işe yaradı." Fırtınanın artık çığlık attığını duymuyordu. Rüzgâr ölüyordu ve sanki dünya onları ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi duvarlar artık sarsılmıyordu. Ayaklarının dibinde yeşil kanatlı tekir mırladı. Kiela kediyi kucakladı ve derin bir nefes verirken kediye sarıldı. Havada tuzlu deniz kokusu vardı.

Bryn kapıya koşup dışarı baktı. "Gökyüzü açıyor! Artık... rüzgâr ve gök gürültüsü yok." Sesi hafifçe titriyordu.

Başını kaldıran Eadie, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Gelip bak," dedi Bryn dışarı adım atarak.

Kiela kediyi taşıyarak onu takip etti, arkasından da Larran geliyordu. Caz'le Meep bacaklarının arasından geçip dışarı fırladılar. Hepsi güneşe çıktı. Her yerden, çatılardan, duvarlardan su damlıyordu. Kayalar ıslak ıslak parlıyordu. Sonra gökyüzünden çiçekler düşmeye başladı.

Beyaz, pembe, mavi, mor ve sarı çiçekler, yağmurla yıldırım yerine gökyüzünden aşağı süzülüyordu. Sanki bir kutlama yapıyor gibi görünüyorlardı. Tekir kedi mutlu bir mırlamayla Kiela'nın kollarından yere atladı, yeşil kanatlarını açtı ve taçyapraklarla dolu gökyüzüne doğru uzandı, havada çiçekleri yakalıyordu. Çiçekler etraflarında dans ederlerken Kiela kahkahalarla kollarını açıp kendi etrafında döndü.

"Gördükleri anda herkes bunun büyü olduğunu anlayacak," dedi Radane alçak sesle. Fırından çıkmamıştı. Kapının yanında oyalanıyor, görüş açısının dışında duruyordu.

"Ölmediklerini fark ettikleri anda bunun büyü olduğunu anlayacaklar." Kiela'nın açık ellerine çiçekler düşüyordu. Çiçekleri yüzüne yaklaştırıp yumuşak kokularını içine çekti. Yazın kalbi gibi kokuyorlardı. "Gel yanıma, bunu görmen lazım!"

Radane başını iki yana sallayarak içeri döndü.

Bryn de rıhtıma doğru endişeyle baktıktan sonra Radane'in peşinden gitti.

Islak arnavutkaldırımlarının üzerinde Larran, Kiela'nın ellerini tuttu ve onu etrafında döndürdü. Yarım düzine kedi, başlarının tepesinde atlayıp zıplıyor ve dans ediyordu. Sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalabilirlerdi ama şimdilik... Başlı başına bir mucize olan çiçekler gökyüzünden dökülüyordu ve Caltrey güvendeydi.

Kiela, Larran'ı elinden tutup onu rıhtıma doğru çekti. Kasabalılar evlerinden çıkıyor, gökyüzünden dökülen çiçeklere hayranlıkla bakıyordu. Daha fazla kanatlı kedi, çatılardaki

yerlerine dönmüş ve patileriyle havada süzülen çiçeklere vuruyorlardı. Larran'ın saçma birkaç çiçek takılmıştı, Kiela kendi saçlarında da olduğunu biliyordu. Bu görüntü aklına festivalleri ve düğünleri getirmişti. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Neler kurtardığımıza bir bakalım," dedi Larran. Hâlâ el ele tutuşarak rıhtıma gittiler. Çiçekler gökyüzünden düşmeye devam ediyordu ama rıhtıma yaklaşınca Kiela'nın kalbi sıkıştı.

Rıhtımdaki gemiler bir yandan diğer yana savrulmuştu. Birkaç tanesi kıyıya oturmuştu. Bir tanesi kayalara çarparak parçalanmıştı. Hafif hafif hareket eden dalgaların ve hasar almış teknelerin üzerinde çiçekler yüzüyordu.

"Yeterince hızlı davranamadık," dedi Kiela.

"Tüm tekneler hasar görmemiş ki," dedi Larran. "Hasar görenler de tamir edilebilir. Evleri kurtardık. İnsanları kurtardık. Onları bile kurtardık." Eliyle limanın ötesini işaret etti; beyaz gövdeli ve kırmızı yelkenli savaş gemisi, hafifçe yana eğilmiş bir şekilde Caltrey'ye geri dönüyordu. "Haklıydın. Fırtınadan kaçmalarına imkân yoktu. Büyü olmasaydı..."

"Geri dönüyorlar," dedi Kiela. Bir parçası mucizeyi olduğu gibi kabullenmelerini ve yollarına devam etmelerini umuyordu.

"Seninle Radane'i saklayacak vaktimiz var," dedi Larran.

Başını iki yana salladı. "Radane'i, evet. Ama benimle tanıştılar. Burada olduğumu biliyorlar. Saklanmak beni suçlu gösterir. Ayrıca sen, Ivor, Bryn, Eadie, Ulina, Caz ve Meep de büyü yaptınız. Hepimiz bu işin içindeyiz. Hepimiz aynı anda kaybolursak... Sizi yalnız bırakmayacağım."

Larran endişeli görünüyordu. "Belki de durumu onlar için kolaylaştırmamamız gerekiyordur."

"Ah evet, gözümüzü kırpmadan yalan söylemeliyiz."

El ele tutuşarak imparatorluk gemisinin rıhtıma yanaşmasını izlediler. Direklerinden biri kırılmış, yelkenlerinden biri de yırtılmıştı. Belli ki onlar da fırtınadan yara almıştı. *Belki de geminin tamiri için döndüler. Belki soru sormazlar.*

Tabii, belki bir de tavuk dile gelir.

Tabii ki soru soracaklardı.

Kiela diğer insanların da hızla rıhtıma koşuştuğunu fark etti. Bu sefer kasabalılar gemiyi karşılamak için toplanmıyordu. Herkes yalnızca fırtınanın yarattığı hasarı toparlamaya çalışıyordu. Teknelerini yamamaya çalışanlar, onları kayaların üzerinden çekip alanlar ve enkazla çiçekleri yollardan süpürenler vardı.

Yalnızca Kiela'yla Larran put gibi duruyor, geminin yaklaşmasını izliyordu.

Kiela kendisinin de yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama sanki yere çakılmış gibiydi. *Belki de hepimizi saklamalıyım.* Belki daha fazla ağacı büyütmeli ve herkesi arkalarına sokuşturmalıydı. Ama bu sefer işe yaracağını düşünmüyordu. Yaptıkları şey, göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü.

Gemi rıhtıma yanaştı.

Dalgakıranla rıhtımın ortasında demir attı. Kısa süre sonra bir sandal denize indirildi ve Kiela, kaptanla birkaç denizcinin onlara doğru kürek çektiğini gördü.

Rıhtıma ulaştıklarında Larran'ın da yardımıyla rıhtımın hâlâ sağlam olan kısmına sandalı bağladılar.

Kiela herkeste olduğu gibi, kaptanın da saçlarında çiçekler olduğunu fark etti.

"Geminizde bir sıkıntı var mı?" diye sordu Larran. "Tamir için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kaptan Varrik sandaldan karaya çıktı ve denizcilere kürreklerinin başında beklemelerini emretti. Kiela, onlara hemen araştırma başlatma emri vermemesinin iyi bir işaret olup

olmadığını merak etti. "Mürettebatım bunun üzerinde uğraşıyor," dedi. "Adanızın sağ salim bir şekilde fırtınayı atlattığından emin olmak için geri döndük." Rıhtımın en ucuna kadar yürüyerek limanı inceledi. "Gördüğüm üzere epey hasar almış."

Larran omuz silkti. "Hallederiz. Her zaman yaptığımız gibi."

"Daha önce bu kuvvette fırtınalar gördünüz mü?"

Larran rıhtımın ucunda duran kaptanın yanına giderek, "Başkent büyücüleri yollamayı bıraktığından beri kötüleşiyor," dedi. "Dış adalardakiler en büyük hasarı alıyor. Büyücülerin başkentte gerçekleştirdikleri mucizeleri telafi etmek için büyüyü dengelemeleri gerekiyor. Alyssium'u ziyaret edip imparatora durumumuzu anlatmayı planlıyordum ama başkentteki karmaşıklığa bakınca..."

"Durumun düzeleceğine inanmak için sebeplerim var," dedi Kaptan Varrik.

"Ah, öyle mi?" diye sordu Kiela. "Büyücüler yeniden görevlere mi gönderilecek?"

"Çözümün bu olacağını sanmıyorum." Kaptan Kiela'ya baktı ve Kiela onun düşüncelerini okuyabilmeyi diledi. Ona sanki söylemediği sözcüklerle bakıyordu. Kalbi güm güm atıyordu, kaptanın bunu duymadığını umdu. "Yasalar *değişiyor* ama ne yazık ki yavaş yavaş değişiyor."

Tam olarak hangi yasaların değiştiğini sormak istiyordu Kiela ama buna cesaret edebileceğinden emin değildi. Sormak, birkaç kanunu çiğnediklerini itiraf etmek anlamına gelebilirdi ve bunun akıllıca olduğunu sanmıyordu. Kaptanın hemen birilerini tutuklamaya başlamamasının iyi bir işaret olduğunu düşündü.

Neyse ki ya da ne yazık ki, bir şey sormasına gerek kalmadı.

"Peki, yalnızca onaylanmış büyücülerin büyü yapabileceğine dair yasayı yürürlükten kaldırdılar mı? Detayları verin, lütfen." Konuşan Caz'di. Kiela onun rıhtıma geldiğini görmemişti ama oradaydı işte, filizlerini sıkı sıkı toprak köküne sarmıştı. Rıhtımın tahtalarının altından su akarken kendi isteğiyle burada olması olağanüstüydü ama korkusunu yendiği için Kiela çok gururlansa da saklanması gerekmez miydi? Açıklanması zor bir canlı olduğunu kendisi de biliyordu. Tabii ki burada olmaya hakkı vardı ama büyü fırtınasının ani ve çiçekli finalinden sonra kaptana bunu anlatmak zor bir görev olabilirdi. Eğer...

O sırada Caz'in yapraklarının arasından çıkan kaktüs, "Meep," diye ekledi.

İşte şimdi her şey bitti.

Kaptan Varrik ağzı açık bir biçimde hayretle onlara baktı.

Tobin koşarak rıhtıma geldi ve onların önünde ani bir şekilde durdu. "Caz! Kasabadasın!" Kaptana dönüp, "Bu benim arkadaşım Caz. O bir *Chlorophytum comosum.* Duydun mu, doğru söyledim!" diye böbürlendi.

Bryn rıhtımın ayağından seslendi: "Tobin, gel de ağlarda yardım et!"

Tobin homurdanarak geri dönerken omzundan geri bakarak, "Caz, Bryn Teyzemin fırınına gel bir ara. Sana çaktırmadan çörek veririm."

Hepsi çocuğun rıhtımdan koşarak Bryn'le Çam Kozalağı Cadıları'nın yanına gitmesini izledi. Arkadaşları yan yana, rıhtımın ayağında duruyorlar, izliyorlar ve hazır bekliyorlardı. Kiela o an Tobin'i bilinçli bir biçimde buraya yolladıklarını anladı; Kaptan Varrik'e onun, Larran'ın ve bitkilerin yalnız olmadığını göstermek içindi. *Veya bana hatırlatmak için.*

Kiela'nın kurtarılmaya ihtiyacı olsa ne yapacaklarını kestiremiyordu ama işin o noktaya gelmesine izin vermeyecekti. *Kaptan Varrik'in hiçbirini almasına izin vermeyeceğim.*

Tobin'in rıhtımı geçtiği sırada Kaptan Varrik'in kendini toparlayacak vakti olmuştu. Radane'in sözüm ona adaya en son varan canlı olduğunu bilerek, Caltrey'ye özgü olmadığı aşikâr olan ve bu bilinçli, duyulara sahip bitkiye nasıl tepki verdiğini yüzünden okuyamıyordu Kiela. *Ne hakkında ve neden olduğunu bilmese de yalan söylediğimizi biliyor olmalı.* Şimdi sadece her şeyi açıklığa kavuşturacak ve gitmelerini sağlayacak bir şeyler söylemesi gerekiyordu...

Kiela da Kaptan Varrik de daha ağzını açmamışken Caz kaptanı, "Büyük Alyssium Kütüphanesi'ndeki bir kütüphaneci tarafından yasalara uygun olmayan bir şekilde yaratıldım. Bana vatandaşlık verildi ama kütüphaneci tutuklanıp idam edildi," diye bilgilendirdi.

"Tahtaya dönüştürüldü," diye açıkladı Kiela.

"İdam edildi," dedi sert bir tonla Caz. "Hareket edemiyor, konuşamıyordu; kütüphane yandığında yardım isteyemedi ya da güvenli bir yere kaçamadı. O yangınlarda kül olmasaydı yerleştirildiği yerde cansız odun bedeninde çürüyüp gidecekti. Üstelik bütün bunlar yaşanırken kaderinin farkındaydı; çaresiz, bir köşeye sıkışmış ve o köşede unutulmuştu."

Kiela şaşkınlıkla ona baktı. Yaratıcısı hakkında *hiçbir zaman* konuşmamıştı. Artık değiştiremeyecekleri veya düzeltemeyecekleri bu olayın bahsiyle onu üzmek istemediği için Kiela da hiç sormazdı. Kuzey Okuma Odası yandığında onun kaderini fark ettiğini Kiela anlamamıştı.

"İsmi Terlu Perna'ydı, tatlı, nazik bir insandı. Tiz bir sesi vardı. Ailelerinin yalnız ve üzgün olmasını istemediği için böcekleri ezmezdi. Ama bana bir hayat verdiği için işkence gördü ve öldürüldü. Onu almaya geldiklerinde bana yaptığı şeyden bir an bile pişman olmadığını söyledi. Bu konuda daha sinsice davranmış olmayı dilerdi tabii ama yaptığı en iyi şeyin ben olduğumu, imparatorla büyücüler bunu anlayamıyorsa,

onların kendilerinden başka hiç kimseyi önemsemeyen küçücük ve bencil insanlar olduklarını söylemişti."

Caz'in yanına diz çöken Kiela, "Seni bile isteye yarattığını bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle yapmıştı," dedi Caz. Destek almak istercesine bir filizini Meep'e sardı. Meep de ona iyice sarıldı. "Çok yalnızdı ve sadece birini sevmek istiyordu. Beni sevgiyle yarattı ve imparatorluk onu bu yüzden yok etti."

"Çok üzgünüm, Caz."

"Yasadışı büyücülüğe karşı yasalar insanlara yardımcı olmuyor," dedi Caz, Varrik'e. "Devrimciler haklıydı. Evet, broşürlerini okudum ve onlara katılıyorum. Yasalar, halihazırda gücü elinde tutan insanların gücünü pekiştirmek için oluşturulmuş ve gücü elinde tutanlar, kimin canını yaktığını önemsemiyor. Hiç kimseye zararı dokunmayan yalnız bir kütüphaneciyi de önemsemediler, onların yanlış büyü kullanımı yüzünden ortada kalan, fırtınalara maruz kalan binlerce adalıyı düşünmedikleri gibi."

Kaptan Varrik, "O yasa hâlâ yürürlükte. Lütfen yasaları benim yazmadığımı ve onları değiştirecek gücüm olmadığını bil," dedi.

Kiela bakışlarını kurdele çiçeğinden kaptana çevirdi, ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yaşananlar, fırtınayı durduran tek bir büyüden veya yasaklı kitaplarla dolu yatak odasından da büyüktü.

Larran araya girdi. "Ama bundan sonraki adımınızı seçme gücünüz var, kalbinizi mi yoksa emirleri mi dinleyeceğinizi seçebilirsiniz," dedi. "Buradan uzaklara yelken açabilirsiniz. Burada yasadışı herhangi bir büyü yapıldığına dair elinizde doğrudan bir kanıt yok."

Kiela ayağa kalkarken hayretler içinde Larran'a baktı. Herkese karşı o kadar nazikti ki, onun hakkını savunmak

adına bile olsa bir imparatorluk kaptanına karşı gelmesini beklemezdi. Bu Kiela'yı cesaretlendirdi. *Doğru kelimeleri bulursak Kaptan Varrik'i doğru şeyi yapması için ikna edebiliriz.* Sahte zehirli meyvelerin de gösterdiği gibi, o da doğru şeyi yapmak *istiyordu.* Bunun bir anlamı olması gerekiyordu.

Kaptan Varrik yumuşak bir ses tonuyla, neredeyse özür dileyen bir edayla, "Saçımda ve gemimde çiçekler var. Burada büyü yapıldığını fark etmemek tam anlamıyla dikkatsizlik gerektirir. Ne benim gemimde ne de Caltrey'de onaylı bir büyücü var," dedi.

Caz, "Bu büyüyü kimin yaptığına dair bir kanıtınız yok," dedi.

"Araştırıp bulabiliriz," dedi Kaptan Varrik.

"Peki bu yetki alanınıza giriyor mu?" diye sordu Kiela. "Sizin göreviniz imparatorluk vârisini bulmak. Eminim üst rütbeli subaylarınız bunun daha önemli olduğunu düşünecektir ve küçük bir adada imparatorluk müfettişi gibi davranmak için görevinizi geciktirmenizi hoş karşılamayacaklardır."

"Böyle bir büyü yalnızca rüzgâr terbiyeciliği eğitimine sahip biri tarafından yapılabilir ki vârisin de bu eğitimi mevcuttu." Sesi yine özür dileyen bir tını kazanmıştı. "Bunu araştırmanın doğrudan görevimle bağlantılı olduğu savunabilir birileri."

"Veya birileri bunu *savunmamayı* tercih edebilir," diyerek bastırdı Kiela. "Evet, görevdesiniz ama bunu nasıl tamamlayacağınız size kalmış." Sesini yumuşattı. "Zehirli meyvelerin var olması veya var olmaması sizin kararınız."

Kaptan başını iki yana salladı. "O kadar kolay–"

"Meep," dedi kaktüs.

Caz tercüme etti. "Diyor ki, fırtınanın dağılması için büyüyü her kim yaptıysa sizinle mürettebatınızın boğulmasını

izleyebilirlerdi. Bunu yapmamayı seçtiler, bu da büyünün aradığınız kişi tarafından yapılmadığı anlamına gelir."

"Bunların hepsini o mu söyledi?" diye sordu Kaptan Varrik.

"Meep."

Caz yeniden tercüme etti. "Evet."

"Bu büyüyü her kim yaptıysa belli ki yasalardan çok doğru olanı önemsiyordu," dedi Kiela. Daha önce kaptanın iyi birine benzediğini düşünmüştü. Tüm kalbiyle bunda haklı olduğunu ve onu yanlış yorumlamadığını umuyordu. Bir karar verebilecek durumdaydı kaptan, bunun farkında olsa da olmasa da. Kendi kendine düşünüp neyin doğru olduğuna karar verebilirdi. "Siz de önemseyebilirsiniz."

Kaptan Varrik başını çevirip gemisine baktı. Onlara ulaşmayacak kadar alçak bir sesle, "Söyleyin bana, o güvende mi? İstediği hayat bu mu?" diye sordu.

"Ona sunduğunuz alternatiften kesinlikle daha iyi," dedi Caz.

Mutsuz mutsuz başını salladı kaptan. "Ama öyle olmasaydı... Ona tacı sunsaydım..."

"İstemiyor," dedi Kiela.

"Eminsin. İstemeyecek–"

"Ne hükümeti devirmek ne de bunun yüzünden ölmek istiyor," dedi Kiela. "Bana sıradan bir hayat istediğini söyledi." Kaptan doğru kararı verebilirdi. Verebileceğini Kiela biliyordu. Yeterince istiyorsa. "Ama siz onu benden daha iyi tanıyorsunuz. *Sizce* ne istiyor?"

"Hiçbir zaman güce sahip olmak istemedi," diye itiraf etti Kaptan Varrik. "Veya ona sunabileceğim herhangi bir şeyi." Derin bir çekti ve Kiela umutlanmaya başladı. Caz'e bakınca endişeden ya da korkudan hafif hafif titremeye başladığını fark etti ama hangisi yüzünden olduğunu bilmiyordu. Kiela

elini uzattı, Caz de filiziyle uzanıp elini tuttu. Larran da Kiela'nın diğer elini tuttu.

El ve filiz tutuşarak beklediler.

Kaptan Varrik rıhtımdaki diğer insanların da duyabilmesi için yüksek bir sesle, "Gezgin bir büyücünün bu fırtınayı ortadan kaldırdığını işittim. Hepimiz bu şans için çok minnettarız. Zamanlaması harikaydı," dedi.

"Şansımız yaver gitti," diyerek ona katıldı Kiela yüksek sesle.

Kaptan uzun adımlarla sandala döndü ve emirler yağdırmaya başladı: İki denizci onları gemiye götürmek için kürek çekecekti, geri kalanlar da adada kalıp balıkçılara yardım edecekti. "En azından bir sonraki adaya geçmeye hazır olana kadar, ortalığın toplanmasına yardım etmek için mürettebatımdan birkaçını göndereceğim."

Denizciler yardım etmek için sandaldan inince rıhtımdaki adalılar sevinçle bağırdı. Kısa bir süre sonra, yan yana çalışıyorlardı. Mürettebatına işe yarar görevler verildikten sonra Kaptan Varrik sandala bindi ve Kiela, Larran ve bilinç ile duyulara sahip iki bitkiyi rıhtımda bırakarak gemisine döndü. Arkasına bakmadı.

"Meep?" diye sordu Meep.

"Nezaketi tercih etti," dedi Kiela. Kendini iç rahatlığının o sıcak kucağına bırakmak istiyordu. Başını eğip kurdele çiçeğine gülümsedi. "Caz, başardın."

"Başardık," diye düzeltti onu Caz.

Larran kolunu Kiela'nın omuzlarına dolayıp yanaklarını öperken kaktüs, "Meep," diyerek Caz'e katıldı. Kiela da Larran'a satıldı.

Kiela, "Seni toprağa kadar taşıyayım mı?" diye önerdi Caz'e.

"Ben hallederim," dedi Caz kendine güvenerek.

Balıkçılardan biri, bir tekneyi yakına çekince altlarında su dalgalandı. Caz yapraklarıyla rıhtımın tahtalarına tutundu. "İstemiyorsan..." diye başladı Kiela.

"Evet, taşı beni."

Kiela eğilip arkadaşını aldı, Meep de Kiela'nın hâlâ ıslak olan eteğinin cebine tırmandı. Kolları yaprak dolu bir hâlde ve yanında Larran'la, Kiela rıhtımdan uzaklaşıp çiçek kaplı kasabaya doğru yürüdü.

36. BÖLÜM

DÖRT AY SONRA

Kiela elma reçeli olması gereken şeyi karıştırırken acaba elmaları çok mu ezdim diye düşündü. *Ezdiysem de artık bunu geri çeviremem.* Caz tencereye baktı. "Elma püresi gibi görünüyor," dedi.

"Sanırım elma püresi satabiliriz."

"Ama burası bir reçel dükkânı," dedi Caz. "Tabelada öyle yazıyor."

"Belki de yakında reçele dönüşür." Karıştırmaya devam etti. Dışarıdaysa Larran yine kulübe bahçesinde çalışıyordu. Caz'in Büyük Çalı ismini verdiği şeyden sonra bahçeyi yeniden düzgün bir hâle getirmek için çok fazla uğraşmak gerekiyordu. Arada sırada Larran'la birlikte Çam Kozalağı Cadıları üyeleri de yardım ediyordu. Bazen Ivor'la ama daima Bryn, Eadie, Ulina ve Radane'le birlikte olmak üzere haftada iki kez buluşup daha fazla şifa hazırlıyor, daha sağlıklı bitkiler ve ağaçlar, daha iyi hava koşulları ve daha verimli balıkçılık için yeni büyüler öğreniyorlardı. Caz, Kiela ve Meep'le birlikte yazdıkları, Caltrey büyülerinin bir derlemesi olan büyü kitabı

için çok sayıda not alıyordu Kiela. Sonrasında, Cadılar bahçede yardım ediyorlardı. Kiela onlara teşekkür olarak her zaman fazladan reçel hediye ediyordu. Caltrey'deki insanların çoğu reçeli seviyordu, özellikle Bryn'in yaptığı hamur işleriyle birlikte olduğunda. Fazladan reçel olduğu duyulduğundan beri Tobin de artık onlara sık sık katılıyordu. Ulina'yla Caz sırayla arp çalarken diğerleri işlerini yapmayı sürdürüyordu.

Caz, tezgâhtan aşağı atladıktan sonra arpını bıraktığı masanın üzerine çıktı. Yapraklarını kullanarak bir melodi çalmaya başladı. Birkaç yaprak daha kullanarak tınısına başka bir armoni kattı. Kiela reçeli karıştırırken müziğin ritmine kendini kaptırmıştı. Aileye yeni katılan, yeşil tüylü tekir kedi de şöminenin yanında, müziğe eşlik edercesine mırlıyordu. Aralarına çiçek fırtınasından kısa bir süre sonra katılmıştı ve o zamandan beri Larran'm sürekli getirdiği balıkları yiyerek iyice tombullaşmış, tüyleri de parlaklaşmıştı.

Kiela arptan yükselen tınıların arasından duyduğu seslere kulak verip pencereden dışarı baktı ve Çam Kozalağı Cadıları'nın ana kadrosunun yeşilliklerin içinden çıktığını gördü: Bryn ve onu takip eden Eadie, Ulina ve Radane. Topladıkları malzemelerle dolu sepetleri taşıyor, yürürken sohbet edip gülüşüyorlardı.

Larran arka kapıdan içeri girdi. Bahçıvan eldivenlerini çıkarırken Kiela'yı yanağından öptü. Tencereye göz attı. "Elma püresi çok lezzetli görünüyor."

Kiela iç çekti ve ardından, "Teşekkürler," dedi. Tencereyi ocaktan alırken, bunu kavanozlara doldurmaya değer mi diye düşündü, yoksa baştan mı yapsaydı acaba... Bir kaşık aldı ve kıvamına baktı. Yenilebilir olsa da reçelden çok elma püresine yakındı. *Neyse, yarın başka bir parti daha yapmayı denerim.* "Cadılar geldi. Caz'le suyu tuzdan arındırma ilacı üzerinde çalışmayı düşünüyorduk. Eğer işe yararsa,

balıkçılar ve tekneler ihtiyaç duydukları kadar içme suyu üretebilirler."

"Fena fikir değil."

"Biraz daha bizimle takılmak ister misin, yoksa..."

"Bugün değil," dedi Larran, sesi biraz özür diler gibiydi. "Koya gidip Sian ve diğerlerine bakacağım." Altı atbalığı hamileydi ve Larran tıpkı bir baba gibi onların çevresinden ayrılmıyordu. Doğum zamanı yaklaşırken, onları rüzgâr ve dalgaların etkisinden korumak için Kiela'nın koyuna getirmişti.

"Peki bu sabah onlara kim eşlik ediyor?" diye sordu Kiela.

Larran daha cevap veremeden, tiz bir çığlık havada yankılandı. Elma püresini bırakan Kiela kapıya doğru koştu. Dışarı ilk Larran çıktı.

"Meeeeeeeeeeep!"

Larran hiç duraksamadan kaktüsün yanından geçip basamaklardan aşağıya doğru hızla inmeye başladı. "Atbalıklarından biri mi doğuruyor?" diye sordu Kiela.

Meep başını o kadar hızlı salladı ki dengesini kaybedip devrildi. Caz, onun köklerinden destek almasına yardımcı oldu. Kiela da atbalıklarının doğumuna nasıl yardım edileceğine dair notlar aldığı defteri getirmek için içeriye koştu. Defter baştan sona ezberindeydi ama şu an hataya yer yoktu.

"Caz, malzemeler!" diye seslendi.

"Hemen getiriyorum!"

Bitkilerle birlikte, tüm atbalıklarına yetecek kadar malzemeyi bir sepete koymuş, hazır şekilde bekliyorlardı. Caz lavabonun yanındaki dolaptan sepeti alırken, o da havan ve tokmağı kaptı. Caz, titizlikle seçilmiş yaprakları, meyveleri ve tohumları sepete koydu.

Eadie, pencereye gelip başını tezgâhın üzerinden içeri uzattı. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Kiela, Meep'e dönüp, "Hangisi doğuruyor?" diye sordu.

"Meep, meep, meep," ve bir kez daha: "Meep."

Kiela, malzemeleri ezerken birden durdu. "Dört mü? Hepsi birden mi doğuruyor? Tamam, evet, kesinlikle yardıma ihtiyacımız var. Teşekkürler Eadie. Caz, lütfen cadılara büyüyü göster."

Bryn, büyü kitabını Caz'in elinden aldı. "Biraz alıştırma yapabiliriz."

"Daha önce bir atbalığının doğumuna tanık olmadım," dedi Radane.

"Epey ıslak oluyor," dedi Eadie. "Oldukça ıslak."

Dışarıda kadınlar bir halka oluşturmuş, heceleri ezberlemeye başlamışlardı. Kiela bir yandan macunu karıştırıyor, bir yandan da yüksek sesle telaffuz hatalarını düzeltmeye çalışıyordu. Karışımın mutlaka taze olması gerekiyordu; aksi mümkün olsaydı karışımı önceden hazır şekilde bekletebilirdi. Yeterince hızlı olmalarını umuyordu.

Macun hazır olur olmaz dışarı fırladı. Kimi toynaklı kimi ayaklı tüm Cadılar da onun peşinden körfeze doğru koşuyordu.

Larran halihazırda beline kadar suyun içindeydi, bir atbalığından ötekine geçiyor, acı içinde çırpınıp kişneyen hayvanları elinden geldiğince yatıştırmaya çalışıyordu. "Kiela!"

"Buradayız!" Kiela ne ayakkabılarını çıkardı ne de üstünü değiştirmişti; doğrudan suya girdi. Neyse ki bugün su sıcaktı. Yosunlar bileklerine değiyor, körfezin çamurlu zemini ayakkabılarına yapışıyordu. "Şunu sürmeme yardım et. Pullarının herhangi bir yerine sürebilirsin. Deriden emilip kan dolaşımlarına karışması yeterli." En yakındaki atbalığına doğru uzandı ama dişi atbalığı dişlerini gösterdi ve kuyruğunu sertçe suya çarptı.

"Ben onları tutarım. Sen macunu sür." Larran dişi atbalığını göğsüne yasladı ve boynunu ovuşturarak yumuşak seslerle onu rahatlatmaya çalıştı.

Atbalığının tekmeleri yavaşlayınca Kiela yanına yaklaşabildi. Macunu olabildiğince hızlı şekilde sürdü. Eadie, Bryn, Ulina, Radane ve Caz'e, "Büyüyü başlatın," diye emretti. Meep, büyünün yazılı olduğu kâğıdı iğneleriyle tutuyordu.

İskelede toplanan Çam Kozalağı Cadıları, Kiela'yla Larran diğer atbalığına yönelirken bir ağızdan büyüyü okumaya başladılar. Büyünün sonuna geldiklerinde Kiela "Bir kez daha!" dedi.

Cadılar büyüyü tekrarlarken Kiela dört atbalığının tamamına macunu uyguladı. Henüz doğum yapmamış diğer iki dişi atbalığı, körfezin derin sularında su üstünde bekliyor, korku dolu gözlerle olanları izliyorlardı. Körfezin ağzında birkaç denizkızı ve denizerkeği toplanmıştı. Kiela'nın bir zamanlar kurtardığı denizbebeği, olanları daha iyi görebilmek için bir kayanın üstüne tırmanmıştı. Son dört ayda büyümüş, kuyruğu yeni yeni altın ve gümüş beneklerle parlar olmuştu.

Camgöbeği pullu atbalığı kıvranıp çığlık attı; adı Amarin'di, Kiela hepsinin adını öğrenmişti. Larran hemen yanındaydı. "Şşş, şşş, aferin anne, harika gidiyorsun. Yapabilirsin. Nefes al." Nefesi onun dokunuşlarıyla eşleşene dek boğazını yavaş yavaş okşadı. Amarin'in çırpınışları azaldı. "Aferin sana."

Larran onu sakinleştirirken arkasına doğru geçti.

Aynı yumuşak ve sakinleştirici sesle, "Kiela, boynunu okşa ve onu sakin tut. Dişlerine dikkat et, ısırmaya çalışabilir. Bunu kasıtlı yapmaz ama yine de acıtabilir," dedi.

Cadılar büyüyü tekrarlarken, Kiela dişi atbalığına mırıldanıyordu. "Kasılma başlıyor," diye uyardı Larran.

Dişi atbalığının ısırmak için uzanan dişlerinden son anda kurtuldu Kiela. Üç kasılmanın ardından zümrüt renginde balık kuyruğu olan bir yavru atbalığı Larran'ın kollarında belirdi. "Aferin!" Yavruyu suda temizledi ve annesine götürdü.

Yavru hemen annesini emmeye başladı, bu sırada Larran diğer dişi atbalığına yöneldi.

"Ah, bu harika!" dedi Radane, büyünün son hecesiyle birlikte.

Hep birlikte hiç duraksamadan bir sonraki tekrara geçtiler. İkinci sıradaki atbalığı Marri, küçük bir dişi atbalığı doğurdu. Ardından Sian da bir erkek atbalığı dünyaya getirdi.

Bir saatlik telaş ve karmaşa içinde dört yavru birden dünyaya gelmişti. Larran göbek bağlarını dikkatle kesti, annelere doğum sonrası yardımcı oldu ve her bir anneyle yavrusunu baştan sona kontrol etti; hepsi iyi durumdaydı. Kiela ve Larran sudan çıktıklarında, dört yeni doğmuş yavru da ilk emzirme sürecini tamamlamış ve annelerinin yanına kıvrılıp dinlenmeye başlamıştı. Denizkızları ve denizerkekleri mırıldanarak ve tatlı seslerle şarkılar söyleyerek dişi atbalıklarının etrafında yüzüyor, toparlandıklarında yemeleri için onlara deniz yosunu getiriyor ve hiç rahatsız etmeden yavrulara hayranlıkla bakıyorlardı.

Kiela bitkin hâlde iskeleye uzandı. Arkadaşlarının hepsi su savaşından çıkmış gibiydi. Caz ve Meep'in ıslanmamış olduğunu görmek onu mutlu etti.

"Sen dinlen," dedi Eadie. "Yemeği biz hazırlarız."

"Gerek yok," dedi Kiela. "Hiç zahmet etmeyin..."

Eadie homurdandı. "Elbette yapmak zorunda değiliz. Hiç itiraz etme. Biz yapmayı seçiyoruz. Mutfağınla malzemelerini kullanmamızda bir sakınca yoksa tabii. Kullanabiliriz, değil mi?"

Kiela elini salladı. "Sorun değil. Ama sorduğun için teşekkürler." Larran'a bir zamanlar izinsizce mutfağını kullandığı için kızdığı günü hatırladı; o an şimdi çok uzak geliyordu. Yine de izin istenmesi hoşuna gidiyordu. Sonuçta annesiyle babasının anılarıyla dolu olmasına rağmen orası onun mutfağıydı; belki de hâlâ böyle hissetmesinin sebebi buydu.

"Tatlıyı ben yaparım," dedi Bryn, koydan yukarı çıkan merdivenleri tırmanırken. "Radane, sen kremayı hazırlarsan ben hamuru karıştırırım. Çilekli yapalım mı?"

"Bence çilekli ve ballı olsun," dedi Radane. Bir süredir Bryn'le birlikte fırında çalışıyordu ve Bryn, onun tatlar konusunda tam bir dâhi olduğunu söylüyordu. Görünüşe göre müşteriler de aynı fikirdeydi, yakındaki adalardan bile siparişler geliyordu. Hatta bir seferinde Kiela'nın reçelinden de kullanmışlardı.

"Ben de salata yaparım," diye atıldı Ulina.

Caz de yardım teklifinde bulundu ama bunun iyilik yapmak değil, tamamen kendini koruma amaçlı olduğunu ısrarla söyledi. Birkaç dakika içinde herkes gitmişti, sadece Kiela ve Larran, uykulu atbalıkları ve sevinçli deniz halkı kalmıştı. Kiela, sudan çıktığı gibi yığıldığı yerde sırtüstü yatıyor, parlak mavi gökyüzünü izliyordu.

"Dört yavru," dedi Larran şaşkınlıkla. "Dört sağlıklı yavru ve sağlıklı anne, hepsi senin sayende." Başını çevirip ona sanki güneşi, ayı ve tüm yıldızları hediye etmiş gibi gülümsedi.

"Herkesin katkısı vardı," dedi Kiela. Doğum büyüsünü o, Caz ve Radane kusursuzlaştırmıştı; malzemeleri o, Caz ve Meep bulmuştu ve tüm cadılar büyü esnasında malzemeleri sürmesini mümkün kılmıştı. Ve tabii ki Larran atbalıklarının doğumunda ebe görevini üstlenmişti. Atbalıklarım sakinleştirip nazikçe doğum için cesaretlendirmesi, yavruları yakalaması ve göbek bağlarını kesmesi başarılı operasyonu mümkün kılmıştı.

Larran elini tuttu ve parmak eklemlerine nazikçe bir öpücük kondurdu. "Asıl bu senin eserindi. İşleri daha iyi hâle getirmek için özen gösterdin, denemeye cesaret ettin. O mavnayla umut getirdin bize. Sen, Kiela. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Kiela. Onun hayatını nasıl değiştirdiğini tam olarak anlatacak kelimeleri arıyordu. Kiela,

Caltrey'ye kimseyi görmeden, kimseyle arkadaş olmadan, ailesinin kulübesinde saklanma planıyla gelmişti ama Larran bir gün o gülünç tırpan ve bir tarçınlı çörekle çıkagelmişti... Artık onun için kaçmak ya da saklanmak söz konusu değildi. *Daima yanında olacak birini bul,* demişti babası. *Yıllar geçse de birlikte güleceğin birini.* "Bana kitaplık yaptın."

"Bir de reçel rafları."

"Reçel raflarını unutmak olmaz," diye kabul etti Kiela.

"Benimle evlenir misin?"

Kiela dirseği üzerinde doğruldu ve ona baktı. O güzel gözlerinde en hassas, en korunmasız hislerle ona bakıyordu. "Kulübemi terk etmeyeceğim. Reçel dükkanım, kütüphanem ve bahçem orada." Ayrıca orası Caz ve Meep'in de eviydi. Ve tabi tavuğun da. "Sen de sahildeki evinden ayrılamazsın. Atbalıklarının sana ihtiyacı var."

"Öyleyse?" diye sordu. "Evlerimiz evlenmiyor, senden eşim olmanı istiyorum. İstersen tabii. İstemiyorsan da seni aynı şekilde seviyorum. Sorduğumu unutabilirsin, ben de sormamış gibi davranırım ve hayatımıza eskisi gibi devam ederiz. Nasıl istersen, istediğimiz yerde, istediğimiz zaman uyur, yer, yaşarız; beraber veya ayrı. Amacım seni rahatsız etmek ya da seni sıkıştırmak değil..."

"Evet," dedi Kiela.

"Evet mi?"

"Evet, evlilik teklifini kabul ediyorum."

"Ah. Evet." Larran'ın gülümsemesi tıpkı doğan bir güneş gibiydi; parlak ve önüne geçilmez. "Çok güzel."

Kiela, usulca ona yaklaştı. İkisi de hâlâ sırılsıklam ve yorgun olmalarına rağmen Larran ona sarıldı, Kiela da usulca ona sokuldu. Atbalığı yavrularından biri, suyun içinde usulca yaklaşıp minik burnunu ayaklarına sürttü.

"Sen bir mucizesin," dedi Larran.

Kiela onun kendisinden mi yoksa yavrudan mı bahsettiğini tam olarak bilemiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Her şey büyülü bir güzellik içindeydi. Anne atbalıkları ve yavruları koyun sularında süzülürken, gökyüzünü boyayan günbatımı renklerinin altında birbirlerinin kollarında huzur buldular.

"Aklından ne geçiyor?" dedi Larran.

Kiela, yanıt vermeden önce Larran'ın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Evde olduğum için mutluyum."

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap sıcak çikolatayla başladı.

Aylardan kasımdı. Hava biraz serindi ama dürüst olmak gerekirse, üç büyük çorba kaşığı dolusu fındıklı sıcak çikolatayı içmek isteyecek kadar soğuk değildi. Yine de kendime bir fincan hazırladım, bilgisayarımın başına geçtim ve şöyle düşündüm: Sıcak çikolata içmek gibi hissettirecek bir kitap yazmak istiyorum. Ya da gerçekten güzel bir ahududu reçeli gibi hissettiren bir kitap. Ya da sıcacık bir hamur işiyle birlikte gelen bir fincan sıcak çikolata belki de yanında biraz reçel.

Kısacası, sıcacık bir sarılma gibi hissettiren bir kitap yazmak istiyordum.

Büyü Dükkânı benim için çok özel bir kitap çünkü içi beni mutlu eden şeylerle dolu. Her bölümü yazarken kendime, Bu beni gülümsetiyor mu? diye sordum. Hep söylenen o klasik "Bildiğin şeyi yaz" tavsiyesinin "Sevdiğin şeyi yaz" olması gerektiğini düşünmüşümdür, işte bu yüzden de bu kitabın içini elimden geldiğince mutlulukla ve sevgiyle doldurdum.

Son birkaç yıldır hepimiz zor zamanlar geçirdik. Bu kitap, gerçeklikten uzaklaşıp nezaket ve büyüyle örülü bir dünyaya dalmak isteyen herkese benden bir armağan.

Muhteşem ajanım Andrea Somberg'e, harika editörüm Ali Fisher'e, muazzam Dianna Vega'ya Kiela'ya, Caz'e ve bana inandıkları için teşekkür ederim! Bu olağanüstü güzel kapağı yarattıkları için sanatçı Lulu Chen'e ve tasarımcı Esther Kim'e minnettarım. Ve bu kitaba hayat verdikleri için Julia Bergen, Rafal Gibek, Will Hinton, Jim Kapp, Megan Kiddoo, Greg Collins, Christina MacDonald, Monique Patterson, Caro Perny, Devi Pillai, Chris Scheina ve Bramble, Tor ve Macmillan'da çalışan harika insanlara kucak dolusu teşekkürler.

Kocama, çocuklarıma, aileme ve arkadaşlarıma da tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Siz benim mutluluğum, hayatım ve ahududu reçelimsiniz!

